

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

O P E R A

GRAECE LATINE

CVM NOTIS SELECTIS

De
D. Ramon de Sina

T O M V S I

CVRAVIT

IO. PETR. SCHMIDIUS

MITAVIAE

APVD IACOBVM FRIDER. HINZIVM

M D C C L X X V I.

R.91.846

Vix erat necesse, ut nouae huic Luciani editioni praefationis aliquid adderetur, cum neque laudandi commendandique, ut sit, scriptoris adesset materia, praecepta iam ab aliis, neque de subsidiis, quae, ad eum vel emendandum vel illustrandum, adhibita sint, longa deberet institui oratio. Breuiter tantum indicandum est, quam viam sim sequutus in virorum doctorum, qui in hoc scriptore studium suum collocauerunt, notis vel deligendis vel in compendium redigendis. Textus Luciani et Graecus et Latinus repetitus est ad editionem, quae Amstelodami tomis tribus in quaternis MDCCXLIII studio *Ioannis Friderici Reitzii*, post varios aliorum doctorum virorum conatus, absoluta est. Notas et observationes haec habet omnium fere, qui Lucianum tractauerunt, multas illas quidem et copiosas, at si verum dicas, Luciano non multum utiles, neque adeo necessarias, ut

* 2

fine

sine illis scriptor intelligi nequeat. At enim vero cum notarum bonitas non ex multitudine, et doctrina, quam prae se ferant, sed ex perspicuitate, et breuitate iusta spectetur, et spectari debeat, id studui, ut ad hanc legem notae deligerentur. Qua de causa omnes fere illas omisi, quae et grammaticam rationem negligerent, et sine quibus, versione adhibita, nemo facile de sensu scriptoris videbatur dubitaturus. In quo, an ita sim versatus, ne, vel necessaria omittendo, vel aliena retinendo, in alterutram partem peccauerim, aequorum peritorumque iudicum sententia edoceri percipio.

PHOTIVS COD. CXXIIX.

Ανεγνώσθη Λουκιανού ὑπὲρ Φαλαέριδος,
καὶ νεκρικοὶ καὶ ἑταιρικοὶ διάλογοι διά-
φοροι, καὶ ἕτεραι διαφόρων ὑποθέσεων λό-
γοι. ἐν οἷς σχεδὸν ἀπασι τὰ ἑλλήνων κωμω-
δεῖ, τὴν τε τῆς θεοπλαστίας αὐτῶν πλάνην
καὶ μαρσίαν καὶ τὴν εἰς ἀσέλγειαν ἀσχετον
ὁρμὴν καὶ ἀκρασίαν, καὶ τῶν ποιητῶν αὐ-
τῶν τὰς τερατώδεις δόξας καὶ ἀναπλάσεις,
καὶ τὸν ἐντεῦθεν πλάνον τῆς πολιτείας, καὶ
τὸ ἄλλο βίῃ τὴν ἀνώμαλον περιφορὰν, καὶ
τὰς περιπτώσεις, καὶ τῶν φιλοσόφων αὐ-
τῶν τὸ φιλόκομπον ἥθος, καὶ μηδὲν ἄλλο,
πλὴν ὑποκρίσεως καὶ κενῶν δοξασμάτων με-
τὸν, καὶ ἀπλῶς, ὡς ἔφημεν, κωμωδία τῶν
ἑλλήνων ἐστὶν αὐτῷ ἢ σπερδὴ ἐν λόγῳ περὶ.
ἔοικε δὲ αὐτὸς τῶν μηδὲν ὅλως πρεσβεύον-
των εἶναι. τὰς γὰρ ἄλλων κωμωδῶν καὶ δια-
παίζων δόξας, αὐτὸς ἦν θειάζει, ἐτίθησι
πλὴν ἢ τις αὐτῷ δόξαν ἔρει, τὸ μηδὲν-δοξά-
ζειν. τὴν μὲν τοι φράσιν ἐστὶν ἄριστος, λέ-
ξει εὐσήμῳ τε καὶ κυρίῳ, καὶ τὸ ἐμφατικῶς
διαπρεπὲς καὶ κεχημένος· εὐκρινείας τε καὶ
καθαρότητος, μετὰ τῷ λαμπρῷ καὶ συμ-
μέτρῳ μεγέθει, εἴ τις ἄλλος, ἐραστὴς· συν-
θήκη

Θήκη τε αὐτῷ ἔτως ἤρμισαι, ὥτε δοκεῖν τὸν
 ἀναγνώσκοντα, μὴ λόγους λέγειν, ἀλλὰ μέ-
 ρος τι τερπνὸν χωρὶς ἐμφανῆς ὡδῆς τοῖς
 ὡσὶν ἐναποσάζειν τῶν ἀκροατῶν. καὶ ὅλως,
 ὥσπερ ἔφημεν, ἄριστος ὁ λόγος αὐτῶν, καὶ
 ἔπρεπὼν ὑποθέσειν, ἃς αὐτὸς ἐγὼ σὺν
 τῷ γελοίῳ διαπαῖξαι. ὅτι δὲ αὐτὸς τῶν
 μηδὲν ἦν ὅλως δοξαζόντων, καὶ τὸ τῆς βί-
 βλε ἐπίγραμμα δίδωσιν ὑπαλαμβάνη, ἔ-
 χει γὰρ ὧδε·

Δεκίανός τ' αὖδ' ἔγραψα παλαιά τε μωρὰ
 τε εἰδώς·

Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκοῦν-
 τα σοφά.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποις διακρίδόν ἐστι νόημα·

Ἀλλ' ὃ σὺ θαυμάζεις, τῷδ' ἑτέροις
 γέλως.

ERASMVS Epist. L. 29. Ep. 5. in *Lu-*
ciani Somn. Omne tulit punctum (ut scri-
 psit Flaccus) *qui miscuit utile dulci.* Quod
 quidem aut nemo, mea sententia, aut no-
 ster hic *Lucianus* est affectus; qui *præfæ-*
comoediæ dicacitatem, sed citra petulan-
 tiam referens, Deum immortalem! qua
 vafricie, quo lepore perstringit omnia,
 quo naso cuncta suspendit, quam omnia
 miro sale perfricat, nihil vel obiter
 attingens, quod non aliquo feriat
 scom-

~~_____~~
secommate, praecipue philosophis infestus, atque inter hos *Pythagoricis* potissimum, ac *Platonicis* ob praestigias: *Stoicis* item propter intolerandum supercilium, hos punctim ac caesim, hos omni telorum genere petit; idque iure optimo: quid enim odiosius, quid minus ferendum, quam improbitas virtutis nomine personata? Hinc illi *Blasphemi*, hoc est maledici vocabulum addidere; sed hi aimirum, quorum ulcera tetigerat.

IDEM *ibid.* Tantum obtinet in dicendo gratiae, tantum in inueniendo felicitatis, tantum in iocando leporis, in mordendo aceti, sic titillat allusionibus, sic seria nugis, nugas seriis miscet: sic ridens vera dicit, vera dicendo ridet; sic hominum mores, affectus, studia, quasi penicillo depingit: neque legenda, sed plane spectanda oculis exponit, ut nulla comodia, nulla satyra cum huius *Dialogis* conferri debeat, seu voluptatem spectes, seu spectes utilitatem.

GER. VOSSIVS de philosophorum Sectis p. 57. Lucianus Samosatensis metuo ne haud satis iusta de causa a Deos apud Christianos audiat. Scio Suidam tradere eum
ita

ita appellatum, quod in *Christum* debacchetur; verum nusquam in eum maledicus invenitur, praeterquam in persona *Peregrini*, ubi *Christum* appellat *Sophistam*, quae vox non solum *Impostorem* significat, sed etiam in bonam partem sumitur. *Christiani* vero vocem illam aestimarunt, quasi ex *Luciani*, non ex *Philosophi*, in quo τὸ πρῆπον servandum erat, persona dictum fuerit. Non tamen recte scenae servitur, cum de *Deo* agitur; eoque culpa *Lucianus* haud plane vacat.

TIB. HEMSTERHVSIVS in prolegom. notarum ad *Luciani Dial. Mortuor.* Edit. minor. Ad nostram certe aetatem nullum ingeniosi hominis mouementum, quod cum *Luciani Dialogis* possit comparari, peruenit.

IOH. MATTH. GESNERVS in *Epist. ad Reitzium*. IVPITER CONFUTATVS, et alter ille TRAGOEDVS multum mihi videntur ad euertendam superstitionem, et fidem Diis illis abrogandam contulisse. Referendi hi libelli ad Apologias pro Religione Christiana, in quantum harum princeps fere argumentum est, destruere superstitionem et cultum Deorum.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ

L V C I A N I

SAMOSATENSIS

D I A L O G I

Περὶ τοῦ ἐνυπνίου

ἔστι

Βίος Λουκιανοῦ

Ἄρτι μὲν ἐπεπαύμην εἰς τὰ διδασκαλεῖα
Φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσσηβος 1) ὦν
ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν Φίλων, ὅ,
τι καὶ διδάξαιτό με. Τοῖς πλείοις ἔν ἔδοξε
παιδεῖα μὲν καὶ πόνος πολλῶς, καὶ χρόνος μα-
κρῶς, καὶ δαπάνης ἑ σμικρᾶς, καὶ τύχης δει-
σθαι

De somnio,

seu,

Vita Luciani

Nuper admodum cum defissem in scholas
ventitare, iam pubertati proximus, tum
pater consilium inire cum amicis, quid me do-
ceret: plerisque igitur eruditio visa fuit et la-
bore multo, et longo tempore, et sumtu non
exiguo, et fortuna indigere splendida, reculas

A 2

autem

- I. Τὴν ἡλ. πρόσσηβος] Idem est prope finem
huius scripti ἀντίπαις. Glossae: Πρόσηβος
proximus pubertati. Hemst.

σθαί λαμπρᾶς· 2) τὰ δὲ ἡμέτερα μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινά τὴν ἐπιχειρίαν ἀπαιτεῖν. Εἰ δὲ τινὰ τέχνην τῶν βαναύσων 3) τέτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἂν αὐτὸς ἔχοντα ἀρκούντα πρὸς τῆς τέχνης· καὶ μηκέτι οἰκίστοσ εἶναι, τηλικῶτος ὢν· ἔκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων αἰεὶ τὸ γιγνόμενον. 4)

ΔΕΥΤΕ-

autem nostras tum tenues esse, tum promptum quoddam subsidium postulare: sin aliquam vilium istarum artium, quae manu constant, edidicissem, primum me quidem ipsum statim inde habiturum, quo vitam tuear, neque amplius domi coenaturum (paternae mensae grauem) id aetatis: dein non diu fore, quin patrem sum hilaraturus, allato usque, quod mihi natumerit mercedis.

2. Ερ-

2. Τύχης δ. λαμπρᾶς] Λαμπρὰν τύχην aliter hic intellige, quam λαμπρὰν ἔστίαν apud Alciphronem I, 38. p. 182. opes splendidas et lauras. Hemst.
3. Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. Bourd.
4. Τὸ γιγνόμενον] Quod mercedis ex opera locata nascitur. Hemst.

Δευτέρας ἔν σκέψεως ἀρχὴ πρῶτῃ, τίς ἀρί-
στη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥά τῃ ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ
ἐλευθέρῳ πρέπῃσα, καὶ πρόχειρον ἔχῃσα τῇ
χορηγίᾳ, καὶ διαρκῇ τὸν πόρον. Ἄλλῃ τοίνυν
ἄλλην ἐπαινᾶντος, ὡς ἕκαστος γνώμῃς ἢ ἐμπει-
ρίᾳς εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδῶν, (πα-
ρῆθ γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖας, ἀριστός) ἐρμολύ-
φος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος δ) ἐν τοῖς μά-
λισα εὐδόκιμος,) ὁ θεμῖς, εἶπεν, ἄλλην τέχ-
νην

2. Ergo secundae deliberationis initium est
propositum, quae optima sit artium, et ad edi-
ficandum facillima, et homini libero conueniens,
et expedito sumtu parabilis, et quaestu commo-
do: alio aliam commendante, ut cuiusque sen-
sus aut experientia ferebat, pater ad auuncu-
lum conuersus (aderat enim maternus auuncu-
lus, qui optimus esse statuarius videretur, et
poliendis lapidibus in primis laudatissimus) fas
non est, inquit, aliam artem primas tenere, Te

A 3

prae-

5. Ἐρμολύφος — καὶ λιθοξ.] Ἐρμολύ-
φος, qui statuas siue hermas fabricat ex
quauis, ut ego putem, materia: λιθοξόος,
qui e lapidibus id praestat. Iens.

6. Ἐν τοῖς μαλ. εὐδ.] Graeci soleht, in-
primis Attici, ἐν τοῖς μάλα, μάλισα, πᾶ-
ν, σφόδρα εὐδόκιμος, ἀριστός, ἀρχαῖος. vbi
perspicuum est intelligi, ἐν τοῖς μάλα vel
μάλισα εὐδοκίμοις ἔσιν εὐδόκιμος. Hemst.

νην ἐπικρατεῖν, σὲ παρόντος· ἀλλὰ τέττον
 ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λί-
 θων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμολογήν,
 καὶ ἐρμολογυφέα· δύναται γὰρ καὶ τέττα, Φύ-
 σεώς γε, ὡς εἶσθα, ἔχων δεξιῶς· ἐτενμαίρε-
 το δὲ ταῖς ἐκ τῆ κηρῆ παιδιαῖς. ἐπότε γὰρ
 ἀφειδείην ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἄν-
 τὸν κηρὸν, ἥ βόας, ἥ ἵππους, ἥ καὶ νῆ Δί' ἀν-
 θρώπους ἀνέπλαττον, εἰκότως, 7) ὡς ἐδόκην τῷ
 πατρί· ἐφ' οἷς παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων πλη-
 γὰς ἐλάμβανεν· τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐ-
 φυΐαν καὶ ταῦτα ἦν· καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ
 τὰς

praesente: quin Tu illum duciro, me demon-
 strans, tuamque in cūram receptum effice lapi-
 dum artificem bonum, et cōagmentatorem, ac
 statuariū: potest enim, idque ingenio prae-
 ditus, vt nosti, dextro. Scilicet argumentum
 capiebat ab istis e cera ludicris: nam dimissus a
 magistris, derafa cera, boues aut equos, aut,
 ita me Iupiter amet, homines effingebant, sci-
 tulle, vt videbar patri: ob quae quidem a ma-
 gistris vapulabam; at tunc ad ingenū felicis lau-
 dem et ista quoque pertinebant: quare bonate-
 neban-

7. Εἰκότως] *Ad veram imaginem, Πρὸς τὴν
 εἰκόνα. Bourd.*

τάς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθησομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλασικῆς.

Ἄμα τε ἔν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι, καὶ γὰρ παρεδεδόμην τῷ θεῷ, μὰ τὸν Δι' ἔ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος ὁλλὰ μοι καὶ παιδιάν τινα ἐκ ἀτερπῆ ἐδόκει εἶχειν, καὶ πρὸς τὰς ἡλικιώτας ἐπιδείξιν, εἰ φαινεῖσθαι θεὸς τε γλύφων, καὶ ἀγαλμάτωντινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, καμείνοις, οἷς προηρέμην. Καὶ τότε πρῶτον ἐκείνο καὶ εὐνηδὲς τοῖς ἀρχομένοις ἐγένετο· ἐγκοπέα γάρ τινα μοι δὲς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἡρέμα καθικέσθαι πλακὸς ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινόν, Ἀρχὴ δέ τοι ἡμισυ παντός· Σιλη-
ρότε-

nebantur de me spe fore, vt brevi artem discerem, idque ex ista fingendi dexteritate.

3. Simul igitur atque idonea videbatur dies arti auspicandae, committebar auunculo, rem haud sane quam valde grauatus: quin et ludum quendam non iniucundum mihi videbatur habere, et ad aequales ostentationem, si Deos sculperem, et simulacra quaedam parua concinnarem mihimet ipse, et quibus vellem. Tum primum illud, et quod solet incipientibus, contigit: scalpro mihi dato auunculus iussit leniter perstringere tabulam in medio iacentem, addens vulgatum illud, *Dimidium facti, qui coepit, habet: me vero durius impingente prae-*

ρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεά-
γη μὲν ἡ πλάξ· ὁ δὲ ἀγανακτήσας, σκυτάλην
φινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, ἔπρᾶως, ἔδδ'·
προτρεπτικῶς μὲν κατήρξατο, 8) ὥς δ' αὖ μοι
τὰ προοίμια τῆς τέχνης. 9)

Ἀπο-

imperitia, confracta est tabula: ille indignatus,
scutica, quae sub manu erat, capta, haud pla-
cide, neque adhortantis more me iniitavit, sic
ut lacrimae mihi prooemium essent artis.

4. Hinc

8. Κατήρξατο] Vt hic locus recte intelliga-
tur, vocis κατάρχομαι sensus adstruendus
est, quem lexica non satis diserte notarunt.
De ritibus proprie usurpatur, qui victimae
mactationem antecedunt. Hic idem valet,
quod προτέλεια Μισθ. c. 14. du Soul.
9. Τὰ πρ. τῆς τέχνης] Eleganter in hac
voce transferenda Graeci luxuriant, prae-
sertim recentiores. In *Sophili* fabula *Phy-
larcho* apud *Athen.* III. p. 100. A. parasitus,
dum prima mensae fercula imponuntur,
bene sibi fore ominatur, τὰ προοίμια, in-
quiens, ὁρῶ. Praeterea *Lucianus*, ut ar-
bitror, solennem huius vocis in sacris usum
spectavit; eoque magis, quod praecedat in-
didem petium κατήρξατο· nam προοίμια
sunt praeludia hymnorum, qui victimis in-
aram impositis decantabantur. Hemst.

Ἀποδράς ἔν ἐκείθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνεῖ-
 μαί, συνεχές ἀνολολύζων, 10) καὶ δακρύων τὰς
 ὀφθαλμὰς ὑπόπλεως· καὶ διηγέμαι τὴν σκυ-
 τάλην, καὶ τὰς μώλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατη-
 γόρευεν πολλὴν τινα ὁμότητα, προσθεῖς, ὅτι
 ὑπὸ φθόνης ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβά-
 λωμαι κατὰ τὴν τέχνην. Ἀγανακτησαμένης δὲ
 τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησα-
 μένης,

4. Hinc ergo me domum proripio, crebros
 singultus ducens, lacrimisque oculos oppletus:
 commemoro scuticam, vibicibusque ostensis, et
 incusata multa quadam (avunculi) crudelitate,
 adieci, haec illum ex invidia fecisse, (metuen-
 tem) ne arte se superarem. Indigne ferens
 mater quum multa fratri dixisset conuicia, ego
 A 5 primis

10. Ἀνολολύζων] Vtra lectio palmam merea-
 tur, haec an ἀναλύζων, diiudicare prom-
 tum non est. Olim de faustis acclamatio-
 nibus et vlulatibus, quos mulieres ad sacra
 vel furore diuino percitae ingeminabant,
 ὀλολύζειν, ὀλολυγμὸν et ὀλολυγὴν proprie
 posuerunt. certe, nisi in rebus laetis, ὀλο-
 λύζειν apud veteres vix reperias vsurpatum.
 attamen ad fletus et lamentationem transi-
 ta sunt a posterioribus haec vocabula. Ne-
 que tamen diffiteor praeferendum mihi vi-
 deri ἀναλύζων, propter illud συνεχές, cre-
 bras singultus ducens. Hemst.

μένης, ἐπεὶ νύξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρος, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν.

Μέχρι μὲν δὴ τέτων γελάσιμα, καὶ μαιριωῶδη τὰ εἰρημένα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἔκτετι εὐκαταφρόνητα, ᾧ ἄνδρες, ἀκέσσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ Φιληλόων ἀκροατῶν δεόμενα· ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἶπω, Θεὸς μοι ἐνύπνιον ἤλθεν ὄνειρος, Ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργῆς ἔτως, ὥςθ' ἰσχυρὸν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας· ἔτι γὰρ καὶ μετὰ τοσούτον χρόνον τάττε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ Φωνὴ τῶν ἀκροσθέντων ἐνκυλός· ἔτω σαφῆς πάντα ἦν.

Δύο

primis tenebris obdormivi adhuc in lacrimis, totamque noctem cogitabundus.

5. Haecenus quidem, quae dixi, ridicula sunt et puerilia: quae vero deinceps consequuntur, non iam contemptu digna, o viri, accipietis, sed talia, quae valde diligentes auditores requirant: ut enim cum Homero dicam, Divinum mihi secundum quietem venit infomnium aliam per noctem, tam clarum, ut nihil abesset a veritate: quare post tantum tempus species rerum visarum in oculis usque inhaeret, et sonus auditorum auribus insonat; tam erant omnia manifesta.

6. Duae

Δύο γυναῖκες λαβόμεναι ταῖν χερσὶν εἰκόνα
 με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρω μάλα βιαίως καὶ καρ-
 τεῶς· μικρῷ γὰρ με διεσπασάντο πρὸς ἀλλή-
 λας φιλοτιμώμεναι· καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἂν ἡ ἑ-
 τέρα ἐπεκράτει, καὶ παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με.
 ἄρτι δὲ ἂν αὐθις ὑπὸ τῆς ἐτέρας εἰχόμεν. ἑ-
 βύων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρω, ἡ μὲν, ὡς αὐ-
 τῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βέλοιο· ἡ δὲ, ὡς μά-
 την τῶν ἀλλοτρίων ἀντιπριοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν
 ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρική, καὶ ἀρχιμήδην τὴν κόμην,
 τῷ χεῖρσι τύλων ἀκρόπλεως, διεζωσμένη τὴν
 ἐσθῆτα, τιτάνη καταγέμεσσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος,
 ἐπὶ τῷ ξέοι τὰς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ μάλα εὐ-
 πρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ κόσ-
 μιος τὴν ἀναβολὴν. τέλος δ' ἂν ἐφίπασί μοι δι-
 κάζουσιν,

6. Duæ mulieres, prehensis manibus me utra-
 que ad se trahabant vehementer sane et valide,
 sic ut parum abesset, quin me discerperent illo
 mutuo contendendi studio: namque modo hæc
 superior pene me totum habebat; modo rursus
 ab altera tenebar: interea vociferabantur innu-
 cem ambae; hæc, eam me suum possidere vel-
 le: illa, frustra res alienas istam sibi vindicare.
 Erat autem una operaria, virilis, squallida coma,
 manibus callo plenis, succincta vestem, calce
 referta, qualis erat auunculus, quum poliret la-
 pides: altera vero facie valde formosa, habitu
 decora, atque eleganti vestitu. Tandem ergo
 mihi

κάζειν, ὁποτέρᾳ βελοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προ-
τέρᾳ δὲ ἢ σκληρὰ ἐκείνῃ καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν·

Ἐγὼ, Φίλε παῖ, Ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ,
ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκία τὲ σοι καὶ συγ-
γενῆς σῖκοθεν· ὃ, τε γὰρ πάππός σε, εἰπῶσα
τένομα τῷ μητροπάτορος, λιθοζόος ἦν, καὶ τῷ
θεῷ ἀμφοτέρῳ καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς.
εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ Φληνάφων τῶν πα-
ρὰ ταύτης ἀπέχουσαι, δείξασα τὴν ἑτέραν,
ἔπεισθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί, πρῶτα μὲν θρέ-
ψῃ γεννικῶς 11), καὶ τὰς ὤμους ἕξεις καρτερὰς,
φθό-

mihi permittunt arbitrari, vtri malim adeste.
Prior autem inculta illa et virilis sic est locuta:

Ego, care puer, ars sum Statuaria, quam he-
ri coepisti discere, et domestica tibi et cognata
genere: etenim et avus tuus, (matris ipso no-
mine patrem appellabat,) lapidum erat scul-
ptor, et auunculi vtrique magnam sunt adepti
laudem ex nobis: siquidem optes nugis et quis-
quiliis, quas illa praeber, abstinere (monstra-
bat alteram) et me sectari mecumque degere,
primum tu quidem aleris firmo cibo, et hume-
ros

11. Θρέψῃ γεννικῶς] Male verterunt: genero-
se educaberis: hoc voluit Lucianus: aleris
firmo cibo, vnde validos humeros laborique
aptos nanciscaris: nam delicatae dapes, qui-
bus isti nutriuntur, robur corporis ener-
vant.

φθόνῳ δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔση, καὶ ἔπειτα
 ἔπει(12) ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν, τὴν πατρίδα καὶ
 τὰς οἰκείας καταλιπὼν· ἔδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαι-
 νούντας σε πάντες.

Μὴ μυσχαθῇς δὲ τοῦ σώματος τὰ εὐτε-
 λές(13), μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρὸν· ἀπὸ
 γὰρ

ros habebis robustos; ab omni autem invidia
 eris alienus, neque unquam abibis in peregri-
 nas regiones, patria familiaribusque relicta:
 nec te sane ob declamatiunculas laudabunt cuncti.

8. Cane autem, fastidiueris habitus vilitatem,
 aut illud vestimenti sordidum: a talibus enim
 iniuriis

vant. Porro Atticorum est θρέψη pro τρε-
 φήση. Hemst.

12. Ἄπει] Attico more pro ἀπελεύση. Hemst.

13. Τὸ σώματος τὸ εὐτ.] Imo verò σχῆμα-
 τος, vestis ornatus: nemini enim suum ipsius
 corpus vile est. Vertendum ergo; ne ab-
 horreas a vili ornatu, aut, a sorde vestium.
 Cleric.

Τὸ σώμ. τὸ εὐτ.] Subscribo I. Clerico: quem-
 admodum iungitur hic τῆς ἐσθῆτος τὸ πι-
 ναρὸν, eodem modo paulo ante σχῆμα et
 ἀναβολή· tum c. 13. quod emendationi
 probandae solum sufficit, χιτῶνιον πιναρὸν
 καὶ σχῆμα δαλοπρεπές· quod quid est aliud
 quam τὸ σχήματος τὸ εὐτελές; Σχῆμα
 vero corporis habitus, qui, si liberalis, in-
 genium

γὰρ τῶν τοιούτων ὀρμώμενος καὶ Φειδίας ἐκείνος
 ἔδειξε τὸν Δία (14), καὶ Πολύκλειτος τὴν Ἥραν (15)
 εἰργάσατο, καὶ Μύρων ἐπηνέσθη, καὶ Πραξιτέ-
 λης ἐθαυμάσθη· προσκυνῶνται γὰρ ἔτι μετὰ
 τῶν θεῶν. εἰ δὲ τέττων εἰς γένοιο, πῶς μὲν
 ἔκλεινός κ' αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο;
 ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις, περι-
 βλέπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦ-
 τα καὶ ἔτι τέττων πλείονα διαπταίεσθαι, καὶ
 βαρβα-

iniitiis profectus etiam Phidias ille Iouem exhi-
 buit, et Polycletus Iunonem effinxit, et My-
 ron in laude, et Praxiteles in admiratione fue-
 runt: hi nunc propterea cum Diis adorantur.
 Iam si tu vnus eorum fias, qui potest fieri, quin
 celebris apud omnes homines ipse habere?
 imo patrem efficiēs, vt beatus praedicetur te
 filio, patriamque insuper reddes illustrem.
 Ista, atque istis itidem plura titubans et vsque-
 quaque

genium bene natum prodit; si vilis et in-
 decorus, turpe atque abiectum. *Hemst.*

14. Ἐδειξε τὸν Δία] Cape: tantam simula-
 cro dignitatem addidit, et Iouem ipsum mor-
 talibus ostendisse videretur. Δεικνύου πικτο-
 rum est, fictorumue, qui expressissima si-
 militudine imagines animant: *Hemst.*

Τὸν Δία] Iouis Olympii statuam, quae
 inter VII. orbis miracula habita est. *du Sou!*

15. Τὴν Ἥραν] Argiuam. *Bourd.*

βαρβαρίζεσσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ Τέχνη, μά-
λα δὴ σπᾶδῇ συνείρεσσα, καὶ πείθειν με πει-
ρωμένη· ἄλλ' ἐκέτι μέμνημαι· τὰ πλείστα γὰρ
ἤδη με τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ' ἔν' ἐπαύ-
σατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως·

Ἐγὼ δὲ, ὦ τέκνον, Παιδεία εἰμὶ ἤδη συνή-
θης σοί, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω εἰς τέλος
με πεπείρασται. ἡλικία μὲν ἔν' τὰ ἀγαθὰ ποριῇ
λιθοξόος γενόμενος, αὐτὴν περείρηκεν· ἔδεν γὰρ
ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, καὶ
τῷ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τῆ βίᾳ τεθειμένος,
ἀφανῆς μὲν αὐτὸς ὢν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμ-
βάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελής δὲ τὴν
πρόσδον,

quaque barbare locuta dixit statuaria, perquam
sane sedulo composita, ut quae mihi persuadere
conaretur: sed non amplius recordor: nam plu-
rima iam quidem memoriam effugerunt. Post-
quam igitur desit, infit altera hunc fere in
modum:

9. Ego, fili, Eruditio sum, iam tibi familia-
ris et nota, etsi necdum ad finem usque me
pertentaueris. Quanta quidem tu bona sis con-
secuturus, si statuarinus fias, ista praedixit: ni-
hil utique nisi operarius eris, corpus labori im-
pendens, in eoque spem vitae omnem habens
repositam; dum ipse sis obscurus, parvam eam-
que illiberalem accipias mercedem, humilis ani-
mo, vilisque prodeas et incomitatus in publi-
cum

πρόσδον, ἔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος 16), ἔτε
 ἐχθροῖς φοβερός, ἔτε τοῖς πολίταις ζηλωτής·
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ πᾶ πολλ-
 λῆ δῆμα εἰς, αἰεὶ τὸν πρᾶχοντα ὑποπτήσων,
 καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, λαγὼ
 βίον ζῶν 17), καὶ τᾷ κρείττονος ἔρμαιον ὦν. εἰ δὲ
 καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυ-
 μαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅ-
 παντες ἐπαινέσονταί, ἐν ἑσὶ δὲ ὅσις τῶν ἰδὲ
 των, εἰ νῦν ἔχοι, εὖξαιτ' ἄν σοι ὅμοιος γένε-
 σθαι

cum, neque amicis utilis aduocatus, nec inimi-
 cis metuendus, nec quem tui ciues aemulen-
 tur; sed ipsum illud operarius, unusque e ple-
 be multā, qui semper praestantiorē reuerē-
 tur, dicendo promptum colat, leporis vitam vi-
 uens, potentiorisque praeda facilis. Fac au-
 tem te Phidiam aut Polycletum fieri, multaque
 admiranda affabre perficere, artem cuncti lau-
 dabunt; at nullus eorum, qui spectant, liqui-
 dem sapiat, optet se tibi similem esse: qualis-
 cum-

16. Ἐπιδικάσιμος] Optime me iudice, *L. Fr.*
Gronovius, amicis aduocatus. Hemst.

17. Λαγὼ βίον ζῶν] Ad eos spectat, qui
 aliis obnoxii et humiles in perpetuo timo-
 re viuunt, nec suis se opibus et virtute ab
 alieno natu pendentes tutari possunt; quor-
 um etiam refertur elegans illud, τᾷ κρείτ-
 τονος ἔρμαιον ὦν. Hemst.

εἶναι· οἷος γὰρ ἂν ᾗς, βέναντος, καὶ χειρῶ-
ναξ, καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ.

Ἦν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μὲν σοι πολλὰ
ἐπιδείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις
θαυμασίας, καὶ λόγους αὐτῶν ἀπαγγέλλω, καὶ
πάντων, ὡς εἰπεῖν, ἐμπειρον ἀποφαίνωσα· καὶ
τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατα-
κοσμήσω πολλοῖς καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σω-
φροσύνη, δικαιοσύνη, εὐσεβεία, πραότητι,
ἐπιεικεία, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν
ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότερα ὀρμῇ· ταῦτα
γὰρ ἐστὶν ὁ τῆς ψυχῆς ἀκέραιος ὡς ἀληθῶς κόσ-
μος· λήσει δέ σε ἄτε παλαιὸν ἔδεν, ἄτε νῦν
γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προσέψει
μετ'

cumque enim fueris, vilis artifex mercenarius-
que et manibus vitam quaerens habere.

10. Quod si mihi morem geras, primum
equidem tibi multa ostendam veterum virorum
acta, resque gestas admirabiles, dum eorum
scripta tibi recito, atque omnium, ut plane di-
cam, te peritum reddo. Quin et animum, quae
tui pars est primaria, excolam multis bonisque
ornamentis, temperantia, iustitia, pietate, pla-
ciditate, aequitate, prudentia, constantia, ho-
nesti amore, acri denique praestantissimarum
rerum studio; ista enim vere sunt sincera mentis
decora. Praeteribit autem te nec vetustum quic-
quam, nec quod nunc fieri expediat: quin et futura
prospi-

μετ' ἐμᾶ· καὶ ὅλως, ἅπαντα, ὅπῃσα ἐς τὰτε
θεῖα, τὰτε ἀνθρώπινα, ἢ εἰς μακρὰν σε δι-
* δάξομαι.

Καὶ ὁ νῦν πένης ὁ τᾷ δεῖνος, ὁ βελευσάμενος
τι 18) περὶ ἀγενεῖς ἔτω τέχνης, μετ' ὀλίγον
ἅπασι ζηλωτὸς καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος
καὶ ἐπαινέμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκι-
μῶν, καὶ ὑπὸ τῶν γένει καὶ πλᾶτῳ πρᾶχόντων
ἀποβλεπόμενος, ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπε-
χόμενος, (δείξασα τὴν ἑαυτῆς· πᾶν δὲ λαμ-
* πρὰν

prospicies mecum; et in vniversum quicquid
est rerum diuinarum humanarumque non diu
erit, quod te docebo.

11. Tum qui nunc pauper audis, et istius, cu-
ius nomen vix constat, filius, qui deliberas ad-
hucdum de tam ignobili arte, paulo post omni-
bus eris aemulationi et inuidendus: honores lau-
demque consequeris, ob rerum optimarum cul-
tum insignis, quique genere ac diuitiis excel-
lant te suspicient: porro tali veste, (sua, quam
splen-

18. 'Ο βελευσ. τι.] Litera detrita est: lege
ὁ βελευσάμενος ἐτι, quod sententiam mul-
tum ornat: Tu qui adhuc deliberas, neque
vitam sectari velis decreuisti: haecenus enim
auditor tantum Lucianus, 'Ο τᾷ δεῖνος, fi-
lius hominis ignoti, nulla re praeclara
commendabilis. Hemst.

πρὸν ἐφόρει) ἀρχῆς δὲ καὶ προσδρίκας ἀξιόμε-
νος. καὶ πρὸ ἀποδημῆς, ἔδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς
ἀγνώστῳ ἔδ' ἀφανῆς ἔση· τοιαῦτά σοι περιδήσω
τὰ γνωρίσματα, ὥς τε τῶν ὁρώντων ἑκαστος τὸν
πλησίον κινήσας δείξει σε τῷ δακτύλῳ, ΟΥ-
ΤΟΣ ΕΚΕΙΝΟΣ, λέγων.

Ἄν δέ τι σπαθῆς ἄξιον ᾗ, καὶ τὰς Φίλας ἢ
καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ 19), εἰς σὲ
πάντες ἀποβλέψοντα· καὶ πρὸ τι λέγων τύχης,
καὶ ἡνότες· οἱ πολλοὶ ἀκέσονται, θαυμάζοντες,
καὶ εὐδαιμονίζοντες σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως,

καὶ

*splendidissimam gerebat, ostentata,) amictus,
magistrato primaeque sedis honore dignus habe-
bent: si quo peregre profiscilaris, ne in exte-
ra quidem regione ignotus eris obscurusue:
modi tibi circumdabo insignia, ut viden-
tibus unusquisque proximum impellat, teque
digito designans, Hic ille est, aiat.*

12. Si quid autem maioris momenti aut ami-
cos, aut civitatem etiam uniuersam occuparit,
ad te cuncti respicient: dixeris aliquando pu-
blice, a tuo dicentis ore plerique pendebunt
auditores admirabundi, et gratulabuntur tum
tibi disertae orationis potentiam, tum patri

B 2

prolis

19. Καταλαμβάνῃ] In malam partem vsur-
pant Graeci de periculis et casibus, qui in-
opinati repentino imperu superueniunt
Hemst.

καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὁ δὲ λέγουσιν,
ὥς ἄρα ἀθάνατοι γίνονται τινες ἐξ ἀνθρώπων,
τῶτό σοι περιποιήσω. καὶ γὰρ ἦν αὐτὸς ἐκ τῆς
βίης ἀπέλθης, ἔποτε παύσῃ σὺνὼν τοῖς πεπαι-
δευμένοις, προσκριλὼν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν
Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα ἐγὼ ἡλί-
κον ἐπέκισα; ὁρᾷς τὸν Αἰσχίνην, ἐς τυμπανι-
στρίας υἱὸς ἦν; ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμέ Φιλίπ-
πος ἐθεράπευσεν· ὁ δὲ Σωκράτης 20) καὶ
αὐτὸς

prolis felicitatem. Quod autem ferunt immor-
tales fieri quosdam ex mortalibus, id tibi con-
ciliabo: etenim quum e vita discefferis, non tu
defines vnquam adesse doctis, et consuetudi-
nem habere cum optimis. Viden Demosthe-
nem illum, quo patre natum, ego quantum
reddiderim? viden Aeschinē, qui piatricis
tympanum pulsantis erat filius? et tamen ipsum
propter me Philippus coluit. Socrates autem
et

20. Σωκράτης] Phaenareta obstetrix, pri-
mum, vt quidem videtur, Sophronisco mar-
morario nupta Socratem; deinde Chaere-
demo Patroclē peperit. vterque statua-
riam artem didicerunt. Ceterum qua re
λιθοῦχοι differant et ἑρμογλύφοι, quo-
niam Viri Docti non satis enucleate defi-
niunt, paucis exponendum videtur. Ἑρ-
μογλύφος proprie, qui statuas Mercuriales
siue Ἑρμᾶς sculpsit. Ab hoc principio dein-
ceps

κὺτος ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τρεφείς,
ἐπειδὴ τάχις συνῆκε τῷ κορίττανος, καὶ δε-
πτεύσας παρ' αὐτῆς ἠὺτομόλησεν ὡς ἐμέ, ἀ-
κείς ὡς παρὰ πάντων ὁδεταί;

Ἄφεις δὲ αὐτὰς τηλικέτας καὶ τοιάτας ἄν-
δρας, καὶ πράξεις λαμπράς, καὶ λόγους σεμνὰς,
καὶ σχῆμα εὐπρεπές, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν,
καὶ

et ipse sub ista Statuaria nutritus, simul atque
meliora percepit, illaque deserta transfugit ad
me, audis, ut ab omnibus celebretur?

13. His tu missis tantis talibusque viris, re-
bus splendidis, sermonibus sapientissimis, habi-
tu decoro, honore, gloria, laude, principe

B 3

consi-

ceps in latiore significandi ditionem, quae
statuariam artem universam complecteba-
tur, ea vox peruenit: hinc ἑρμογλυφεῖα,
statuarius officinae. Verum λιθοζόος, qui
lapides et marmora radendo polit, ut apte
coagmentari possint: id enim ξέειν λίθους
c. 5. Horum itaque munus praecipuum
non erat statuas perficere, sed marmora
lapidesque expolire: nec tamen non sae-
pissime contigit, ut, quia utraque ars in
eadem versabatur materia, unus homo
utramque exerceret; quod in auunculo Lu-
ciani clarum est: idcirco minime miran-
dum, si ad statuarios vocabulum hoc saepe-
time pertineat. Hemst.

καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ
 ἀρχάς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκίμεῖν, καὶ τὸ
 ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτῶνιὸν τε πι-
 ναρὲν ἐνδύσει, καὶ σχῆμα δαλοπρεπὲς ἀναλήψῃ,
 καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κο-
 λαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἔξεις, κάτω νευκῶς
 εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετῆς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ
 πάντα τρέπον ταπεινός· ἀνακύπτων 21) δὲ ἔ-
 δέποτε, ἔδὲ ἀνδρῶδες, ἔδὲ ἐλευθέριον ἔδὲν
 ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὐρυθμα καὶ
 εὐσχῆ-

confidendi loco, opibus, dignitate, 'facundae
 orationis fama, publica prudentiae gratulatione,
 tuniculam indues sordidam, et habitum susci-
 pies servilem, vesticulos, caela, malleolos, scal-
 pra in manibus habebis, vultu ad opus prono,
 humilis et humilia confectans, omnemque in
 modum abiectus: nunquam tu rectum caput
 efferes, virile nihil, nihil liberale cogitabis;
 sed opera quomodo tibi concinna et elegantia proce-

21. 'Ανακύπτων] 'Ανακύπτειν *emergere et re-
 cto capite sese erigere*, quod animi genero-
 sioris est indignam se conditionem aspernan-
 tis: hoc ipsum postulant ταπεινός; ac ce-
 tera quae praecedunt. Adhibuit ea verba
Lucianus hoc in loco, quae utramque vim
 propriam et translatam venuste contineant.
Hemst.

εὐσχήμονα ἔσαι σοι προνοῶν, ὅπως δὲ αὐτὸς
 αἰσχυρὸς τε καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἤμισα πεφροντι-
 κῶς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποῶν σεαυτὸν λίθων.

Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, ἃ περιμείνας ἐγὼ
 τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην·
 καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην καὶ ἐργατικὴν ἀπολι-
 πὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν Παιδείαν μάλα γε-
 γηθώς· καὶ μάλισα ἐπεὶ μοι καὶ εἰς νῦν ἦλθεν
 ἡ σκυτάλη, καὶ ὅτι πληγὰς εὐθύς ἐκ ὀλίγας
 ἀρχομένῳ μοι χθρὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ ἀπο-
 λειφθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον ἡγανάκτει, καὶ τῷ
 χεῖρῃ συνεικρότει, καὶ τὰς ὀδόντας ἐνέπριε· τέ-
 λος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκρόμεν, ἐπεπήγει,
 καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητα. εἰ δὲ παράδοξα
 ἔπαθε,

procedant, prouidebis; vt ipse sis concinnus
 et honestis moribus ornatus, minime curabis,
 sed lapidibus te viliozem reddes.

14. Haec quum adhuc diceret, ego, non
 expectato sermonum fine, surgens litem decreui:
 mox illa deformi atque operaria spreta, confe-
 rebam me ad Eruditionem valde latus: maxi-
 me quandoquidem in mentem mihi venit scu-
 tica, et plagas statim non paucas inchoanti mi-
 hi hesterno die fuisse impositas. Illa deserta
 primum indignabatur manibus complofis; et
 dentes infrendens: tandem, quomodo Nioben
 audimus, fixa dirigit, inque lapidem fuit
 versa. Si vero passa videatur incredibilia;

ἴκαθε, μὴ ἀπισήσητε· θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄντιροι.

Ἡ ἑτέρα δὲ πρὸς με ἀπιδῶσα, τοιγαρὲν ἀμαίψομαι σε, ἔφη, τῆς δὲ τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἔλθε ἡδὲ, ἐπίβηθι τέτε τῷ ὀχήματος, (δειξάσά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων) ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλικία μὴ ἀκολυθῆσας ἐμοὶ ἀγνοήσῃν ἐμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν ἤλαυνε, καὶ ὑφηνίχτει· ἀρθεῖς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπων, ἀπὸ τῆς ἐν ἀρχαίαντος ἀχευῆς πρὸς ἐσπέραν, πάλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, κηδεάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι εἰς τὴν γῆν. ἔτι μὲν τοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκείνο

ne tamen non credatis; miras enim somnia praestigias obiciunt.

15. Tum altera, quum ad me respexisset, at ego iam, inquit, tibi vices rependam causae iustissime diiudicatae: age ergo, inscende in hunc currum (currum aliquem ostendebat equorum alatorum, Pegaso similium) ut perspicias qualia et quanta, si te mihi non dedisses, ignoraturus fueras. Simul autem adscendi, agitabat illa et moderabatur: atque ego in altum euectus contemplantur, ab Aurora cursu instituto ad Occidentem usque, vrbes, gentes, populosque, quasi Triptolemus feminis quiddam in terram proficiens: quanquam haud sane memini, quale-

nam

ἐκείνῳ ἦν· πλὴν τῆτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῆλθον, καὶ μετ' εὐφημίας, καθ' ἑς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέμπον.

Δείξασα δέ μοι τὰ τεσχῦτα, καὶ μετὰ τοῖς ἐπαινέσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὐθις, ἐμέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος· ἀλλ' ἐμοὶ ἔδοκεν εὐπάρυφός τις ἐπαινέειν. καταλαβῖσα ἔν καὶ τὸν πατέρα ἑσῶτα καὶ περιμένοντα, ἔδεικνυσεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, καὶ μετ', εἰς ἡκαίμι· καί τι καὶ ὑπέμνησεν, οἷα μικρῶ δαῖν περὶ ἐμῶ ἐβλεύσατο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντιπαῖς ἔτι ὢν, ἐμοὶ
δοκεῖ

nam esset sparsum illud semen, nisi hoc tantum, homines ad me suspicientes laudare, et faustis acclamationibus, quoscumque volatu adiissim, prosequi.

16. Postquam igitur tot res mihi, meque laudantibus istis ostendisset, reduxit iterum non ista quidem veste indutum, quam habebam, quum volucris curru efferrer: sed videbar omnino mihi in amictu honoratiore et praetextato redire. Quin et, ut patrem inuenit adstantem, meque opperientem, monstrabat ipsi vestem illam, et me, qualis reuerterer: imo etiam submonefecit, quam sere de me consilii rationem iniisset. Ista me vidisse memini pueritiam tan-

δοκεῖ ἐκταραχθεῖς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φό-
βον.

Μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις, εἶπεν τις,
ὥς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ 22) δίκανικόν. εἴτ' ἄλ-
λος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτι μήκισαί
εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα περὶ τριέσπερος, ὥσπερ
ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ' ἔν ἐπῆλθεν αὐ-
τῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι
παιδικῆς νυκτός, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη
γεγηρακότων; ἔωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία· μὴ
ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν;

tum quod egressus, ut mihi quidem videtur,
conturbatus ex verberum metu.

17. Haec dum exsequor, Hercules, inquit
nonnemo, quam longum somnium et iudiciale:
tum alius interpellat; hibernum scilicet, nam
longissimae sunt noctes: aut si forte trinoctiale,
quemadmodum Hercules est et ipse: quid vero
ipsi in mentem venit, ut ista nugaretur ad nos,
puerilemque noctem commemoraret, et somnia
vetera, iamque obsoleta: futile profecto hoc
narrationis frigus: num nos somniorum inter-
pretes esse quosdam statuit? minime certe, o
tu,

22. Ἐνύπν. δίκαν.] *Somnium absurdum et au-
ribus graue, qualia nimirum multa caudidici
deblaterare solent. Parum distat illud Plato-
nis in Apol. p. 25. Α. ἐρῶ δὲ ὑμῖν Φορτικὰ
μὲν, καὶ δίκανικὰ, ἀληθῆ δέ. Hemst.*

ἐκ ᾧ γὰρ. ἔδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγόμενος
τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἔδοκει αὐτῷ 23) καὶ ἐν τῇ πα-
τρὶα

tu, quisquis es: neque enim Xenophon, quum
narraret aliquando somnium, fulmen sibi visum
in

23. Ὡς ἔδοκει αὐτῷ] Satis est ad fidem virii
faciendam, quod in hoc loco illa expedita
styli Luciani facilitas desideretur. Dum
meliorum Codd. opem expectamus, ita con-
iecto, periisse descriptoris negligentia ver-
sum vnum, quem si ex *Xenophonte* reuoca-
re licet, sensus saltem et oratio tolerabilis
exibit: ἔδὲ γὰρ ὁ Ξ. π. δ. τὸ ἐν. ὡς ἔδοκει
αὐτῷ βροντῆς γενομένης σκηπτὸς πεσεῖν ἐν
τῇ πατρὶα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα (ἴτε γὰρ)
ἔχ. ὡς ὑπεκρίσιν τὴν ὁ. ἔ. Φλ. ἔ. αὐτὰ δ.
quae sic interpretor; neque enim Xenophon
aliquando somnium enarrans, quo videbatur
ipsi facto tonitru fulmen in paternam cecidisse
domum, et cetera (nostis enim) veluti secni-
cam actionem hoc visum, aut ipse de industria
nugaturus ista referebat etc. illud ὡς ἔδοκει
αὐτῷ plane videtur postulare partem istam
a nobis interfertam, praecipue si *Xenophon-*
tis verba perpendas K. A. III. p. 175. μι-
κρόν δ' ὑπνε λαχὼν, εἶδεν ἑνερ' ἔδοξεν αὐ-
τῷ βροντῆς γ. etc. Ceterum vereor, ne
duo *Xenophontis* somnia diuersa confuderit
Lucianus: hoc certe, cuius modo memini-
mus, apud suos commilitones exposuisse
non legitur, sed aliud lib. IV. p. 191. cum
Chiri-

τρώα οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα, (ἵξε γὰρ) ἔχ' ὑπὸ-
 κρισιν τὴν ὄψιν, ἅδ' ὡς Φλυαρεῖν ἐγνωκώς αὐ-
 τὰ διεξήκει. καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ
 ἀπογνώσει περχυμάτων, περιδωμάτων πολεμίων,
 ἀλλὰ τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις.

Καὶ τοίνυν καὶ γὰρ τῶτον ὄνειρον ὑμῖν διηγη-
 σάμεν ἐκείνῃ ἔνεκεν, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελ-
 τίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται· καὶ μά-
 λιστα, εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας ἐθελουσακεῖ, καὶ
 πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, Φύσιν ἐκ ἀγεινῇ
 διαφθείρων. ἐπιρρώσθησεται εὖ αἰδ' ὅτι κα-
 κεῖτος, ἀκίσσας τῷ μύθῳ, ἱκανὸν ἐαυτοῦ παρὰ-
 δειγμα

in paternam cecidisse domum, et reliqua (no-
 stis enim). velut histrionicam, visionem istam,
 neque nugaturus de industria persequeretur, id-
 que in bello et desperatione rerum, urgente
 hoste; sed sane et utile quiddam habebat ista
 narratio.

18. Similiter et ego somnium istud meum
 enarraui vobis eius rei causa, ut iuvenes ad me-
 liora conuertantur: imprimis si quis eorum ob
 paupertatem animo deficiat, seque deterioribus
 applicet, indolem haud ignobilem corrumpens:
 hic, sat scio; confirmabitur, audita somnii no-
 stri fabula, neque sibi idoneum exemplum ob-
 oculos

Chirifopho communicavit, idque etiam in
 magna rerum desperatione. Hemst.

δειγμα ἐμὲ προσηγάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὦν
 πρὸς τὰ κάλλιστα ὤρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύ-
 μησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν
 τότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ
 μηδὲν ἄλλο, ἔδενός γ' ἐν τῶν λιθογλύφων ἀδο-
 ξότερος.

oculos ponet considerando, ex quali conditione
 ad pulcherrima me contuli, eruditionemque
 concupiui, nequaquam ignaue cedens rei fami-
 liaris, quae tum premebant, angustiis; item-
 que qualis ad vos me recepi, si nihil aliud, at
 saltem nemine sculptorum obscurior.

• Πρὸς τὸν Εἰπόντα, Προμηθεὺς

εἰ ἐν λόγοις.

Οὐκ ἔν Προμηθεῖα με εἶναι Φῆς; εἰ μὲν κατὰ
 τῆτο, ὦ ἄρισε, ὡς πηλείων κόμοι τῶν
 ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα, καὶ Φημί
 ὅμοιος

Ad eum qui dixerat, Prometheus

es in verbis

i. Prometheum igitur me esse ais? si ea ratio-
 ne, o optime, quod et mea opera lutea
 sint, agnosco imaginem, meque similem illi esse
 fateor:

ἔμοιος εἶναι αὐτῷ· ἃ δ' ἀναίνεμυ πηλοπλάθες
 ἀκχεῖν, εἰ καὶ Φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, εἶς
 ἐκ τριόδου, βόρβερος 1) τις παρὰ μικρόν. εἰ δὲ
 ὑπερεπαινῶν τὰς λόγους ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄν-
 τας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημί-
 ζεις αὐτοῖς, ὅρα μὴ τις εἰρωνεύειαν Φῆ, καὶ μυ-
 κτῆρα, οἷον τὸν Ἀττικόν, προσεῖναι τῷ ἐπαί-
 νῳ. ἢ πόθεν γὰρ εὐμηχανὸν τέρμον; τίς δ' ἡ πε-
 रिττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν;
 ὡς ἐμοὶ γε ἱκανόν, εἰ μὴ πάνυ σοὶ γῆναι ἔδοξε,
 μηδὲ κομιδῇ ἄξια τῆ Καυκάσου. καίτοι πόσω
 δικαιο-

fateor: neque luti figulus dici recusor: ramentis
 lutum mihi vilius sit, quale ex triviis colligitur,
 coenum propemodum. Sin vero extollens orationem
 meam, perinde ut artificiosam, doctissimi
 illius Titanum nomine eam cohonestas, vide
 ne quis ironiam dixerit, et quasi quandam At-
 ticam subfannationem subesse huic laudi: unde
 enim artificiosum est, quod ego facio? Quae
 vero eximia sapientia et prudentia in scriptis
 meis? Mihi certe illud satis fuerit, si non lutea
 prorsus, aut digna Canasfo tibi videantur. At
 vero

1. Βόρβερος] Eo differt a πηλῷ, quod et ma-
 le oleat, et nulli sit vsui; quum contra πη-
 λός, terra liquore adfuso subacta, ad fin-
 gendum sit idoneus. Nihilominus fieri non-
 nunquam potest, ut in eandem propemo-
 dum significationem conueniant. *Hemst.*

δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ,
ἐπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ζῶν ἀληθείᾳ
ποιέμενοι τὰς ἀγῶνας; ζῶντα ἂν ὡς ἀληθεῶς,
καὶ ἐμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα. καὶ νῆ Δία, καὶ τὸ
θερμὸν αὐτῶν ἐς διὰ πυρον. καὶ τῆτο ἐκ τῆ
Προμηθεύς ἂν εἴη, πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε,
ὅτι μὴδ' ἐκ πηλῆ πλαττετε, ἀλλὰ χρυσᾷ ὑμῖν
τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα.

Ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς
τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες, εἶ-
δωλα ἅττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον,
ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἐμπροσθεν, ἡ
πλασικὴ κατὰ ταῦτα τοῖς κοροπλάθοις· τὰ δ'
ἄλλα

vero quanto iustius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in causis agendis celebres estis, vera certamina subeuntes? Viua enim re vera atque animata vobis opera sunt, et per Iouem etiam calor illorum ignitus est. Quod ipsum a Prometheo profectum videri possit, nisi quod hoc discriminis inest, quod ex luto vos non fingitis, sed aurea vobis plerisque figmenta sunt.

2. Nos autem, qui ad multitudinem prodimus, atque ibi huiusmodi declamationes profitemur, simulachra tantum quaedam spectanda exhibemus. Et in summa, circa lutum, vti paulo ante dixi, haec figulina versatur, quemadmodum puparum figuli: ceterum neque motus

ἀλλὰ, ἔτε κίνησις ὁμεία πρόσθεν, ἔτε ψυχῆς
 δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ
 πρᾶγμα. ὥς ἐ μοι ἐνδυμεῖσθαι ἔπεισαι, μὴ ἄ-
 ρα ἔτω με Προμηθεῖα λέγοις εἶναι, ὥς ὁ Κωμι-
 κὸς τὸν Κλέωνα φησιν· εἶσθαι περὶ αὐτῷ.
 Κλέων Προμηθεὺς ἐστὶ μετὰ τὰ πράγματα. καὶ
 αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τὰς χυτρεάς, καὶ ἱπνοποιῆς,
 καὶ πάντας, ὅσοι πηλαργοὶ, Προμηθεῖας ἀπε-
 κάλυν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν, καὶ τὴν
 ἐν πυρὶ αἷμα τῶν σκευῶν ὀπτῇσιν. καὶ εἶγε
 σοι τῆτο βέλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐ-
 ρόχως ἀποστερέεσθαι, καὶ ἐς τὴν Ἀττικὴν
 δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὐθρυ-
 πτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκσίνοις τὰ χυτρίδια.

καὶ

rus similis inest, neque animae significatio vlla,
 sed delectatio quaedam ad summum, et lusus
 merus est. Vt cogitare incipiam, num ita me
 Prometheus dixeris, ut Comicus ille Cleonem,
 post siquidem. Cleon, inquit, Prometheus ipse,
 post negotia est. Ipsi etiam Athenienses figulos
 ollarum, furnorum constructores, et quicumque
 circa lutum versantur, Prometheos vocabant
 olim, alludentes ad lutum, opinor, et ad illam,
 quae fit in ligne, vasorum cocturam. Quod si
 hoc sibi vult Prometheus iste tuus, admodum
 directe iaculans es, et secundum Atticam illam
 mordendi acerbitatem; quoniam et nostra ope-
 ra fragilia sunt, perinde ut illorum pullulae: et modi-

καὶ μικρὸν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

Καίτοι Φαίη τις παραμυθέμενος 2), ἔταυ-
τα εἰκάσαι τῷ Περσμηθεΐ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν
τῆτο ἐπαπνῶν, καὶ μὴ πρὸς τι ἄλλο ἀρχέτυπον
ῥεμιμήμενον· ὥσπερ ἐκεῖνος ἐκ ὄντων ἀνθρώ-
πων, τέως εἰνοήσας αὐτὰς ἀνέπλασε. τοιαῦτα
ζῶα μερφώσας, καὶ διχοσμήσας, ὡς εὐκίνητά
τε εἶη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὄλον,
ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. συνειργάζετο δέ τοι καὶ
ἡ Ἀθη-

modicum quispiam lapillum iniiciens, facile con-
triuerit omnia.

3. Atqui, dixerit aliquis, consolando nos,
nequaquam ista assimilasse te Prometheo, sed
nouitatem hanc, laudans, et ad nullum aliud
exemplar effictum opus; quemadmodum ille,
cum nondum essent homines, sua solertia ex-
cogitatos illos finxit, ac talia animantia forma-
vit atque adornauit, quae et mouerentur facile,
et aspectu gratiosa forent; et in summa, archi-
tectus ipse erat, sed cooperabatur tamen etiam
Miner-

2. Παραμυθέμενος] Paulo reconditiorem ver-
bi venustatem non adsecuti sunt Interpre-
tes: tu cape: *mollius, in meliorem partem in-
terpretatus*, quod scilicet duriuscule dictum
videri poterat, atque adeo ipsum illud *Lu-
ciani*, quod paulo post sequitur: πρὸς τὸ
εὐφρηματόν ἐξηγούμενος. *Hemst.*

ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλόν, καὶ ἐμψυχα
 ποιῶσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν ταῦτα ἂν
 εἴποι, πρὸς τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ
 εἰρημένον. καὶ ἴσως ἔτας ὁ νῆς ἦν τῷ λελεγμέ-
 νῳ· ἐμοὶ δὲ ἔ πάνυ ἱκανόν, εἰ καινοποιεῖν δο-
 κοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τῆς
 πλάσματος, ἢ τῆτο ἀπόγονόν ἐστιν· ἀλλὰ εἰ μὴ
 καὶ χάριεν φαίνοιτο, αἰσχυροίμην ἂν, εὖ ἴσθι,
 ἐπ' αὐτῷ, καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι.
 ἔδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτὸ, παρὰ γὰρ ἐμοί, ἡ
 καινότης, μὴ ἔχῃ συντετρίφθαι ἀμορφον ὄν.
 καὶ εἴγε μὴ ἔτω φρονοίην, ἄξιός ἂν μοι δοκῶ
 ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι, ἔ συνιείς, ὡς
 πολὺ

Minerva, quae et lutum inspirabat, et figmen-
 ta illa animata reddebat. Talia quidem ille di-
 xerit, in meliorem partem dictum istud expo-
 nens. Et fortassis haec sententia etiam dicti
 fuit: sed mihi non sane satis est, si videar noua
 finxisse, figmentoque nostro nihil verustius affer-
 ri possit, cuius progenies censcatur. Sed nisi
 elegans videatur, pudeat me sane (sat scias)
 illius, et conculcans comminuerim. Neque illi
 profuerit apud me nouitas, quo minus contra-
 ur, si non et formosum videatur. Ac nisi ita
 sentiam, dignus mihi videor, qui a sedecim
 ulturibus arrodar: ut qui non intelligam, lon-
 ge de-

πολὺ ἀμειψότερα τὰ μετὰ τῷ ξένῳ αὐτὰ πεποιθότα.

Πτολεμαῖος ἔν ὃ Λάγῳ δύο καὶ ἑξ Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε Βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἠμίτομον αὐτῷ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκόν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θεάτρῳ συναγαγὼν τὰς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἀλλὰ τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον· καὶ ὥς το ἐκπλήξεν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον, ἐφοβήθησαν, καὶ ἐλίγῃ δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες·

ge deformiora ea esse, quae cum peregrinitate coniunctam habent turpitudinem.

4. Ptolemaeus igitur Lagi filius, cum duas res novas in Aegyptum adduxisset, camelum Baetrianam totam nigram, et hominem bicolorem, cuius dimidia pars plane nigra, altera autem supra modum candida erat; congregatis in theatrum Aegyptiis, exhibuit illis cum alia multa spectacula, tum inter postrema, haec quoque, camelum et semialbum hominem: putabatque, se magnam admirationem isto spectaculo concitaturum esse. At illi ad cameli quidem conspectum perterriti sunt, et parum absuit quin exilientes profugerent,

τες· 3) καίτοι χρυσῷ πᾶσα ἐκεκόςμητο, καὶ ἀλουργίδι ἐπέσρωτο, καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθασκόλητος, Δαρεῖς τινὸς, ἢ Καμβύσε, ἢ Κύρε αὐτῷ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγγέλων· οἱ δέ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥς ὁ Πτολεμαῖος συνιείς ὅτι ἐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, εἰδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων ἢ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὐρυθμον καὶ τὸ εὐμορφον κρίνεται, μετέστησεν αὐτῷ· καὶ τὸν ἄνθρωπον ἐκέτι διὰ τιμῆς ἤγεν ὡς πρὸ τῷ· ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος ἀπέθανεν ἀμελήμην·

quamquam tota ea auro exornata, ac purpura instrata erat, frenum etiam gemmis distinctum habebat, ex Darii, aut Cambysis, aut etiam ipsius Cyri thesauris depromptum. Homine autem viso, plerique ridebant: quidam etiam ut monstrum sunt auersati. Quare Ptolemaeus intelligens se parum laudis capere, neque nouitatem apud Aegyptios in admiratione esse, sed prae ipsa concinnitatem iustamque formam probari, abduci ea iussit; hominemque non amplius eodem honore habuit, quo antea. Camelus neglecta mortua est: homi-

3. Ἀναθορόντες] Eorum saepe, qui stupefacti sunt et subito casu perculsi, repentinos impetus atque exsiliendi vehementiam significat. Habent *Plato*, alique veterum, sed parcius: recentiores frequentius. *Hemst.*

λαμένη· τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν διττὸν Θέσπιδι
τῷ αὐλητῇ ἔδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ
τὸν πότον.

Δέδοικα δὲ μὴ καὶ τῆμόν, κήμηλος ἐν Αἰ-
γυπτίοις, ἥ. εἰ δὲ ἄνθρωποι, τὸν χελινὸν
ἐτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἀλεργίδα. ἐπεὶ
δὲ 4) ἔδδ' τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλίσοιν συγκεῖσθαι,
διαλόγου καὶ κωμωδίας, ἔδδ' τῷτο ἀπόχρη εἰς
εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ
κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο. ἔστι γὰρ ἐκ δύο
καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεί-
νο τὸ προχειρότατον, ὃ ἵπποκένταυρος. 5) ἔγχε-
ρ
ἄν

hominem autem illum duplicem Thespidi cuidam
tibicini, cum in conuiuio belle cecinisset, dono
dedit.

5. Vereor itaque ne et mea, camelus in Ae-
gypto, sint, cuius homines adhuc frenum et
purpuram admirentur: neque enim ad elegan-
tiam sufficit, quod ex duobus optimis constat,
Dialogo et Comoedia, nisi et ipsa compositio
inter se consentiens, iustaque proportionem tem-
perata fuerit. Ex duobus pulchris certe com-
positio absurda fieri potest, quale illud vulga-
tissimum est Hippocentaurus. Non enim ama-
bile

C 3

4. 'Επεὶ δέ] Legendum omnino videtur: ἐτι
δὲ, Porro ne hoc quidem, si quid ex duo-
bus pulcherrimis confletur, ad venustatem
sufficit. H:msf.

5. 'Ο Ἴπποκένταυρος] Duplici fere sensu ve-
teres

ἂν Φαίης ἐπέραςάν τι ζῶον τετὶ γανέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ χρή πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροιμίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί ἔν ἐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτο, ἂν εὐμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ζυντεθέν, ὥσπερ ἐξ εἰνυ καὶ μέλιτος τὸ ζυμαμφοτέρον ἡδισον; Φημί ἔγωγε· ἔ μὴν περὶ γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι ὡς τοιᾶτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἐκατέρω καλλος ἢ μίξις συνέφθαιεν. 6)

Οὐ

bile hoc animal esse dixeris, sed potius contumeliosissimum, si modo conuenit pictoribus credere, temulentiam et caedes illorum exhibentibus. Quid ergo? an non rursus ex duobus optimis compositum fieri potest pulchrum? Vt ex vino et melle commistum et temperatum suauissimum? Potest sane. Meas vero compositiones contendere non ausim tales esse; quin potius vereor, ne viriusque pulchritudinem ipsa mixtura corruperit.

6. Ne-

teres vsurpant: primum ad significandam rem siue insolitam et portenti similem, siue fictam et vera natura vacuum adhibetur: deinde poni solet haec vox de iis, quae dissimili genere in vnum congregantur ac coalescunt. Sic Chaeremon Hippocentaurum fecerat, *μικτὴν ῥαψωδίαν ἐξ ἀπάντων τῶν μύτρων*, teste *Aristot. de Poët. p. 224. v. 24. Hemst.*

6. Ἡ μίξις συνέφθαιε] De industria τὸ συμφθαί-

Οὐ πάνυ γὰρ συστήθη καὶ Φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμωδία· εἶγε ὁ μὲν, εἴκοι, καὶ καθ' ἑαυτὸν νῆ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ' ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο· ἡ δὲ, παραδῶσα τῷ Διονύσῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὠμίλει, καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποιεῖ, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίστε καὶ τὸ ὅλον ἀναπαίσοις μέτροις ἐποχραμένη 7), τὰ πολλὰ

6. Neque enim omnino consueta inter se atque affinia ab initio Dialogus et Comoedia fuisse. Siquidem ille domi et seorsum, mehercule, in ambulacris cum paucis quibusdam disputationes suas habebat: Haec vero, Baccho se totam tradens, in theatris versabatur, simulque ludebat, et risum mouebat, gaudebatque salibus, et dicacitate, et ad numeros tibiae incedebat. Interdum etiam anapaesticis versibus prorsus vecta,

C 4

Dia-

συμφθείρειν, cuius significatio sit ambigua, *Lucianum* posuisse, credo. Πίθτορις, vnguentariis ac tinctoriis propria Φθείρειν, Φθορά et συμφθείρεσθαι de colorum vnguentorumque diuersi generis mixtura: hac quidem temperatione sua cuique perit pulchritudo, et corrumpitur; sed arte tamen alius existit color, qui naturalem saepe vincat. *Hemst.*

7. Ἀναπ. μέτροις ἐποχραμένη] Singularis est quaedam atque elegans in ista loquendi formula

πολλὰ τὰς τῷ διαλόγῳ ἐταίρας ἐχλεύαζε, Φρον-
τις ὡς 8), καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα
προσκαγορεύσα. καὶ μίαν ταύτην προέλευσιν 9)
ἐπε-

Dialogi sectatores ut plurimum, subfannabat,
meditatores, ac vanos sublimium rerum disceptato-
res, et id genus alia vocitando. Eique id cordi erat,
ut

mula potestas: Plato de LL. IV. p. 818. E.
ἐπὶ δὲ τῆς ἐλπίδος ὀχήμενοι ταύτης, illa
spe vecti et confisi: Alexand. Aphrodis. de Fa-
to p. 119. ἐποχεῖσθαι τοῖς ἀπορεμένοις,
dubiis inniti non aliter ac si certissima forent.
Sic igitur comoediam puto μέτρῳ ἀναπαί-
σοις ἐποχεῖσθαι, quando confidentius in sce-
nam procedit, in philosophis irridendis mo-
dum pene non seruans. Illud insuper, quo
magis vis phraseos elucescat, animaduer-
tendum videtur, versus quasi vehiculum ali-
quod orationis spectari. Hemst.

8. Φροντις ὡς] Xenophontem adi in Sympos. p.
Ed. St. 520, 35. vbi discas eo nomine so-
litum fuisse vocari Socratem. Ἄρα σὺ, ὦ
Σώκρατες, ὁ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΣ ἐπιμαλόμε-
μος; du Soul.

9. Μίαν ταύτην προέλευσιν] Hoc est, illa
sola de causa procedebat in publicum, ut
eos irrideret. Προέλευσις, τὸ προελθεῖν,
inquit Hysychius, hoc est, in scenam prodire,
procedere. Cleric.

Προέλευσιν] Recte I. Clericus exponit,
cui prorsus adsentior. Qui domo in publi-
cum

ἐπεποίητο ἐκείνης ἐπισκώπτειν, καὶ τὴν Διονυσιακὴν 10) ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν· ἄρτι μὲν ἀεροβιτῶντας δεικνύσας, καὶ νεφέλαις
 ξυνόν-

vi eos fugillaret, et Dionysiacam istam libertatem in eos effunderet; nunc in aere ambulantes, et cum nubibus versantes illos exhibens,

C 5

nunc

cum prodeunt, προσέρχονται. Deinde προέρχονται, qui magna cum pompa, eaque publica et quasi triumphali procedunt. Consul solennes processus vel processiones προόδας· *Iustinianus* Nou. CV. προελεύσεις *Theophilus* Inst. de Rer. Div. §. 48. vocant. De sacris Ecclesiasticorum festisque processionibus vide *I. Meursii* et *Caroli du Fresne* Gloss. in Προέλευσις· recentioribus idem vocabulum pro triumpho in usu fuit. Tum porro alia quaedam huic verbo addita est potestas in concionem prodeundi, orationem in senatu vel cum populo habendi. Eadem plane forma πρόσον, πρόσον vel πάρεσον ποίοντα apud Atticos, qui ad Senatum, aut pro concione cum populo agunt, apud Christianos, qui sacras conciones habent. Iam scenicis actoribus haec eadem non dispari ratione conveniunt: *Schol. Aristoph.* ad Equ. v. 608. τὰ ὑποκρίτῃ προερχομένῃ, actore in scenam prodeunte. Hemst. 10. Διονυσιακὴν ἐλευ.] Hoc est, libera dictoria, quibus licebat uti festo Dionysiorum. Cleric.

ξυνόντας· ἄρτι δὲ, ψυλλῶν πηδήματα διαμε-
τρῶντας, ὡς δῆθεν τὰ αἶρια λεπτολογημένους.
ὁ διάλογος δὲ σεμνοτάτως ἐπαιεῖτο τὰς συν-
σίας, Φύσεώς τε πέρι καὶ ἀρετῆς Φιλοσοφῶν·
ὥς τε τὸ τῶν μουσικῶν τέτο, δις διὰ πασῶν (11),
εἶναι τὴν ἀρμονίαν, ἀπὸ τῆς ὀξυτάτης ἐς τὸ βα-
ρύτατον· καὶ ὁμῶς ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ ἔτιω-
ς ἔχοντα πρὸς ἀλλήλα συναναγεῖν, καὶ ξυναρμό-
σαι, ἃ πάνυ πειθόμενα, ἐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχό-
μενα τὴν κοινωνίαν.

Δέδια τρέφειν μὴ αὐθις ὁμοίον τι τῷ Προμη-
θεῖ τῷ σῶ πεποιητικῶς φαίνομαι, τὰ θῆλυ τῷ
ἄρρενι

nunc pulicum saltus metientes, ut qui de aëreis et
sublimibus istis rebus nimis exiliter argutaren-
tur. Dialogus vero grauissimas disputationes ha-
bebat de natura rerum, deque virtute philoso-
phans: ita ut Musicorum illud, bis per omnes
chordas, ab acutissimo ad grauissimum usque,
inter eos esset. Et tamen auli fuimus nos, haec
ita sese habentia, inter sese coniungere et co-
aptare, non admodum obsequentia, neque faci-
le societatem sustinentia.

7. Verear itaque ne denuo simile aliquid Pro-
metheo isti tuo fecisse videar, ut qui foeminam
cum

II. Δις διὰ πασῶν] Vetusiores musici, uti
ex hoc prouerbio patet, scalam suorum to-
norum non ultra duas, quas hodie dicimus
octauas extendebant. du Soul.

ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπέ-
 σχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιᾶτο Φα-
 νείην, ἐξαπατῶν ἴσως τὰς ἀκρόντας, καὶ ἐς ἃ
 παραθείς αὐτοῖς κηκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέ-
 λωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι Φιλοσόφῳ· τὸ
 γὰρ τῆς κλεπτικῆς (καὶ γὰρ κλεπτικὸς ὁ θεὸς)
 ἄπαυθ'· τῷτο μόνον ἔκ αὖν εἰποῖς ἐνεῖναι τοῖς
 ἡμετέροισι. ἢ παρὰ τὴ γὰρ ἄνεκλέπτομεν; εἰ μὴ
 ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιᾶνδε πιτυοκάμπτας 12),
 καὶ

cum mare commiscuerim, et ob id ipsum nunc
 reus agar. Vel potius aliud quid, ne videar de-
 cepisse fortasse auditores, atque ossa apposuisse
 ipsis pinguedine obducta, risum scilicet Comi-
 cum sub philosophica grauitate. Ad furtum enim
 quod attinet (nam et furandi arte hic Deus in-
 signis est) absit; hoc certe nostris inesse non di-
 ces. Vnde enim furatus sim? nisi forte
 quis me fugit, qui eiusmodi Pityocamptas
 et

12. Πιτυοκάμπτας] Graeuio πιτυοκάμπτας
 explicanti Centauros praeiuit Fr. Luisin.
 Par. III. c. 25. quod si ad liquidum deduci
 posset, rem haberemus confectam. Negari
 quidem non potest, apud Suidam extare in
 Πίτυς, ὅθεν καὶ Πιτυοκάμπτης (vel po-
 tius, vt Kuster. Πιτυοκ.) ὁ Κένταυρος· ve-
 rum his in rebus tantam Suidae auctoritatem
 non agnosco, qua sola nos contentos esse
 oporteat. Πιτυοκάμπτης est Sinis vel Sin-
 nis

nis (ductum a latrociniis et nocendo nomen) quem suo ipfius, quod in alios ftatuerat, exemplo Thefeus interemit: lege *I. Meurf.* in Thefeo c. V. Hunc de genere fuiffe Centaurorum, quis veterum prodidit? imo tantum abeft, vt Thefeum ipfum materno genere contingeret. Iam fi forte Centauros omnes hoc epitheto exiftimes affectos, quid tandem proferri poterit, unde nominis; quod a fingulari vnus Sinidis crudelitate profectum effe fatis conftat, origo reperatur? nam quod *Luiſinus* eft commentus, quoniam bello acres habebantur, eorum impetum pictores flexis ſtratisque arboribus, quacunq; furebant, exprimere ſolitos effe, vt alia mittam, Graeci ſermonis normae prorfus repugnat: quis, quaeſo, *πιτυοκαμπτας* diceret eos, qui arbores vaſto corpore et impetu currendi proſternunt? Non me praetereunt *Ariſtophanis* in *Ran.* v. 997. *ſαρκαςμοπιτυοκαμπται*, de quibus ita *Schol.* *ως ſαρκάζοντας μὲν καὶ προſποιεμένους τὰ πολεμικά, ἐν ἀληθείᾳ δὲ τοιαύτας ἰσχύος δὲ ἐπιμελεμένους.* *Suidas.* *Σαρκαςμοπ. ἀντὶ τὰ μεγάλοι, ως ἀρπάζοντες μὲν καὶ προſπ.* etc. De Sinide vero quin *Schol.* cogitauerit, quum iſta commentaretur, dubitare non licet: neque abſurdum eſt, vt per Comicam facetiam homines in bello timidi, ſed inanibus in rebus, quae vero periculo carerent, robur oſtendentes, dicti fuerint *πιτυοκαμπται* eoq; pertinere non incommode videatur

Heſy.

Hesychii glossa ; Ἀεροκέλαδοι, πιτυοκάμπται, ex veteri quodam Comico deprompta, siue vocabulum vtrumque demta distinctione iungas, siue ἀεροκελάδης; per se solos intelligas, aërem verberantes, iactatis per aërem manibus inanem strepitum excitantes: vel etiam, aërem implentes clamoribus.

Postquam haec scripseram, coniecturam mecum perquam elegantem communicauit I. Iac. *Westenius*; quam, quia prope abest, quin veram putem, celare religioni duco. Legendum censet τοῖς τοῖς πιτυοκάμπτης: quasi hunc in modum *Lucianus* ratiocinaretur: *Primus* ego res plane discordes, philosophicam grauitatem, et lepores libertatemque iocorum Comicam consociaui: quod inceptum audax non minorem habet difficultatem, quam si binas arbores rigidas curuando iungere nitaris: imo maioris est artificii καὶ τραγέλαφος συντιθέναι, i. e. non tantum binas arbores eiusdem speciei, verum ETIAM res diuersissimas hircos atque ceruos siue Philosophiam Comoediamque iungere. Si quis ante me idem fuisset conatus, is certe fama facinoris Sinim aequaret, ad meamque sine dubio notitiam peruenisset. Iam tu, quaeſo, ad animum reuoca, quae leguntur sub finem §. 6. ΕΤΟΛΜΗΣΑΜΕΝ ἡμεῖς τὰ ἔπος ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ΕΥΝΑΓΑΓΕΙΝ ΟΥ ΠΑΝΤ ΠΕΙΘΟΜΕΝΑ: ecce πιτυοκάμπτην, qui magno nisu in vnum cogit consociatque nixa diuersis radicibus, et materiam minime sequacem tractando mollit. *Hemst.*

καὶ τραγελάφης 13) καὶ αὐτὸς συντεθειμῶς;
 πλὴν ἀλλὰ τί ἂν πάθοιμοι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς
 ἅπαξ προειλόμην· ἐπεὶ τόγε μεταβλεύεσθαι
 Ἐπιμηθέως ἔργον, ἢ Προμηθέως ἐσί.

et Hircocervos et ipse composuerit. Verum
 quid faciam? Perseuerandum enim est in iis,
 quae semel elegi; mutare enim consilium, Epi-
 methei, non Promethei est.

13. Τραγελάφης;] Cervis excepta barba et ar-
 morum pilis similes. *du Soul.*

Νιγρίνης, ἡ περὶ Φιλοσόφου
 Ἡθους.

Πρὸς Νιγρίνον ἐπιστολή.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν.

Η μὲν παροιμία φησὶ, Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας,
 ὥς γελοῖον ὄν εἶ τις ἐκεῖ νομίζει γλαῦκας,
 ὅτι

Nigrinus, siue de Moribus Phi-
 losophorum.

Epistola ad Nigrinum.

Lucianus Nigrino salutem.

Noctuas Athenas, inquit prouerbum: quasi
 ridiculum sit, si quis eo noctuas apportet,
 quo-

ὅτι πολλάι παρ' αὐτοῖς εἰσίν. ἐγὼ δὲ εἰ μὲν
 δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βεβλόμενος, ἔπει-
 τα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμψον, εἰχόμεν
 ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευό-
 μενος. ἐπεὶ δὲ μόνῃ σοι δηλώσαι τὴν ἐμὴν γνώ-
 μην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέρ-
 γως ἐβλήμην πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύ-
 γειμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τῷ Θεκυδίδε λέγοντος,
 ὅτι ἡ ἀμαθία μὲν θρασεῖς, ἐκνηρὲς δὲ τὸ λελο-
 γισμένον 1) ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς ἔχῃ ἡ
 ἀμαθία μοι μόνῃ τῆς τοιαύτης τέλμης, ἀλλὰ
 καὶ ὁ πρὸς τὰς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

Ἐταῖ-
 quoniam apud illos abundant. Ego vero si di-
 cendi facultatem ostendere volens, Nigrino li-
 brum a me scriptum mitterem, obnoxius equi-
 dem huic ridiculo forem. Nunc autem, cum
 id solum agam, ut sententiam meam tibi ape-
 riam, et quo nunc sim animo, et quod non le-
 viter oratione tua affectus fuerim, effugero sane
 merito etiam Thucydidis illud, quum ait: im-
 peritia audaces, res autem cogitata atque confi-
 derata cunctatores efficit. Manifestum enim est,
 mihi non imperitiam solum, verum etiam amo-
 rem ac studium orationis, huius audaciae cau-
 sam esse. Vale.

Ami-

1. Τὸ λελογισμένον] Quod pro λογισμὸς
Lucianus dederit τὸ λελογισμένον, in eo
Euripidem est secutus, cui hoc frequens.
Hemst.

Ἑταῖρος Λουκιανός.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπα-
νεληλυθας; ἔ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς
ἐτι ἀξιοῖς, ἔθ' ὁμιλίας μεταδίδως, ἔτε κοινω-
νεῖς τῶν ὁμοίων λόγων 2), ἀλλ' ἀφνω μεταβέ-
βλησαι, καὶ ὅλως ὑπερσπτικῶ τινι ἔοικας;
ἰδέως δ' ἂν παρὰ σὲ πυθσίμην, ὅθεν ἔτῳς ἀ-
τόπως ἔχεις, καὶ τί τῶτων αἴτιον; Λ. τί γὰρ
ἄλλο γε, ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; Ε. πῶς λέ-
γεις; Λ. ὁδὲ πάρεργον 3); ἤκω σοι εὐδαίμων

τε

Amicus, Lucianus.

Quam oppido grauis nobis et sublimis redi-
fisti? Neque enim adspicere nos amplius
dignatis, neque conuersaris nobiscum, neque
sermones vt antea confers, sed repente immu-
tatus es, et omnino fastidiosus videris euasisse.
Lubens igitur audierim ex te, vnde ad hoc in-
solentiae perueneris, et quae eius rei causa sit?
LVC. Quid enim aliud, o amice, quam felici-
tas? AM. Quid ais? LVC. Insperato feli-
cem

2. Ὅμοίων λόγων] Ὅμοιοι λόγοι. Sermones
inter pares, pari libertate, et conditione
habiti vltro citroque. Bourd.
3. Ὅδὲ πάρεργον] Non est, ne te morer, vt
habet Bourdelotius: sed καθ' ὁδὲ πάρεργον,
obiter, aliud agendo. Cleric.

τε καὶ μακάριος γεγεννημένος, καὶ τῆτο ἢ τὸ
ἀπὸ τῆς σιληνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ε. Ἡρά-
κλεις, ἔτῳς ἐν βραχεῖ; Λ. καὶ μάλα. Ε. τί
δὲ τὸ μέγα 4) τῆτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κο-
μῆς 5), ἵνα μὴ ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώ-
μεθα, ἔχωμεν δὲ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ
πᾶν πλάσσαντες; Λ. ἔθαυμαζόν εἶναι σοὶ δοκεῖ
πρὸς Διὸς, ἀντὶ μὲν δάλα με ἐλεύθερον, ἀντὶ
δὲ πένητος ὡς ἀληθῶς πλάσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοή-
τε τε καὶ τετυφωμένῃ 6) γενέσθαι μετριώτερον;

Ε. Μέ-

cem et beatum vides factum, et quod in scena
solet vsurpari, ter beatum, A M. Papae! tam
sobirot! L V C. Ita res habet. A M. Quidnam
autem tantum illud est, quo te sic effers? ut
non summatim modo lacremur, sed et, auditis
singulis, accurate scire possimus? L V C. An
non admiratione dignum tibi videtur, per Iove-
m, pro seruo liberum, pro paupere vere di-
vitem, pro stulto autem et insano me factum
modestum?

2. A M.

4. Μέγα] Graeci vsurpant μέγα τι pro *admi-
rabile quid ac memorandum*. Iungitur ali-
quando θαυμαζόν. Eodem pertinet, ἐδὲν
μέγα, *nihil magnum atque admiratione di-
gnum*. Hemst.

5. Κομῆς] *Superbis*. κομῆν indulgere genio et
elatum esse. Bourd.

6. Τετυφωμένῃ] τετυφωμένῃς hebeti ac
stolido

D

stolido

Ε. Μέγιστον μὲν ἔν· ἀτὰρ ἔπω μανθά-
νω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. Λ. ἐξάλην μὲν
εὐθὺ τῆς πόλεως βεβλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν
θεάσασθαί τινα· τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ
ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνεται. Ε. οἶδα τέτων
ἑκάστα, καὶ ἠϋξάμην σὲ τινὶ σπεχδαίῳ ἐπιτυχεῖν.
Λ. δόξαν ἔν μοι διὰ πολλῶν προσειπεῖν Νιγρίνον
τὸν Πλατωνικὸν Φιλόσοφον, ἔωθεν ἐξαναστὰς
ὡς αὐτὸν ἀφικόμην, καὶ κόψας τὴν θύραν, τῷ
παιδὸς εἰσαγγεῖλαντος, 7) ἐκλήθην· καὶ παρελ-
θὼν

2. A M. Immo vero maximum. Sed nondum
tamen plane intelligo quidnam illud sit, quod
dicis. L V C. Recta in urbem profectus sum, ut
ibi oculorum aliquem medicum circumspicerem:
nam ille oculi affectus, quo laborabam, magis
ac magis ingrauescebat. A M. Ordine haec omnia
nouī, ideoque etiam optabam, ut in bonum at-
que peritum aliquem incideres. L V C. Cum
igitur statuissem, Nigrinum quoque illum Pla-
tonicum philosophum, ut quem longo temporis
interuallo non videram, compellare, mane sur-
gens, ad ipsum adeo, et pulsata ianua, cum
puer intro de me renunciasset, arcessitus sum.
Ingres-

stolido ingenio praeditos significare tradunt
veteres Grammatici, ut sunt, qui fulmine
tacti fuere. Bourd.

7. Εἰσαγγεῖλαντος] Seruorum ad ianuam fi-
ve τῶν θυρωρῶν munus εἰσαγγέλλειν. In-
de in regum aulis εἰσαγγελεῖς. Hemstf.

θὼν εἶπω, καταλαμβάνω τὸν μὲν ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. πρᾶνκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, καὶ σφαῖρα καλὰμα πρὸς τὸ τᾷ παντὸς μίμημα, ὡς ἐδόκει, πεποιημένη.

Σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἡρώτα, ὅ, τι καὶ πράττοιμι. καὶ γὰρ πάντα διηγησάμην αὐτῷ· καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἤξιεν εἰδέναι, ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖτις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη σέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀπαρξάμενος, ᾧ ἑταῖρε, περὶ τῶτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτᾷ γνώμην διηγείσθαι,

Ingressus, deprehendo ipsum quidem manibus librum tenentem, circum autem undique multas veterum sapientum imagines positas. In medio autem erat etiam tabella quaedam, in qua Geometricae quaedam figurae descriptae erant, ac sphaera arundinea, ad imitationem univervi, ut videbatur, composita.

3. Amantissime igitur me amplexatus ille, interrogavit de rebus meis. Quibus omnibus illi expositis, et ego quoque vicissim ex eo quaesivi, et quid ipse ageret, et nunquid apud se statuisset in Graeciam denuo navigare. Ibi vero ille, o amice, posteaquam coepisset de hisce rebus dicere, suamque sententiam explicare,

σθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, ὥς τε καὶ τὰς Σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὅμηρον λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδείξαι· 8) ἔτω θεσπέσια ἐφθέγγετο.

Προήχθη γὰρ αὐτὴν τε Φιλοσοφίαν ἐπαινέσας, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελᾶσας, πλῆττε, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρεοῦς, καὶ

tantam verborum ambrosiam mihi affudit, ut mihi plane Sirenes illas, si quae unquam fuerunt, et luscinius et Loton illam Homeri obscurasse et obliterasse videretur. Adeo divina erant quae loquebatur.

4. Huc enim dicendo prouectus est, ut Philosophiam laudaret, et, quae ab ea manat, libertatem, et ista, quae vulgo pro bonis habentur, irrideret, diuitias nimirum, gloriam, regna, honores: praeterea aurum quoque, et

8. Ἀρχαῖον ἀποδείξαι] Sic intellige: tanta me sermonum suauitate perfudit, ut Sirenas illas, si quae modo fuerint etc. obliteraret, earumque suae orationis lenociniis memoriam deleret. Ἀρχαῖον aliquando; quod iam vetustate obsoleuit, atque ex usu et animis hominum abiit: ἀρχαῖοι νόμοι, leges abrogatae. Hemst.

καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ καὶ μοι δοκάντων. ἅπερ ἔγωγε ἀ-
 τενεῖ καὶ ἀναπεπταμένη 9) τῇ ψυχῇ δεξάμενος,
 αὐτίκα μὲν εἰδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπένθειν,
 ἀλλὰ παντοῖος ἐγὶν νόμῳ· καὶ ἄρτι μὲν ἐλυπέμην,
 ἐληλεγμένων 10) μοι τῶν Φιλτάτων, πλάττε τε,
 καὶ ἀργυρίᾳ, καὶ δόξης· καὶ μόνον ἐκ ἐδάμεν ἐπ'
 αὐτοῖς καθηρημέναις· ἄρτι δὲ αὐτὰ μὲν ἐδίδκει μοι
 ταπεινὰ καὶ καταγέλασα· ἔχαιρον δ' αὖ, ὥσπερ
 ἐκ

et purpuram, et cetera, quae admodum spectabilia
 plerisque, antea vero etiam mihi videbantur.
 Quae ego animo intento atque aperto acci-
 piens, continuo ira affectus fui, ut quid pate-
 rer, ipse nescirem: atque in omnes partes ra-
 perer. Nunc quidem dolebam, quod vanitatis
 coarguerentur ea, quae mihi charissima fuerant,
 diuitiae videlicet, argentum, et gloria: ac tan-
 tum non lacrymabar, cum de gradu dimotas
 cernerem: eadem mox mihi videbantur vilia
 atque ridicula esse; gaudebamque rursus tan-

D 3

quam

9. Ἀναπεπταμένη] Eleganter: animo paten-
 te, quique infusam doctrinam cupide reci-
 piam. *Hemst.*

10. Ἐληλεγμένων] Quum hic non tantum,
 verum et alibi apud *Nostrum* etiam in aliis
 huius verbi temporibus, litera χ sit plane
 extrita, forte dicendum, id facilius enun-
 ciationis causa Graecos fecisse. *Iensius.*

ἐκ ζοφερᾶ τινος ἀέρος τῆ βίῃ τῆ πρόσθεν,
 εἰς αἰθρίαν τε καὶ μέγα Φῶς ἀναβλέπων·
 ὥς δὴ (τὸ καινότατον) τῆ ὀφθαλμῷ μὲν, καὶ
 τῆς περὶ αὐτὸν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην· τὴν
 δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέσσρος κατὰ μικρὸν ἐγίγνομην.
 ἐλελήθειν γὰρ τέως αὐτὴν τυφλώττασαν περι-
 φέρων.

Προῖὼν δὲ εἰς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως
 ἡμῖν ἐπεκάλεις. γυνὴρός τε γὰρ ὑπὸ τῆ λόγῃ καὶ
 μετέωρός εἰμι, καὶ ὅλως μικρὸν ἐκέτι ἄδὲν
 ἐπινοῶ. δοκῶ γὰρ μοι ὁμοίον τι πεπονθέναι
 πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ οἱ Ἴνδοι πρὸς
 τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον
 αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πρὶν-
 τές

quam ex tenebroso quodam aëre prioris vitae
 ad serenitatem et magnam aliquam lucem re-
 spiciens. Adeo ut, nouo sane exemplo, ne-
 glecto oculo eiusque infirmitate, animo perspi-
 caciore paulatim euaserim, quem ad id tempus
 caecutientem insciens circumtuleram.

5. Tandemque in eum statum adductus sum,
 de quo mox querebare. Non et elatus oratio-
 ne illius, et tanquam in sublime euectus sum, et
 omnino humile nihil iam cogito. Videor enim
 mihi a philosophia non aliter affectus, quam In-
 di a vino feruntur, quando primum bibere eis
 contrigit. Natura enim calidiores cum iam es-
 sent,

τες ισχυρὸν ἔτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβα-
 χεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ ἐξε-
 μύνησαν. ἔτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθεος, καὶ με-
 θύων ὑπὸ τῶν λόγων περιέρχομαι.

Ε. Καὶ μὴν τῆτό γε, ἔ μεθύειν, ἀλλὰ νή-
 Φειν τε καὶ σωφρονεῖν ἔστιν. ἐγὼ δὲ βελοίμην
 ἂν, εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκῆσαι τῶν λόγων. εἰ δὲ
 γὰρ εἰδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θύμις, ἄλ-
 λως τε εἰ καὶ φίλος, καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπε-
 δακῶς ὁ βελόμενος ἀκῆειν εἴη. Λ. θάρρει ὦ γα-
 θέ. τῆτο γάρ τοι τὸ τῷ Ὀμήρῳ σπεύδον-
 τα καὶ αὐτὸν παρακαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ ἔφθης,
 αὐτὸς ἂν ἐδεδήθην ἀκῆσαί με διηγμένον. μάρ-
 τυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τὰς πολλὰς
 ἐθέλω,

fent, accedente potu adeo vehementi, conti-
 nuo bacchari coeperunt, ac duplo quam ceteri
 magis ex mero insanire. Ita et ego oratione
 eius quasi furore captus, ac ebrius obambulo.

6. A M. Atqui hoc quidem non est ebrium,
 sed sobrium atque temperantem esse. Ego ve-
 ro optarim, si fieri possit, ipsam illam audire
 orationem. Neque enim contemnere eam, opi-
 nor, fas est; praesertim si qui audire cupit, et
 amicus est, et eodem tenetur studio. L V C.
 Bono animo esto, o bone. nam iuxta Homeri-
 cum illud, ultro festinantem hortaris. Ac nisi
 praeuortisses, iam ipse rogassem, me narrantem
 audires. Testem enim te adhibere apud homines

ἐθέλω, ὅτι ἐκ ἀλόγως μαίνομαι· ἄλλως τε καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνησθαι αὐτῶν πολλάκις, καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποίησά μιν· ἐπεὶ καὶ τις μὴ παρὼν τύχη, καὶ ἔτω δὲς ἢ τρεῖς τῆς ἡμέρας ἀνακνικλῶ πρὸς ἑμαυτὸν τὰ εἰρημένα.

Καὶ ὥσπερ εἰ ἐρασά, τῶν παιδικῶν ἔπαρόντων, ἔργ' ἄττα καὶ λόγας εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύσαι, καὶ τέτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξάπτωσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων· ἐνιοὶ γὰρ αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἶονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτὰς, ὧν τότε ἤκασαν, ἡδονταί, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶν

volo, me non sine ratione insanire. Quin et crebro meminisse, volupe mihi est: et hanc meditando familiarem iam exercitationem feci. Nam etiamsi nemo mihi adsit, tamen sic quoque bis terue de die dicta illa mecum ipse revolo.

7. Et quemadmodum amatores, absentibus amatis, dicta eorum et facta memoria repetunt, iisque immorando morbum fallunt, perinde ac si illi ipsi amati adsint: quidam vero etiam colloqui secum illos putant, atque iis, quae tum tibi audire visi sunt, quasi paulo ante reuera dictis, gaudent, animumque memoriae praeteritorum applicantes, macerandi sese praesentibus
otium

σὺν ἀνιάσθαι· ἔγω δὴ καὶ αὐτὸς, Φιλοσοφίας ἐ
παρέσης, τὰς λόγους, εἰς τίτε ἤκιστα, συναγεί-
ρων, καὶ πρὸς ἑμαυτὸν ἀνατυλίττων, ἐμικρὰν
ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πε-
λάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ Φερόμενος, εἰς πυρσὸν
τινα τῆτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς
ὑπ' ἐμῷ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκείνον οἶόμε-
νος· αἰεὶ δὲ ὥσπερ ἀκέων αὐτῷ τὰ αὐτὰ πρὸς
με λέγοντος, ἐνίστε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνε-
ρεῖσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτῷ μοι
φαίνεται, καὶ τῆς Φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀ-
κοαῖς παραμένει. καὶ γὰρ τοι κατὰ τὸν κωμι-
κόν, ὡς ἀληθῶς ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς
ἀκέουσι.

E. Παῦε,

otium non habent; sic sane et ipse, phi-
losophia non praesente, verba, quae tum audi-
vā, recolligens, et mecum crebro reuoluens,
non exiguum capio solatium. In summa, perin-
de ac si in pelago, et per noctem atram ferar,
ad hanc quasi quandam facem respicio, omnibus
illis rebus, quae a me geruntur, virum illum
coram adesse existimans, semperque velut au-
diens ipsum eadem illa sua ad me dicentem.
Interdum etiam, et maxime, quando mente
in id defixa constiti, vultum ipsum illius videre
mihi videor, et vocis sonus in auribus mihi re-
sonat. Etenim iuxta Comicum, reuera aculeum
quendam in auditorum mente relinquit.

D 5

8. AM.

Ε. Παῦε, ὦ θαυμάσιε, μικρὸν ἀνακρόμε-
 νος II), καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς, ἀναλαβὼν ἤδη τὰ
 εἰρημένα· ὡς ἔ' μετρίως με ἀποκναίεις περι-
 γων. Λ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ'
 ἐκεῖνο, ὦ ἐταῖρε, ἤδη τραγικὸς, ἢ καὶ νῆ Δία
 κωμικὸς Φαῦλῃς Εὐράκας ὑποκριτὰς, τῶν συ-
 ριττο-

8. A M. Subsisce, o admirande, paulumque
 retrocede, et ab initio repetens iam tandem di-
 sta illa enarra, quoniam non mediocriter me his
 ambagibus excrucias. LV C. Recte dicis, atque
 ita factu opus est: sed illud quaeso, vidistine ali-
 quando siue Tragicos, siue etiam, per Iouem,
 Comicos histriones, malos istos dico, qui sibilo
 exci-

II. Μικρὸν ἀνακρόμενος] Nihil est aliud, μι-
 κρὸν ἀνακρόμενος, quam μικρὸν ἐπανιών
 apud Xenoph. Κυρ. II. I. Metaphora desumpta
 a re nautica, in qua κρᾶσθαι et ἀνακρᾶ-
 σθαι πρὸς μὲν dicuntur, qui remis inhibent
 cursum navis et paulatim retrocedunt. inde
 μεταφορικῶς, κρᾶσθαι et ἀνακρᾶσθαι su-
 muntur pro retrogredi. Praeterea in τῷ
 παῦε similiter alludit Lucianus ad rem nau-
 ticam: ea enim voce Celeusta iubebar re-
 miges quiescere, et non ulterius remigare.
 Sensus itaque Luciani hoc loco est: Desine,
 o bone vir, plura loqui, ne perge ulterius
 in tua narratione, sed paululum eam in-
 hibe, retrogredere et repete. Hoc sic esse
 evincunt sequentia, καὶ λέγε etc. Bos.

ριττομένων λέγω τῶτων, καὶ διαφθειρόντων
τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομέ-
νων· καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἔχον-
των τε, καὶ νυνικηκότων; Ε. πολλάς οἶδα τοιᾶ-
τας. ἀλλὰ τί τῆτο; Α. δέδοικα μὴ σοι μετα-
ξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμῆσθαι· τὰ μὲν ἀ-
τάκτως συνείρων, ἐνίστε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθε-
νείας τὸν νῦν διαφθείρων· κατὰ προαχθῆς ἡρέ-
μα καὶ αὐτᾷ καταγῶναι τῷ δράματος. καὶ τὸ
μὲν ἐμὸν, ἔ πάνυ ἄχθομαι· ἡ δὲ ὑπόθεσις ἔ-
μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεπιπίπτεσα, καὶ
τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονῆσα 12).

Τῆτ'

excipiuntur, quique poëmata agendo corrup-
punt, ac postremo theatri ejiciuntur, tametsi
ipsae fabulae saepenumero bene se habeant, ac
palmam etiam reportarint? A M. Multos novi
tales. sed quorsum hoc? L V C. Vereor ne et
ipse minus apte imitari videar; alia quidem in-
ordinate continuans, interdum autem etiam
ipsam sententiam prae imbecillitate ingenii cor-
rumpens; adeo ut cogaris sensim ipsam damna-
re fabulam. Nam ad historiam meam quod atti-
net, non admodum aegre id feram. Ceterum
argumentum ipsum non mediocri dolore me af-
fecturum esse videtur, si mecum una cadat, et
(mea culpa) indecorum appareat.

9. Pro-

12. Ἀσχημονῆσα] Actor scenicus ἀσχημονεῖ,
quando

Τῶτ' ἔν παρ' ὅλυν μέμνησό μοι τὸν λόγον,
 ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ἡμῖν τῶν τοιχῶν ἀμαρτημά-
 των ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πᾶρ' ἑὸν ποι κα-
 θηται, ἔδεν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεατρῷ πρατ-
 τομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτῷ σοι πεῖραν παρέχω,
 ὅποιός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτῆς, ἔδεν ἀγ-
 γέλῃ τὰ ἄλλα 13) τραγικῇ διαφέρων. ὥσε κ' ἔν
 ἐνδεέ-

9. Proinde hoc per totam memineris mihi orationem, quod poeta quidem ipse talium peccatorum innocens est, ac procul a scena seiunctus alicubi sedet, neque quicquam eorum curat, quae in theatro aguntur: Ego vero mei ipsius periculum tibi exhibeo, qualis scilicet histrio sim, quantumque memoria valeam, quod ad cetera attinet, nihil a nuncio Tragico distans.

Quare

quando personae, cuius partes agit, dignitatem non tuetur neque implet. Tunc autem actores a spectatoribus exhibitati, συριττάμενοι, solent ἐκπίπτειν. *Demosth.* de Cor. p. 516. F. ἐξέπιπτε, ἐγὼ δὲ ἐσύριττον· et ἐμβάλλεσθαι. *Hemst.*

13. Τὰ ἄλλα] Hoc quid sibi velit, aequè intelligo atque Interpretum, quod ad cetera attinet. Rescribe τὰχα. Nunciorum autem siue ἀγγέλων persona minoris erat momenti: illi si quid peccarent, μικρὸν τὸ πταῖσμα, vt patet ex Ἀναβ. §. 33. *Hemst.*

ἐνδεές ἑσθ' ὅτι δοκῶ λέγειν, ἐκείνο μὲν ἔγω πρό-
χειρον, ὡς ἄμεινον ἦν 14)· καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς
ἔσως διεξήκει· ἐμὲ δὲ καὶ ἐκσυρίττης, ἔ' πάνυ
τι λυπήσεμαι.

E. Ὡς εὖ γε, νῆ τὸν Ἑρμῆν, καὶ κατὰ τὸν
τῶν ῥητόρων νόμον πεπρωσιμίας αἱ σοί. ἔοικας
γὰρ κῆκεῖν προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγα τε ὑμῖν
ἡ συνασία ἐγένετο, καὶ ὡς εἴ' αὐτὸς ἦκεις πρὸς
τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινοι εἶ-
χεν αὐτῷ ταῦτα λέγοντος ἀκρίβειαν· οὐ γὰρ ὀλί-

γα,

Quare si quid minus pro rei dignitate dicere
visus fuero, illud tibi in promptu sit; quod sci-
licet melius hoc fuerat; et quod ipse poeta ali-
ter fortassis idem dixerat. Me vero si exhibila-
veris, non admodum moleste feram.

10. A M. Vt bene sane; ita me Mercurius
amet, et iuxta rhetorum leges exordium hoc tibi
peractum est. Videris igitur etiam hæc additu-
rus, sermonem non fuisse longum, teque ad di-
cendum non venire paratum, et melius futurum
fuisse, si ipsam dicentem audissem; te enim pau-

ca

14. Ὡς ἄμεινον ἦν] Sensus est: Si quid de-
terius, quodque ab argumenti dignitate
longius abeat, videar dicere, hoc tibi sit
in promptu, ista melius ab ipso Nigrino fuis-
se disputata. Hemst.

γα, καὶ ὅσα οἶόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος 15). ἔταυτ' ἐρεῖν ἔμελλες; ἔδέν ἂν ἔν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τέττε γε ἕνεκα πάντα σοι προειρησθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἦν δὲ διαμίλλης, μνησιμακῆσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίζομαι.

Λ. Καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβελόμην ἂν εἰρησθαί μοι· καί κεινα δὲ, ὅτι γε ἔχ' ἐξῆς, ἔδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε, ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ.

πάνυ

ca quaedam, et, quantum licuit, memoriae mandata depromere. An non haec quoque dicturus eras? Nihil igitur illis apud me tibi opus est: existimes autem, quantum ad hoc attinet, omnia iam tibi praedicta esse: habes enim et acclamare et plaudere paratum. Sin vero moras nectas, cum in rem ipsam ventum erit, alieniore me vsurum te scias, et acutissime sibilaturo.

11. L V C. Equidem et haec, quae tu commemorasti, dicta volui: et illa quoque, me neque ordine, neque ut ille, iusta quadam et continua oratione de omnibus dicturum esse; meae

15. Τῇ μνήμῃ συγκεκομ.] Alia structura Lucianum dedisse credo: εἰς τὴν μνήμην συγκ. tu quippe pauca, quaeque retinere poteras ex Nigrini colloquio in memoriam collecta recondidisti. Ita meliorum vsus iuber. Hemst.

πάνυ γὰρ τᾷδ' ἡμῖν ἀδύνατον, ἐδ' αὖ ἐκείνῳ
περιθεῖς τὰς λόγας, μὴ καὶ κατ' ἄλλό τι γένω-
μαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὁμοίος, οἱ πολλὰ-
ναις ἢ Ἀγαμέμνωνος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρα-
κλέως αὐτῷ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσί-
δας 16) ἡμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ
μέγα κεχρηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ
ἰσχνὸν, καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἐκάβης ἢ
Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἴν' ἔν μὴ καὶ αὐ-
τὸς

meae enim facultatis hoc minime est: neque
rursum illius personae attribuendo sermonem,
ne hac etiam in parte histrionibus illis similis
fiam, qui saepenumero aut Agamemnonis, aut
Creontis, aut etiam ipsius Herculis persona as-
sumpta, ac vestibus auro contextis induti, et
horrendum tuentes, ore in immensum diducto,
exiguum et gracile, adeoque muliebre quid-
dam loquuntur, ipsa etiam Hecuba Polyxe-
nae multo demissius. Ne igitur et ipse de-
pre-

16. Χρυσίδας] Rarissima vox pro vestimentis
aureis vel auro intextis. Pene mihi per-
suadeo, legendum esse ξύσιδας. ξύσις enim
exponitur, ἐνδυμὰ τι τραγικόν. *Harpoer.*
Hesych. in V. *Schol. Aristoph.* ad Nub. v. 70.
Χρῶνται δὲ αὐτῷ καὶ οἱ τραγικοὶ βασιλεῖς.
In hoc etiam instrumento recenset *Pollux*
IV, 116.

τὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μείζον τῆς ἑμαυτῆ κε-
 Φαλῆς προσωπεῖον περιμεινενος, καὶ τὴν σκευὴν
 καταισχύνων, ἀπὸ γυμνῆ σοι βέλομαι τμήσιν
 προσώπῃ προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκατασπά-
 σω 17) πᾶ πεσὼν τὸν ἥρωα ἐν ὑποκρίνομαι.

Ε. Οὗτος ἀνὴρ ἔπαύσεται τήμερον πρὸς με
 πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγωδίᾳ χρώμενος;
 Λ. καὶ μὴν παύσομαι γε· πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη
 τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων ἐπαινος ἦν
 Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθηνησιν ἀνθρώπων, οἱ
 Φιλοσοφία καὶ πάντα σύντροφοί εἰσι, καὶ ὅτε
 τῶν

prehendar maiorem omnino, quam pro capite
 meo, personam induisse, ipsumque ornatum de-
 honestare; ex nuda tecum volo meaque pro-
 pria persona colloqui, ne cadens alicubi, quem
 ago Heroem, mecum vna conuulsum terrae
 affligam.

12. A M. Homo hic non desinet hodie apud
 me crebra illa scena atque tragoedia vti. L V C.
 Immo desinam, et ad incepta me nunc conuer-
 tam. Principium igitur orationis illius com-
 mendatio fuit Graeciae, et eorum hominum,
 qui Athenis commorantur, quod cum phi-
 losophia et paupertate degant, et neque
 ciuium

17. Συγκατασπάσω] *Ne lapsus tecum irabam
 heroem: hoc est, ne, dum male ago perso-
 nam herois, exhiber, eumque tecum con-
 temtui obijciam. Cleric.*

τῶν ἄσῳν, ἕτε τῶν ξένων ἑδὲνα τέρεποιται
 ὀρῶντες, ἵς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτὰς βιά-
 ζηται· ἀλλ' εἰ καὶ τις ἀφίκηται παρ' αὐτὰς ἕ-
 τω διακεῖμενος, ἡρέμα τε μεθαρμόττῃσι, καὶ
 παραπαιδαγωγῶσι 18); καὶ πρὸς τὸ καθαρὸν
 τῆς διαίτης μεθιστᾷσιν.

Ἐμέμνητο γὰρ τινος τῶν πολυχρύσων, δὲ
 ἐλθὼν Ἀθήνας μάλα ἐπίσημος, καὶ Φορτικὸς
 ἀκολέθων ἑχλῶ, καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυ-
 σῶ, αὐτὸς μὲν ὤετο ζηλιωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς
 Ἀθηναίοις, καὶ ὥς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι.
 τοῖς δ' ἄρ' αὖ δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον· καὶ

παι-

ciuium neque peregrinorum quenquam intueri
 gaudeant, qui luxum ad sese inuehere conen-
 tur: sed si quis etiam veniat ad illos ita affectus,
 et paulatim transforment ipsum, et veteres mo-
 res dedoceant, atque ad puritatem vitae trans-
 ferant.

13. Memorabat itaque quendam ex istis mul-
 to auro fulgentibus, qui cum Athenas venisset
 admodum insignis et turba comitum grauis va-
 nia veste auroque ornatus, Atheniensibus omni-
 bus sese admirationi esse existimabat, et tan-
 quam beatum suspici; cum iis contra infelix
 quidam homuncio videretur: quin et eru-
 dien-

18. Παραπαιδαγωγῶσι] Verbum elegans,
 prauum leniter corrigere; atque in melius mu-
 tare. Hemst.

παιδεύειν ἐπεχειρᾶν αὐτὸν, ἔπιμνωσ, ἔδ' ἀν-
 τικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρῃ τῇ πόλει,
 καθ' ὃν τινὰ τρόπον βέλοιο, βιῶν' ἄλλ' ἐπεὶ
 καὶ τοῖς γυμνασίοις καὶ λυτρίῃς ὀχληρὸς ἦν
 θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ σενοχωρῶν τὰς ἀπαν-
 τῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγγετο, πρὸς
 ποιεύμενος λανθάνειν, ὥσπερ ἔπρὸς αὐτὸν ἐκεί-
 νον ἀποτείνων, Δέδοικε μὴ παραπόληται μετα-
 ξὺ λόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει
 τὸ βαλκανεῖον· ἔδ' ἐν δαί' στρατοπέδῃ· ὁ δὲ
 ἀκῶν ἂ ἦν 19), μεταξύ ἐπαιδεύετο. τὴν δὲ
 ἐσθῆ-

diendum eum sibi sumplerunt, non acerbe,
 neque aperte vetantes, ne in libera ciuitate
 pro lubitu viueret: sed cum in gymnásiis, et
 balneis molestus esset, suis seruis premens, et
 in angustum cogens obuios, submissa voce qui-
 dam, quasi latere vellet, neque illum perstrin-
 geret: Metuit, inquit, ne inter lauandum
 pereat? Atqui pax certe longa balneum te-
 net: proinde nihil opus est exercitu. Ille au-
 tem verum audiens, interea erudiebatur. Prae-
 terea

19. Ἀκῶν ἂ ἦν] Istud tam frigidum ἂ ἦν a
Luciano profectum esse, non inducor vt
 credam: vna litera reuocata rem expediet:
 ἀκῶν ἄδην vel ἄδην. sensu sane optimo:
 neque enim credibile est, adolescentem ve-
 cordem, nisi frequentius haec auribus eius
 info-

ἔσθῃτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκεί-
 νας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀσειῶς πάνυ τὸ ἀνδρῆν
 ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἕα ἤδη 20),
 λέγοντες, καὶ, πόθεν ὁ ταῶς ἔτος; καὶ, τά-
 χα τῆς μητρὸς ἔστιν αὐτῷ· καὶ τὰ τοιαῦτα.
 καὶ τὰ ἄλλα δὲ ἔτις ἀπέσκωπτον, ἢ τῶν δα-
 κτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον,
 ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥς κατὰ μικρὸν

ἔσω-
 terea varia illa veste atque purpurea eundem
 exuerunt, urbane admodum floridum colorum
 nitorem irridentes, Iam ver adest, dicebant:
 et, Vnde nobis pavo hic? et, Fortassis mat-
 erna est: et similia. Atque eodem pacto cetera
 illius cum risu carpebant, nunc annulorum
 multitudinem, nunc comam iusto curatiorem,
 nunc victus intemperantiam atque luxuriam
 notantes. Quare paulatim ad modestiam est

E 2

reuo-

insonuissent dicta, tam cito ad bonam fru-
 gem fuisse rediturum. *Hemst.*

20. *Ἐαρ ἤδη] Athenienses, in primis Attici
 Φιλοσκώμμοι, quamobrem, si quis con-
 spicuo quodam laboraret vitio, mox huic
 veluti notam inurebant iocosum aliquod
 cognomen. Atque haec est causa, cur Ora-
 torum acerba, quibus pro concione se in-
 vicem impetebant, conuicia tam aequis au-
 ribus acciperentur. Ταῶς de homine, qui
 vestimento versicolore sit indutus, Comi-
 cum est. *Hemst.*

ἔσωφρονίσθη, καὶ παραπολύ βελτίων ἀπῆλθε,
δημοσίᾳ πεπαιδευμένος.

"Ὅτι δ' ἐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογῶντες,
ἐμέμνητο πρὸς με Φωνῆς τινος, ἣν ἀκῆσαι πάν-
των ἔφη κοινῇ προεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν
Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γὰρ τινα τῶν
πολιτῶν ἀγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι
βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον ἐθεώρει· τὰς δέ, ἰδόν-
τας ἐλεῆσά τε, καὶ παραιτεῖσθαι, καὶ τῷ κή-
ρυκος ἀνειπόντος, ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐπέσχε,
τοιαύτη ἐσθῆτι θεώμενος, ἀναβαῖσαι μὲν Φω-
νῇ πάντας, ὥσπερ ἐσκεμμένους, συγγνώμην ἀ-
πονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ· μὴ
γὰρ

reuecatus, et longe melior, publicé ita emen-
datus, abiit.

14. Quod autem non pudeat eos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam aiebat publice ab omnibus emissa audisse sese in ludis Panathenaicis. Deprehensum enim quendam ex ciuibus fuisse, et ad praesidem ludorum adductum, quod veste tineta amictus spectaculo interesset: quo viso misertos illius, ac veniam precatos esse: praecone autem proclamante contra leges fecisse, quod tali cum veste ludos spectaret, omnes una voce, quasi antea super hoc deliberassent, exclamare coepisse, ut venia ei daretur tali veste induto: neque enim

γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερον. ταῦτά τε ἔν ἐπὶ ἡνείκε, καὶ προσέτι τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεί, καὶ τῆς διαίτης τὰ ἀνεπίφθορον, ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἀφθονα παρ' αὐτοῖς ἐσι. ἀπεφάνετό τε φιλοσοφία συνῶδον τὴν παρὰ τοῖς τοιαῦτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὴν ἡθὺς φυλάττειν δυναμένην, σπεκταίω τε ἀνδρὶ καὶ πλᾶτε κατὰφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρεσμένῳ τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον.

Ὅστις δὲ πλᾶτε ἐρεῖ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστεία μετρεῖ τὸ εὐδαιμον, ἀγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπειράτος δὲ παρρησίας.

enim aliam habere illum. Haec igitur ille laudabat. et praeterea libertatem, quae illi est, ac victus frugalitatem, et tranquillitatem, et otium, quae apud illos sunt cumulatissima. Ostendebat etiam, conuersationem eorum hominum philosophiae consonam esse; moresque puros conseruare posse; viroque graui, et qui diuitias contemnere didicisset, et qui secundum ea, quae natura honesta sunt, viuere statuisset, vitam, quae illic viuitur, quam maxime aptam atque accommodatam esse.

15. At qui diuitias amat, aurumque stupet, purpuraque et potentia felicitatem meretur, qui libertatem in dictis factisque nunquam gustauit,

σίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα καὶ δελεΐᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μὲν λατρεύειν διέγνωκε, Φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, Φίλος δὲ πάτων, καὶ ἀφροδισίων, ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκέων τέρεται κρημάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ διεφθορότων ἀσμάτων, τοῖς δὲ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν.

Μεσὰ γὰρ αὐτοῖς τῶν Φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀγοραί· πάρεσι δὲ πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι· τῆτο μὲν δι' ὀφθαλμῶν· τῆτο δὲ δι' ὠτων τε, καὶ ῥινῶν· τῆτο δὲ καὶ διὰ λαιμῶν, καὶ δι' ἀφροδισίων·
ὕφ·

qui veritatem nunquam vidit, et cum affentatione et feruitute enutritus est, aut qui totam animam voluptati addixit, eique vni inferuire statuit, amans opiparae mensae, indulgens vino ac rebus venereis, plenus praestigiarum, fraudis atque mendacii: aut cui chordarum pulsationes, instrumentorumque lascivos crepitus, cantilenasque perditas audire volupe est: talibus videlicet hominibus convenire huius urbis consuetudinem.

16. Hic enim rerum charissimarum ipsis, omnes plateas, omniaque fora referta esse: ac licere, ipsis omnibus quasi portis voluptatem recipere, partim per oculos, partim per aures et nasum, partim per gulam, et per venerea: qua
fluente

ὑΦ' ἧς δὲ ρεῖσθης ἀεινάω τε καὶ θολερῶ ρεύμα-
 τι, πᾶσαι μὲν ἀνευρύνονται ὁδοί· συνεισέρχε-
 ται γὰρ μαιχρία, καὶ Φιλαργυρία, καὶ ἐπιγορ-
 κία, καὶ τὸ τοιαῦτο Φῶλον τῶν ἡδονῶν· παρ-
 σύρεται 21) δὲ, τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάν-
 τοθεν, αἰδώς, καὶ ἀρετή, καὶ δικαιοσύνη· τῶν
 δὲ ἔρημος ὁ χῶρος γεγόμενος, δίψης ἀεὶ πιμ-
 πλάμενος, ἀνθεῖ 22) πολλὰς τε καὶ ἀγρίαις
 ἐπι-

fuerit perenni turbulentoque flumine, omnes
 viae dilatantur. Vna enim irruunt et adulterium
 et auaritia, et periurium, et reliqua id genus vo-
 luptatum cognatarum natio. A quibus exundan-
 tibus, animo vndique submerso, verecundia, et
 virtus, et iustitia abripiuntur: quibus carens iam
 solum semper siticulofum multis ac feris cupidita-
 tibus

E 4

21. Παρσύρεται] Fluviorum est et torrentium,
 qui aquis adauctis praecipitantes violento
 impetu obstantia secum rapiunt. Hemst.

22. Ἀνθεῖ] Quid audio, δίψης πιμπλάμε-
 νον ἀνθεῖν ἀγρίαις ἐπιδ. Haec certe ἀκυ-
 ρολογία ne in poeta quidem dithyrambico
 sit ferenda, nedum in Luciano; cui qui po-
 tuit in mentem venire, ut verbum lactissi-
 mae significationis contra Graeci sermonis
 usum tam male collocaret? Huius crimi-
 nis ut *Lucianus* absolueretur, refingendum
 puto αὐχμῶν. cuius verbi opportunissimi
 sane fieri vix potest, quin *Noster* memine-
 rit

ἐπιθυμίαις. τοιούτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν,
καὶ τοσάτων διδάσκαλον ἀγαθῶν.

Ἐγὼ ἔν, ἔφη, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανήειν
ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον πε γενόμενος, ἐπι-
σησας

tibus suppullulat. Talem esse urbem, taliumque
magistram honorum ostendebat.

17. Ego itaque, inquit, quando primum ex
Graecia reuersus iam propius accessissem, consti-
ti,

rit inter ista tam cognata, ἔρημος ὁ χῶρος,
δίψης, ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. Agris areni-
bus et longo aestu squalidis διψᾷ tribuitur
et διψᾷ. Percommode *Dionys. Perieg.*
v. 182. de Libya: Ἡ γὰρ διψήρη τε καὶ αὐχ-
μήσσα τέτυκται, pariter in *Aristoph. Nub.*
440. iuncta reperies διψῆν et αὐχμεῖν. *Lu-*
cian. Δ. πρὸς Ἡσ. §. 7. ἢ δὲ αὐχμὸς ἐπι-
λάβη καὶ διψήσωσιν αἱ ἀρχαὶ etc. τῷ δί-
ψει αὐτῶν, Eleganter vero de mente, quae
nullis imbuta virtutibus et rigata, tanquam
aridum aliquod atque incultum solam, no-
xio vitiorum prouentu squaler horretque:
Chrysost. T. I. p. 508. B. τῆς δὲ ψυχῆς
ἡμελημένης, εὐπώσης, αὐχμώσης, λιμῶ
διαφθειρομένης, etc. *Hemst.*

Sed exempla sunt, vnde satis patet, minime
de rebus laetis id verbi semper adhiberi.
Ita Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα et
ἐξανθίσματα esse postulas in cute erumpen-
tes, satis notum. Ipsumque verbum ἀνθεῖν
ad morbi summum gradum significandum,
iisdem est vtitissimum. *Reitz.*

σήσας ἑμαυτὸν 23) λόγον ἀπήτην τῆς δεῦρο ἀ-
Φίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τῷ Ὁμήρῳ λέγων·

Τίπτ' αὖ, ὦ δύσηνε, λιπὼν Φάος ἡελίοιο,
τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν
ἐλευθερίαν, ἡλυθες, ἔφρα ἰδὼς τὸν ἐνταῦθα θό-
ρυβον, συκοφάντας, καὶ πρόσαγορεύσεις ὑπερη-
φάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κύλακας, καὶ μιχι-
Φονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ Φι-
λίας

ti, a meque ipso rationem poposci mei huc ad-
ventus, Homerica illa videlicet mecum ipse di-
citant :

Cur autem, infelix, deserto lumine Phoebi

(Graecia, nempe, et felicitate illa atque liber-
tate) *Venisti? ut videas loci huius tumultum, sy-*
cophantas, salutationes superbas, epulas, adu-
latores, caedes, testamentorum expectationes,
E 5 *et ami-*

23. Ἐπισήσας ἑμαυτὸν] Ferri potest, vt in-
ter duo verba medius accusatiuus ad vtrun-
que referatur et ἐπισήσας ἑμαυτὸν positum
sit pro ἐπισιάς. At ego distinctione muta-
ta ἐπισήσας, ἑμαυτὸν λόγον ἀπ. verius
esse puto, vt hunc in modum interprete-
mur: *animum aduertens, reque considerata,*
cum memet ipso rationes exigebam. Illam
vim habet ἐπισήσας per se. Plena locutionis
forma ἐπισήσας τὴν διάνοιαν. Hemst.

λίας ἐπιπλάσας; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ' ἀπαλλάττεσθαι; μήτε χρῆσθαι τοῖς καθ' ὧσι δυνάμενος;

Οὕτω δὲ βουλευσάμενος, καὶ, καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἑκτορα, ὑπεξαγαγὼν ἑμαυτὸν ἐκ βελέων, Φασὶν, ἐκ τ' ἀνδρουκτασίης, ἐκ τ' αἵματος, ἔκτε κυδοιμῶ, τοιοῦτον οἰκνεῖν εἰλόμην, καὶ βίον τινα τέτον γυναικώδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκῶντα προτιθέμενος, αὐτῇ Φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτῳ, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. καὶ καθίσας ἑμαυτὸν, ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφύδρα περ μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γιγνόμενα, τέτο μὲν πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλω-

et amicitias simulatas? Aut quid tandem facere decreuisti, cum neque discedere hinc, neque institutis hisce uti possis?

18. Cum ita mecum consultassem, et quemadmodum Iupiter Hectorem, ita me ipsum *e telis*, ut ait ille, subducens, *eque hominum caede, atque tumultibus, eque cruore*, de cetero domi me continere statui; et vitam hanc muliebrem et timidam plerisque visam, antepponens, cum ipsa philosophia, et Platone, et veritate colloquor. Ac meipsum quasi in frequentissimo theatro collocans, ex sublimi admodum contempler ea quae geruntur: quae partim eiusmodi sunt, ut multum delectationis ac ri-

γέλωτα παρέχειν δυνάμενα, τῷτο δὲ πείραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίᾳ λαβεῖν.

Εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μείζον τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεσέραν τῆσδε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. ἂ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσάτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκῆσμασι πάντοθεν ἔλκεσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσεῖα μιμησάμενον παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδμένον τῷ χεῖρε, δειλὸν γάρ, μηδὲ τὰ ὦτα κηρῷ φραζάμενον, ἀλλ' ἀκρόντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον.

*Ενεσι

ac risus exhibere possint: partim talia, in quibus vir vere constans periculum de se ipso faciat.

19. Nam si malorum quoque encomium aliquod dicere conuenit, ne credas maiorem ullam virtutis palaestram esse, aut veriora vsquam animorum experimenta fieri, quam in hac vrbe, et in ea, qua hic viuatur, consuetudine. Neque enim parum est resistere tot cupiditatibus, tot spectaculis atque aurium illecebris vndique attrahentibus ac derinentibus; sed oportet omnino Vlyssis exemplo praeternauiigare illa, non quidem ligatis manibus, vt ille, (nam hoc formidolosum foret) neque etiam auribus cera obturatis, sed audientem et solutum, et vere animum supra haec elatum habentem.

20. Li-

*Ενεσι δὲ καὶ Φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παρα-
θεωρῶντα τὴν τοσαύτην ἔννοιαν, καὶ τῶν τῆς
τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὀρῶντα. ὥσπερ
ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν
ἐξ οἰκέτεα δεσπότην προϊόντα, τόνδ' ἀντὶ πλε-
σίε, πένητα· τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ
βασιλέα· τὸν δὲ φίλον τέτα· τὸν δὲ ἐχθρόν·
τὸν δὲ Φυγάδα. τέτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινό-
τατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μετρυραμένης τῆς τύ-
χης παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ
ὁμολογᾷσης 24) μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως
ταῦθ'

20. Licet autem et philosophiam mirari, con-
ferendo cum illa tantam hominum amentiam:
bonaque ista fortunae contemnere, vbi aspexe-
ris, velut in scena, ac multiplicium personarum
fabula, alium quidem ex seruo dominum prodi-
re, alium autem ex diuite pauperem: contra
alium ex paupere satrapam, aut regem: rursus
alium amicum huius, alium inimicum: alium
etiam exulem esse. Nam hoc certe vel grauissi-
mum est, quod licet Fortuna ipsa testetur sese
in humanis rebus ludere, fateaturque nihil il-
larum certum ac stabile esse, nihilo minus ta-
men

24. Ὁμολογᾷσης] Non video, quo pacto sa-
tis apte de fortuna dici possit, eam ὁμολο-
γεῖν μηδὲν τῶν ἀνθρωπίνων εἶναι βέβαιον,
quum hoc ad ipsos potius homines perti-
neat, qui rerum suarum incertam conditio-
nem

ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ἐρέγονται καὶ πλάτ-
τῃ, καὶ δυναστείας· καὶ μεσοὶ περιῖασι πάντες
ἐ γιγνομένων ἐλπίδων.

Ὁ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνο-
μένοις ἐνεσι, καὶ ψυχαγωγῆσθαι, τᾷτο ἤδη
σοὶ Φράσω. πῶς γὰρ ἐ γελοῖοι μὲν οἱ πλάττη-
τες αὐτοὶ, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαί-
νοντες, καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες,
καὶ

men qui quotidie ista aspiciunt, et diuitias ex-
petunt, et potentiam; ac pleni obambulant
omnes earum rerum spe, quae non contingunt.

21. Quod autem dixi, licere in iis, quae ge-
runtur, ridere, animumque oblectare, illud tibi
iam exponam. Quomoda enim non ridiculi
sint diuites ipsi, qui et purpuram suam spectan-
dam exhibent, et digitorum annulos ostentant,
et

nem quotidianis experimentis discunt, ac
fateri coguntur: quamobrem legerim, ὁμο-
λογῶντες, hoc sensu: illud enim uero mi-
randum est maxime, et grauissimum, quod
licet testatissimum sit fortunam res huma-
nas habere ludum (nam perperam Interpp.
licet fortuna ipse refletur, quasi scriptum to-
ret μαρτυρήσης) ipsique fateantur, nihil
istorum esse firmum, tamen, quum ista
quotidie videant, diuitiis inhient etc. Παί-
ζειν iocum atque ludum ducere, per ludum ver-
tere ac mutare. Hemst.

καὶ πολλὴν κατηγορεῖντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ
καινότετον, τὰς ἐντυγχάνοντας ἄλλοτρίᾳ Φω-
νῇ 25) προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι
μόνον αὐτὰς προσέβλεψαν. οἱ δὲ σπουδαιότεροι,
καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, ἔπέρρωθεν,
ἔδ' ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα,
καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πέρρωθεν τὴν ψυχὴν τα-
πεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαν-
τα τῇ τῷ σώματος ὁμοιότητι, τὸ σῆθος, ἢ
τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζήλωτόν καὶ περιβλε-
πτόν τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν· ὃδ'
ἔθηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον
ἐξαπα-

et multas produnt ineptias? Quod autem omnium
absurdissimum est, etiam obuios aliena voce sa-
lutant, et hoc quasi magno aliquo contentos esse
volunt, si solum ipsos aspexerint. Quidam vero
fastuosiores adorari etiam se patiuntur, non e-
longinquo, neque ut Persis mos est, sed neces-
se est propius accedentem, et sese incuruanrem,
animo diu iam ante demisso, illiusque affectu et-
iam per corporis similitudinem declarato, pectus
aut dextram deosculari: quod beatum atque spe-
ctabile videtur iis, qui ne hunc quidem honorem
assequuntur. Ille vero diu stat se ipsum praebe-
ns deci-

25. Ἀλλοτρίᾳ Φωνῇ] Per nomenclatorem,
qui eam in rem sequebatur. Cleric.

ἐξαπατῶμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτῆς
τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μὴδὲ τοῖς ὁμασιν ἡμᾶς
προσείνται.

Πολὺ δὲ τῶν αἰ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θε-
ραπεύοντες γελοιότεροι· νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμε-
νοι μέσης, περιδέντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν,
καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, κύνας, καὶ
κέλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκδεῖν ὑπομέ-
νοντες. γέρας δὲ τῆς πικρᾶς ταύτης αὐ-
τοῖς περιόδου, τὸ Φορτικὸν ἐκαῖνο δεῖπνον 26),
καὶ πολλῶν αἰτίων συμφορῶν· ἐν ᾧ πόσα μὲν
ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες,
πόσα

decipiendum. Illorum autem laudo inhuma-
nitatem, quod ad ora osculanda nos non admir-
tant.

22. Caeterum his multo ridiculi magis sunt,
qui eos sectantur, atque observant, de media
nocte surgentes, et totam urbem circumcursitan-
tes, et a seruis foribus exclusi, canes, et adula-
tores, et id genus alia audire sustinentes. Prae-
mium vero acerbae illius circuitionis, onerosa
illa, atque multorum malorum causa, coena est:
in qua illi, quam multis comelis, epotisque
prae-

26. Φορτικὸν δεῖπνον] Intelligo coenas rectas,
quas beati homines ac potentiores Romae
clientibus suis atque adulatoribus praebe-
bant. Has autem vespertinas epulas matu-
tinae salutationis officio venabantur. Hemst.

πόσα δὲ, ὧν ἐκ ἐχρῆν, ἀπολαλήσαντες, ἡμεῖς
 Φόμενοι τὸ τελευταῖον, ἡ δυσΦρεῖντες ἀπί-
 σιν, ἡ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἡ ὕβριν, ἡ μι-
 κρολογίαν ἐγκαλῶντες· πλήρεις δὲ αὐτῶν ἐμὲν-
 των οἱ ξενῶποι, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις
 μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐ-
 τῶν κατακλιθέντες, ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορ-
 μὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γάρ, τὸ καινότατον,
 εἰδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν.

Ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευμένων ἐξω-
 λεξέρας τὰς κόλακας ὑπέιληφα· καὶ σχεδὸν
 αὐτοῖς ἐκείνης καθίσασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰ-
 τίς. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιεσίαν θαυμάσωσι,
 καὶ

praeter animi sententiam, quam multa non di-
 cenda proloquuti, postremo reprehendentes, aut
 aegre ferentes discedunt: et vel ipsam criminan-
 tur coenam, vel contumeliam aut sordes accu-
 sant! Pleni autem et angiportus sunt vomen-
 tibus istis, et circa vilissima quaeque prostibu-
 la depugnantibus. Et plerique eorum in mul-
 tum diem decumbentes, circumeundi causam
 medicis praebent. Quibusdam enim, nouo sa-
 ne exemplo, aegrotandi orium non est.

23. Ego vero adultores longe iis; quibus adu-
 lantur, nequiores existimo, et propemodum au-
 ctiores illis existere superbiae ac fastus istius.
 Nam cum illorum opulentiam admirantur, au-
 rum

καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τὰς πυλῶνας
 ἔωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες ὥσπερ
 δεσπότας προσεΐπωσι, τί καὶ Φρονήσῃν ἐκεί-
 νας ἐκός ἐστιν; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι καὶ πρὸς
 ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελουλεύας, καὶ
 ἂν εἴσι τῶναντίον αὐτὰς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας
 τῶν πτωχῶν δεομένας τὰς πλεσίς, μὴ ἀθέα-
 τον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν κα-
 ταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἐχρηῆσον τῶν
 τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἰκῶν τὸ μέγε-
 θος· οὐ γὰρ ἔτω τῷ πλατεῖν ἐρῶσιν, ὥς τῷ
 δια τὸ πλατεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ ἔτω δὲ
 ἔχει, μηδέν ὄφελος εἶναι παραμυλλῆς οἰκίᾳ τῷ
 οὐκ ἔντι,

rum laudibus extollunt, vestibula mane com-
 plent, et adeuntes ipsos quasi dominos appel-
 lant, quid quaeso illos cogitare consentaneum
 est? Quod si vero communi decreto vel tantil-
 per abstinerent ab hac voluntaria servitute, an
 non putas vice versa ipsos diuites ad fores pau-
 perum venturos esse, ultro rogantes, ne igno-
 bilem, et absque teste latentem suam felicitatem
 relinquerent, neue inutilem, et ab omni
 usu remotam mensarum pulchritudinem, et do-
 morum magnitudinem esse paterentur? Neque
 enim tantopere diuitias amant, quam propter di-
 vitias beatos atque felices sese existimari. Atque
 ita sane res habet, ut neque pulchrarum aedium,
 F neque

οἰκάντι, μηδὲ χρυσῶ καὶ ἐλέφαντος, εἰ μὴ τις
αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτη τοὶ καθαι-
ρεῖν αὐτῶν, καὶ ἀπευωνίζειν 27) τὴν δυνα-
στείαν;

neque auri, neque eboris vlla domino sit vtilitas,
nisi sit qui illa admiretur. Oportebat igitur tali ali-
qua via diruere ipforum, et vilem reddere poten-
tiam,

27. Ἀπευωνίζειν] Εὐωνος paruo pretio para-
bilis adeoque vilis. Ad multa variata figu-
ratae locutionis indole, venuste traducitur.
Inter locutiones, quibus homo nihili signi-
ficetur, reponit Pollux V, 163. εὐωνότερος
τῶν ἀποκεκυρηγμένων, et μοχ ἐπευωνι-
σμένος. Hinc ductum ἐπευωνίζειν dispari
quidem paululum, et ad plures formas
communicata potestate, sed quae pretii tem-
perati deminutiueque virtutem semper conti-
neat. Ita lex frumentaria, quae annonae
excandefactae modum adhibet, νόμος σιτι-
κὸς ἐπευωνίζων τοῖς πένησι τὴν ἀγορὰν
apud Plutarch. in Gracch. p. 837. A. atque
adeo res, quarum pretia descendunt ac la-
xantur, ἐπευωνίζονται. Mercatores etiam
qui translatis mercibus caritatem semper
vilitatemque captant, ἐπευωνίζουσι, quando
venalia parue vendunt: verbis igitur ἐπι-
τιμῶν, ἀνατιμᾶσθαι, ἐπιτείνειν τὰς τι-
μας contraria sunt apud Poll. III, 125. ἐπ-
ευωνίζειν, ἀξία πιπράσκειν. Tum porro
attribuitur illis, qui res sub hasta, vel pu-
blico

σεις, ἐπιτειχίσαντα 28) τῷ πλούτῳ τὴν

ὑπερ-

tiam; contemptum hoc (quasi munimentum di-

F 2

vitiis

blico praeconio venum propositas addicunt.

Similiter de foeneratore *Plutarch.* T. II. p.

828. Ε. δανείζην, καὶ πωλῶς, ἐπευωνίζον-

τα. In promptu mihi longe plura sunt hu-

ius verbi exempla; quorum partem non

ideo tantum, quod in Lexicis frustra quae-

rantur, duxi notandam, verum etiam, ut

simul moneam, quanquam ἐπευωνίζειν sae-

penumero fuerit oblatum, nusquam tamen

ὑπευωνίζειν, quod in *Luciano* legitur, me

reperisse: neque omnino aliunde, quam

ex hoc solo loco, *Stephanus* protulit: quae

causa mihi videtur satis grauis, cur pro ge-

nuino non agnoscam, donec certioribus ar-

gumentis approbetur. Interea restitutum

nostro scriptori velim, ἐπευωνίζειν τὴν δ.

potentiam diuitum atque opes, quae iam

per pauperiorum adulationes atque admira-

tionem maximi aestimentur, contemptu ac

fastidio ad pretium deducere vilissimum.

Hemst.

28. [Ἐπιτειχίσαντα] Ἐπιτειχίζειν et ἐπι-

τείχισμα, nisi quod in compositione po-

testas intendatur, nonnunquam idem atque

τειχίζειν et τείχισμα. At longe aliud est,

si mutata structura dicant ἐπιτειχίσματα τοῖς

ἀνθρωπίνους πάθεσι, vel κατὰ τῶν ἀνθρω-

πίνων παθῶν, quorum illud apud veteres,

hoc

ὑποψίαν. νῦν δὲ λατρεύοντες, εἰς ἀπέννοιαν ἄγουσι.

Καὶ τὸ μὲν ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογῆντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετρίωτερον ἢ εἰκότως νομισθεῖη. τὸ δὲ καὶ τῶν Φιλοσοφεῖν προσποιεμένων (29), πολλῷ ἔτι τῶν γελοιότερων δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινό-

vitiis opponendo: nunc vero colendo, ad amentiam perducunt.

24. Ac certe homines indoctos, et ignorantiam aperte confitentes, talia facitäre, tolerabilius merito existimetur: verum eos quoque, qui se philosophari simulant, multo etiam ineptiora his, magisque ridicula facere, illud tandem

hoc recentioribus est vñtatiis, munimentum ad coërcendos animi adfectus et domandos comparatum. Hanc vim in ἐπιτειχίζειν posuerunt; frequens est ἐπιτειχίζειν Ἀθηναῖς vel τοῖς Ἀθηναίοις Δεκέλειαν et notum e *Thucydide* VI, 93. VII, 18. Hinc ἐπιτειχίσμα castellum vel munimentum prope aliam urbem extructum, ut eam inclusam obsideas, vicinosque agros quotidianis excursibus depopuleris. *Hemst.*

29. Τῶν Φιλοσοφεῖν προσπ.] Omissum τινας, quod Atticis et *Platonis* frequens. *Hemst.*

δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἷσι τὴν ψυχὴν δια-
τεθεῖσθαι μοι, ὅταν ἴδω τέτων τινὰ μάλισ-
τῶν προβεβηκότων ἀναμειγμένον κολάκων
ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίως τινὰ δορυφορεῖντα,
καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολο-
γέμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων. ἀπὸ τῆς
σχήματος 30) ὄντα, καὶ Φανερώτερον; καὶ ὁ
μάλιστ' ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν με-
ταλαμβάνουσι, τὰ ἄλλα γὰρ ὁμοίως ὑποκρινόμε-
νοι τῆς δράματος.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται,
τίνι τῶν κολάκων εἰκάζομεν; οὐκ ἐμφοροῦν-
ται

dem omnium maxime dolendum est. Quomodo
enim me putas animo affectum esse, quoties
video istorum aliquem, maxime eorum, qui ae-
tate prouecti sunt, adulatorum turbis immixtum:
et illorum aliquem, qui honores gerunt, satel-
litum modo sectantem: et cum iis, qui ad coe-
nam vocant, sermones conferentem: ceteris in-
signiorem et magis conspicuum ob habitum? et
quod vel maxime indignari soleo, quando non
itidem habitum mutant, cum utique, quod ad
cetera attinet, easdem partes agant.

25. Nam quae in conuiuio designantur, cui
quaeso adulatorum illa comparabimus? An non

F 3

magis

30. Σχήματος] Pallium intelligit, quod Phi-
losophi ne Romae quidem deponebant. *du*
Soul.

ται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονταί δὲ φανερώτερον, ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕδατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἐξίσχιν; οἱ δὲ ἀσείότεροι πολλὰ καὶ αὐτῶν καὶ ἄσαι προήχθησαν· καὶ ταῦτα μὲν ἔν γελοιῶι ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμμένητο τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ τὴν ἀρετὴν ὄνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς 31)

προτι-

magis rustice replentur cibo? An non inebriantur magis, quam alii, manifeste? a conuiuio autem surgunt omnium ultimi: deinde et plura aliis auferre secum volunt: si qui vero ipsorum urbaniores paulo sunt, saepenumero etiam cantare non erubescunt. Atque haec quidem ille ridicula censebat. Praecipue vero eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philosophantur, virtutemque ipsam venalem tanquam de foro

31. Ἐξ ἀγορᾶς] Iunge hoc ordine. προτ. τὴν ἀρ. ὄν. ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς. Formula consuetata: sic ἀρτος ἐξ ἀγορᾶς, qui vilior et in communem usum coctus in foro venum exponebatur: is omnium optimus Athenis, sed eo tamen, quem puriorem domi ditiores confici curabant, semper deterior. Ceterum quod istorum scholas ἐργαστήρια vocabat, et καπηλεῖα Nigrinus, a Platone sumtum, apud quem saepe Socrates καπηλῶν et καπηλευόντων nomine Sophistas infamat. Hemst.

προτιθέντων. ἐργαστήρια γὰρ ἐκάλει καὶ καπη-
λεῖα τὰς τέτων διατριβάς· ἡξίει γὰρ τὸν πλε-
τε καταφρονεῖν διδάξεντα, πρῶτον ἐαυτὸν
παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων.

Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· ἑμ-
νον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ
τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας
καταφρονῶν· τούτῳ δέων ὀρέγεσθαι τῶν ἐ-
δὲν προσηκόντων, ὥς τε μηδὲ τῶν ἑαυτῷ φθει-
ρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν· ὅς γε καὶ ἀγρόν ἔ-
πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, ἐδὲ ἐπιβῆναι
αὐτῷ πολλῶν ἐτῶν ἡξίωσεν, ἀλλ' ἐδὲ τὴν ἀρχὴν
αὐτῷ εἶναι διωμολύγει. ταῦτ' οἶμαι διεληφώς,
ὅτι

foro proponunt. Hinc et officinas cauponas-
que illorum scholas vocabat. Censebat enim
eum, qui dinitias contemnere alios docere vel-
let, primum se ipsum quaestu superiorem gere-
re debere.

26. Quod et praestabat ipse: non solum gra-
tis conuersando ac differendo cum volentibus,
sed et indigentibus necessaria subministrando,
omnemque omnino opulentiam contemnendo.
Ac tantum aberat ut aliena expereretur, ut ne
suarum quidem rerum, quae corrumpebantur,
curam gereret; ut qui agrum, quem non pro-
cul ab vrbe situm habebat, iam tot annis ne in-
visere quidem dignatus fuerit. Imo ne suum
quidem prorsus esse affirmabat; illud, opinor,

ὅτι τέτων μὲν φύσει ἄδενός ἐσμεν κύριοι, νό-
μῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόρι-
στον παρалаμβάνοντες, ὀλιγοχρόνιοι δεσπότης
νομιζόμεθα, καὶ πειδάν ἢ προθεσμία παρέλθῃ,
τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος ἀπολαμβάνει τῷ ὀνό-
ματος. ἔ. μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλῶν
ἐθέλασι παραδείγματα, τῆς τροφῆς τὸ ἀπέ-
ριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ
τῷ προσώπῳ τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος
τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασιν δὲ τέτοις, τῆς δια-
νοίας τὸ ἡμεροσμένον, καὶ τὸ ἡμέρον τῷ τρόπῳ.

Παρήνει δὲ τοῖς συνᾶσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι
τὸ ἀγαθόν, ὅπερ τὰς πολλὰς ποιεῖν, προθε-
σμίας ὀρίζομένους ἑορτάς, ἢ πανηγύρεις, ὡς
ἀπ'

reputans, quod natura istarum rerum nullius
domini sumus, lege autem et per successionem
vsum earum in tempus incertum accipientes,
temporarii possessores habemur: quo exacto tem-
pore, alius easdem a nobis accipiens, nomine
itidem fruitur. Idem non parua praebe-
ri volentibus exempla, victus scilicet frugalita-
tem, exercitiorum iustum modum, vultus mo-
destiam, et vestitus mediocritatem, et super
omnia haec compositam mentem morumque
mansuetudinem.

27. Monebat secum versantes, ne bene agen-
di tempus prorogarent, vt multis solenne est,
certum sibi tempus praefinientibus, aut festos
dies,

ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τῷ μὴ ψεύσασθαι, καὶ
τῷ τὰ δέοντα ποιῆσειν. ἡξίει γὰρ ἀμελλήτων
εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ
τῶν τοιούτων κατεγνωκῶς φιλοσόφων, οἱ ταύ-
την ἀσκήσιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἣν πολλαῖς
ἀνάγκαις, καὶ πόνοις τὴν νέαν ἀντέχειν κατα-
γυμνάσωσι· τῷτο μὲν δεῖν 32) οἱ πολλοὶ κελεύον-
τες, ἄλλοι δὲ, μασιγῶντες· οἱ δὲ χαριέστεροι,
καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύνοντες.

Ἡγεῖ-

dies, aut solennes conuentus, quibus auspicen-
tur non mentiri, et recte agere. Morae enim
expertem esse illum ad honesta impetum debe-
re volebat. Ostendebat etiam, se philosophos
illos damnare, qui ad virtutem formare se ado-
lescentes putant, si multis tormentorum neces-
sitatibus atque laboribus sustinendis exerceant;
vincere plerique iubentes, alii flagris caedentes,
et si qui elegantiores, etiam ferro cutim perra-
dentes.

F 5

28. Pu-

32. Τῷτο μὲν δεῖν] Exponere licet διὰ τῷτο,
eam ob rem, vt dolores et incommoda to-
lerare discant, sed tum oratio est paululum
impeditior, et habet nescio quid inconcin-
ni, tum τῷτο μὲν ita solet poni plerumque,
vt τῷτο δὲ vel semel vel saepius etiam se-
quatur: quare parum abest, quin scriben-
tum putem, καταγυμνάσωσιν, ἔτοι μὲν
δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες. Hemst.

Ἦγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ σερβεῖν τῷ καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρέμενον, τῷ μὲν ψυχῆς, τῷ δὲ σώματος, τῷ δὲ ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐσοχᾶσθαι, ἵνα μὴ τὰ παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλὰς γὰρ καὶ τελευτῶν ἐφασκεν ἕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας· ἓνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήμουσεν, ἀμετασχεπτὶ Φεύγων ὡς αὐτὸν ἀφίκετο, καὶ δῆλος ἦν ῥᾶον διακείμενος.

*Ἦδη

28. Putabat enim ille multo prius in animis duritiem istam et firmitatem contra dolores ac perturbationes parandam esse; eumque, qui homines optime instituere velit, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, et prioris educationis rationem habere debere, ne, ea quæ vires excederent imponendo, reprehensionem incurrat. Multos itaque et mortuos ex eo esse dicebat, dum præter rationem ita supra vires intenderentur. Vnum autem etiam ipse vidi, qui cum iam ea apud illos mala degustasset, audita statim vera doctrina, irreuocabili cursu aufugiens inde, ad ipsum venit, quem mox ab eo refectum cernere erat.

29. Iam

Ἦδη δὲ τέτων ἀποσὰς, τῶν ἄλλων αὐθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταρχὰς διεξήκει, καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἵππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνίοχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τὰς ἐν τοῖς σεναποῖς περὶ τέτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἵππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπερδαίων εἶναι δοκούντων ἐπεείληπται.

Μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἤπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυῖάν τε καὶ διαθήκας καλινδεμένων, προστιθεῖς, ὅτι μίαν Φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ' ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσῃ τῆς σφετέρως ἀληθείας.

29. Iam vero ab istis ad alios digressus, urbis tumultus, et turbae confictus, persequutus est, et Theatra, et Circum, et aurigarum statuas, et equorum nomina, deque iis ipsis in angiportis colloquia; frequentissimum enim reuera equorum insanum studium, quod iam et multos summae existimationis viros inuasit.

30. Post haec quasi alteram fabulam orsus est, notando ea, quae circa funera et testamenta agitantur, hoc addens, vnam hanc vocem Romanos per omnem aetatem veram emittere, ea intelligens, quae in testamentis scribuntur, (quia verentur dum in viuis sunt) ne sibi veritas nocet.

θείας. 33) ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτῷ γε-
 λᾶν
 ceat. Quae vero dum ab eo dicebantur, risum
 tene-

33. "ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφ. ἀλ.] In his
 verbis eorumque sensu difficultas haeret
 praecipua. Ad me quod attinet, si vera est
 recepta lectio, τὰς ἀμφὶ τὴν νεκυῖάν τε
 καὶ τὰς διαθήκας καλινθεμένους captatores
 intelligo, quorum sane studium omne in
 funerum iustis et testamentorum tabulis
 versabatur. De isto insidiatorum genere
 quum ageret Nigrinus, hoc quin adderet
 insuper, praeterire non poterat, vnam Ro-
 manos tota vita veram vocem emittere,
 quam non libere quidem et palam expro-
 mant, sed abditam ultimae voluntatis testi-
 monio consignent: cur hoc autem? ne sci-
 licet ex apertis animi veris sensibus magnum
 ad eos malum redundaret: nam haeredipe-
 tae potentiores quoque et in principum
 aulis gratiosi, qui, si vera eorum, quorum
 bonis inhiabant, de se iudicia scirent, ini-
 micos se gererent infestos. Momentum
 aliquod accedit ab ipso καλινθεῖσθαι, cuius
 usus fere frequentissimus in rebus inhonestis
 ac turpibus. Hoc autem modo fieri plane
 non potest, quin ἀπολαύειν τῆς σφε-
 τέρως ἀληθείας in deteriore parte sumatur.
 Verumtamen nexu orationis ex-
 penso inducor pene, ut in aliam plane sen-
 tentiam discessionem faciam. Primum exi-
 gua

λᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυ-
τοῖς ἀξιοῖσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν
ἐγγραφον ὁμολογῶσιν· οἱ μὲν ἐσθῆτας ἑαυτοῖς
κελεύοντες συγκαταφλέγασθαι, οἱ δ' ἄλλο τι
τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων· οἱ δὲ καὶ παραμέ-
νειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις· ἐνιοὶ δὲ καὶ ζέ-
φειν

tenere non potui, (haec nimirum sunt) quod
et secum sepeliri ignorantiam suam velle eos aie-
bat, et stultitiam suam aperte scripto etiam te-
stari, dum hi vestes, alii aliud quid eorum,
quae per vitam fuerant carissima, comburere
eodem rogo secum mandant: alii et seruos cer-
tos ad sepulchra adstare: alii etiam cippos fertis
core-

qua mutatione scripturae vulgatae subue-
niendam putem: ἵνα μὴ ἀπολαύσι τῆς
ἐφ' ἡμᾶς ἀληθείας, ubi, id est, quibus in
caulis nullum capiunt veritatis fru-
ctum? οἱ Ῥωμαίων παῖδες οἱ ἀμ-
φιφύλον νόμιμον τε καὶ διαθήκας καλινθά-
μενοι, quos tum interpretor Romanos, qui
solicitam curam ac diligentiam condendis te-
stamenti adhibebant. Deinde μίαν Φωνὴν
ἀληθῆ προῖσθαι ita fere accipio, veros
animi affectus, remotis utilitatibus, cupidisque
ad severum examen adductis profiteri. ἵνα
μὴ ἀπολαύσι vero pro ἐν αἷς ἐκ ἀπολαύ-
σι non est, ut multis probem. Hemst.

Φειν τὰς σήλας ἀνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν 34) διαμένοντες.

Εἰνάζειν ἔν ἡξίᾳ, τί πέπρακται τέτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισιγήπτει. τάτῃς γὰρ εἶναι τὰς τὸ πολυτελές ὄψον ὠνεμέγας, καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρόκων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τὰς μέσας χειμῶνος ἐμπιπλάμενους ῥόδων, καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ τὸ παρὰ καιρὸν ἀγαπῶντας, τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελές ὑπερφηφانوῦντας.

τὰς

coronari praecipiant, stolidi videlicet etiam in ipsa morte manentes.

31. Coniecturam igitur inde fieri volebat, quid in vita ab illis actum sit, quando talia de iis, quae post mortem secutura sint, testamentis mandant. Hos enim illos esse, qui cara obsonia emunt, vinumque in conviviis cum croco et odoribus effundunt: qui media etiam hyeme rosas opplentur, quas, dum rarae sunt et intempestivae, amant: tempestivas et a natura (nullo cogente) datas tanquam viles fastidiunt.

Hos

34. Παρὰ τὴν τελευτὴν] Rectum hoc quidem, ac non plane abiiciendum: at longe prae-
tulero πέρα τῆς τελευτῆς, *vita mortem*,
quod si subieceris, convenient utique mul-
to melius ἔτι καὶ ἐν διαμένοντες et μοχ
μετὰ τὸν βίον. Hemst.

τέτρες εἶναι τὰς καὶ τὰ μύρα 35) πίνοντας· ὁ καὶ μάλιστα διέσχευεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴτασι ταῖς ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ καὶ ταύταις παρανομῶσι, καὶ τὰς ὁρεῖς συγχέουσι, πάντες θεν τῇ πρὸς Φῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν, καὶ τὸ τοῦ δὲ ἐν ταῖς τραγωδίαις τε καὶ κωμωδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ παρὰ Θύραν 36) εἰσβιαζόμενοι. Σολοικισμὸν 37) ἂν ἐκάλει τὸ τοιῶτον τῶν ἡδονῶν.

Ἀπὸ

Hos illos esse, qui et vnguenta bibunt: et, quo nomine vel maxime eos carpebat, qui ne vti quidem cupiditatibus scirent, sed et in hisce peccarent, finesque earum confunderent, animum voluptatibus undique conculcandum permittentes, et quod in Tragoediis atque Comœdiis dicitur, alia quavis parte potius quam per patentem ianuam, irruentes. Soloecismum igitur vocabat tale voluptatum genus.

32. Ce-

35. Τὰ μύρα] *Vinum vnguento perfusum.* Brodaeus.

36. Παρὰ Θύραν] *Neglecto per fores apertas ingressu, alio in aedes aditu perirumpunt.* Cum enim liceat vino aut aqua sitim explere, quid aromata aut vnguenta potui miscere conuenit? Brod.

37. Σολοικισμὸν] *Soloecismus* per translationem late accipitur, ut quicquid perperam fit, nec recte nec ordine peragitur, dicatur *soloecismus.* Cognatus.

Ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης καὶ κείνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς τῷ Μώμῃ τὸν λόγον μιμησάμενος· ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τῷ ταύρῳ τὸν δημιουργὸν θεόν, ἔπρονόεντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα, ἔτω δὴ καὶ αὐτὸς ἡτιᾶτο τῶν σεφανεμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τῷ σεφάνῃ τὸν τόπον. αἱ γὰρ τοὶ ἔφη, τῇ πνοῇ τῶν ἰῶν τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτὰς σέφεσθαι, παρ' αὐτὴν ὡς οἶόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἢ ὡς πλεῖστον ἀνέσπων 38) τῆς ἡδονῆς.

Καὶ

32. Ceterum et hoc ex eadem sententia dicebat, prorsus Momidictum imitatus. Vt enim ille reprehendebat tauri artificem deum, quod cornua ante oculos non posuisset: ita et ipse inscitiae arguebat eos, qui corollas in capite gestabant. Nam si odore, inquiebat, violarum, rosarumque delectantur, sub naribus potissimum eas collocari oportebat, iuxta ipsum, quam proximè fieri potest, spiraculum, ut quamplurimum inde voluptatis attraherent.

33. Eos

38. Ἰν' αἷς πλ. ἀνέσπων] Ἀντὶ τῷ ἀνασπῶεν, inquit Bud. C. L. G. p. 46. 953. eamque structuram in ἰνα, qua Indicarium rarius adsciscit pro Subiunctiuo, exemplis probat. Quidni veritas: ubi quamplurimum attraherent voluptatis, ferturata vulgari forma. Vtrum malis, haud multum interest. Hemst.

Καὶ μὴν καμείνας διεγέλα, τὰς θαυμάσιόν
 τινα τὴν σπεδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιημένους,
 χυμῶν τε ποικιλίαις καὶ περμμάτων περιερ-
 γίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τέττες ἔφασκεν ἑλιγο-
 χρονίᾳ τε καὶ βραχείᾳ ἡδουῆς ἔρωτι, πολλὰς
 πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γὰρ τεσσά-
 ρων δακτύλων αὐτοῖς εἵνεκα πάντα πνεῖσθαι
 τὸν πόνον, ἐφ' ὅσας ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαι-
 μὸς ἐσιν. ἔτε γὰρ, πρὶν ἐμφαγεῖν, ἀπολαύειν
 τι τῶν ἐωνημένων, ἔτε βρωθέντων, ἡδῖω γε-
 νέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεσέρων πλησμονήν·
 λοιπόν ἔν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γι-
 γνομένην ἡδονὴν τοσάταν ὠνεῖσθαι χρημά-
 των.

33. Eos quoque irridebat, qui miram quan-
 dam diligentiam in apparandis coenis adhibent,
 dum condimentorum varietatem, et cupedia-
 rum bellariorumque curiosam compositionem se-
 ctantur. Nam et hos brevis ac momentaneae
 voluptatis amore multa negotia sustinere aiebat.
 Indicabat autem, quatuor illos digitorum causa
 totum hunc suscipere laborem solere, quorum
 mensuram vix longissimum hominis guttur ae-
 quet: neque enim antequam edant, ullam ex
 emptis tanto pretio cibus voluptatem eos cape-
 re: nec deuoratis, suauiore, quam quae ex
 ceteris vilioribus fit, repletionem reddi. Restat
 igitur, ut illam, quae velut in transcurso
 percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia
 G mercen-

των. εικότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτὰς, ὑπ' ἀπαι-
δευσίας τὰς ἀληθεσέρας ἡδονὰς ἀγνοῶντας, ὧν
ἀπασῶν Φιλοσοφία χρηγγός ἐστι τοῖς πονεῖν
προαιρημένοις.

Περὶ δὲ τῶν ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων
πολλὰ μὲν διεξήκει, τὸ πλεῖθός τῶν ἐπομένων,
τὰς ὕβρεις, τὰς ἐπικειμένους τοῖς σιμέταις, καὶ
μικρὰ δεῖν ἐκφερομένας. ἐν δὲ τι καὶ μάκιστα
μισεῖν ἑώκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τῆτο καὶ
τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. προϊόντας γάρ
τινας τῶν σιμετῶν δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν
προορᾶσθαι τοῖν ποδεῖν, ἣν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον
μέλλωσιν ὑποβαίνειν, καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτὰς,
τὸ

mercentur. In haec autem absurda delabi eos
minime mirum, utpote qui imperiti veriorum-
que voluptatum ignari, quas omnes Philosophia
iis suppeditat, qui laborare volunt.

34. De iis autem, quae in balneis aguntur,
multa commemorabat: multitudinem prosequen-
tium, contumelias, eos qui servis impositi ge-
stantur, ac quasi efferuntur. Vnum autem ma-
xime ac praeter cetera odisse visus est, quod in
vrbe frequens, et in balneis valde familiare.
Praeueuntes enim quosdam ex servis clamare
oportet et admonere, ut ante pedes prospiciant,
si quid extantius paulo, aut cauum praetergre-
diendum sit, atque commonefacere eos, (id
quod

τὸ κινύσκειν, ὅτι βελτίον. δευρὸν ἂν ἐποι-
εῖτο, εἰ σώματος μὲν ἀλλοτρίᾳ δειπνῆντες μὴ
δέονταί, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὠτῶν ἀκύν-
τες, ὁφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέον-
ται προσοφθήμεν, καὶ ἀνέχονται Φωνὰς ἀκύν-
τες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεσβύτας, καὶ πε-
πρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν
ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης καὶ οἱ τὰς πόλεις
ἐπιτετραμμένοι.

Ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελ-
θὼν κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν
ἤκουον αὐτῆς τεθρηπῶς, μὴ σιωπῆσθαι πεφρονημέ-
νος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τῆτο δὴ τὸ τῶν
Φαιά-

quod absurdissimum est) quo scilicet sese incede-
dere meminerint. Indignabatur itaque, si, cum
ederent, alieno ore non indigerent, aut ma-
nibus: neque cum audirent, aliorum auribus
vterentur: oculis autem aliorum, valentes ac
sani, ad prospiciendum opus haberent, ac sus-
tinerent voces audire, quae miseris hominibus
et excaecatis conuenirent: audiunt enim easdem
in foro, et medio die, (viri amplissimi) quibus
demandata est urbium cura.

35. Haec atque huiusmodi alia multa oratio-
ne persecutus, dicendi finem fecit. Ego vero
interim, dum loquebatur, stupens auscultabam,
metuens ne conticesceret. Vbi vero loqui
desiit, illud nimirum, quod Phaeacibus olim

Φαίάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κекηλημένος· εἴτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἱλίγγῳ κατεβλημένος, τῷτο μὲν ἰδρῶτι κατερρόομην, τῷτο δὲ φθέγγασθαι βουλόμενος ἐξεπιπτὸν τε καὶ ἀνεκοπτόμην· καὶ ἥτε Φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε· καὶ τέλος, ἐδάκρυον ἀπορέμενος. ἃ γὰρ ἐξεπιπολῆς, εἶδ' ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο· βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο· καὶ μάλα εὐζόχως ἐνεχθεῖς ὁ λόγος αὐτὴν, εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχὴν. εἰ γάρ τι δεῖκναι μὲν ἤδη Φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τῶτων ὑπείληφα.

Δουεῖ

accidit, ego quoque passus sum. Diu enim defixis in eum oculis permulsus constiti; deinde multa confusione atque vertigine correptus, sudore manabam, loqui volentem oratio deficiebat, ac retro inhibebat: ipsaque vox intercidebat, et lingua titubabat: postremo animi pendens lacrymabar. Neque enim summam duntaxat cutem perstrinxerat, aut leuiter me eius oratio tetigerat, sed altius, et lethale vulnus erat: scite enim admodum librata oratio, ipsum, si ita dici fas est, animum traiecit. Quod si iam decet nonnihil et me philosophicos attingere sermones, ita de hisce existimo.

Δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυῆς ψυχὴ μάλα σκοπῶ
 τινι ἀπαλῶ προσεικέναι. τοξόται δὲ πολλοὶ
 μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεσοὶ τὰς Φαρέτρας ποι-
 κίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, ἔ μὴν πάν-
 τες εὐσοχα τοξεύουσιν· ἀλλ' οἱ μὲν αὐτῶν σφό-
 δρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ
 δέοντος ἀφιάσι· καὶ ἄπτονται μὲν καὶ ἔτοι-
 τῆς ὁδοῦ 39), τὰ δὲ βέλη αὐτῶν· οὐ μένει
 ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ' ὑπὸ τῆς σφοδρότητος
 διελθόντα καὶ παροδύσαντα κεχηνυῖαν μό-
 νου

36. Videtur mihi animus hominis, bona in-
 dole praediti, admodum similis esse scopo alicui
 tenero. Sagittarii autem in hac vita multi, qui
 plenas quidem pharetras variis atque omnis ge-
 neris orationibus habent: ceterum non omnes
 certo iaculantur, ac destinata feriunt; sed alii
 neruo nimium intento, vehementiori quam par
 est impetu relum emittunt: et hi quidem recta
 insistentes via scopum pertingunt, sagittae au-
 tem ipsorum non manent, sed prae vehemen-
 tia ictus penetrantes, ac permeantes, hiantem

G 3

modo

39. Τῆς ὁδῶ] Imo τῷ σκοπῷ, vt ex sequen-
 tibus pater: ἔ μένει ἐν τῷ σκοπῷ. Quin
 recte dicatur ἡ ὁδός, ἡ πορεία τῷ βέλους,
 nullum est dubium. neque aliter ipse mox
 Lucianus, ἐν μέσῃ τῆς ὁδῶ. Verum ad
 huius quidem loci sententiam minime con-
 gruit haec lectio. Hemst.

τον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ πάλιν τέτοις ἀπεναντίως ἂ ἐπὶ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας ἐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπὸν· ἀλλ' ἐκλυθέντα κατὰπίπτει πολλάκις ἐν μέσῃ τῆς ὁδοῦ· ἦν δὲ ποτε καὶ ἀφικηται, ἄκρον μὲν ἐπιλήγδην ἅπτεται, βαθεῖαν δὲ ἐν ἐργάζεται πληγὴν· ἔ γὰρ ἐπ' ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεσέλλετο.

Ὅσις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τῷ ὁμοίως, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφέδρα μαλακός, εἰ μὴ σεξρότερος τῶ βέλους· γίνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὴν δὲ ταῦτα ἰδῇ, τὴν καὶ ταῦτα χεῖρας τὸ βέλος,

modo vulnere animum relinquunt. Aliorum rursus sagittae prae imbecillitate virium; et quod laxiore nervo enittuntur, ad scopum vsque non perueniunt, sed languente impetu, saepenumero in medio cursu deficiunt. Quod si vero interdum scopum contingant, summum illum quidem leuiter perstringunt, altius autem vulnus nequaquam infligunt: neque enim valido impulsu emissae fuerunt.

37. At qui bonus iaculator est, atque huic nostro similis, principio quidem diligenter scopum perspiciet, num valde mollis, num rursus nimis solidus, et telo impenetrabilis. Sunt enim scopi quidam inuulnerabiles. Vbi autem haec omnia perspecta habet, tum demum tinta

λος, ἔτε ἰῶ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν χρίεται,
 ἔτε ὀπῶ 40), καθάπερ τὰ Κρητῶν 41), ἀλλ'
 ἡρέμα δηητικῶ τε καὶ γλυκεῖ Φαρμάκῳ τῷτο
 χρίσας ἀτεχνῶς ἐτόξευσε. τὸ δὲ ἐνεχθὲν εὖ
 μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τῷ διελθεῖν,
 μένει τε, καὶ πολὺ τῷ Φαρμάκῳ ἀφίησιν. ὃ δὲ
 σκιδνάμενον ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρ-
 χεται.

At sagitta, non veneno, quemadmodum Scy-
 tharum sagittae tinguntur, neque opio, ut Cu-
 retum, sed sensim mordicante pariter et dulci
 pharmaco infecta, certo iam iaculatur. Telum
 autem, valide quantum satis est impulsus, eous-
 que penetrans ut inhaereat, intus manet, et
 multum medicamenti emittit, quod videli-
 cet dispersum, totum circumquaque animum
 G 4. ambit:

40. Ὀπῶ] Quo succo certo dicere non pos-
 sum; neque vnde hoc habeat, mihi com-
 pertum est. Malo tamen Opium vertere,
 quam, ut ante me fiebat, *resinam*. du Soul.

41. Κρητῶν] Mitto, quae de Curetibus con-
 tra Diodorum disputat Palmerius: de hoc
 loco bene meruit restitutis Cretensibus, qui
 sine dubio melius ad Scythas quadrant,
 quam Curetes. Illi sagittarum arte non
 tantum, sed ipsa inuentione nobiles. Ob-
 stare tamen videtur, quod venenata Cre-
 tensium spicula fere nusquam memorentur.
Hemst.

χεται. τῷτοί τοι καὶ ἡδονταὶ καὶ δακρύουσι με-
ταξὺ ἀνέκοντες, ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυ-
χῇ ἄρα τῷ Φαρμάκῃ τὴν ψυχὴν περιθέοντος.
ἐπῆει δ' ἔν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκείνο
λεγειν,

Βάλλ' ἔτῳς, αἱ κέντι Φόῳς ἄνδρεςσι γένηαι.

Ὡςπερ γὰρ οἱ τῷ Φρυγίᾳ αὐλῇ ἀνέκοντες ἔ πάν-
τες μαίνονταί, ἀλλ' ὅπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ
λαμβάνονται, ἔτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπαιμι-
μνήσκονταί τῷ πάθῃ, ἔτῳ δὲ καὶ φιλοσόφῳ
ἀνέκοντες, ἔ πάντες ἐνθεοὶ καὶ τραυματίαι ἀπία-
σιν, ἀλλ' οἷς ὑπὴν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίας
συγγενές.

E. Ὡς

ambit: hinc est, quod oblectantur, et lacry-
mas inter audiendum emittunt. Quod et mihi
accidit, sensim medicamento illo animum mihi
peruagante. Succurrebat igitur mihi Homer-
icum illud ipsi dicere:

Sic iace, si qua viris per te noua lux oriatur.

Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam au-
diunt, non omnes in furorem vertuntur, sed
quotquot ipsorum a Rhea corripiuntur; iique
audito carmine, prioris affectus reminiscuntur:
ita et qui philosophos audiunt, non omnes a
deo inspirati ac faucii abeunt: sed illi solum,
quorum ingenio quiddam philosophiae cognat-
um subest.

38. A M.

Ε. Ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε, ὦ ἑταῖρε, διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ τῷ λωτῷ κορεσμένος. ὥς καὶ μεταξύ σὲ λέγοντος ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ· καὶ παυσσάμενος, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἶπω, τέτρωμαι· καὶ μὴ θαυμάσης· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, ἐκ αὐτοῖ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ καὶ τινες ἐτέρας καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μαγίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι 42); καὶ αὐτοὶ ἐκφρονες γίνονται·

συμμε-

38. A M. Quam graua et admiratione digna, et diuina, o amice, commemorasti! Quantaque reuera ambrosia, quanto loto saturatus, me inscio, fuisti! Quare et te dicente, animo commouebar, et nunc desinente, moerore afficior, et, vt tuis verbis vtar, saucius sum. Neque vero mireris: nosti enim eos, qui a canibus rabiosis mordentur, non solos rabie corripi, sed et si quos alios ipsi in ea infania momorderint etiam illos mente deiici, atque in furorem verti

G 5

solere.

42. Τὸ αὐτὸ τῷ διαθῶσι] Graeci διατίθεναι accusatiuo duplici comitatum vsurpant potestate saepius ita singulari, vt vim Graecae phraeos interpretatione Latina vix adsequi liceat: haud raro aduerbium accedit, illudque inprimis frequens, ἔτως διαθεί-
ναι,

συμμεταβαίνει γάρ τι τῷ πάθους ἅμα τῷ δῆγματι, καὶ πολυγυνοῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. Λ. ἔκκεν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἔρᾶν ὁμολογεῖς; Ε. πάνυ μὲν ἔν, καὶ προσέτι δέομαί γέ σε κοινὴν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. Λ. τὸ τῷ ἔρᾳ Τηλέφῳ ἀνάγκη ποιεῖν. Ε. ποῖον αὖ λέγεις; Λ. ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

solere. Nam simul cum morfu etiam morbi istius quiddam in alium transfertur, et propagatur, fitque insaniae istius multiplex successio. LVC. Itaque etiam ipse nobis iam amare te confiteris? AM. Maxime: oroque insuper, ut communem aliquam medicinam nobis excogites atque inuenias. LVC. Ergo Telephi illud necesse erit facere. AM. Quodnam illud dicis? LVC. Ad eum, a quo vulnerati sumus, eundem esse, et ab illo medicinam petendam.

ναί, ὥς etc. Rem nonnullis exemplis illustrare operae pretium erit, ne tironibus haec locutio sit fraudi. *Lyf.* in Agor. p. 130. v. 37. νομίζων, εἰ διαθείῃ ὑμᾶς ἀπόρως, ὥσπερ διέθηνεν, si vos ad inopiam redegerisset, ut fecit. *Aeschin.* in Tim. p. 5. v. 8. τὸν γὰρ τὴν ἰδίαν οἰκίαν κακῶς διοικήσαντα καὶ τὰ κοινὰ τῆς πόλεως παραπλησίως ἡγήσατο διαθήσειν· eum enim, qui res suas male administraret, haud aliter in rep. versaturum esse arbitrabatur. Hemst.

Δίκη Φωνηέντων.

Επὶ ἄρχοντος Ἀριζάρχου Φαληρέως, Πυανεψιδῶνος ἐβδόμη ἰσαμένη, γραφὴν ἔθετο τὸ Σῆγμα πρὸς τὸ Ταῦ ἐπὶ τῶν ἐπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων καὶ ἀρπαγῆς, ἀφηρεῖσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Μέχρι μὲν, ὧ Φωνήεντα δικασαί, ἐλίγα ἡδίκημην ὑπὸ τετραὶ τῷ ταῦ, καταχρωμένε τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος 1) ἐνθα μὴ δεῖ,

Iudicium Vocalium.

1. **A**rchonte Aristarcho Phalereo, 7^{septima} Octobris, actionem instituit Σῆγμα aduersus Ταῦ apud iudices septem Vocales, de vi et rapina bonorum; spoliari se dicens omnibus illis vocibus, quae duplici ταῦ proferri solent.

2. **Q**uamdiu, o iudices Vocales, non admodum grauibz iniuriis affectus sum ab hoc ταῦ, dum meis rebus abutebatur, et eo se inferebat, vbi nullum ei ius erat;

1. Καταίροντος ἐνθα μὴ δεῖ] Καταίρειν proprium est de nauibus in portum inuectis.
Iam

δεῖ, ἔ βαρέως ἔφερον τὴν βλάβην, καὶ παρή-
κρον ἓνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος,
ἦν ἴζε με φυλάσσοντα πρὸς τε ὑμᾶς, καὶ τὰς
ἄλλας συλλαβάς. 2) ἐπεὶ δὲ ἐς τοσῶτον ἦκει
πλεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' οἷς ἡσύχασα
πολλὰν ἐκ ἀγαπῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιά-
ζεται, ἀναγκαίως αὐτὸ εὐθύνην νῦν παρὰ τοῖς
ἀμφοτέρωθεν εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ ἔ' μικρόν μοι ἐπὶ
τῆς

erat; damnum non grauiter tuli: nonnulla et-
iam, quae dicebantur, audiuisse me dissimula-
bam, propter modestiam, quam nostis me ser-
uare cum erga vos, tum erga alias syllabas: post-
quam vero eo auaritiae et amentiae peruenit,
vt non modo non sit contentum iis, quae ego
saepe dissimulaui, verum iam maiorem vim in-
ferat, ipsa me necessitas cogit, vt accusem
ipsum apud vos, qui vtrumque nostrum no-
uistis. Non autem exiguus metus propter
istam

Iam si quis eos in portus deuehatur, quos
intrare non licet, is proprie καταίρει, ἐν-
θα μὴ δαί. et piratae quidem vel maxime,
qui de alieno praedas agunt, cuius crimi-
nis et ἀρπαγῆς littera T incusatur. Hinc
latius se porrigit καταίρειν pro venire aliquo.
Contrarium ἀπαίρειν tum prima, tum am-
pliore potestate. Hemst.

2. Συλλαβάς] Syllabas hic elementa vocat,
quae in vnum sonum coalescere apta nata
sunt. du Soul.

τῆς ἀποθλίψεως ἐπέρχεται τῆς ἐμαυτῆ. τοῖς γὰρ προπεπρωμένοις αἰεί τι μείζον προστιθέν, ἄρδην με τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ὡς ὀλίγη δειν ἡσυχίαν ἀγαγόντα μηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ Φόβῳ 3).

Δίκαιον

istam extrusionem meam me inuasit. Nam cum prioribus iniuriis maiores semper addat, prius me e domestica sede expellet, eoque prope-modum rediget, ut silendum mihi sit, et ne inter literas quidem amplius numerer, calculoque tantum inferuiam.

3. Est

3. Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ Φόβῳ] Ego Codicum et *Ed. I.* lectionem, dummodo mutando casu parumper adiuuetur, satis opportuna cenleo: ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τῷ ψόφῳ. Primum ψόφος consonis attribuitur, quemadmodum vocalibus φωνή. literarum diuisio primaria, καθ' ἣν τὰ μὲν φωνὰς ἀποτελεῖ, τὰ δὲ ψόφος. φωνὰς μὲν τὰ λεγόμενα φωνήεντα, ψόφος δὲ τὰ λοιπὰ πάντα. Verum naturali quadam pronunciandi ratione ψόφος pertinet ad Σ. *Plato Theaet.* p. 147. Ε το, τε σίγμα τῶν ἀφώνων ἐστὶ, ψόφος τις μόνον, οἷον συνειττάσης τῆς γλώττης. Deinde ἐν ἴσῳ, ἐν τῷ ἴσῳ εἶναι venusto Graecorum vñu, pro ἴσον εἶναι, *pari loco esse et conditione.* Solent autem ἐν ἴσῳ εἶναι τινι. Apparet, quae mihi constiterit ratio, cur in *Luciano* voluerim τῷ ψόφῳ.

nisi

Δίκαιον ἔν ἔχ ὑμᾶς, οἱ δικάζετε νῦν, ἀλλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς πείρας ἔχειν τινὰ Φυλακὴν· εἰ γὰρ ἐξέσαι τοῖς βελομένοις ἀπὸ τῆς κατ' αὐτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, καὶ τᾷτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν χωρὶς εἰδέν κατ' ὅλην τι γράφεται, ἔχ ὁρᾷ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις τὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ἀρχαίς, ἔξουσιν. ἀλλ' ἔτε ὑμᾶς οἶμαι ποτὲ εἰς
τοσού-

3. Est itaque aequum non modo vos iudices, sed omnes etiam reliquas Literas ab hocce dolo sibi cauere. Nam, si ut libet unicuique licebit e suo ordine in alium violenter irrumperere, idque vos, sine quibus nihil omnino scribitur, permiseritis, non video quomodo sua quique ordines iura, iuxta quae a principio constituti sunt, tuebuntur. Sed non existimo, vos unquam

nisi quis praeponat τῷ, id est, τινὶ ψόφῳ. Sensus ex dictis iudem est manifestus: ita, ut parum absit, quin, si quietus iniuriam ultra feram, e numero literarum expungar, neque alio sim loco, quam sonus aliquis, vel sibilus. Καίτοι καὶ ἐπὶ τῷ Graecos, et nonnunquam tamen de iis, quae contra iacent: ψόφοι quoque res abiectae et vilissimae, quarum pretium, si sonum quendam verborum inanem excipias, est nullum. Hemst.

IVDICIVM VOCALIVM III

τὸς ἔτον ἀμελείας τε καὶ παροράσεως ἤξεπ', ὥς ἐπιτρέψαι τινὰ μὴ δίκαια· ἔτε, εἰ καθυφύσσετε τὸν ἀγῶνα 4) ὑμεῖς, ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικημένῳ.

Ὡς εἶθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι εὐθύς ἀρξαμένων παρανομεῖν· καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῳ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς κισσῆς, καὶ κεφαλαιαλγίας· ἔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διγυγνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο
πολλά-

quam ad tantam incuriam vel negligentiam per-
venturos, ut ea feratis, quae cum aequo et iure pugnant. Nec si vos certamen declinaueritis, tamen mihi, qui iniuria affectus sum, negligendum erit.

4. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia ab initio statim, cum coeperunt contra leges delinquere, esset repressa: neque enim digladiaretur ad hunc usque diem λάμβδα cum ῥῳ, disceptans de voce κισσῆς et κεφαλαιαλγία. Neque etiam τῷ γάμμα esset cum κάππα certamen; neque tam saepe ad manus pro-
pemo-

4. Καθυφύσσετε τὸν ἀγῶνα] Locutio iudicialis, quae latius patet, quam Latinorum *praeuaricari*. Propria virtus, contra nitentibus sponte cedere, inque re incepta tam remissa versari, ut intercidat, et aduersario causa prodatur. *Hemst.*

πολλάνις ἐν τῷ κναφεῖῳ ὑπὲρ γναφάλων· ἐπὶ-
 παυτο δ' αὖ καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον
 τὸ, μόγις, ἀφαιρέμενον αὐτῷ, καὶ μάλιστα
 παρακλέπτον, καὶ τὰ λοιπὰ δ' αὖ ἡρέμει συγ-
 χύσεως ἀρχεσθαι παρανόμῃ. καλὸν γὰρ ἕκα-
 στον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ
 ὑπερβαίνειν εἰς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δί-
 καιον.

Καὶ ὅγε πρῶτος ἡμῖν τὰς νόμους τέτρες δια-
 τυπώσας, εἴτε Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Πα-
 λαμήδης ὁ Ναυπλίς, (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἐνιοι
 προσάπτασι τὴν προμήθειαν ταύτην,) ἐκ τῆς τά-
 ξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρεῖαι βεβαιῶνται, διώ-
 ρισαν,

pemodum venisset in fullonia, de dictionibus
 γναφεῖον et γνάφαλα. Quin cessasset etiam hoc
 γάμμα cum λάμβδα contendere, dictionem μό-
 γις illi extorquens, imo suffurans. Adeoque
 reliquae item literae quieuisent, nec confusio-
 nem legibus veritam inferrent. Est enim pul-
 chrum vnamquamque literam in eo ordine,
 quem primum sortita est, manere: transcende-
 re vero eo, quo non oportet, eius est, qui ius
 et aequum euertit.

5. Et qui primus nobis has leges fixit, siue
 Cadmus fuerit ille insularis, siue Palamedes
 Nauplii filius, (sunt et qui hanc curam Simoni-
 di tribuant) non ordinem tantum, per quem
 sua quibusque literis sedes stabilita est, finie-
 runt,

ρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητος, ἃς ἔκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ δυνάμεις συνειδόν. καὶ ὑμῖν μὲν, ὦ δικασταί, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν, ὅτι καθ' αὐτὰ δύνασθε Φθέγγεσθαι. ἡμιφώνες δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκασθῆναι δεῖται. πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἕναια τῶν πάντων, οἷς ἡδὲ Φωνὴ πρόσθετι καθ' αὐτά. τὰ μὲν ἔν Φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τὰς νόμους τέτους.

• Τὸ δὲ Τ τέτο, ἔ γὰρ ἔχω αὐτὸ χεῖρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ὧς καλεῖται, ἔ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθοι ἀγαθοὶ καὶ

runt, quae debeat esse prima, quae secunda: sed qualitates etiam et virtutes, quas habent singulae nostrum, perspexerunt. Et vobis quidem, o iudices, honorem tribuerunt maximum, propterea quod sonum edere sine ope aliena valeris. Semiuvocalibus vero secundum, quia, ut perfecte audiantur, vestra accessione egent. Omnium autem postremum quibusdam decreverunt, quibus ne vox quidem per se ulla est. Has itaque leges per vos Vocales conseruari decet.

6. Hoc vero ταῦ, (neque enim possum ipsum turpiori nomine appellare, quam quo nominari solet) quod per Deos, nisi duae quaedam bonae

καὶ καθήκοντες ὁραθῆναι 5), τό, τε ἄλφα, καὶ τὸ Υ, ἐκ ἧς ἡκίσθη μόνον, τῷτο ἔν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασάμενον, ὀνομάτων με καὶ ῥημάτων ἀπελᾶσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμᾶ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὁθεν δὲ, καὶ ἀπὸ τινων ἀρξάμενον, ἰῶρα λέγειν.

Ἐπεδήμην ποτὲ Κυβέλω. (τὸ δὲ ἐς πο-
λίχνιον ἐκ ἀηδᾶς, ἀποικον, ὡς ἐπέχει λόγος,
Ἄθη-

ex vobis, et auditu decenti, ἄλφα scilicet, ἐ-
ὕψιλόν, (eius misertae) conuenissent, ne audi-
retur quidem, hoc inquam ταῦ mihi maiorem
vim, quam vllae vnquam literae, inferre au-
sum est. Nam nominibus et verbis patriis me
extrudere, praeterea ex ipsis etiam coniunctio-
nibus et praepositionibus expellere tentat; ad-
eo vt istam immanem audicitatem ferre vltius
nequeam. Verum iam tempus est dicere, vn-
de et a quibus initiis coeperit.

7. Peregrinabar aliquando Cybeli, (id oppidu-
lum est non iniucundum, colonia, sicuti fertur,
Athe-

- 5 Καθήκοντες ὁραθῆναι] Cedo mihi ex ve-
terum aliquo exemplum quod talem vsum
τῷ καθήκων probet, et desistam huic scri-
pturae litem mouere. Interea corrigo mu-
tatione non ita magna: καλοὶ ὄντες ὁρα-
θῆναι. Quae vltimatissima est loquendi for-
mula. Hemst.

Ἀθηναίων,) ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κρᾶτισον ῥῶ
γειτόνων τὸ βέλτισον. κατηγόμην δὲ παρὰ
κωμωδιῶν τινὶ ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκκληῖτο,
Βοιωτίας μὲν, ὡς ἐφαίνετο, τὸ γένος ἀνέκα-
θεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιῶντι λέγεσθαι τῆς Ἀτ-
τικῆς. παρὰ τᾷτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τᾷ ταῦ
τᾷτᾳ πλεονεξίαν ἐφώρσα. μέχρι μὲν γὰρ
ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν, ἀπο-
σεῖν με τῶν συγγεγενημένων μοι, συνήθειαν
ᾧμην συντετραμμένων γραμμάτων· ἔτι δὲ τῆ-
μερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἰδίᾳ ταυτὶ
λέγειν, μαὶ οἷόν ᾤν μοι τὸ ἄκχσμα, καὶ οὐ
πάνυ τι ἐδανόμην ἐπ' αὐτοῖς.

Ὅπό-

Atheniensium,) adduxeramque mecum fortissi-
mum ῥῶ ex vicinis meis optimum. Diuerte-
bam vero apud comicum quendam poetam, Ly-
simachum nomine, genere, quantum appare-
bat, Boeotium, sed qui se tamen e media At-
tica oriundum dici volebat. Apud hunc hospi-
tem ego huius ταῦ audivitatem deprehendi.
Quod dum paucis aggredereetur dicere τεττα-
ράκοντα, prius me meis cognatis, existima-
bam eam esse consuetudinem literarum, quae
una essent educatae. Praeterea cum τημερον
et similes quasdam voces ad sese pertraheret,
diceretque eas esse suas, audiebam patienter,
nec vehementer admodum me ea res mor-
debat.

Ὅποτε δὲ καὶ ἐν τῶτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε
καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν,
εἴτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασιλίτταν ὀνομάζειν,
καὶ μετρίως ἐπὶ τῶτοις ἀγανακτῶ, καὶ πῖμπρα-
μα, δεδιὸς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τῦκα
τις ὀνομάσῃ. καὶ μοι πρὸς Διὸς ἀθυμῶντι, καὶ
μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγιωτε τῆς
δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ
τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρεμένῳ τῶν συνή-
θων καὶ συνεσχλακώτων μοι γραμμάτων· κί-
σσαν μὲ, λάλλον ὄρνεον, ἐκ μέσων, ὡς ἔπος εἰ-
πεῖν, τῶν κόλπῳν ἀρπάσαν κίτταν ὠνόμασεν.
ἀφείλετο δὲ μὲ Φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ
κισσού-

8. Verum postquam, sumpto ab his initio,
eo audaciae processisset etiam, ut καττίτερον,
κάττυμα, et πίτταν pronuntiaret, deinde,
abiecto omni pudore, βασιλίτταν quoque no-
minaret: haud leniter sum commotus, et ira
accensus, timens ne quis temporis successu et-
iam σῦκα, τῦκα appelleret. Oro autem vos per
Iouem, ut affligi, et omni ope et auxilio desti-
tuti, iustam indignationem feratis. Neque enim
paruum hoc, aut vulgare periculum est, cum
assuetis et familiaribus me rebus spoliatur: nam
κίσσαν (id est picam) auem meam loquacissi-
mam, ex medio, ut ita dicam, sinu, abreptam,
κίτταν appellauit. Quin et Φάσσαν, (id est
palumbum,) una cum νήσσαις (id est anatibus) et

κισσού-

κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. περιέ-
σπασε δὲ καὶ μελισσῶν ἐκ ὀλίγας. ἐπὶ Ἀττι-
κὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνῆρπασεν
ἀνόμως Ἑμμεττόν, ἐρώντων ὑμῶν καὶ τῶν ἄλ-
λων συλλαβῶν.

Ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίᾳς με ἐξέ-
βαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιῶν λέγειν, καὶ πᾶ-
σαν ἀποκλείει μοι τὴν θάλασσαν, ἐδὲ τῶν
ἐν κήποις Φεισάμενον σεύτλων· ὥς, τὸ δὲ λε-
γόμενον, μηδὲ πᾶσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι
δὲ ἀνεξίνακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ
αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλῆσαντι τῷ ζῆτι σμάραγ-
δον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν
Σμύρ-

κοσσύφοις, (id est, merulis,) interdicente Ari-
starcho; eripuit. Pertraxit etiam ad se non
paucas μέλισσας (apes.) In Atticam vero ve-
niens, ex media illa regione Ἑμμεττόν prae-
ter ius rapuit, idque vobis ipsis aliisque syllabis
videntibus.

9. Verum quid ego ista commemoro? tota me
Thessalia expulit, vultque eam Thettaliam di-
ci? Toto insuper (θάλάσση,) mari sum ex-
clusus. Neque a (σεύτλων,) betis hortensibus
sibi temperat, ut iam, quod dici solet, ne (πάτ-
ταλος) paxillus quidem mihi reliquus sit. Quod
vero litera sum iniuriarum patiens, vos ipsi mi-
hi testes estis: neque enim unquam accusavi lite-
ram ζῆτα, quae mihi σμάραγδον abstulit, et totam

Σμύρναν· μήτε τῷ ξῦ πᾶσαν παραβάντι συν-
θήκην, καὶ τὸν συγγραφέα τῶν τοιῶτων ἔχον-
τι Θεκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί
μα ῥῶ νοσήσαντι συγγνώμη, καὶ παρ' αὐτῷ
Φυτεύσαντί μα τὰς μυρρίνας, καὶ παίσαντί μα
ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόρρης. καὶ γὰρ μὲν
τοιῶτον.

Τὸ δὲ ταῦ τῷ σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον
καὶ πρὸς τὰ λοιπὰ. ὅτι δὲ ἐδὲ τῶν ἄλλων
ἀπέσχετο γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα,
καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικρὰ δεῖν πάντα
ἡδίκησε τὰ σοιχεῖα, αὐτὰ μοι κάλει τὰ ἀδικη-
θέντα γράμματα. Ἀχέετε, Φωνήεντα δικα-
σαι,

Σμύρναν surripuit; Nec ipsi etiam ξῦ, omnia
(συνθήκαι) foedera rumpenti, litem intendi,
ipso etiam Thucydide openi illi ad hanc tuen-
dam iniuriam ferente. Etenim vicino meo ῥῶ
venia danda, quod morbo laborans meas apud
se μυρρίνας (id est myrtus) plantarit, et ali-
quando atra bile percitum me (ἐπὶ κόρρης) in
faciem percussisset. Talis quidem ego sum.

10. Hoc vero ταῦ quam sit natura violen-
tum aduersus reliquas etiam literas, et quam
a nullis omnino abstinerit, consideremus:
sed et δέλτα et θῆτα et ζῆτα, et prope
omnia literarum elementa iniuria affecerit. Ac-
cerse mihi laesa Elementa. Auditis, Vocales iudi-
ces,

σαί, τῷ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό με τὴν ἐν-
δελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιῶν λέγεσθαι παρὰ
πάντας τὰς νόμους· τῷ θῆτα κρῶντος 6), καὶ
τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς
κολοκύνθης ἐσερῆσθαι· τῷ ζῆτα, τὸ συρίζειν,
καὶ σαλπίζειν, ὡς μήκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ
γρύζειν· τίς ἂν τέτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαε-
κέσσει δίκην πρὸς τὸ πονηρότατον ταῦτι ταῦ;

Τὰ

ces, ipsum δέλτα dicens: Surripuit mihi meam
ἐνδελέχειαν, pro qua ἐντελέχειαν dicere iuber;
quod sane contrarium est omnibus legibus. Au-
ditis θῆτα plangens, et capiti capillos euellens,
eo quod priuatum est (κολοκύνθη,) cucurbita.
Auditis ipsum etiam ζῆτα suis vocibus συρίζειν
et σαλπίζειν spoliatum se querens, adeo ut ne
γρύζειν quidem (id est mutire) illi porro liceat.
Quis ista quaeso ferat? aut quae poena satis
magna erit tam scelestο Ταυ?

H 4

II. Ve-

6. Κρῶντος] Non debuerat contra loquendi
consuetudinem in ista doloris significatione
verbum hoc ita nudum poni. Initio cogi-
tabam κλαίοντος pro κρῶντος· deinde po-
tius mihi videbatur, translata in suam se-
dem voce, κρῶντος τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰς
τρίχας τίλλοντος· quam locutionem po-
stremam veteres onerare non solent inutili
adifectione τῆς κεφαλῆς. Hemst.

Τὸ δὲ ἄρα ἔ τὸ ὁμόφυλον τῶν σοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, ταυτονί τὸν τρόπον. ἔ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτὰς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις· μᾶλλον δὲ, ὧ δικάσαι· μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλώτταν ποιεῖ τὴν γλώσσαν. ὧ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτὰς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι σρεβλᾶν καὶ σπαράττειν αὐτῶν τὴν Φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μὲν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βέλεται· τὸ δὲ παρεισπεσὸν τάλον

II. Verum hoc non tantum cognatum sibi elementorum ænus laedit, sed iam in homines ipsos grassatur, in hunc modum. Neque enim permittit, ut recta ferantur linguis. Imo vero, Iudices: interim enim res humanæ rursus me admonuerunt γλώσσης, (id est linguae:) nam me hac quoque ex parte extrusit, et γλώσσαν facit γλώτταν. O linguae vere morbus ταῦ. Verum redeo ad illud quod coeperam, hominibusque patrocinator in iis, in quibus adversus eos delinquit. Nam vinculis quibusdam vocem eorum torquere et discerpere conatur. Cum quis pulchrum quidpiam videns, id καλὸν (pulchrum) appellare velit, hoc ταῦ ex transverso irruens

λὸν εἰπεῖν αὐτὰς ἀναγκάζει, ἐν ᾧ πασι προσδρίαν
ἔχειν ἀξιῶν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος δια-
λέγεται· τὸ δὲ (τλῆμον γὰρ ἐστὶν ἀληθῶς)
τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ ὁ μόνον γε τὰς
τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ' ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βα-
σιλεῖ, ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξατο Φασί, καὶ
τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκσῆται, τὸ δὲ καὶ τέταρ-
τῷ ἐπιβηλεύει· καὶ Κύρον αὐτὸν ὄντα, Τῦρην τι-
να ἀπέφηνεν.

Οὕτω μὲν ἔν ὅσον ἐς Φωνὴν ἀνθρώπους ἀδι-
κεῖ· ἐγὼ δὲ πῶς; κλάσιν ἀνθρώποι, καὶ τὴν
αὐτῶν τύχην ὁδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῖν-
ται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ ἐς τὸ τῶν σοιχεῶν
γένος

irruens τὰ λὸν ipsum dicere cogit: adeo cupit in
omnibus primas sedes obtinere. Rursum alius
quispiam dicit, περὶ κλήματος (id est, de pal-
mite:) hoc vero, est enim re vera τλῆμον,
(id est, miserum) τλῆμα facit, quod erat κλῆ-
μα. Nec plebeios tantum homines iniuria affi-
cit, sed iam etiam magno illi regi, cui fama
est ipsam terram et mare cessisse, atque natu-
ram suam mutasse, insidiatur, et ex ipso, cum
Κῦρος sit, τῦρον (caseum) quendam efficit.

12. Atque in hunc modum vocem hominum
laedit. Quomodo vero re ipsa et opere eos-
dem laedat, audite. Plorant homines, atque
suae fortunae vices desunt, atque ipsum saepe
Cadmum execrantur, quod ταῦ in Elementorum

γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τέττε σώματι Φασί
 τὲς τυράννης ἀκολοθήσαντας, καὶ μιμησαμένους
 αὐτῷ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιᾷτῳ ξύ-
 λα τεκτῆναντας ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ'
 αὐτά. ἀπὸ δὴ τέττε καὶ τῷ τεχνήματι τῷ
 πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τέ-
 των ἐν ἀπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ
 ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι
 δικαίως τέττο μένον ἐς τὴν τέ ταῦ τιμωρίαν
 ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτῷ τὴν
 δίκην ὑποσχεῖν· ὃ δὴ σαυρὸς εἶναι 7) ὑπὸ τέττε
 μὲν ἐδημιεργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

Τύων

genus innexerit: aiunt enim Tyrannos eius li-
 terae corpus secutos, atque figuram imitatos,
 postea simili figura cruces fabricasse, quibus
 homines affigerent: atque ex hoc huic tam per-
 niciosae fabricae pessimum nomen obuenisse.
 Propter ista omnia, quot mortibus ipsum ταῦ
 dignum esse censetis? Ego quidem existimo
 merito hoc solum ad supplicium ipsius ταῦ re-
 linqui, ut poenam in sua illa figura sustineat,
 quae sane ut crux esset istius opera effectum
 est, nomenque etiam apud homines sortiretur.

Timon

7. Ὁ δὴ σαυρὸς εἶναι] Verum est, quod scri-
 bit Guyetus, εἶναι abundare, sed Attico mo-
 re. Hemst.

Τίμων, ἡ Μισάνθρωπος.

Τίμων. Ζεῦς. Ἑρμῆς. Πλῆτος. Πενία.
Γναθωνίδης. Φιλιάδης. Δημέας.
Θρασυκλῆς.

TIM. Ω Ζεῦ Φίλιε, καὶ ξένιε, καὶ ἑταιρεῖε, καὶ
ἐφέσειε, καὶ ἀστεροπητὰ, καὶ ὄρκιε 1),
καὶ νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδυπε, καὶ εἴ τι
σε

Timon, siue Misanthropos.

Timon. Iupiter. Mercurius. Plutus.
Paupertas. Gnathonides. Philicides.
Demea. Thrasycles.

TIM. O Iupiter Philie, et Xenie, et Hetaerie,
et Ephestie, et Asteropeta, et Horcie,
et Nephelegereta, et Erigdupe, et si quo te
alio

1. "Ὀρκιε] Vt omnis vinculi naturalis, quod vitam humanam continet, sic et iurisiurandi, cuius summa fuit apud veteres religio, curator et praeses Iupiter: ab hoc munere ducta sunt cognomina Φιλίς, Ξενίς etc. est autem in ista forma vocabulorum, quando Diis aptantur, praesidii ac tutelae significatio. *Hemst.*

σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι 2) ποιητὰ καλῶσι, καὶ μάλιχα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα· τότε γὰρ αὐτοῖς πολυνύμμος γινόμενος ὑπερείδεις τὸ πίπτον τῷ μέτρῳ, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχρηνὸς τῷ ῥυθμῷ· πᾶ σοι νῦν ἡ εἰσιμάραγος ἀσραπή, καὶ ἡ βαρύβρομος βροντή, καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς, ἔξω τῷ πατάγῃ τῶν ὀνομάτων.

alio vocant nomine attoniti poëtae, idque adeo cum in versu faciundo haerent impediti; (tunc enim magno nominum agmine sustines versum labantem, et rhythmum hiantem reple,) ubi nunc fulgur illud tuum tanto strepitu erumpens? ubi tonitru tanto fremitu boans? ubi illud flammans, candens, ac terribile fulmen? Cuius sane constare potest, ea omnia nil esse aliud quidquam praeter nugas sonoras, ac fumum plane

2. Ἐμβρόντητοι] Ἐνθεοί, θεόληπτοι, μεσσήπτοι, ὑπὸ Μεσῶν κάτοχοι sunt poëtae: eos facere Noster in Iouialium tonitruum mentione vocavit ἐμβροντήτας, quasi iisdem illis telis, quae tam liberaliter Ioui donant, ipsi tangerentur. Hinc pro stupido, insano, et cui communis sensus est excussus: simul hunc in modum non noluit intelligi Lucianus, quum Timonem ita facit poëtas appellare. Hemst.

μάτων. τὸ δὲ αἰδιμόν σ' , καὶ ἐκηβόλον ὄπλον, καὶ πρέχειρον, ἔκ οἷδ' ὅπως τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον.

Θᾶπτον γὰρ τῶν ἐπιτορκεῖν τις ἐπιχειρῶντων ἔωλον θρυαλλίδα φοβηθεῖν αὖν, ἢ τὴν τῷ πανδαμάτορος κεραινοῦ φλόγα· οὕτω δαλόν τινα 3) ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι· μόνον δὲ τῷτο οἰεσθαι ἀπολαύειν τῷ τραύματος 4), ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβέλου.

ὥς

ne poëticum, nominum strepitum si demas. Telum autem illud ita decantatum, et longe feriens, et expeditum, nescio quo pacto plane restinctum est, et refrixit, ne tantillulam quidem irae scintillam aduersus sceleratos retinens.

2. Inde est quod periri potius meruerint hesternum aliquod ellychnium, quam fulminis concita domantis flammam. Ita videris illis titionem iaculari, vt ignem eius vel fumum haud timeant: hocque vnum ex vulnere malum sibi accidere existiment, quod fuligine operiantur, atque inqui-

3. Δαλόν τινα] Propria vis est, quam origo vocabuli postulat, titionis ardentis et accensi. Hemst.

4. Ἀπολαύειν τῷ τραύματος] Ἀπαλαύειν verbum apud Graecos in vtramque partem

ὥς ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς ἀντι-
βροντᾶν ἐτόλμα, οὐ πάνυ τοι ἀπείθανος ὢν,
πρὸς ἔτῳ ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμομεγέ-
στης, καὶ μεγαλαυχόμενος. πῶς γὰρ 5), ὅπερ

78

inquinantur. Hinc adeo est quod Salmoneus
ille, te contempto, contra tonare ausus est,
vir qui hanc de se opinionem in animis homi-
num facile tueretur, audax quippe et ardens
animo, aduersum Iouem tam frigidum. Quidni
enim

ambiguum eleganter vsurpari solet et per
se simpliciter et constructe. *Aristoph.* AV.
v. 1358. Ἀπέλαυσα γὰρ ἐλθὼν ἐνθάδ'.
praeclare enim uero tecum agatur. Addunt
nonnunquam ἀπολαύειν κακόν τι, τι φλαυ-
ρον. Saepius omittunt. At frequentissime
genitiuus accedit eius, vel personae vel
rei, vnde bonum malumue aliquod vel in-
commodum nobis proficiscitur, plerum-
que ἀπὸ vel ἐκ intellectionis, rarius expresse.
Plato Phaedr p. 1227. F. ἀλλ' οἷόν ἀπ'
ἄλλου ὀφθαλμίας ἀπολελυκώς, qui ab alio
oculis laborante vitium contraxit. *Euripid.*
Iph. in T. v. 526. Ἀπέλαυσα δὴ τι καὶ γὰρ
τῶν καίνης γάμων· nonnihil ad me quoque
mali ex Helenae nuptiis peruenit. Sic ἀπο-
λαύειν συμφορᾶς, alienae calamitatis esse
participem, *Plutarch.* T. II. p. 837. A.

5. Πῶς γὰρ] Interpretes ita verterunt, ac
si le-

γε καθάπερ ὑπὸ μανδραγόρα 6) καθεύδεις; ὅς
 ἔτε τῶν ἐπισηκέντων ἀνέεις, ἔτε τὰς ἀδικούν-
 τας ἐπισκοπεῖς· λημῶς δὲ, καὶ ἀμβλυώττεις
 πρὸς

enim? cum tu veluti sub mandragoris recubans
 periuros non audias, neque iniustos adspicias;
 contra autem lippis et lusciosis oculis ea quae
 fiunt

si legissent, quod volebat *M. du Soul*, πῶς
 γὰρ ἔ; Verum nihil moveri debet, intel-
 ligendumque, si ad superiora velis conne-
 ctere, πῶς γὰρ Φοβηθεῖν αὐτῶν ἐπισηκείν
 τις ἐπιχειρύντων τὴν τῷ κεραιῶν Φλόγα·
 fin ad proxima, πῶς γὰρ ἀπίθανος αὐτῶν εἶναι
 ὁ Σαλμωνεύς· vtrumuis ad sententiam *Lu-*
ciani aequè commodum. Πῶς γὰρ ἔ, ad-
 dita negatione, vt Grammatici loquuntur,
 καταφατικὸν ἐστίν, aut, κατὰφασιν δηλοῖ·
 contra πῶς γὰρ, ἀποφατικόν. *Hemst.*

6. Ὑπὸ μανδραγόρα] *Miror Fabrum*, qui de-
 derit, *veluti sub mandragoris recubans*, qua-
 si non arborem quidem mandragoram co-
 gitasset, sed Iouem mandragorae foliis, vt
 tolarum delicatuli solebant, contextum,
 quorum vim somnificam intimis penitus
 medullis hauserit. Neque admodum pro-
 bo *Stephani prae mandragora*, vel, *prae ni-*
mio mandragorae potu. Sane καθεύδειν ὑπὸ
 μανδραγόρα non aliter dicitur, ac frequen-
 tissimum illud, ἀποθανεῖν ὑπὸ τινος. *Hemst.*

πρὸς τὰ γιγνόμενα· καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι 7), καθάπερ οἱ παρηθηκότες.

Ἐπεὶ νέος γε ἔτι, καὶ ὀξύθυμος ὢν, καὶ ἀκμαῖος τὴν ὀργὴν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ ἔδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτὰς ἐκχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπασείετο· καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς, ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμόν, προηκοντίζετο. οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν 8), καὶ ἡ χιών, σωρηδόν, καὶ

funt videas; neque acriores habeas aures, quam qui aetatis sunt iam prouectioris.

3. Nam cum adhuc iuuenis eras, ardenti animo, et iracundia graui, multa quotidie aduersus iniustos ac violentos designabas, sublataque omni induciarum spe, bella cum iis gerebas, neque vnquam otiosum erat fulmen: aegis concussa illis intentabatur, tonitru remugiebat, fulgur in morem velitaris pugnae vsque et vsque mittebatur: terrae autem motus ita frequenter fiebant

7. Τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι] De Ioue, cui prae senio aures obsurduerunt: ipsa locutio Platonica, sed paulo diuersa potestate, quando quis frequenti et molesta pene rei commemoratione alium obtundit atque obsurdatur. Nihil interest vtram formam vsurpes, ἐκκεκώφῃν an ἐκκεκώφῃν. Hemst.

8. Κοσκινηδόν] Praeceptus et abruptus illarum vocum

καὶ ἡ χάλαζα, πετρῶδὲν· καὶ ἵνα σοι Φερστικῶς διαλέγωμαι, ὑετοῖ τε ῥαγδαῖσι, καὶ βίαιοι, ποταμὸς ἐκᾶσῃ σαγῶν. ὥς τε τηλικύτῃ ἐν Ἀναρρεῖ χρόνῳ ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς ὑποβρυχίων ἀπάντων καταδεδυκότων, μόγις ἐν τι κιβώτιον περισωθῆναι προσοκειῖται τῷ Λυκωρεῖ, ζώπυρόν τι τῷ ἀνθρωπίνῳ σπέρματος διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος.

Τοιγαρ-

bant, vt cribri agitationem plane referrent: nix acervatim ruebat, grandinem autem saxa diceret; et vt violentius dicam et elatius paulo, imbres ῥαγδαῖσι et vehementes deferebantur in terras; singulae guttae fluvium aequabant. Quamobrem puncto temporis sub Deucalione tot naues perierunt, vt omnibus aqua obrutis vnica modo superfuerit arcula ad Lycoreum montem appulsa, veluti quendam generis humani fomitem seruans, quo maiora deinde scelera subolescerent.

4. Er-

vocum sonitus artificiosam quandam rerum, quas exprimunt, imitationem in auribus efformant. Sunt verba Tragica, et grande quiddam sonant: sed praeterea horridum aliquid ac pene insulsum in istis, ποταμὸς ἐκᾶσῃ σαγῶν. neque abhorret utique, si haec de ipso diluvio Deucalioneo a quocunque demum fuisse posita credamus. Hemst.

Τεργάρτοι ἀνόλκθα τῆς ῥαθυμίας τὰπίχει-
 ρα 9) κομίζῃ παρ' αὐτῶν, ἔτε θυόντος ἔτι σοι
 τινὸς ἔτε σεΦανῆντος, εἰ μὴ τις ἄρα πάρεργον
 Ὀλυμπίων· καὶ ἔτος, ἔ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν
 δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν.
 καὶ κατ' ὀλίγον Κρόνον σε, ὦ θεῶν γενναῖότα-
 τε, ἀποφαίνεσι, παρωςάμενοι τῆς τιμῆς. ἐῷ
 λέγειν ὁποσάντις ἤδη σε τὸν νεῶν σεσυλήκασι·
 οἱ δὲ καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας Ὀλυμπιάσιν
 ἐπιβεβλήκασι. καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ἀκνη-
 σας, ἢ ἀνασῆσαι τὰς κύνας 10), ἢ τὰς γείτο-
 νας

4. Ergo pretium ob fœcordiam ab iis tulisti,
 cui nemo hodie rem sacram facit, nec coro-
 nam quidem imponit, nisi forte vnus aut alter
 quasi Olympiorum corollarium, idque qui tibi
 præstat, rem se haud sane pernecessariam face-
 re existimat, sed veteri nescio cui instituto id
 dandum credit. Illi te, o deorum præstantis-
 sime, paulatim in Saturni locum redigunt, qui
 te omni honore spolient. Mitto iam dicere
 quoties templum tuum expilarint. Quidam et-
 iam manus tibi apud Olympiam sunt admoli-
 ti; et tu, quem ὑψιβρεμέτην poëtae vocitant,
 ne ausus quidem es excitare canes, vel vici-
 nos

9. Τὰπίχειρά] Solent haud raro, quemad-
 modum μισθόν, per illusionem ponere.
Hemst.

10. Ἀνασῆσαι τὰς κύνας] Nullus hic Barlaei
 cani-

νας ἐπιμαλέσασθαι, ὡς βοηθευμένους αὐτὰς
 συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζόμενες πρὸς τὴν Φυ-
 γήν. ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ Γιγαντολέτωρ, καὶ
 Τιτανονκρέτωρ, ἐκάθητο, τὰς πλοκάμους περι-
 κειρόμενος II) ὑπ' αὐτῶν, δεκάπηχυν κεραυ-
 νὸν ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα τρεῖς, ὧ θαυ-
 μάσιε, πηνίκα παύσεται ἔτις ἀμελῶς παρρω-
 μένα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι

nos aduocare, qui ē vestigio concurrentes com-
 prehenderent sacrilegos, res suas etiamnum
 conuolantes, ut in pedes se protinus darent.
 Sed tu, fortis bellator, et qui γιγαντολέτωρ,
 et τιτανονκρέτωρ praedicaris, sedebas, manu
 decemcubirale fulmen sustinens, interea dum
 cincinnos aureos otiose tibi attondebant. Haec
 igitur, o deorum praestantissime, ecquan-
 do tandem dissimulare defines? Ecquando
 erit ut tanta facinora ultum eas? Quot
 I 2 orbis

canibus οὐκιστοῖς locus est: vigilatissimum
 animal ad templorum custodiam veteres
 adhibebant. Hemst.

II. Τὰς πλοκάμους περικειρόμενος] Aurei ple-
 rumque Deorum crines, quique adeo fu-
 rum cupiditatem irritare poterant. Sed vis
 est in isto περικειρόμενος hoc enim igno-
 miniosum, et cum magna contumelia con-
 iunctum. Hemst.

πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἰκανοὶ πρὸς
ἔτῳς ὑπέραντλον 12) ὕβριν τῆ βίᾱ.

"Ina
orbis conflagrationes, quot diluvia satis esse
queant, ut tam inexhausta hominum insolentia
compescatur?

5. De

12. Ὑπέραντλον] Ἄντλος, ἄντλον, ἄντλία,
quemadmodum Latinis *sentina*, et aqua
sordida, siue ex mari in naues ingesta, siue
per tenues rimas et iuncturas hiantes sese
insinuans, et ipse locus navis inferior ad
carinam, quo confluit haec aquae illuuiēs,
foetoremque grauem et molestum conge-
rit. Hinc non admodum est difficile defi-
nire, quid sit ὑπέραντλος σκάφος, ναῦς
ὑπέραντλος: nempe cuius sentina, vel aqua
per satifcentes rimas illabente, vel humidis
fluctibus desuper infusis, tanta copia exun-
dat, ut intra limites contineri amplius ne-
que exauriri possit, atque adeo pericu-
lum instet praesentissimum, ne mersa na-
vis intereat; quod postremum vel maxime
venit animaduertendum in explananda
translatæ potestatis ratione. Igitur *Lucia-
ni* ὑπέραντλος ὕβρις τῆ βίᾱ tanta est hu-
manæ vitæ tamque grauis proteruitia, at-
que iniustitia, quæ cogat eam subsidere,
velut occupatam a sentina rarem; secun-
dumque aliquod diluvium flagitet, nec, ni-
si submersis hominibus, expiari queat:
hoc perquam venuste sequitur post, πόσοι
Δευκαλίωνες ἰκανοί; *Hemst.*

Ἴνα γὰρ τὰ κοινὰ εἶσας, τὰμὰ εἶπω, τοσά-
 τες Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλεσίαις ἐκ
 πενεσμάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ἐπιμαρτήσας, μᾶλλον δὲ ἀδρόον ἐς εὐεργεσίαν
 τῶν φίλων ἐκχέας τὴν πλῆτον, ἐπειδὴ πένης
 διὰ ταῦτα ἐγένεσθην, ἥντι ἐτι γνωρίζομαι πρὸς
 αὐτῶν, ἔτε προσβλέπεσι οἱ τέως ὑποπτῆσ-
 σοντες καὶ προσκυνῶντες, καὶ τῷ ἐμῷ νεύματι
 ἀνητημένοι. ἀλλ' ἦν πε καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐν-
 τύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ σῆλην πα-
 λαιᾷ νεκρῷ ὑπτίαν, ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἀνατετραμ-
 μένην, παρέρχοντα, μηδὲ ἀναγνόντες· οἱ δὲ
 καὶ πόρρωθεν ἰδόντες, ἐτέραν ἐκτρέποντα,
 δυσάν-

5- De me enim ut dicam, iis, quae ad cere-
 ros pertinent, omisissis, postquam tot Athenien-
 ses euexi, diuitesque ex pauperculis reddidi,
 atque omnibus ea, quibus egebant, benigne
 largitus sum, seu, ut verius dicam, postquam
 acervatim, ut in amicos beneficus essem, opes
 effudi, atque ea re factum est, ut ad inopiam
 redactus sim, illi me ignorant; sed ne aspi-
 ciunt quidem, cum tamen antea me revere-
 rentur, adorarent, et ex meo penderent nutu.
 Quin etiam si forte cui ipsorum in via occurram,
 ii me veluti euersum hominis iamdudum sepul-
 ti titulum, et temporis diuturnitate collapsum,
 praetereunt, ne legentes quidem: alii autem
 quam longe me vident, in aliam deflectunt viam,

δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι
ὑπολαμβάνοντες, τὸν δὲ πρὸ πολλοῦ σωτήρα,
καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένοι.

“Ὡς ἐπὶ τῶν κακῶν ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχα-
τιὰν τραπόμενος, ἐναψάμενος διΦθέραν 13),
ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσά-
ρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσΦιλοσο-
φῶν 14) ἐνταῦθα. τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ
κερδα-

rati quippe visuros se spectaculum aliquod oc-
cursu infaustum, atque auerendum, me, in-
quam, qui non ita pridem σωτήρ ἰπῖς et εὐερ-
γέτης fui.

6. Tot itaque malis circumuallatus, in hunc
remotum et desertum agrum concessi; et suspen-
so ex humeris rhenone terram colo, quatuor in
diem obolis locata opera, hic cum ligone et hac
folicitudine philosophans. Mei certe laboris hoc
videor

13. Ἐναψάμενος διΦθέραν] Est διΦθέρα,
ἰμάτιον γεωργικόν, σερεόν, πρὸς ὀμβρῶν
μάλιστα ὑποφυγὴν ἱκανόν, vt recte Scho-
lion illud insertum *Dioni Or. IV. p. 70. C.*
Hemst.

14. ΠροσΦιλοσοφῶν] Ego iam, inquit Ti-
mon, procul ab omni hominum, quos pes-
sime odi, consortio cum solitudine atque
isto ligone philosophor, et rationes meas
deduco. *Hemst.*

κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλὰς παρὰ τὴν
 ἀξίαν εὖ πράττοντας· ἀνιαιρότερον γὰρ τὸ
 γε. ἤδη ποτὲ ἔν, ὧ Κρένῃ καὶ Ῥέας υἱέ, τὸν
 βαδὺν τῷτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ νήδυ-
 μον, (ὕπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι,)
 καὶ ἀναρρίπιδας 15) τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς Οἴ-
 τῃς ἐναυσάμενος 16), μεγάλην ποιήσας τὴν
 Φλόγα, ἐπιδείξαιό τινα χολὴν ἀνδρώδους καὶ νεα-

νικᾷ

videor praemium vel maximum consequi, quod
 plerosque praeter aequum et bonum fortunatos
 non sum visurus. Id enim mihi molestum est
 ut quod maxime. Ecquid igitur, Saturni ac
 Rheae filii, excutiens altissimum istum somnum ac
 vere νήδυμον, (nam Epimenidem dormiendo vi-
 cisti) flatu denuo suscitans fulmen, aut ex
 Aetnae crateribus accendens, ingenti edita
 flamma, iram illam Iovis fortis ac manu prom-

I 4

pti

15. Ἀναρρίπιδας] Non putem cum *Barlavo*
 verbum hoc in *vibrandi* significato accipien-
 dum: nihil enim denotat proprie, quam
 ignem prope extinctum flatu exsuscitare.

16. Ἐκ τῆς Οἴτῃς ἐναυσάμενος] Apud vete-
 res nullum extat ardentis Oetae vestigium.
 Placet ergo *Tan. Faber* pro Οἴτῃς reponens
 Αἴτνῃς· nihil verius vel arbitro *Lucian*
 §. 19. vbi Cyclopes ἐκ τῆς Αἴτνῃς Iupiter
 arcessi iubet ad acciendum fulmen. tum
 quid apud poetas est vulgatius, quam haec
 fulminum Iouialium officina. *Hemst.*

νικῇ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐσι τὰ ὑπὸ Κρητῶν πε-
ρεῖ σῶ, καὶ τῆς σῆς ταφῆς μυθολογέμενα.

ZETΣ. Τίς ἔτος ἐσιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κερρα-
γῶς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ἱμῆττον ἐν τῇ
ὑπωρείᾳ; πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑπο-
δίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμα ἐπικεκυφῶς· λά-
λος ἀνδρῶπος, καὶ θρασύς. ἦπερ Φιλόσοφος
ἐσιν· ἔ γάρ ἂν 17) ἔτῳς ἀσεβεῖς τὰς λόγους
διεξήκει κατ' ἡμῶν. ΕΡ. τί Φῆς ὦ πάτερ;
ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδην, τὸν Κολυτ-
τέα; ἔτος ἐσιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς κατ' ἱερῶν τε-
λείων 18) ἐσιάσας, ὁ νεόπλουτος, ὁ τὰς
ὅλας

pti exeres; nisi forte vera illa sunt, quae de te
Cretes, et sepulcro tuo apud se sito fabulantur?

7. IVP. Quis hic est, Mercuri, qui ex Atti-
ca vociferatur ad radicem montis Hymetti, sor-
didatus, et squalidus, et caprinis pellibus se-
miamictus? incuruus autem, opinor, fodit; ho-
mo garrulus atque audax: haud dubie Philoso-
phus est; neque enim sermones de nobis adeo
impios deblaterasset. MER. Quid ais, o Pater?
tun' ut Timonem Colyttensem, Echekratidae F.
haud noris? hic ille est, qui nos toties sacris rite
factis opipare accepit; ille repente diues; qui to-
tas

17. Οὐ γὰρ ἂν] ἔ γάρ ἂν πότε, ἔ γάρ ἂν
περ, *ceteroquin, alioqui non.* Hemst.

18. Κατ' ἱερῶν τελείων] Formula loquendi
haud saepequam frequens: hunc solum Bu-
daeus

όλας ἐκατόμβας· παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν
 ἑορτάζειν τὰ Διάσια. ΖΕΥΣ. Φεῦ τῆς ἀλλα-
 γῆς· ὁ καλὸς ἐκεῖνος, ὁ πλῆσιος, περὶ ὃν οἱ το-
 σῆτοι Φίλοι; τί παθὼν ἔν τοιᾷτός ἐστιν; αὐχ-
 μηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθω-
 τὸς, ὡς εἴκειν, ἔτω βαρεῖαν καταΦέρων τὴν
 δίκελλαν.

ΕΡ. Οὕτωςί μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτρι-
 ψεν αὐτόν, καὶ Φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τὰς
 δεομέ-

ras hecatombas maſtabat; apud quem ſplendide
 ſolebamus agere Diaſia. IVP. Heu! quae iſt-
 haec rerum conuerſio? illene pridem honeſtus,
 quem tot amici colebant? Vnde igitur eo mi-
 ſeriarum deuenit, ſqualidus, infelix, et foſſor
 mercede conductus, vti ex ligone coniiicere eſt,
 quem ille adeo grauem in terram demittit?

8. MER. Sua illum, vt minus exacte loquar,
 comitas perdidit atque humanitas, nec non effuſa

I 5

in

daeus locum protulit C. L. G. p. 625. vbi
 ἐσιᾶν ita conſtructum appareat: vſitatus
 καθ' ἱερῶν τελείων ὁμόσαι· paulo diuer-
 ſum κατὰ βοῶς, καθ' ἐκατόμβης εὐχασθαι.
 Quemadmodum autem καθ' ἱερῶν τελείων,
 ſic perinde ſolent ἐφ' ἱερῶν τελείων, ἐπὶ
 τομίων ὁμόσαι. vtramque ſtructuræ for-
 mam ad ἐσιᾶν traduxit *Lucianus*, haud ſa-
 tis ſcio, an praeter uſum veterum. *Hemſt.*

δεομένους ἅπαντας οἷκτος. ὥς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ,
 ἀνοία, καὶ εὐήθεια, καὶ ἀκρίσία περὶ τὰς Φί-
 λας· ὃς ἔσυνείη κόραξι καὶ λύκοις χαριζόμενος.
 ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσάτων ὁ κακοδαίμων κειρό-
 μενος τὸ ἥπαρ, Φίλας εἶναι αὐτὰς, καὶ ἐταί-
 ρας ὥσπερ ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίρον-
 τας τῇ βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώσαντες ἀκρι-
 βῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν,
 ἐκμυζήσαντες 19) καὶ τᾶτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς,
 ὥχον-

in omnes inopes misericordia: vere autem ut di-
 cam, stultitia et simplicitas, et imprudentia in
 admittendis amicis; qui non animadverteret
 coruis se et lupis gratificari; exultimaret prae-
 terea, tot vultures iecur sibi assidue exedentes,
 amicos esse et sodales aliqua in se beneuolen-
 tia permotos, cum tamen opsoniorum gratia
 circa illum essent. Ii vero nudatis Timonis os-
 sibus, et circumrosis, ac medulla, si qua super-
 erat, probe et diligenter exsucta, aridum il-
 lum

19. Ἐκμυζήσαντες] Hanc perelegantem nu-
 dati spoliarique Timonis picturam exquisita
 phrasium luce ornauit *Lucianus*. Ἐκμυζᾶν,
 sugendo exinanire: Feris sanguinem medul-
 laeque exsugentibus tribuitur. Αὐτὸν sae-
 pius a *Luciano* dici exhaustum bonis et euo-
 lutum monuit *Kuster*. ad *Aristoph.* Thesmoph.
 v. 853 venuste subditur τὰς ῥίζας ὑποτε-
 τμημένον. *Hemst.*

ἄρχοντο, αὖτον αὐτόν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμη-
 μένον ἀπολιπόντες, ἔδὲ γνωρίζοντες ἔτι, ἔδὲ
 προσβλέποντες, πόθεν γὰρ 20); ἢ ἐπικερῆντες,
 ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. διὰ ταῦτα δικελ-
 λίτης, καὶ διΦθερίας; ὡς ὄρεας, ἀπολιπὼν ὑπ'
 αἰσχύνῃς τὸ ἄζυ, μισθῶ γεωργεῖ, μελαγχολῶν
 τοῖς κακοῖς· ὅτι οἱ πλατῆντες παρ' αὐτῶ, μά-
 λα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, ἔδὲ τοῦνομα
 εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες.

ZETΣ.

lum et ab radicibus imis excisum relinquentes,
 abierunt, ne noscentes quidem amplius aut
 aspicientes, (cur enim id facerent?) aut opem
 ferentes, vel aliquid vicissim largientes. Ita-
 que ligone, vti vides, et rhenone instructus,
 vrbe prae pudore relicta, agrum mercede con-
 ductus arat, tot malis ad insaniam adactus,
 quod certos homines a se antea ditatos praeter-
 euntes superbe videat, ne hoc quidem tenen-
 tes, Timon necne dicatur.

9. IVP.

20. Πόθεν γὰρ] Intelligendum haud aliter,
 atque apud Demosthenem creberrime, *non*
amplius agnoscentes illum, aut adspicientes
(nihil illi quidem minus: vel, nequaquam sa-
ne) aut opem ferentes. Ita solet interponi,
 praesertim apud Atticos πόθεν; πόθεν γάρ;
 quando non simpliciter sed oratione mora-
 ta negant. *Heinsf.*

ΖΕΤΣ. Καὶ μὴν ὁ παροπτέος ἀνὴρ, ἔδδ' ἀ-
 μελητέος, εἰκότα γὰρ ἡγανάκτει 21) δυστυχῶν·
 ἐπεὶ καὶ ὁμοία ποιήσομεν τοῖς καταράτοις κό-
 λαξιν ἐκείνοις, ἐπιλεησμένοι ἀνδρὲς, τοσαῦτα
 μηρία ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα καύσαν-
 τος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γὰρ ἐν ταῖς ῥῖσι
 τὴν κνίσσαν αὐτῶν ἔχω. πλὴν ὑπ' ἀσχολίας
 τε, καὶ θορύβου πολλῶν ἐπιοριζάντων, καὶ
 βιαζομένων, καὶ ἀρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ Φό-
 βου τῶν παρὰ τῶν ἱεροσυλάντων, πολλοὶ γὰρ οὗ-
 τοι, καὶ δυσφύλακτοι, καὶ ἔδδ' ἐπ' ὀλίγον
 κατα-

9. IVP. Sane nobis talis vir haudquaquam
 contemnendus negligendusue est. infelix enim
 iure indignaretur, si eadem faceremus ac sce-
 lesti illi assentatores, virum talem negligentes,
 qui nobis tot caprarum, totque taurorum fe-
 mora in altaribus cremauerit; eorum certe ni-
 dorem etiam in naribus habeo. Ceterum pro-
 pter negotia, quibus distractus fui, ingentem-
 que peterantium turbam, nec non eorum, qui
 per vim rapiunt; tum vero propter metum
 sacrilegorum (ii enim bene multi sunt, et
 quos haud facile quis vitet, neque nobis con-
 niuen-

21. Ἠγανάκτει] Tritissimo Hellenismo posi-
 tum est pro ἡγανακταῖ, indignaretur. ποιή-
 σομεν vero itidem pro ποιήσομεν vel ποιή-
 σωμεν. Hemst.

καταμῦσαι ἡμῖν ἐΦιάσι, πῶλὺν ἤδη χρόνον ἐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικὴν· καὶ μάλιστα ἐξ ἡ Φιλοσοφία, καὶ λόγων ἐρίδες ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ νεκράτων, ἐδὲ ἐπαυεῖν ἐς τῶν εὐχῶν. ὥς ἢ ἡ ἐπιβουάμενον χρεὶ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβήναι πρὸς αὐτῶν, ἀρετὴν τινα, καὶ ἀσώματα, καὶ λήρης μεγάλῃ τῇ Φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τῆτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, ἐ Φαῦλον ὄντα.

Οἷος δὲ τὸν Πλῆτον, ὃ Ἐρμῇ, παραλαβὼν, ἀπιδι παρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος καὶ τὸν Θεσαυρὸν μετ' αὐτοῦ,

και
niuendi spatium relinquunt) iamdiu in Atticam oculos non conieci; maxime postquam Philosophia, et verbosae illae concertationes inter eos exortae sunt. Cum enim inter sese digladiantur, perpetuoque vociferentur, non est ut quisquam nostrum preces et vota hominum possit exaudire; quare vel obstructis auribus otiose sedendum est, aut ab iis molestia confici necesse, Virtutem nescio quam, et Incorporea, et meras nugas magna voce connectentibus. Hanc ipsam ob causam euenit, ut hic Timon, vir sane neuiquam contemnendus, a nobis vsque adhuc fuerit neglectus.

10. Sed ut ut haec se habent, assumpto tecum Pluto abi, Mercuri, ad illum quam ocysissime. adiungat sibi comitem Thesaurum Plutus; maneant.

καὶ μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαττέσθωσαν ἕτω ῥαδίως, καὶν ὅτι μάλι-
 στα ὑπὸ χρηστότητος αὐθις ἐκδιώκη αὐτὰς τῆς
 οἰκίας. περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς
 ἀχαριζίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐ-
 θις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσασιν, ἐπειδὴν
 τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω· κατεαγμένα γὰρ αὐ-
 τὰ καὶ ἀπεσομωμένα εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγι-
 σται, ὅποτε Φιλοτιμότερον ἡκόντισα πρῶην
 ἐπὶ τὸν σοφιστὴν Ἀναξαγόραν· ἐς ἐπειθε τοὺς
 ὁμιλητὰς μηδὲ ὅλως εἶναι τινὰς ἡμᾶς τὰς θεάς.
 ἀλλ' ἐκείναι μὲν διήμαρτον (ὑπερέσχε γὰρ αὐτὰ
 τὴν χεῖρα 22) Περικλῆς.) ὁ δὲ κεραυνὸς εἰς
 τὸ

maneantque ambo apud Timonem, neque tam ci-
 to ex eius aedibus concedant, licet eos Timon,
 qua bonitate est, denuo emittat: de assentato-
 ribus autem, qui se adeo immemores beneficio-
 rum praebeant, post video: eos plerumque certum
 est, ubi fulmen recusum fuerit. Radii enim eius
 duo omnium maximi diffracti sunt et retusi, cum
 illud vehementius paulo in Anaxagoram Sophi-
 stam iacularer, qui discipulis suis persuadebat nos
 Deos in rerum natura non existere; et ab eo aber-
 rari frustrato ictu: protenta namque manu
 tutatus eum est Pericles; fulmen autem in
 Casto-

22. Ὑπερέσχε αὐτὰ τὴν χεῖρα] Est in ea lo-
 quendi formula, ὑπερέσχειν τὴν χεῖρα,
 prae-

τὰ ἀνάνειον 23) παρασήφας, ἐκεῖνό τε κατέ-
 φλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγῃ δεῖν συνετρίβη περὶ
 τῇ πέτρῳ. πλὴν ἰκνὴ ἐν τούτῳ καὶ αὕτη
 τιμωρία ἔσαι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλατῶντα τὸν Τί-
 μωνα ὀρώσιν.

EP. Οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγένας, καὶ ὀχλη-
 ρὸν εἶναι, καὶ θρασύν; οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι
 μόνοις;

Castorum aedem cum praeter spem delatum es-
 set, eam exussit; ipsam autem fulmen tantum
 non ad saxum comminutum est. Quamquam
 interea satis poenarum luent assentatores, si in
 re perquam ampla Timonem viderint.

II. MER. Quantam affert vtilitatem magnis
 clamoribus rem agere, et molestum esse atque
 audacem! neque id modo causatum actoribus vile
 est,

praecipua quaedam virtus, quae ad Deos
 commodorum humanorum custodes proprie
 pertinet, inprimis si velut obiecta manu
 imminetia mala propulsent auerantque.
 Ex his patet, perquam facete *Lucianum* O-
 lympio Pericli tribuisse talem phrasin, quae
 Iouem ceterosque Deos eximie decebat.
Hemst.

23. Εἰς τὸ ἀνάνειον] De Διοσκάροις ἀναξί
 studiose *Dauis.* ad *Ciceron.* de N. D. III, 21.
 de Ἀνακσίῳ *Meurf.* Athen. Att. I, 7. Fuit
 autem Ἀνακείων vetustum, quod hoc pro-
 prio nomine sic dicebatur, in aegy. nam
 aliud erat multo recentius Διοσκάρων ἱε-
 ρὸν in Piraeo. *Hemst.*

μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τῷτο χρήσιμον· ἰδὲ γὰρ αὐτίκα μάλα πλῆσιος ἐκ πενεσά-
 τε καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρη-
 σιασάμενος ἐν τῇ εὐχῇ, καὶ ἐπιστρέψας τὸν Δία.
 εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφώς, ἔτι ἂν ἔ-
 σκαπτεν ἀμελέμενος. ΠΛΟΥ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ
 ἂν ἀπέλθοιμι, ὦ Ζεῦ, παρ' αὐτόν. ΖΕΥΣ.
 διατί, ὦ ἄριστε Πλῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κε-
 λεύσαντος;

ΠΛ. Ὅτι νῆ Δία ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξε-
 φόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε, καὶ ταῦτα,
 πατρῶν αὐτῷ Φίλον ὄντα· καὶ μόνον ἐχί-
 δικράνοις με ἐξεώθει τῆς οἰκίας, καθάπαρ οἱ
 τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρίπτουσιντες.
 αὐθις

est, sed iis etiam, qui deos comprecantur. Vel
 hic Timon, quam repente dives ex pauperculo
 factus est! nimirum ingenti clamore vociferans,
 et magna dicendi libertate in precibus usus, Io-
 vem ad sese aduertit denique: fin vero tacitus
 incurvusque fodisset, etiamnum neglectus fo-
 deret. PLUT. At ego, Iupiter, ad ipsum non
 ibo. IUP. Quid ita autem, optime Plute, me
 praesertim iubente?

12. PLUT. Quia per Iovem in me iniurius
 erat, domo me extrudens, ac frustulationem partiens,
 qui tamen ipsi paternus essem amicus; meque tan-
 tum non furca expellebat, aut ut eos facere vide-
 mus, qui ignem manibus haerentem excutunt.
 Quid

αὐθις ἔν' ἀπέλθω παρασίτοις καὶ κέλαξι, καὶ
 ἑταίραις παραδοθῆσόμενος; ἐπ' ἐκείνας, ὦ Ζεῦ,
 πέμπε με, τὰς αἰσθησομένας τῆς δωρεᾶς, τὰς
 περισφοντάς, οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος.
 ἔτσι δὲ οἱ λάρροι 24) τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, ἣν
 προτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς
 λαβόντες, καὶ δέκελλαν, ἀγαπᾶτωσαν ἄθλιοι
 τέτταρ' ἐβελὰς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάν-
 τας δωρεὰς ἀμελητὶ προσέμενοι.

ZETΣ.

Quid igitur? redeamne ad eum, parasitis, assen-
 tatoribus, et meretriculis obiiiciendus? Ad il-
 los, Iupiter, me, quaeso, mittas, qui benigni-
 tatis modum intelligant, qui me amplectantur,
 quibus pretiosus sim et desiderabilis: hi vero
 fatui cum Paupertate vsque et vsque versen-
 tur, quando illam me potiolem ducunt, acce-
 ptoque ab ea rhenone et ligone, quatuor obo-
 lorum mercedula contenti viuunt; qui decem
 talentorum munera sic negligim abiiciunt.

13. IVP.

24. Λάρροι] Stolidos talique ingenio praedi-
 tos, ut insidiis aliorum ac fraudibus sint ex-
 positi, significat: iidem Atticis κέπφοι.
 Prouerbiū a gaviae natura ductum, quae
 ostentata maris spuma inescari se patitur et
 capi. Schol. Aristoph. ad Plut. v. 913. ex-
 ponens, ὦ κέπφε· εἰληπται ἔν' εἰς παροι-
 μίαν ἐπὶ τῶν ἀλογίστων ἀνδρῶν καὶ ἀνόη-
 των· καλεῖται δὲ κοινῶς λάρρος. Hemst.

K

ΖΕΥΣ. Οὐδὲν ἔτι τριῖτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ. πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκηλλα πεπαιδαγωγήκεν, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάληγτός ἐστι τὴν ὁσφὺν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναι μοι δοκεῖς, ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιά, δίδοτι σοι τὰς θυράς ἀναπετάσας, ἡφίει περινοσεῖν ἐλευθέρως, ἔτε ἀποκλείων, ἔτε ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τὸναντίον ἡγανάνκτεις κατὰ τῶν πλεσίων, κατακελεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισί, καὶ σημείων ἐπιβολαῖς· ὡς μηδὲ παρακύψαι σοὶ ἐς τὸ Φῶς δυνατόν εἶναι. ταῦτα γὰρ ἀπωδύρεχ πρὸς με, ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τῆτο ὥχρεος ἡμῖν

13. IVP. Nil tale posthac aduersus te Timon faciet; a ligone probe perdoctus fuit te Paupertati antepone; nisi si lumbos forte fortitus est cuilibet dolori impenetrabiles. At tu mihi mirum in modum querulus videris, qui nunc Timonem accuses, quod tibi reclusis foribus hac illac vagari, prout libitum fuit, permittit, neque domi claudens, neque in te zelotypia ardens. Olim autem aduersus diuites indignabaris, claudi te ab iis conquerens repagulis, clauibus, et annulo impresso, ut ne oculis quidem obliquis lucem tibi fas esset aspicere. Haec igitur apud me lamentabaris, in tantis tenebris suffocari te dicittans: atque id propterea pallidus

ἡμῖν ἐφαίνα, καὶ Φροντίδος ἀνάπλεως, συνε-
 σπακῶς τὰς δακτύλας 25) πρὸς τὸ ἔθος τῶν
 συλλογισμῶν, καὶ ἀποδράσασθαι ἀπειλῶν εἰ
 καιρῷ λάβοις παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγ-
 μα ὑπέρδεινον ἐδίδκει σοι, ἐν χαλκῷ, ἢ σιδη-
 ρῷ θαλάμῳ, καθάπερ τὴν Δανάην, παρεθεύε-
 σθαι ὑπ' ἀκριβέσι καὶ παμπονήροις παιδαγω-
 γοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ Τέκῳ, καὶ τῷ Λογισμῷ.
 Ἀτο-

dus eras, curis perditus, digitosque contractos
 habebas ob frequentem computandi consuetu-
 dinem; quin et minitabar is te quandoque au-
 fugiturum, si quam nancisci occasionem posses.
 Ad pauca ut redeam, grauissimum tibi videbatur,
 in ferreo aut aereo thalamo virginem custodiri
 velut alteram Danaën, et sub acribus et scele-
 rosis paedagogis educari, Foenore et Ratiocinio.

K 2

14. Eos

25. Συνεσπακῶς τὰς δακτύλας] Probo I. F. Grououii συλλογισμῶν συνεσπακῶς τ. δ. ita plerique Interpretes accipiunt, quasi dicat, ex consuetudine supputandi vix unquam intermissa digitos obriguisset. solebant mobili digitorum gestu flexibusque variis numeros et rationes ducere: hae sunt τῶν δακτύλων αἱ κάκψεις *Alciphronis* p. 108. Est ergo συνεσπακῶς τὰς δακτύλας, qui digitis sedet constrictis, ut numerorum formas effingendo colligat rationes suas atque explicet. *Hemst.*

Ἄτοπα γὰρ ποιεῖν ἔφασκες αὐτὰς, ἐρῶντας
 μὲν εἰς ὑπερβολὴν, ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, καὶ τολ-
 μῶντας, καὶ ἐπὶ ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι,
 κυρίως γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορούσας,
 εἰς τὸ σημεῖον καὶ τὸν μισχλὸν ἀσκαρδαμυητὴν
 βλέποντας, ἰανὴν ἀπέλαυσιν οἰομένους, καὶ τὸ
 αὐτὰς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μετα-
 δίδοναι τῆς ἀπολάυσεως, καθάπερ τὴν ἐν τῇ
 Φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίεσαν τῶν κριθῶν,
 μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέψαν. καὶ
 προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων,
 καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ καινότατον, αὐτὰς
 ζηλοτυπέντων· ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρματος
 οἰκέ-

14. Eos itaque plane ineptos esse dicebas,
 qui cum te misere amarent, possentque frui,
 non auderent tamen: neque amore suo secure
 vterentur, quibus id liberum esset; sed te per-
 vigili custodia servarent, sigillum aut repagu-
 lum oculis haudquaquam demotis aspicientes;
 seque abunde potiri existimantes, non si frue-
 rentur ipsi, sed omnibus fruendi facultatem si
 praereptum irent; quod plane canem in prae-
 sepio facitare videmus, qui nec ipse hordeum
 attingat, nec equum esurientem sinat attingere.
 Insuper, si satis memini, eos irridebas, qui
 perpetuo parcerent, et custodirent, et (quod
 prodigii instar sit) in se ipsos zelotypi so-
 rent; ignorarent autem scelestissimum aliquem
 seruu-

οικέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδότριψ 26) ὑπείσιων
λαθραίως ἐμπροσινῇσει, τὸν κακοδαίμονα, καὶ
ἀνέραςον δεσπότην, πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μι-
κρόσομεν λυχνίδιον, καὶ διψαλέον θρυαλλίδιον
ἐπαγρυπνεῖν ἑάσας τοῖς τόκοις. πῶς ἐν ἐκ ἁ-
δίκον, πάλαι μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ
τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν;

ΠΛΟΥ. Καὶ μὴν εἶγε τᾷληθῇ ἐξετάζοις,
ἀμφω σοὶ εὐλογα δόξω ποιεῖν. τῷ τε γὰρ Τί-
μωνος τὸ πάνυ τῷτο ἀνειμένον, ἀμελές καὶ ἐκ
εὐνοϊκόν, ὡς πρὸς ἐμέ, εἰκότως ἂν δοκοίη· τῷ

τε

seruulum, aut paedotribam, clanculum subeun-
tem, hero inamabili et diis iratis nato sublitu-
rum os, dum ad lucernam obscuram, et exi-
guum habentem ellychnium, paululoque in-
structam oleo, vsuris computandis inuigilat.
Qui autem, o Plute, absurdum non sit, haec
olim diuitibus obiecisse te, nunc vero plane
contraria Timoni vitio vertere?

15. PLVT. Atqui si vera iubet inquirere,
vtrumque meritissimo videbor facere. Nam huius
quidem Timonis soluta licentia, mera negligentia,
non beneuolentia, ad me quod spectat, haberi de-

K 3

bet:

26. Παιδότριψ] Παιδοτρίβης est magister ex-
ercitor: παιδότριψ in familia seruulus, qui
curam habet puerorum, in eoque mune-
re operam conterit. Hemst.

τε αὖ κατὰ κλειςον ἐν θυραῖς καὶ σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμελής, καὶ ὑπέρογκος, ἐπιμελῆμενός, ἔτε προσαπτομένους αὐτούς, οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς μηδὲ ὀφθείην πρὸς τινος, ἀνοήτης ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριζάς, ἔδὲν ἀδικᾶντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασῆποντας· ἐκ εἰδότας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπίσιν ἄλλῳ τινὶ τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες.

Οὗτ' ἔν' ἐκείνης, ἔτε τῆς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τάτης ἐπαινῶ, ἀλλὰ τῆς, ὅπερ ἄριστόν ἐστι, μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πρᾶγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομέ-

bet: illos autem qui me clausum tot ostiis in tenebris detinerent, dantes operam, vt me crassiores redderent et pinguiorem, atque corpulentiores aequo, neque ipsi me attingentes, neque in lucem producentes, vt ne a quoquam viderer, prorsus desipere, et in me contumeliosos esse rebar, qui nil peccantem computrescere iuberent tot vinculis impeditum, nescientes interim post paulo se e vita decessuros, neque fortunatorum cuiquam relicturos.

16. Itaque adeo neque illos restrictos laudem, neque eos rursus, qui me libentius contrectant et infumunt, sed potius eos, qui, quod adprime in vita vtile est, moderationem adhibeant: qui neque prorsus abstineant, neque omnino

σομένους τὸ ἔλκον. σκόπει γὰρ, ὦ Ζεῦ, πρὸς
τῷ Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμης γυναῖκα νέαν, καὶ
καλὴν, ἔπειτα μήτε Φυλάττοι, μήτε ζήλοτυ-
ποῖ τοπαράπαν, ἀφισίς καὶ βαδίζειν ἐνθα ἂν
ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ ξυνεῖναι
τοῖς βελομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι μοι-
χευθησομένην, ἀνείγων τὰς θύρας, καὶ μαρσο-
πέυων, καὶ πάντας ἐπ' αὐτὴν καλῶν, ἄρα ὁ
τοιῶτος ἐρῶν δόξειεν ἄν; ἔ σὺ γε, ὦ Ζεῦ, τῷ-
το Φαίης ἄν, ἐρασθεῖς πολλάκις.

Εἰ δὲ τις ἔμπροσθεν ἐλευθέραν γυναῖκα εἰς τὴν
οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν ἐπ' ἀρότῳ 27) παιδῶν
γνησίων

omnino proficiant, et cuilibet obtrudant. Illud
enim per Iouem vide, quaeſo, Iupiter; ſi quis
legitimis nuptiis formoſulam aliquam vxorem in
ipſo aetatis flore duxerit, deinde neque domi
cuſtodiat, neque vlllo zelotypiae ſenſu mouea-
tur, noctu et interdium qua viſum eſt vagari per-
mittens, et eum obuiis quibuſque aetatulam
ſuam oblectare; aut potius aliquo corruppen-
dam ab adulteris ducat, fores aperiens, proſti-
tuens, et omnes ad eam conuocans; quid, quae-
ſo, talis vir vxorem amare videatur? Haud
iſtud tu quidem dixeris, Iupiter, qui quid ſit
amor, re ſaepe numero expertus eſ.

. 17. Si quis contra vxorem lege domum du-
xerit, *Arno ut venereo laetus liberos ſerat*, flo-

K 4

rentem

27. 'Επ' ἀρότῳ] *Ad liberos procreandos.* Brod.
'Επ'

γνησίῳ, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς προσάπτοιτο ἀκμῆς
 καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν
 ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ σείραν κατακλείσας
 παρθενοῦσι 28), καὶ ταῦτα ἐρᾷ Φάσκων, καὶ
 δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς σαρκὸς ἐκτε-
 τηκυῖας, καὶ τῶν ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων,
 ἐστ᾽

rentem autem puellam nec attingat ipse, neque
 alium quemquam ad illam oculos adiacere finat;
 domi autem conclusam custodiat, nullam ex ea
 prolem suscipiens, eius tamen amore flagrare
 se dicatans, idque indicans vultus colore, ma-
 crescente in dies et horas corpore, concavis
 et introrsum recedentibus oculis; annon
 eius-

Ἐπ' ἀρότῳ παίδ. γν.] Legitima quae-
 dam apud Athenienses haec erat formula.
Isidor. Pelus. III, 243. παρ' Ἀθηναίοις ἡ
 συνάφεια ἢ κατὰ νόμον ἐπ' ἀρότῳ παίδων
 ἐλέγετο γίνεσθαι. hic tamen satis est cer-
 tum debere legi ἐπ' ἀρότῳ. *Hemst.*

28. Κατακλείσας παρθενοῦσι] Vid. *Budaei*
C. L. G. p. 691. vbi ex hoc loco docet
 παρθενεύειν esse virginem custodire. Eodem
 pertinet κατακλείσας; nam castae virgines,
 et honestiores matronae, quae publicum
 virorumque conspectum fugientes thalamum
 seruabant, κατακλείουσι et θαλαμειόμεναι.
Hemst.

ἔσθ' ὅπως ὁ τοιῷτος ἐ παραπαίειν 29) δόξειεν
 ἂν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ
 ἐπέρασον κόρην, καθάπερ ἰέρειαν τῇ Θεσμo-
 Φόρῳ τρέφων διὰ παντός τῷ βίῃ; ταῦτα καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτίμως λα-
 κτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλάμε-
 νος· ὑπ' ἐνίων δὲ, ὥσπερ σιγματίας δρεπῆ-
 της πεπεδημένος.

ΖΕΥΣ. Τί ἔν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; δι-
 δάσι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην· οἱ μὲν, ὥσ-
 περ

eiusmodi vir pro cerrito circumferri debeat,
 qui quasi Cereri sacerdotem per totam vitam nu-
 triens, tam venustam, tamque amabilem puel-
 lam deflorescere absque omni Veneris usu si-
 neret, cum contra liberos ex ea tollere et con-
 iugio frui deberet? Ad hunc plane inodum
 quidam me calcibus ignominiose quatunt, lu-
 xuriaque sua effundunt atque exhaustiunt: a
 nonnullis autem velut fugitiuus aliquis notis
 compunctus vincior.

18. I V P. Quid, quaeso, illis succenses?
 utrique enim graues poenas dant: alii enim
 K 5 veluti

29. Παραπαίειν] Non desipere videretur. Ad-
 dam *Lucianum* hoc verbum ab *Aristophane*
 desumpsisse, qui coniungit λαρεῖν et παρα-
 παίειν in *Plut.* v. 508. *Hor. Vitringa.*

περὶ ὁ Τάνταλος, ἀποτοὶ καὶ ἄγευσοι, καὶ ξη-
ροὶ τὸ σῶμα, ἐπικεχηνέτες μόνον τῷ χρυσίῳ·
οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεύς, ἀπὸ τῆς Φάρυγγος
τὴν τροφὴν ὑπὸ τῶν ἀρπυιῶν ἀφαιρέμενοι.
ἀλλ' ἀπιδι ἤδη σωφρονεσέσω παραπολὺ τῷ
Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛ. ἐκεῖνος γὰρ πότε
παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνε τετρυπημένε, πρὶν
ὅλως εἰσρυῆναι με, κατὰ σπασθὴν ἐξαντλῶν,
Φθάσαι βελλόμενος τὴν ἐπιρροήν, μὴ ὑπέραν-
τλος εἰσπεσὼν ἐπικλύσω αὐτόν, ὥς ἐς τὸν
τῶν Δαναίδων πίθον ὑδροφορήσειν μοι δοκῶ,
καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, τῷ κύττερος μὴ γέγοντος·
ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένε τῷ
ἐπιρρέ-

veluti Tantalus aliquis, ore sicco ac ieiuno per-
stant, ad auri aspectum rictu diducto hiantes:
alii autem sibi, itidem ut Phineus, cibum ex
penitissimis faucibus ab Harpyis eripi vident.
Sed iam abi: nam Timonem multo impensius
quam antea sapere deprehendes. PLVT. Quid
autem! an is aliquando desinet consulto, velu-
ti ex perforato cophino exhaurire me, prius-
quam totus influxero, (veluti praeuenire stu-
dens nimiarum opum influxum,) ne copio-
sior incidens ipsum inundem? Quare vi-
deor mihi aquam in Danaïdum dolium con-
gesturus, et frustra infusus, cum vas per-
fluat, et id quod ingestum fuerit, iam
iamque sit effluxurum, priusquam influxerit;
adeo

ἐπιρρέοντος· ἔτιωσ' εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυ-
σιν κεχηγὸς τῷ πίθῳ, καὶ ἀκώλυτος ἢ ἔξοδος.

ΖΕΥΣ. Οὐκὲν εἰ μὴ ἐμφράξῃται τὸ κεχη-
γὸς τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκ-
χυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὐρήσει τὴν
διφθέραν αὐθις, καὶ τὴν δίκελλαν ἐν τῇ τρυγί
τῷ πίθῳ. ἀλλ' ἀπιθε ἤδη, καὶ πλατίζετε αὐ-
τόν· σὺ δὲ μέμνησο, ὦ Ἑρμῇ, ἐπανιών, πρὸς
ἡμᾶς ἄγειν τὰς Κύκλωπας ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως
τόν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσιν, ὥς
ἤδη γε τεθηγμένον αὐτὸν δεησόμεθα.

ΕΡ. Προΐωμεν, ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο;
ὑποσνάξεις; ἐλελήθεις με, ὦ γεννάδα, οὐ τυ-
φλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὢν. ΠΛ. οὐκ
αἶε

adeo latus 'est ad effluxum liquoris hiatus dolii
ac facilis exitus.

19. IVP. Proinde rimam istam et hiatum ni-
si semel et diligenter obstruxerit, in faece do-
lii rhenonem una cum ligone reperiet, post-
quam tu cito effusus fueris. Sed iam aliquan-
do abite, atque hominem dirate. At heus tu,
Mercuri, curato adductos tecum ex Aetna Cy-
clopas, qui mihi fulmen exacuant ac reficiant;
eo enim perquam acuto nobis opus erit.

20. MER. Pergamus, Plute. Quid hoc autem?
claudicas? Ignorabam, o bone, esse te non mo-
do caecum, sed claudum etiam. PLVT. Id
mihi

αἰεὶ τῷτο, ὦ Ἑρμῇ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίῳ πα-
 ρά τινι πεμφθεὶς ὑπὸ τῷ Διὸς, ἐκ οἷδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέροισι, ὥς μόλις
 τελεῖν ἐπὶ τὸ τέλος, προγηράσαντος ἐνίοτε τῷ
 περιμένοντος. ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέη,
 πτηγὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα
 γὰρ ἐπέσεν ἡ ὑσπληγξ, καὶ γὰρ ἤδη ἀνακηρύττο-
 μαί νενικηκώς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, ἐδὲ
 ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. ΕΡ. ἐκ ἀληθῆ
 ταῦτα Φῆς. ἐγὼ δὲ καὶ πολλὰς ἂν εἰπεῖν ἔχοι-
 μί σοι, χθρὲς μὲν ἐδὲ ὀβολὸν, ὥς πρίασθαι
 βρόχον, ἐσχηκίτας, ἄφνω δὲ τήμερον
 πλουσίους, καὶ πολυτελεῖς, ἐπὶ λευκοῦ
 ζεύ-

mihī non semper vīsu euenit: sed cum ab Ioue ad
 quempiam mittor, repente tardior paulo fio, et
 vtroque crure claudus, ita vt vix atque aegre itine-
 ris finem attingam, cum is iam, ad quem missus
 fueram, longo senio confectus plerumque iacet.
 At si quando discedendum sit, tum vero me alatum
 dicas, ipsis auibus celeriores. Itaque vbi primum
 excidit circi repagulum, iam me victorem procla-
 mat praeco, qui stadium tanta pernecitate percur-
 rerim, vt quandoque ne spectatores ipsi oculis
 me currentem sequi potuerint. MER. Mi-
 nus vere ithaec, Plute: nam multos ego me-
 morare possum, qui, cum heri ne obolum qui-
 dem haberent, qui sibi pararent laqueum, hodie
 repente diuites existunt, sumrus ingentes faciunt,
 et

ζεύγους ἐξελαύνοντάς, οἷς ἔδὲ καὶ ἓνας ὑπῆρξε
πώποτε. καὶ ὅμως πορφυροὶ καὶ χρυσόχει-
ρες 30) περιέρχονται, ἔδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
εἶμαι ὅτι μὴ ὄναρ πλατῆσιν.

ΠΛ. Ἐτεροῖον τοῦτ' ἐστίν, ὦ Ἐρυῆ, καὶ
ἔχι τοῖς ἑμαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε. ἔδὲ ὁ Ζεὺς,
ἀλλ' ὁ Πλάτων ἀποσέλλει με παρ' αὐτὰς, ἅτε
πλατοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὢν.
Ἰδὲ γὰρ καὶ τῷ ὀνόματι. ἐπειδὴν τοίνυν με-
τοικισθῆναι δέη με παρ' ἑτέρῃ πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημνάμενοι
ἐπιμε-

et bigis albis vehuntur, quibus ne asellus qui-
dem unquam domi fuit; et tamen purpura au-
reisque annulis fulgentes incedunt, qui, ut opi-
nor, nondum satis sibi persuadere possunt,
suas illas opes somnium non esse.

21. P L V T. Istuc quod dicis, Mercuri, lon-
ge diuersum est; nec tunc meis me pedibus
porto, neque me tunc Iupiter, sed Pluto ad
eos mittit, ut pote qui πλατοδότης et ipse sit
(opum largitor) et splendidorum munerum da-
tor, quod et suo ipsius nomine satis indicat.
Itaque cum mihi ab alio ad alium migrandum
est, me in tabulas testamentarias coniiciunt: ac dili-

30. Χρυσόχειρες] Quibus manus auro sunt
annulisque oneratae. Πορφυροί, purpu-
reis induti. Hemst.

ἐπιμελῶς, Φορηδὸν ἀράμενοι, μετακομίζουσι.
καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ πρὸ τῆς οἰκίας πρό-
κειται 31), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾶ τῇ ὀφ-
θῆνι σκεπόμενος, περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. ἔμε
δὲ οἱ ἐπελπίσαντες 32) ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμέ-
νεσι

diligenter obfignantes domo me baiulorum opera
efferunt; interea mortuus in obscuro aliquo
aedium loco iacet, detrito linteo obtectis geni-
bus, dum circa ipsum decertant feles, eius ca-
daver attingere gestientes; me autem ii, qui tam-
diu

31. Πρόκειται] Ad mortui πρόθεσιν vel con-
locationem proprie pertinet. Quandoqui-
dem vero conlocatio in celeberrimis ae-
dium locis ipsoque adeo atrio fiebat, ut
cadaver ab omnibus inspicere possit, quid est
rei, cur *Lucianus* addiderit, ἐν σκοτεινῷ
πρὸ τῆς οἰκίας; potuit intelligere priorem
illum mox post animam afflatam corporis
in humum deponendi morem, quod Grae-
cis est χαμαὶ κατατιθέναι, χαμαὶ κεῖ-
σθαι; malo tamen existimare, haec ad ve-
ram πρόθεσιν esse referenda, sed invidio-
sius a *Luciano* describi, ut amicorum fami-
liariumque contemptum et in curando diui-
tis iam emortui corpore gravem incuriam
perstringat: eodem spectant παλαιᾶ τῇ
ὀφθῆνι et περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. Hemst.

32. Ἐμε δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Ἐμε coniun-
gi non debet cum ἐπελπίσαντες, sed cum
περιμένεσι. Hemst.

νεσι κεχηνότες, ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπε-
τομένην τετριγύοτες οἱ νεοττοί.

Ἐπειδὴν δὲ τὸ σημεῖν ἀφαιρεθῇ, καὶ τὸ
λῖνεν ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀ-
νακηρυχθῇ με ὁ καινὸς δεσπότης, ἦτοι συγγε-
νὴς τις, ἢ κόλαξ, ἢ καταπύγων οἰκέτης, ἐκ
παιδικῶν τίμιος, ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον,
ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἡ-
δη ἔξωρος ὢν ὑπερέστησεν αὐτῷ, μέγα τὸ μί-
σθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, ἐκεῖνος μὲν, ὅστις
ἂν ἦ ποτε, ἀρπασάμενός με αὐτῇ δέλτῳ, θέει
φέρων, ἀντὶ τῆ τέως Πυρρίξ, ἢ Δρόμωνος,
ἢ Τι-

diu sperauerant, ad forum itidem vt hirundi-
nem aduolantem pulli expectant.

22. Vbi autem sublatum est sigillum, et li-
neum testamenti vinculum incisum est, tabulae-
que apertae, ac nouus opum dominus declara-
tus est cognatus aliquis, aut assentator, aut ser-
vulus denique, qui ad obsequium venereum
praesto erat, et ea gratia ceteris praelatus omnibus,
rasa etiamnum barba; magnum pretium ferens
tot voluptatum, quas hero attulit, dum se, iam ex-
oletus, ei perdepensum obsequiose permittit. Is
igitur, quisquis tandem sit, me cum testamenti ta-
bulis arripiens, curriculo domum contendit, mu-
tato repente nomine, vt qui antea Byrria, vel Dro-
mo,

ἢ Τιβίε, Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρω-
ταρχος μετονομασθεῖς· τὰς μάτην κεχρηνότας
ἐκείνας εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπών,
ἀληθῆς ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτὰς ὁ θύν-
νος ἐκ μυχῆ τῆς σαγῆνης διέφυγεν, ἐκ ὀλίγον
τὸ δέλεαρ καταπιών.

Ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος
καὶ παχύδερμος 33) ἀνθρώπος, ἔτι τὴν πέδην
πεφρι-

mo, aut, si mauis, Tibius vocabatur, deinceps Megacles, Protarchus, aut Megabyzus dicatur: illos incassum hiantes, et inter se aspicientes relinquens, dolore non ficto lugentes, qui tantum thynnum ex intimo fagenae recessu elapsum amiserint, post opimam escam consumptam.

23. In me igitur irruens talis vir, rerum bonarum imperitus, stolidus; qui pedicas etiamnum

33. Παχύδερμος] Crassa cutis et rigor ad indicium trahebatur stuporis ac stoliditatis: huic enim hominum generi subtiliter sentiendi facultas videtur occalluisse; ideo παχύδερμοι καὶ ἀναίσθητοι. Hoc sine dubio voluit Lucianus; sed praeterea significat mancipium nequam, cuius corpus ex continuis flagrorum ictibus compedumque vestigiis cicatrices ducit creberrimas et obduruit: hoc suadet mentio πέδης, μασίγων, μυλῶνος. Ἀνάκτορον quorumvis Deo-

πεφρικώς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλας μασιζείε τις,
 δρῶν ἐφίσας τὸ ἄς, καὶ τὸν μυλῶνα ὥσπερ
 τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, ἐκ ἔτι φορητός ἐστι
 τοῖς ἐντυγχάνουσιν· ἀλλὰ τὰς τε ἐλευθέρους
 ὑβρίζει, καὶ τὰς ὁμοδέλκας μασιγοῖ, ἀποπει-
 ρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξουσιν· ἄχρῃς
 ἂν ἢ ἐς πορνιδίον τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτραφίας
 ἐπιθυμήσας, ἢ κέλαξι παραδὲς ἑαυτὸν ὁμνύ-
 σιν, ἢ μὴν εὐμαρφότερον μὲν Νιρέως εἶναι αὐ-
 τὸν, εὐγενέστερον δὲ τῷ Κέκροπος, ἢ Κόδρου,
 συνετώτερον δὲ τῷ Ὀδυσσεύς, πλεσιώτερον δὲ
 συνά-

num exhorrescit, et, si quis temere praeteriens
 lorio increpuerit, arrectis auribus repente resi-
 stit; pistrinum autem veluti templum adorat;
 talis, inquam, vir, iis, quibuscum versatur,
 non amplius tolerabilis, sed in homines liberos
 contumeliosus est, conseruos autem suos flagel-
 lis vrit, quasi experiundi gratia, num id sibi
 quoque liceat; vsque adeo donec meretricu-
 lam aliquam nactus, vel equorum alendorum
 studio insaniens, aut assentatoribus sese to-
 tum dedens, deierantibus formosiores ipsam
 Nireo esse, Cecrope aut Codro nobiliorem,
 Vlysse prudentiorem, sedecim simul vna
 Croe-

Deorum templum, vel interior templi re-
 cessus, et propterea Castorum etiam: pro-
 prie vero Cereris Eleusinae. *Hemst.*

συνάμα Κροίσων ἐγκαίδεκα, ἐν ἀκαρεῖ τῷ χρόνῳ
ἄθλος ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιόρ-
κιῶν, καὶ ἀρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνειλεγμένα.

ΕΡ. Αὐτὰ πᾶ σχεδὸν Φῆς τὰ γιγνόμενα.
ὁπόταν δ' ἔν αὐτόπῃς βαδίζης, πῶς ἔτω τυ-
φλὸς ὧν εὐρίσκεῖς τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγινώσκεις
ἐφ' ἧς ἂν σε ὁ Ζεὺς ἀποξείλῃ, κρίνας εἶναι τῷ
πλατεῖν ἀξίας; ΠΛΟΥ. οἶσι γὰρ εὐρίσκειν με

οἱ τινὲς εἰσι; ΕΡ. μὰ τὸν Δία ἔ πάνν. οὐ
γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν, Ἰππονίῳ καὶ Καλ-
λίου προσήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων ἔ-
δε ὀβολῷ ἀξίοις. πλὴν ἄλλὰ τί πράττεῖς κατα-
πεμφθεὶς; ΠΛ. ἄνω καὶ κάτω πλανωῶμαι περνο-
ῶν,

Croesus ditiozem; puncto temporis ea effundat
infelix, quae vnciatim ex multis periuriis, ra-
pinis ac fraudibus sibi pepererit.

24. MER. Id ferme, quod res est, dicis.
Cum vero tuis ipsius pedibus vteris, qui, quae-
so, tanta in te cum sit caecitas, viam tamen in-
venis? aut qui tandem disiudicas, ad quos te
miserit Iupiter, diuitiis illos esse dignos depu-
tans? PLUT. Credis videlicet inuenire me,
quinam illi sint? MER. Sane haud facile arbi-
tror. Neque enim reiecto Aristide ad Hipponi-
cum te aut Calliam adiungeres, compluresque
ex-Atheniensibus, homines vix obolares. Cete-
rerum ab Ioue missus quid facis? PLUT.
Sursum deorsum vagor perambulans, donec im-
pru-

ζῶν, ἄχρῃς ἀνλάθω τινὲς ἐμπεισῶν. ὁ δὲ, ὅστις αὖ
 πρῶτός μοι περιτύχη, ἀπαγωγῶν ἔχει, σὲ τὸν
 Ἑρμῆν ἐπὶ τῷ παρόλῳ τῷ κέρους προσκυνῶν.

ΕΡ. Οὐκὲν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς, οἰόμενός σε
 κατὰ τὰ αὐτῷ δοκῶντα πλετίζειν ὅσως αὖ εἴη-
 ται τῷ πλετεῖν ἀξίως; ΠΛ. καὶ μάλα δικαίως,
 ὦ ἄγαθέ, ὅσως τυφλὸν ὄντα εἰδῶς, ἐπεμπευ
 ἀναζητήσοντα δυσεύρετον ἔτω χρεῖμα, καὶ προ-
 πολλὰ ἐκλελοιπὸς ἐκ τῷ βίῃ· ὅπερ ἐδ' ὁ Λυγ-
 κεὺς αὖ ἐξεύροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν ἔτω καὶ μικρὸν
 ὄν. τοιγαρὲν ἄτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄν-
 των, ποιηρῶν δὲ πλείων ἐν ταῖς πόλεσι τὸ
 πᾶν ἐπεχρίντων, ῥᾶον ἐς τοὺς τοιούτους ἐμ-
 πίπτω

imprudens in quempiam incidam; is autem, qui
 me cumque obuium habuerit, ad sese abductum
 obseruat, te, Mercuri, ob lucrum adeo inspe-
 ratum venerans.

25. MER. Deceptus ergo est Iupiter, eos a
 te ditari existimans, quos ipse opibus dignos iu-
 dicarat? PLVT. Neque vero iniuria, o bone;
 qui quidem me caecum esse sciens, eos quaesitu-
 rum mittebat, rem, ut vides, quam non sine sum-
 mo labore quis reperiat, quaeque iam pridem in-
 ter homines defecit, illam ne Lynceus quidem
 facile reperiat, cum adeo sit euanida, et exilis.
 Itaque cum boni perquam pauci sint, prauī au-
 tem homines et scelerati in urbibus omnia te-
 neant, facilius in hos quam in illos, dum hac

πιπτω περιϊὼν, καὶ σαγηνεύομαι πρὸς αὐτῶν.
 ΕΡ. εἴτα πῶς, ἐπειδὴν καταλίπης αὐτάς, ῥα-
 δίδως Φεύγεις, ἢ εἰδὼς τὴν ἑδὸν; ΠΛ. ὁξυ-
 δερκῆς τότε πῶς καὶ ἀρτίπας γίγνομαι πρὸς μό-
 νον τὸν καιρὸν τῆς Φυγῆς.

ΕΡ. Ἐτι δὴ μοι καὶ τῆτο ἀπόκρηναι, πῶς
 τυφλὸς ὢν, εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς,
 καὶ βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, τοσάτῃς ἐρασῆς ἔ-
 χοις, ὥς πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ τυ-
 χόντας μὲν, εὐδαιμονεῖν εἰσθαι· εἰ δὲ ἀποτύ-
 χοιεν, ἢ ἀνέχεσθαι ζῶντας; οἶδα γὰρ τινὰς
 ἢ ὀλίγας αὐτῶν οὕτω σου δυσέρωτας 34)
 ὄντας,

illac vagor, incido, et eorum retibus impeditus
 haereo. MER. At vero cum illos relin-
 quis, quo pacto tam facile aufugis, qui viam
 non noris? PLVT. Ad solam fugiendi occa-
 sionem oculi mihi ac pedes vigent.

26. MER. Hoc mihi quoque responde; qui
 tandem fiat, vt, cum caecus sis, insuper etiam
 (neque enim vera libet reticere) pallidus, et
 cruribus grauior, tot amatores habeas, vt omnes
 omnino homines vnum te aspiciant; sique potiri
 te licuerit, beatos se existiment, sin minus, vitam
 sibi abiudicent. Noui enim permultos, qui te ita
 mise-

34. Σεῦ δυσέρωτας] Δυσέρως qui modum
 amoris statuere non potest, sed eius violen-
 tia se totum abripi patitur. Hemst.

όντας, ὥς καὶ εἰς βαθυκήτεα 35) πόντον φέροντες ἔρριψαν αὐτάς, καὶ πετρῶν κατ' ἡλιβήτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σῶ, ὅτι περ ἔδὲ τὴν ἀρχὴν ἐώρας αὐτάς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι ὁμολογήσειας, εἴτι ξυνίης σαυτῶ, κορυβαντιῶν αὐτούς, ἐρωμένῳ τοιοῦτῳ ἐπιμεμηνότας.

ΠΛ.

misere amarunt, *Vt se praecipites piscosa per aequora saltu Sublimi e scopulo dederint*, existimantes a te contemni, quod ipsos ne primo quidem congressu aspicere voluisses. Ceterum tute ipse confiteberis, opinor, si modo te nosti, insanire istos, qui talem amasium, tam vehementi, tamque perditō amore prosequantur.

L 3

27. PLVT.

35. βαθυκήτεα], Editus Theognis meusque scriptus μεγακήτεα. Μεγακήτης post Homerum Od. Γ, 158. ponto vel mari frequenter adiungunt: longe rarius est βαθυκήτης. Vt plurima sunt in Homero, quorum certa ratio posterioribus minime constitit, sic quam germanam habeat potestatem μεγακήτης, opinionum dissidio Grammatici dubium relinquunt. Equidem existimo, κῆτος olim in compositis magnitudinem immensam indicasse; quod si sumseris, planus erit vbique vocabuli istius intellectus. ego vertam, *profundissimum*, vel *immensae profunditatis mare*. Hemst.

ΠΛ. Οἶσι γὰρ τοιῶτον οἷός εἰμι ἐρᾶσθαι αὐτοῖς, χωλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα μοι πρόσσεσιν; ΕΡ. ἀλλὰ πῶς, ὦ Πλῆτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσὶ; ΠΛ. ἔ τυφλοὶ, ὦ ἄριστε· ἀλλ' ἡ ἀγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, ἐπισκιάουσιν αὐτάς· ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς, ὡς μὴ παντάπασιν ἄμορφος εἶην, προσωπεῖον περιθέμενος ἐρασμιώτατον, διάχρυσον, καὶ λιθοκόλλητον, καὶ ποικίλα ἐνδύει ἐντυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὀρεῖν τὸ κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ ἐντυγχάνοντες. ὡς εἴ γε τις αὐτοῖς, ὄλον ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με, δῆλον ὡς κατεγίνωσκον
 ἄν

27. PLVT. Censes nimirum, eum me ipsis videri qui sum, claudum scilicet, caecum, et quae alia in me sunt vitia? MER. Qui, quaeso, nisi et ipsi caeci sunt? PLVT. Haud ita est, o bone, sed ignorantia et error, quae nunc omnia inuaserunt, caliginem ipsis obiciunt. Adde quod ipse quoque ne prorsus deformis videar, aptata mihi persona perquam amabili, inaurata, gemmisque distincta, insuper varia veste ornatus, iis me offero: illi autem, qui credant videre se non personatam aliquam pulchritudinem, sed in ipso vultu efflorescentem, amore inardescunt, ac nisi potiantur, prae doloris impatientia sese ipsi perditum eunt. Sane si quis me nudatum iis ostenderit, damnabunt sese

ἐν αὐτῶν, ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ
 ὄντες ἀνεράδων καὶ ἀμόρφων πραγμάτων.

ΕΡ. Τί ἐν ὅτι καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλατεῖν
 γενόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμε-
 νοι, ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἦν τις ἀφαιρῆται
 αὐτὰς, θάττον αὐ τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσω-
 πεῖον πρῶοιτο; ἔ- γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰ-
 κὸς αὐτῶν, ὡς ἐπίχρως ἢ εὐμορφία ἐστίν, ἐν-
 δοθεν τα πάντα ὁρῶντας. ΠΛΟΥ, ἐκ ὀλίγα,
 ὦ Ἑρμῇ, καὶ πρὸς τῷ μοι συναγωνίζεταί.
 ΕΡ. τὰ ποῖα; ΠΛΟΥ, ἐπειδὴν τις ἐντυχὼν
 τοπρῶται, ἀναστὰς τὴν θύραν εἰσδέχεται
 με, συναιρεῖσέρεται μετ' ἐμὲ λαθὼν ὁ τύ-
 φος, καὶ ἡ ἀνοία, καὶ ἡ μελαγχολία, καὶ
 ἡ μα-

lese, qui tantopere caecutiant, et res prorsus
 inamabiles et inuenustus, tam studiose petant.

28. MER. Quid quod, postquam iam dinites
 facti sunt, ac sibi personam aptauere, adhuc fal-
 luntur? Quid quod nonnulli capite libentius ca-
 reant quam persona, si quis hanc illis eripere
 postulet? Neque enim cuiquam credibile sit,
 ipsos, qui omnia introrsus videant, ignorare
 totam illam pulchritudinem inauratam esse.
 PLVT. Plurima sunt, o Mercuri, quae me in
 ea re adiuuant. MER. Quenam illa? PLVT.
 Cum aliquis semel tantum mecum congressus,
 apertis foribus me admittit, ingreditur vna me-
 cum, eo non animaduertente, Arrogantia,

ἡ μαλακία, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα ἄττα μυρία. ὑπὸ δὴ τέτων ἀπάντων καταλειφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ ἑθνημας, καὶ ὀρέγεται τῶν Φευκτῶν· καὶ μὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσληλυθότων κακῶν τέθηπε, δορυφορῶμενον ὑπ' αὐτῶν, καὶ πάντα πρότερον πάθοι αὐν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν αὐν.

ΕΡ. Ὡς δὲ λεῖος εἶ, ὦ Πλᾶτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ δυσανάθεκτος, καὶ διαΦευκτικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγγέλεις, ἢ οἱ ὄφεις, διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις ἐκ οἴδ' ὅπως· ἡ Πενία δ' ἔμπανιν ἐξώδης τε, καὶ εὐλαβής, καὶ μυρία τὰ ἀγκίστρα ἐκπεφωκῶτα ἐξ ἅπαντος τῆ σῶματος ἔχουσα,

Dementia, Iactantia, Mollities, Insolentia, Fraus, aliaque sexcenta; quae vbi hominis animum invaserunt, ibi tum quae miranda non sunt miratur, et quae fugienda appetit; me autem tot malorum, quae ingressa sunt, parentem suspicit, illorum cinctum satellitio; cruciatus autem quoslibet patriatur facilius, quam me abiicere sustinuerit.

29. MER. Quam vero laevis es et lubricus, Plute, quamque aegre retineris; facile autem fugis, ansam nullam, quae firma sit, praebens; sed veluti anguillae, aut angues, inter digitos nescio quo pacto elaberis; at contra viscosa ac tenax Paupertas est, facilem ansam praebens, et infinitos vncos ex omnibus corporis partibus exer-

ἔχασα, ὡς πλησιάσαντας εὐθύς ἔχασθαι, καὶ
μὴ ἔχειν ῥαδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μεταξὺ ἤ-
δη φλυαρῶντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἔμικρόν διέλαθε.

ΠΛΟΥ. τὸ ποῖον; ΕΡ. ὅτι τὸν Θησαυρὸν
ἐκ ἐπηγαγόμεθα ἔπερ ἔδει μάλισα.

ΠΛΟΥ. Θάρρει τέττε γε ἔνεκα. ἐν τῇ γῇ
αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ἐπι-
σκήψας ἐνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν,
ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἣν μὴ ἐμὲ ἀκῆσθαι βοήσαν-
τος. ΕΡ. οὐκ ἔν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀτ-
τικῆς. καὶ μοι ἔπου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος,
ἄχρισ ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν 36) ἀφίκω-
μαι.

tos habet, ita vt, qui ad eam accesserint, con-
tinuo arripiantur, nec se illinc expedire queant.
Verum interea dum sermones nugando caedi-
mus, rem haud negligendam obliti sumus.
PLVT. Quam? MER. Thesaurum non addu-
ximus, quo tamen vel maxime nobis opus erat.

30. PLVT. Hac quidem causa animo otioso
esto. Eum enim semper sub terra relinquo, cum
ad vos ascendo, imperans domi vt adsit foribus
occlusis, neue cuiquam aperiat, ni me claman-
tem audierit. MER. Sed iam Atticos fines ingre-
diamur; tu vero sequere hac prehensum me chla-
myde tenens, donec ad Timonis solitudinem per-

L 5

venero.

36. Τὴν ἐσχατιὰν] Saepe ἐσχατιὰ singulo-
rum agri suis finibus distincti et separati,
sed

μου. ΠΛΟΥΤ. εὖ ποιεῖς, ὦ Ἐρμῆ, χειραγω-
γῶν, ἐπεὶ ἦν γε ἀπολίπης με, Ὑπερβόλῃ τά-
χα ἢ Κλέωνι ἐμπεσῆμαι περινεσῶν. ἀλλὰ τίς
ὁ ψόφος ἑτὸς ἐστὶ, καθάπερ σιδήρεα πρὸς λίθον.

ΕΡ. Ὁ Τίμων ἑτοσί σκάπτει πλησίον ὄρει-
νόν, καὶ ὑπὸ λίθον γῆδιον. παπαί, καὶ ἡ Πε-
νία πάρεστι, καὶ ὁ Πόνος ἐκεῖνος· ἡ Καρτερία δὲ
καὶ ἡ Σοφία, καὶ ἡ Ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος
ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταττομένων ἀπάντων,
πολύ

venero. PLUT. Recte sane, o Mercuri, quod
mihi caeco viam praeis; sin me deferas, fortas-
se in Hyperbolum aliquem, aut Cleonem ober-
rans incidam. Sed quis hic sonus, quasi si fer-
rum ad saxum allidatur?

31. MER. Hic Timon videlicet montanum
ac saxosum agellum fodit. Papae! Et Pauper-
tas adest, et ille Labor, tum etiam Tolerantia,
et Sapientia, nec non Fortitudo, et totum illud
agmen, quod secum sub signis habere solet Fames;
multo

sed tamen remotiores, et ad cuiusque de-
mi fines, positi, vel mari montibusque
proximi. Nonnunquam vero quia ultimos
agri Attici siue demi fines ἐσχατιαὶ signi-
ficent, dubitari non potest. Quamobrem
merito *Lucianus* Timoni, vt longius ab ho-
minum, quos odio capitali prosequeretur,
occurfu ingrato abesset, ἐσχατιαν colen-
dam commisit. *Hemst.*

πολὺ ἀμείνους τῶν σῶν δορυφόρων. ΠΛΟΥ.
τί ἔν ἐκ ἀπαλλαττόμεθα, ὦ Ἑρμῇ, τὴν τα-
χίστην; ἔ γάρ ἂν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον
πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικύτῃ στρατοπέδῳ περιεσχη-
μένον. ΕΡ. ἄλλως ἔδοξε τῷ Διὶ· μὴ ἀποδει-
λιῶμεν οὖν.

ΠΕ. Ποῖ τῆτον ἀπάγεις, ὦ Ἀργειφόντα,
χειραγωγῶν. ΕΡ. ἐπὶ τετονὶ τὸν Τίμωνα ἐ-
πέμφθημεν ὑπὸ τῷ Διός. ΠΕ. νῦν ὁ Πλοῦ-
τος ἐπὶ Τίμωνα, ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχον-
τα ὑπὸ τῆς Τρυφῆς παραλαβῆσα, τουτοισὶ
παρεδῆσα, τῇ Σοφίᾳ καὶ τῷ Πόνῳ, γενναῖον
ἄνδρα καὶ πολλῶν ἀξίον ἀπέδειξα; ἔτως ἄρα εὐ-
καταφρόνητος ὑμῖν ἢ Πενία δοκῶ, καὶ εὐα-
δίκη-

multo haud dubie animosiores sunt satellitibus
tuis. PLVT. Quid igitur causae sit, quin hinc
quam ocyslime fugiamus? neque enim est, ut
quidquam a nobis memorabile geratur cum eo
viro, qui tanto instructus exercitu sit. MER.
Ioui aliter visum est; quare strenui simus.

32. PAVP. Caecum istum, o Argiphonte,
Mercuri, quonam abducis? MER. Nos ad Ti-
monem allegavit Iupiter. PAVP. Quid? nunc
ad Timonem Plutus mittitur? quem ego pessi-
me a Luxu habitum cum acceperim, his, quos
vides, Mercuri, Sapientiae, et Labori tra-
dens virum fortem et quantivis pretii effe-
ci? Itane vobis idonea Paupertas visa est; in
qua

δίκητος 37), ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαι-
ρεῖσθ' ἐμὲ, ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξεργασμένον,
ἢ αὐθις ὁ Πλάτος παραλαβὼν αὐτὸν Ἵβρει
καὶ Τύφῳ ἐγχειρίσας ὅμοιον τῷ πάλαϊ, μαλ-
θακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας,
ἀποδῶ πάλιν ἐμοὶ ῥάκος ἥδη γεγεννημένον 38);
EP. ἔδοξε ταῦτα, ὦ Πενία, τῷ Δίτ.

ΠΕ.

qua sic illudatis, vt quem vnum mihi habebam,
eripere postuletis, postquam ad virtutem probe
factus est, vt illum Plutus denuo acceptum Con-
tumeliae et Arrogantiae tradens, qualis olim
fuit, talem eum efficiat, mollem scilicet, igna-
vum et stolidum; mihi denique illum reddat, vbi
nullius pretii fuerit, et detricto panno haud me-
lior. MER. Ioui sic visum est, o Paupertas.

33. FAVP.

37. Εὐαδίκητος] Quem alias Graeci ἐπιτή-
δειον, Latini *opportunum* et *obnoxium* vo-
cant. Hemst.

38. ῥάκος ἥδη γεγεννημένον] His diuitiis et
voluptatibus corruptum, atque ad nullos
amplius vsus idoneum intellige. Rece-
ptam vulgo fuisse prouerbii formulam Lu-
ciani indicat Pseudol. §. 18. ἄχρη δὲ σε,
τὸ τῷ λόγῳ, ῥάκος πολυσχιδὲς ἐργασάμε-
νος ἐξέωσε. *Antiphras* I. Anth. LVI. Ep.
3. Μυριετής, ἀλίσιον βίη ῥάκος, — qui
piscatione corpus ad ultimam senectutem
pertraherat. Cadaver ῥάκος dicitur in E-
pigr. quod edidit R. Bentley. ad *Callimach.*
p. 470. Hemst.

ΠΕ. Ἀπέρχομαι· καὶ ὑμεῖς δέ, ὦ Πόνε, καὶ Σοφία, καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. ἔτος δὲ τάχα εἴσεται, οἷαν με ἔσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργόν, καὶ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων· ἡ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐρρώμενος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων· τὰ δὲ περιττὰ καὶ πολλὰ ταῦτα, ὥσπερ ἐσίν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων.

ΕΡ. ἀπέρχονται· ἡμεῖς δὲ προσίωμεν αὐτῷ.

ΤΙ. Τίνες ἐσὲ, ὦ κατάρκτοι; ἡ τί βεβλήμενοι δεῦρο ἦκετε, ἄνδρα ἐργάτην καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσαντες; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἄπιτε, μισροὶ πάντες ὄντες· ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα
μάλα

33. P A V P. Abeo igitur. Vosque adeo Labor, Sapiencia, vosque ceteri, qui mecum aderatis, sequimini. Nae iste posterior sentiet, qualem me reliquerit, optimam nempe operis consortem, et quae ipsum ad res praeclaras erudierim; me, inquam, quacum degens, tum salubri corpore, tum animo vegetus fuit, viri vitam agens, et sese respiciens; cetera autem superuacanea existimans, ut re ipsa talia sunt. M E R. Abeunt, o Plute; nostrum nunc est hominem conuenire.

34. T I M. Qui estis vos, o scelera, aut quorsum huc venistis? mihine ut molesti sitis, homini mercede conducto? Sed non sine infortunio estis hinc abituri, cum pessimi mortalium sitis: iam enim vos et glebis, et sa-

μάλα βάλλων ταῖς βώλοισι, καὶ τοῖς λίθοις, συντρίψω. ΕΡ. μηδαμῶς, ὦ Τίμων, μὴ βάλης· ἔγὰρ ἀνθρώπους ἔντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, ἔτος δὲ, ὁ Πλούτος. ἐπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακέσας τῶν εὐχῶν· ὥςτε ἀγαθῇ τύχῃ δέχεσθαι τὸν ὄλβον, ἀποσᾶς τῶν πόνων. ΤΙ. καὶ ὑμεῖς οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες, ὡς Φατέ· πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεὸς καὶ ἀνθρώπους μισῶ, τετονὶ δὲ τὸν τυφλόν, ὅστις ἂν ᾗ, καὶ ἐπιτρίψει μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. ΠΛ. ἀπίωμεν, ὦ Ἑρμῆ, πρὸς τοῦ Διὸς, μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἀνθρώπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών.

ΕΡ.

et faxis opertos male perdam. MER. Caue faxis, Timon: non enim, quod credis, homines, sed deos percusseris. Videlicet ipse ego Mercurius sum, hic vero, Plutus. ad te autem Iupiter, auditis precibus tuis, nos misit. Itaque adeo, quod tibi faustum sit, felicitatem et opes excipe, laboribus in posterum valere iussis. TIM. Vos quoque, etsi, ut praedicatis, dii estis, vapulabitis tamen; nam et deos et homines ex aequo odi. Caecum vero istum, quisquis est, hoc meo ligone comminuere certum est. PLVT. Per Iouem, o Mercuri, abeamus, ne quod malum iumento meo accersam: plane enim homo insanire videtur.

35. MER.

ΕΡ. Μηδὲν σκαιὸν, ὦ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πᾶν
 νυ τῆτο ἄγριον, καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προ-
 τείνας τῷ χεῖρει, λάμβανε τὴν ἀγάθην τύχην,
 καὶ πλᾶτει πάλιν, καὶ ἴσθι Ἀθηναίων τὰ πρῶ-
 τα 39), καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων,
 μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. ΤΙ. ἔδὲν ὑμῶν δέο-
 μαί· μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι· ἱκανὸς ἔμοι πλᾶτος ἢ
 δίκηλλα. τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέσχατος εἰμι, μη-
 δενός μοι πλησιάζοντος. ΕΡ. ἔτως, ὦ τᾶν,
 ἀπανθρώπως;

Τόνδε

35. MER. Ne quid inſcite facias, Timon;
 quin potius agreſte iſthuc et aſperum ingenium
 mitte, porrectisque manibus fortem Fortunam
 excipe, ut denuo dives ſias, et Athenienſium
 primus; illosque ingratos deſpicias, tibi vni
 beatus. TIM. Ne mihi negotium faceſſite. vo-
 bis haudquaquam egeo: affatim copiarum in
 hoc ligone habeo; cetera felix, ſi ad me nemo ac-
 cedat. MER. Tene adeo inhumane agere, amice?

Haec-

39. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Atticis perinde
 atque Ionibus locutio familiaris. Verum
 obſervari meretur, iſtam dictionis elegan-
 tiam multo frequentiffime de vno homine,
 aut certis ſaltem et designatis uſurpari: τὰ
 πρῶτα Ἀθηναίων, hic vel ille, cuius
 mentio fuerit expreſſa: at τὸ πρῶτον τῶν
 Ἀθηναίων, quicumque ſunt Athenienſium
 praecipui. Hemſt.

Τόνδε Φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερὸν τε;

Καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάνθρωπον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' αὐτῶν δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ μηδαμῶς, ἔτῳς ἐπιμελεμένων σέ τῶν θεῶν.

ΤΙ. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ τῷ Διὶ πλείσῃ χάρις 40) τῆς ἐπιμελείας. τετονὶ δὲ τὸν Πλῆτον ἔκ ἂν λάβοιμι. ΕΡ. τί δὴ; ΤΙ. ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν μοι αἴτιος ἔστος κατέ-
5η,

Haecne Ioui referam iam dura atque aspera dicta?

Non sane incredibile erat, inuisos esse tibi homines, a quibus tot tibi ortae essent iniuriae; deos autem odisse, qui tibi optime consultum velint, haud sane par fuit.

36. ΤΙΜ. Tibi quidem, Mercuri, ac Ioui praeterea maximam habeo gratiam, quod me haud neglexistis. Isti hunc vero Plutem haudquam admittam. ΜΕΡ. Quamobrem? ΤΙΜ. Quia olim infinitorum mihi causa malorum fuit, alien-

40. Πλείσῃ χάρις] Loquendi formula testificantis gratum animum, tum quoque, si quid oblatum honeste recuset: §. 37. εἰς δὲ μία σοὶ χάρις, nullam in partem tibi sum obstrictus: quod impudenti tribuit Theophrast. Char. Eth. p. 46. Hemst.

ση, νόλαξί τε παραδᾶς, καὶ ἐπιβέλας ἐπαγα-
γών, καὶ μῖτος ἐπεγείρας, καὶ ἡδυπαθεία κα-
ταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος
δὲ, ἄφνω καταλιπὼν ἔτως ἀπίσως καὶ προδο-
τικῶς· ἡ βελτίση δὲ Πενία, πόνοις με τοῖς
ἁνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
θείας καὶ παρρησίας προσομιλᾷσα, τότε ἀναγ-
καῖα κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῶν πολλῶν ἐκεί-
νων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, ἐξ αὐτῆς ἐμὲ τὰς
ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τῆ βίῃ, καὶ δείξασα
ὅστις ἦν ὁ πλεῖστος ὁ ἐμὸς, ἐν ἔτε κέλαξ θω-
πεύων, ἔτε συκοφάντης φοβῶν, ἃ δῆμος πα-
ροξυνθεῖς,

assentatoribus me prodens, mihi infidiatores im-
mittens, odium exsuscitans, deliciis corrup-
pens, et libri obliiciens; ad postremum me re-
pente per summam perfidiam, ut proditore di-
gnum erat, deserens. Contra autem optima
Paupertas labore perquam virili me exercens,
ac mecum perpetuo agens cum Veracitate, et
Libertate dicendi, quae tempus postulauit, ea
mihi opus facienti praebuit, et tot illas res de-
spicere docuit, efficiens ut omnes spes vitae in
memet firae essent; ostendens praeterea, quae-
nam diuitiae meae forent, quas neque eripere
posset assentator palps, neque sycophanta
autem me terrens, non populus exasperatus,

M

non

ροξυνθείς, ἐν ἐκκλησιασῇ ψηφοφερῆσας, οὐ
τύραννος ἐπιβλεύσας ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν.

Ἐξρωμένος τοιγαρὲν ὑπὸ τῶν πόνων, τετονί
τὸν ἀγρὸν Φιλοπόνως ἐπαραζόμενος, εἰδὲν ὄρων
τῶν ἐν ἄσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ
ἄλφιστα παρὰ τῆς διέλλης. ὥςτε παλίνδρομος
ἀπιδί, ὦ Ἑρμῇ, τὸν Πλῆτον ἀπαγαγὼν τῷ
Διί. ἐμοὶ δὲ τῆτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώ-
πους ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι. 41) ΕΡ. μῆδα-
μῶς,

non quilibet in concione suffragium ferens, non
denique tyrannus insidias struens.

37. Aucto itaque per laborem robore, agrum
hunc industrie colens, nihil videns malorum
eorum, quae tot in vrbe occurrunt, sufficien-
tem ac perennem victum huius ligonis ope mi-
hi paro. Quare iter tuum relegens abito, Mer-
curi, Plutum ad Iouem abducens: mihi autem
fat erit, si omnes omnino homines ei-
ulare coegerit. M E R. Caue isthuc dicas,
o bo-

41. Ἡβηδὸν οἰμῶζειν ποιῆσαι] Omnes Inter-
pretes ad Iouem haec pertinere sibi per-
suaserunt. Id quidem non plane repudian-
dum: nescio tamen, an satius fuerit ad
ipsum Timonem referre, hoc sensu: Ego
hac in solitudine auersus a conspectu malo-
rum, quae nostra fert aetas, paupertate
mea, cui iste ligo sufficiet, contentus vi-
vam: at tu, Mercuri, cum illo Pluto, quocum

μῶς, ὦ γὰρ· ἔγάρ τι πάντες εἰσὶν ἐπιτήδεια
 πρὸς οἰμωγὴν· ἀλλ' ἔα τὰ ὀρεγίλα τεῦτα, καὶ
 μειρακιώδη, καὶ τὸν Πλῆτον παρᾶλαβε. ἔτσι
 ἀπόβλητά εἰσι πὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός.
 ΠΛΟΥΤ. βέλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσεμαι
 πρὸς σέ; ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; ΤΙ. λέγε,
 μὴ μακρὰ μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ
 οἱ

o bone. neque enim omnes ad eiulandum re-
 ste comparati sunt. Sed istam tuam iracundiam,
 et inconsulti adolescentis impetum mittas, Ti-
 mon, ac Plutum recipe. Quae a Ioue mittun-
 tur dona, ea neutiquam aspernanda sunt. PLUT.
 Quid, Timon, vtrum vis me causam aduersus
 te agere? an tibi molestum est loqui me? TIM
 Dic, sino, modo ne longam orationem et pro-
 lixis prooemiis grauem habeas, quod facere per-
 M 2 diuissi-

cum mihi nihil esse commune volo, hinc
 te quam primum aufer ad Iouem: mihi ad
 animum explendum hoc vnicum fuerit sa-
 tis, si cunctos mortales plorare non qui-
 dem iussero, sed re vera fecero. Conue-
 nit ad hanc mentem responsio Mercurii,
 quam sic capio: Hoc tu ne feceris, o bo-
 ne: neque enim omnes ad gemitum sunt
 facti: quin tu mitte potius iracundum istud
 et; iuueniliter ridiculum, ac Plutum reci-
 pe. *Hemst.*

οἱ ἐπίτριπτοι ῥήτορες· ἀνέξομαι γάρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Ἑρμῆν τετονί.

ΠΛΟΥΤ. Ἐχρῆν μέντοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, ἔτω πολλὰ ὑπὸ σὲ κατηγορηθέντα· ὁμως δὲ ὄρα εἴ τι σε, ὡς Φῆς, ἡδίκημα· ἐς τῶν μὲν ἡδίστων ἀπάντων αἰτίας σοι κατέστη, τιμῆς, καὶ προεδρίας, καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἄλλης τρυφῆς· περίβλεπτος δέ τοι καὶ αἰδιδίμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ περισπᾶδας· εἰ δέ τι χαλεπὸν ἐκ τῶν κολάκων πέπονθας, ἀναίτιος ἐγὼ σοι· μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἡδίκημαι τῷτο ὑπὸ σὲ, διότι με ἔτως ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ καταγοητεύουσι,
καὶ

ditissimi isti rhētores solent. Id enim Mercurio, qui hic adest, a me tribuatur, tibi ut pauca dicenti aures praebeam.

38. PLUT. Consentaneum quidem erat prolixa oratione uti me, quem tam graviter accusasti; tamen dispice an te, quod ais, iniuria affecerim, qui tibi suavissimarum quarumque rerum, honoris scilicet, praesidentiae, coronarum, aliarumque voluptatum causa fui. Propter me spectabilis eras, et ab omnibus celebratus ac cultus; si quid autem, quod nolis, ab assentatoribus tibi accidit, in me non haeret culpa, imo magna mihi abs te facta iniuria est, quem adeo contumeliose sceleratorum illorum libidini subieceris, laudantium, assentantium,
omni

καὶ πάντα τρόπον ἐπιβλεψαί μοι· καὶ τίγε
τελευταῖον ἔφησθα, ὡς προδεδωκά σε· τέναν-
τίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον
ἀπελαθεῖς ὑπὸ σῆ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεῖς
τῆς οἰκίας· τοιγαρὲν ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος,
ταύτην τὴν διφθέραν ἢ τιμιωτάτη σοι Πηνία
περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς ἔτ' οἶ, πῶς
ινέτευον τὸν Δίχ' μηκέθ' ἤκειν παρὰ σέ, οὔτω
δυσμενῶς μοι προσενηνεγμένον.

ΕΡ. Ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς, ὦ Πλῆτε, οἷος ἤδη γε-
γέννηται; ὥς θ' ἀρρῶν ξυνδιάτριβε αὐτῷ· καὶ
σύ μὲν σιάπτε ὡς ἔχεις· σύ δὲ τὸν Θεσαυρὸν
ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ· ὑπακίσσεται γὰρ ἐμβοή-
σαντί

omni arte infidiantium, Quin' etiam post omnia
dixisti proditum te a me fuisse: sed cum a te ex
aedibus excussus sim, et capite protrusus foras,
quanto te verius proditionis accusare possum?
quare pro molli chlamyde rhenonem tibi induit
veneranda ista Paupertas; itaque hic Mercurius
testabitur, quam enixe Iouem obsecrauerim,
ne ad te denuo mitterer, qui tantum in me o-
dium exeruiffes.

39. MER. At nunc vides, Plute, qualis sit:
itaque cum eo iam audacter facito, vt consue-
scas. Tu quidem, Timon, terram sodito, quod
facis; at tu, Plute, Thesaurum sub eius ligonem
adductum facito; tibi enim inclamanti auscul-
tabit.

σαντί σοι. ΤΙ. πεισέον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὐθις
 πλετητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις ὁπόταν
 οἱ θεοὶ βιάζοντο; πλὴν ὅρα γε εἰς οἷ' με πράγ-
 ματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα, ἐς ἄχρι νῦν
 εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσῶτον
 λήψομαι ἔδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φρον-
 τίδας ἀναδέξομαι.

ΕΡ. Ὑπόσῃθι 42), ὦ Τίμων, δι' ἐμὲ, καὶ
 εἰ χαλεπὸν τῶτο, καὶ ἔκ οἷσόν ἐστιν, ὅπως οἱ
 κόλα-

tabit. TIM. Parcere necesse est, Mercuri, et
 de integro ditescendum. Cum enim dii ipsi
 vim adhibeant, quid, quaeso, fiat? Tamen il-
 lud vide, in quae me coniecturus sis incommo-
 da, qui vita usque adhuc feliciter exacta, re-
 pente tantam auri vim accepturus sum, et me
 tot curis impliciturus, cum nihil mali fecerim.

40. MER. Perfer atque obdura, Timon, mea
 causa, etiamsi isthuc molestum est, et aegre tole-
 randum;

42. Ὑπόσῃθι.] Sensus est, nisi fallor, talis.
*Quin tu suscipe curas istas, tantumque onus
 imponi tibi patere, Timon, tum mei causa,
 tum, quanquam durum sit, atque impetibile,
 hominem ab optima Paupertate iam ad vnguem
 factum denuo diuitiis obrui, ut adulatores isti
 invidia rumpantur. ὑπόσῃθι repetitum iun-
 gas cum ὅπως οἱ κόλακες etc. Verum in-
 terferi debet καὶ καὶ εἰ καὶ χαλεπὸν τῶ-
 το. Hemst.*

κόλακας ἐκεῖνοι διαφράγῳσιν· 43) ὑπὸ τῷ Φθό-
τῃ· ἐγὼ δὲ ὑπὲρ τὴν Αἴτην ἐς τὸν ἔρανόν ἀνα-
πτήσομαι. ΠΛΟΥ. ὁ μὲν ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ· τεκμαίρομαι γὰρ τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν·
σύ δὲ αὐτὰ περιμένε· ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν Θη-
σαυρὸν ἀπελθὼν· μᾶλλον δὲ παῖς· σέ Φημι Θη-
σαυρὲ χρυσέ, ὑπάκουσον Τίμωνι ταῦτ', καὶ πάρα-
σχες σεαυτὸν ἀνελεῖσθαι. σκάπτε, ὦ Τίμων, βα-
θείας καταφέρων· 44) ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποσησο-
μαι 45).

T I

randum; perfer, inquam, saltem vt inuidia dis-
rumpantur affentatores. Ego autem in coelum,
vbi supra Aetnae cacumen ascendero, denuo
volabo. PLUT. Abiit quidem Mercurius, vt
videtur: id enim ex alarum remigatione conii-
cere est. Tu vero, Timon, isthic maneto;
hinc enim vbi abiero Thesaurum ad te mittam;
imo autem ligone impacto terram feri. Heus,
heus, tibi dico, auri Thesauri, huic Timoni au-
sculta, teque illi tollendum e terra obiice. Heus,
Timon, strenue fodito, ligonem altius impin-
gens. at ego nunc abscedo.

M 4

41. TIM.

43. Διαφράγῳσι] Saepe indignationem et
dolorem, quem quis ex rebus ingratiss
apud animum concipit, significat. Hemst.

44. Βαθείας καταφέρων] Intelligunt πλη-
γὰς· ego γῆς· mox ἐκ τῷ βάθους. Hemst.

45. Ὑποσησομαι] Omnium Edd. excepta
Iunt. lectionem tuetur Thom. Mag. in Ὑφί-
σαιμαι,

ΤΙ. Ἄγε δὴ, ὦ δίκελλα, νῦν μοι ἐπιῤῥώσον σεαυτήν, καὶ μὴ κἀμῆς ἐκ τῆ βλάβης τὸν Θησαυρὸν ἐς τέμφανές προκαλεμένη. ὦ Ζεῦ τεράσις, καὶ Φίλοι Κορύβαντες, καὶ Ἑρμῇ κερδαῖς, πόθεν χρυσίον τοσῶτον; ἢ πᾶ ὄναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γὰρ μὴ ἀνθρακας εὕρω, ἀνεγρόμενος· ἀλλὰ μὴν χρυσίον ἐστὶν ἐπίσημον, ὑπέρυθρον, βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν ὑπερήδισον.

Ω χρυ-

41. TIM. Age, o ligo, mihi nunc validior fias, neque porro defatigere, dum Thesaurum ex terrae penetralibus in lucem eruis. O Iupiter prodigialis, et propitii Corybantes, et Mercuri lucri praeſes, unde mihi tantum auri? hocce somnium sit an non? male metuo, ne expergefactus in thesauro carbones, quod aiunt, reperiam. at nil profecto tale est; nam aurum signatum video, subrubescens, ponderosum, et aspectu quam gratissimum.

Aurum,

ζαμαι, ἀντὶ τῆ ὑποχωρῶ. De potestate verbi consentiunt *Suidas*, Ὑποσῆτω ἀντὶ τῆ ὑποχωρησάτω, et, paulo tamen aliter; *Hesychius*, εἰξάτω, παρχωρησάτω. Perquam rara sunt, quae huc conueniant, exempla: multo tritius ὑπακῆσομαι. Verum quoniam et *Codd.* quidam ἀποσῆσομαι praeferunt, et cum ea lectione *Fabri* coniectura conspirat, nihil aliud ultra quae- rendum censeo. *Hcmst.*

ὦ χρυσέ, δεξιῶμα κάλλισον βροτοῖς!

Αἰθόμενον γὰρ πῦρ ἄτε διαπρέπεις, καὶ νύκτωρ,
καὶ μεθ' ἡμέραν. ἔλθε, ὦ Φίλτατε, καὶ ἐρα-
σμιώτατε. νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέ-
σθαι χρυσόν. τίς γὰρ ἐκ ἂν παρθένος ἀναπε-
πταμένοις τοῖς κόλποις ὑποδέξαιτο ἔτω καλὴν
ἐρασην διὰ τῆ τέγης καταρρέοντα;

ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς
ἀναθήματα, ὡς ἔδεν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς Τίμωνα,
καὶ τὸν Τίμωνος πλῆτον, ὦγε ἔδὲ βασιλεὺς ὁ
Περσῶν ἴσος· ὦ δίνελλα, καὶ Φιλτάτῃ διφθέ-
ρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τέτῳ ἀναθεῖναι καλόν·
αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν περιάμενος τὴν ἐσχατιάν,
πυρ-

Aurum, suaue munus es mortalibus.

*Namque ignis instar eximie micas, — Et noctu
et interdiu. ades huc, o mea voluptas. Nunc
fane mihi credibile fit, Iouem se in imbrem au-
reum conuertisse. Quae enim virgo amantem
adeo formosum, et per impluuium defluentem,
expanso sinu non excipiat?*

42. O Mida, o Croese, et vos Delphici
templi donaria, quam nihil estis prae Timone,
et Timonis opulentia! ad quem magnus ille Per-
sarum rex ne comparandus quidem est. O ligo,
et tu rheno suauissime, optimum erit vos huic Pani
consecrasse. Atego vniuersum hunc agrum coë-

πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆς θησαυρῆς, μό-
νῳ ἐμοὶ ἱκανὸν ἐνδιαιτᾷσθαι· τὸν αὐτὸν καὶ τὰ-
Φον ἀποθανόντων ἔξω μοι δοκῶ. Δεδόχθω δὲ
ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοι-
πον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία,
καὶ ὑπεροψία· Φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἐταῖρος, ἢ
Ἑλέα βωμός, ὕθλος πολὺς· καὶ τὸ οἰκτεῖραι
δακρύοντα, ἢ ἐπικερῆσαι δεομένῳ, παρανομία,
καὶ καταλύσις τῶν ἐθῶν· μονήρης δὲ ἡ δίαιτα
καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ Φίλος εἰς Τίμων.

Οἱ δὲ ἄλλοι πάντες ἐχθροί, καὶ ἐπίβελοι·
καὶ τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῶν, μίσημα
καὶ εἰ τινα ἴδω μόνον, ἀποφράς ἡ ἡμέρα,
καὶ

niam, turremque asseruando auro exstruam,
quae me vnum excipere possit, non plures: in
ea quoque sepulcrum mihi, ut opinor, faciam.
Ceterum quoad viuam, haec sancita sunt, et
lege confirmata. Hominum congressum fuge-
re, notum habere neminem, omnes autem de-
spicere; amicus autem vel hospes, vel ara Mi-
sericordiae, logi ac nugae. Cuiusquam lamen-
tantis misereri, vel inopi subuenire, legis trans-
gressio habeatur, et morum subuersio: mihi au-
tem vita sit solitaria itidem ut lupis; et vnus
omnino amicus Timon Timoni.

43. At ceteri mihi in hostium loco sint, et insi-
diatorum. Eorum quempiam si alloquar, impurus
habear; si quando aliquem videro tantum, is dies
ater

καὶ ὅλως ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μη-
δὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν· καὶ μήτε κήρυκα δε-
χώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώ-
μεθα· ἢ ἐρημίᾳ δέ, ὄρος ἔσω πρὸς αὐτές. Φυ-
λέται δέ, καὶ Φράτορες, καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
τρίς αὐτῇ, ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῇ ὀνόματα, καὶ ἀ-
νοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα· πλατεῖτω δὲ Τί-
μων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἀπάντων, καὶ τρυφά-
τω μόνος κατ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ ἐπαίνων Φορ-
τικῶν ἀπηλαγμένος· καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ εὐω-
χεῖσθω μόνος, ἑαυτῷ γείτων καὶ ὁμορος, ἐκσείων
τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ ἑαυτὸν δεξιώσασθαι 46)
δεδό-

ater esto. denique nihil apud me statuatur discrimi-
nis, eos inter et simulacra marmorea, aut ae-
rea, Neque missum ab iis legatum recipiamus,
neque cum iis percutiamus foedus; fines inter
me atque illos sunt deserti atque solitudines;
tribules vero, et curiales, et populares, quia
et patria ipsa, frigida et inutilia nomina ha-
beantur, ac fatuorum hominum ambitio. So-
lus Timon diues esto, ceterosque despicietur;
molliter secum viuat, procul ab assentatoribus,
et iis qui immodice laudare solent; diis sacrificet,
ac splendide epuletur solus, sibi vicinus et finiti-
mus, longe a ceteris remotus hominibus. denique
haec

46. "Ἄπαξ ἑαυτὸν δ.] Ad haec verba intelli-
genda duo sunt notanda: primum sc. ad eos,
qui

δεδόχθω, ἣν δέη ἀποθανεῖν, ἥ αὐτῷ ζέφαρον ἐπενεγκεῖν.

Καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ Μισάνθρωπος ἡδιστον. τῶ τρόπῳ δὲ γνωρίσματα, δυσκολία, καὶ τραχύτης, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργή, καὶ ἀπανθρωπία· εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι ἰκετεύοντα, πίττη καὶ ἐλαίῳ κατασβεννύναι. καὶ ἦν τινα τῶ χειμῶνος ἐποταμὸς παραφέρει, ὁ δὲ, τὰς χεῖρας ὀρέγων, ἀντι-

haec lex esto, se vnum amplecti atque amare, si vel mori oporteat, et coronam sibi ipsi imponere.

44. Nomen suavissimum fit Μισάνθρωπος. morum autem character esto morositas, asperitas, rusticitas, iracundia, atque inhumanitas; si quem autem forte igne pereuntem videro, atque ut extinguiam obsecrantem, picis atque olei iniectu extinguere decretum esto. Tum porro si quem hyeme fluuius auferat, atque is mani-

qui fatalem horam sibi adesse sentiebant arcessitos fuisse amicos, propinquos et vicinos, quorum manus prensabant, hac ratione ultimum ipsis vale dicentes, et si quid haberent, quod rogarent mandarentve, per dextram obtestantes. Secundo notandum, mortuis olim coronas fuisse impositas. *Bos.*

ἀντιλαβέσθαι ἔφηται, ὡθεῖν καὶ τοῦτον ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι δυναθεῖν· ἔτω γὰρ ἂν τὴν ἴσιν ἀπολάβοιεν. Εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ 47) Τίμων ὁ αὐτός· εἶεν, ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω, καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς.

Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλῶν ἂν ἐποιοισάμην ἅπασιν γνώριμά πως ταῦτα γενέσθαι, διότι ὑπερπλη-
τῶ·

manibus porrectis oret vt retineatur, is in caput trudatur, quo ne se attollere possit: sic enim isti scelerati par pro pari acceperint. Hanc legem scripsit Timon Echecratidae F. Colyttrensis, concionis sententiam confirmavit idem Timon. Eia, statuta haec sunt; haec viriliter obseruemus.

45. Ceterum magni interesse arbitror, vt omnes resciscant, esse me satis superque diuitem.

47. Ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ] Νόμον εἰσηγεῖσθαι dicitur is, qui in comitiis populi legem proponit ac suadet: tum Ἐπιστάτης, vel Πρόεδρος, vel Πρύτανις sententias rogat, populumque mittit in suffragia: hoc est apud Atticos ἐπιψήφίζειν τῇ ἐκκλησίᾳ, τῷ δήμῳ, ἐς τὴν ἐκκλησίαν. Illud Timonis perquam elegans ac facetum, quod solus et legem suadeat, et sententias perroget, et se quasi totam populi concionem adspiciat. Hemst.

τῷ· ἀγχόνη γὰρ ἂν τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς· καίτοι τί τῆτο; Φεῦ τῆ τάχως. πανταχόθεν συνθέεσι κεκονιμένοι, καὶ πνευσιῶντες, ἃ οἶδα ὅθεν ὁσφραίνόμενοι τῆ χρυσίᾳ. πότερον ἔν ἐπὶ τὸν πάγον τῆτον ἀναβαῖς ἀπελαύνω αὐτὰς τοῖς λίθοις, ἐξ ὑπερδεξίων ἀκροβολιζόμενος 48), ἢ τόγε τοσῶτον παρανομήσομεν 49), εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῶντο παρορώμενοι· τῆτο οἶμαι καὶ ἄμεινον, ὥςδε δεχώ-

tem. ea enim res ipsos ad suspendium adaxit. Sed hem, quid istuc, quaeso, est? quid sibi haec properatio quaerit? vndique pulvere respersi atque exanimati concurrunt; nescio certe vnde ipsis aurum suboluerit. Vtrum igitur in hunc collem euadens, lapidibus ex superiori loco missis ipsos arceam? aut hoc vnum aduersus legem modo latam faciemus, eos vt semel alloquamur, quo videlicet in congressu contempti; vrantur impensius. Erit id, vt opinor, melius.

Quare

48. Ἀκροβολιζόμενος] E loco altiore atque opportuno lapidibus e longinquo impetens. Hemst.

49. Παρανομήσομεν] Παρανομεῖν, quia omne cum hominibus commercium velut lege lata sibi Timon interdixerat: saepius autem illi παρανομεῖν dicuntur, qui praeter ordinem consuetum et vitae institutum faciunt. Hemst.

δεχώμεθα ἤδη αὐτὰς, ὑποσάντες. Φέρε ἴδω,
 τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν ἔτος ἔσι; Γναθωνίδης ὁ
 κόλαξ, ὁ πρῶτον ἔρανον αἰτήσαντί μοι ὀρέξας
 τὸν βρόχον, πίθας ὅλας παρ' ἐμοὶ πολλαίαις
 ἐμημεκώς· ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰ-
 μώξεσθαι γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων.

ΓΝΑ. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον αἷς ἐκ ἀμελήσσει
 Τίμωνος ἀγαθῶ ἄνδρες οἱ θεοί; χαῖρε, Τίμων
 εὐμορφότατε, καὶ ἥδιζε, καὶ συμποτικώτατε.

ΤΙ. νῆ καὶ σύγε, ὦ Γναθωνίδη, γυπῶν ἀ-
 πάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ἐπι-
 τριπτότατε. ΓΝΑ. αἰ Φιλοσκώμμων σύγε·
 ἀλλὰ ποῦ τὸ συμπόσιον; ὡς καινόν τι
 σοι ἄσμα τῶν νεοδιδάκτων διθυράμ-
 βων

Quare hic subsistentes, iam eos excipiamus. A-
 ge, videam quis hic sit, qui agmen ducit? is
 est Gnathonides assentator, qui nuper mihi era-
 num petenti laqueum porrexit, et tamen inte-
 gra dolia saepe apud me vomuit; sed bene sa-
 ne quod venit; ante enim alios eiulabit.

GNATH. Dixin' ego saepius, Timonem
 virum bonum a diis non semper neglectum iri?
 Salve, Timon formosissime, et suavisissime, et
 potator hilarissime. TIM. Salve tu quoque,
 Gnathonide, vulturum omnium voracissime, et
 hominum nequissime. GNATH. Tu quidem
 semper dicax es; sed ubi paratae sunt epulae?
 afferro enim tibi novum quoddam canticum ex
 recen-

βων 50) ἤκω κομίζων. ΤΙ. καὶ μὴν ἐλεγείᾳ γε ἄση μάλα περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. ΓΝΑ. τί τ᾽το; παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι· ὦ Ἡράκλεις, ἰὲ, ἰὲ, προκαλέμαί σε τραύματος εἰς Ἀρεῖον πάγον. ΤΙ. καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνης, Φόνε τάχα προκεκλήσῃ με. ΓΝΑ. μηδαμῶς· ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ τραῦμα ἴασαι, μικρὸν ἐπιπάσας τ᾽ χρυσίᾳ· δεινῶς γὰρ ἰσχαιμόν ἐσι τὸ Φάρμακον.

ΤΙ.

recentioribus dithyrambis. TIM. Atqui elegiaca ad hunc ligonem canes, et quidem perquam pathetice. GNATH. Quid istuc, o Timon, men' tu percutis? testes capiam. o Hercules! hei, hei. Vulneris tibi dicam dico apud Areopagum. TIM. At si paululum modo cesses, tu mihi fortasse dicam caedis dixeris. GNATH. Non fiet. Sed tu huic vulneri medicinam facito, auri aliquid ei inspergens; facit enim aurum in primis ad sistendum sanguinem.

TIM.

50. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper enulcati sunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμωδοδιδάσκαλος, τραγωδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος simpliciter pro eo qui drama aliquod edit. *Faber.*

ΤΙ. ἔτι μένεις; ΓΝΑ. ἄπειμι, σὺ δὲ ἔχαι-
ρήσεις ἔτω σκαίς ἐκ χρηστῷ γενόμενος.

ΤΙ. Τίς ἔτός ἐστιν ὁ προσιών, ὁ ἀναΦαλαν-
τίας; Φιλιάδης, κολάκων ἀπάντων ὁ βδελυρώ-
τατος. ἔτος δὲ παρ' ἐμῷ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν,
καὶ τῇ θυγατρὶ προῖκα δύο τάλαντα, μισθὸν
τῷ ἐπαίνε, ὅποτε ἄσαντά με, πάντων σιω-
πῶντων, μόνος ὑπερεπήνεσεν, ἐπομοσάμενος
ὠδινότερον εἶναι τῶν κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα
πρώην εἶδέ με, καὶ προσήλθον ἐπιμερίας δεό-
μενος, πληγὰς ὁ γενναῖος προσενέτεινε.

ΦΙΛ.

TIM. Etiam hic manes? GNATH. Abeo vero.
at tibi male erit ob istam morum conuersionem;
qui cum olim perquam benignus fueris et co-
mis, nunc te adeo agrestem atque inhumanum
praebeas.

47. TIM. Quis hic recaluaster horum ve-
niens? is Philiades est, supra omnes assenta-
tores execrandus. Hic vero, qui a me agrum
accepit, tum in dotem filiae talenta duo, quia
vocem meam, ceteris tacentibus, miris tulif-
set laudibus, iureiurando affirmans, me vel
cycnis ipsis suavius canere; vbi me nuper ae-
grotantem vidit, (ad eum enim me contu-
leram, mihi ut subueniret, orans) plagas
etiam, si diis placet, bonus vir mihi infli-
gere sustinuit.

N

48. PHIL.

ΦΙΛ. ὦ τῆς ἀναισχυντίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν Γναθωνίδης Φίλος καὶ συμπότης; τριγαρεὺν δίκαια πέπονθεν ἔτος ἀχάριστος ὢν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνήθεις, καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται, ὅμως μετριάζομεν, ὡς μὴ ἐπιπηδᾶν δοκῶμεν. χαῖρε, ὦ δέσποτα, καὶ ὅπως τὰς μιὰς τὰς κόλακας φυλάξῃ, τὰς ἐπὶ τῆς περὶ ζῆς μόνον, τὰ ἄλλα δὲ κοράντων ἔδεν διαφέροντας. ἐκ ἐπὶ πισευτέα 51) τῶν νῦν ἔδενί· πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί· ἐγὼ δὲ τάλαντόν σοι κομίζων, ὡς ἔχοις πρὸς τὰ κατεπεύγοντα χρῆσθαι, καὶ ὁδὸν ἤδη πλησίον

48. PHIL. O impudentiam! nunc Timonem agnoscitis? Nunccine Gnathonides amicus, et conuiua? merito igitur, qui adeo ingratus fit, a Timone ita depexus exornatusque est. At nos, qui iam pridem eius familiares, et synephebi sumus, ad haec populares, tamen verecunde agimus, ut ne in eius congressum irrumperere videamur. Here, salve; a sceleratis istis assentatoribus caueto, qui ad mensam tantum praeesto sunt: ceterum eos inter et coruos nihil discriminis. Nostrae memoriae hominibus nulla fides habenda est: ingrati omnes sunt et impuri; at ego talentum tibi afferens, quo uti ad ea, quae res postulare, posses, in itinere, cum iam huc

51. Πισευτέα] Pro πισευτέον. Brod.

σίον ἤκησα, ὡς πλατοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλῆ-
τον. ἤκω τριγυρῶν ταῦτά σε νεθετήσων· καί-
τοι σύ γε ἔτω σοφὸς ὢν, ἔδεν ἴσως δέξῃ τῶν
παρ' ἐμῆ λόγων, ὅς καὶ τῷ Νέστορι τὸ δέον 52)
παραινέσειας ἄν. ΤΙ. ἔσαι ταῦτα, ὦ Φιλιά-
δη· πλὴν ἀλλὰ πρόσσιθι, ὡς καὶ σὲ ΦιλοΦρονή-
σομαι τῇ δικέλλῃ. ΦΙΛ. Ἄνθρωποι, κατέα-
γα τῷ κρανίῳ ὑπὸ τῷ ἀχαρίστῳ, διότι τὰ συμ-
φέροντα ἐνεθέτεν αὐτόν.

ΤΙ. Ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας
προσέρχεται, ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ,
καὶ

huc viciniae peruenissem, accepi in re ampla
et bene aucta forte esse te. Venio igitur, haec,
quae iam audies, praecepta daturus; etsi for-
tasse, cum tanta sis praeditus sapientia, his
meis sermonibus haud egeas, qui vel Nestori
praecipere potes, quid factu opus sit. TIM.
Sane bene, o Philiade; sed adesdum, ut te
quoque hoc ligone amantissime excipiam. PHIL.
O ciues, fractum mihi ab hoc ingrato cranium
est; quoniam quae ipsi conducibilia sunt mo-
nebam.

49. TIM. Ecce autem tertius ille aduenit,
rhetor ille Demea, decretum in dextra ferens,
N 2 seque

52. Τὸ δέον] Idem est propemodum τὸ δέον
vel τὰ δέοντα παραίνειν τινί, quod mox
τὰ συμφέροντα νεθετεῖν τινά. Hesist.

καὶ συγγενῆς ἡμέτερος εἶναι λέγων. ἕτος ἐκ-
καίθενα παρ' ἐμῷ 53) τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκ-
τίσας τῇ πόλει· (καταδεδίκατο γὰρ, καὶ ἐδέ-
δετο, ἐκ ἀποδιδῶς, καὶ γὰρ ἐλεήσας ἐλυσάμην
αὐτόν·) ἐπεὶ δὲ πρῶτην ἔλαχε τῇ Ἐρεχθίδι
Φυλῇ διανέμειν τὸ θεωρικόν 54), καὶ γὰρ προσ-
ῆλθον αὐτῶν τὸ γιγνόμενον, ἐκ ἑφ' ἡμερῶν
πολίτην ὄντα με.

ΔΗ. Χαῖρε, ὦ Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ
γένει, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, τὸ πρέσβλη-
μα

seque mihi cognatum dicens. Hic cum de meo
soluisset reipublicae vno die sedecim talenta (da-
mnatus enim fuerat, ac in vincula coniectus,
cum soluere nequiret; ego autem, quem illius
commiseresceret, hominem liberaui) nuper au-
tem sortito theoricum Erechtheidi tribui diri-
beret, ego vero accessissem, ut, quod mihi ob-
tingebat, acciperem, dixit, non constare sibi
cuius necne forem.

50. DEM. Salve, Timon, totius gentis
decus, Atheniensium fulcrum, Graeciae pro-
pugna-

53. Παρ' ἐμῷ] Sicuti Latinis *ab aliquo soluere*,
numerare, dare, sic et Graecis *παρά*. Hemst.

54. Τὸ θεωρικόν] Duos aut tres obolos, qui
ad spectandos ludos singulis Atheniensibus
dabantur. Brod.

55. Μέγα ὄφελος] *Decus tui generis et prae-*
sidium, cum Horatio dicas. Hemst.

μα τῆς Ἑλλάδος· καὶ μὴν πάλαι σε ὁ δῆμος
 ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βελαὶ ἀμφοτέραι 56) πε-
 रिμένανσι· πρότερον δὲ ἀκασον τὸ ψήφισμα, ὃ
 ὑπὲρ σὲ γέγραφα· Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρα-
 τίδης, Κολυττεύς, ἀνὴρ ἂ μόνον καλὸς ἀγα-
 θός, ἀλλὰ καὶ σοφός, ὡς ἐκ ἄλλης ἐν τῇ Ἑλ-
 λάδι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα
 πράττων τῇ πόλει· νενίκηκε δὲ πύξ, καὶ πά-
 λην, καὶ δρόμον, ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ
 τελείῳ ἄρματι καὶ συνωρίδι πωλικῇ. ΤΙ.
 ἀλλ' ἐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν.

ΔΗ.

pugnaculum; iamdiu te totius populi conven-
 tus, et utraque curia expectant. Sed prius au-
 dito decretum, quod in honorem tuum a me
 scriptum est: *Quandoquidem Timon Colytienſis*
Echecratidae F. vir non tantum probitate praeſtans,
ſed ſapientia etiam praeſtans, quanta haud in quo-
quam Graeci nominis reperiatuſ, uſque adhuc mul-
ta pro republica praeclare geſſit; vicit autem tuo
die pugilatu, et luſta, et curſu in ludis Olympicis,
quadrigis praeterea et bigis equiſtribus. TIM
 Qui pote, Demea, cum nunquam ad lu-
 dos Olympicos me contulerim? DEM.

N 3

Quid

56. Αἱ βελαὶ ἀμφοτέραι] Areopagum intel-
 ligit, et Senatum, qui ſingulis annis lege-
 batur, Athenienſium: τὴν ἄνω βελὴν, et
 τὴν βελὴν τὰς πεντακοσίους, vel poſtea,
 τὰς ἑξακοσίους. Hemſt.

ΔΗ. τί ἔν; θεωρήσεις ὕστερον· τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκείσθαι ἄμεινον. καὶ ἠρίστουσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι πρὸς Ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψε Πελοποννησίων δύο μοίρας 57).

ΤΙ. Πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, εἰδὲ προεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ 58). ΔΗ. μέτρια τὰ περὶ σαυτῆ λέγεις, ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἂν εἴημεν ἀμνημονῶντες. ἔτι δὲ καὶ ψηφίσματα γράφων καὶ συμβαλεύων, καὶ στρατηγῶν,
 εἰ μι-

Quid tum? eos aliquando spectabis: talia praeterea huius generis multa addi satius est: *Quin et anno praeterito strenue se circa Acharnas aduersus Peloponnesios pro republica gessit, et duas ipsorum μοίρας M. viros cecidit.*

51. TIM. Qui tandem? nam arma mihi deerant; inde conscribi cum ceteris non potui. DEM. De te modeste loqueris, Timon; nos autem plane ingrati haberemur, nisi memores essemus? *Insuper scriptis decretis, et consilio dato, exercitu*

57. Μοίρας] Alius Vir Doctus cohortes mavult, ego agmina. du Soul.

58. Ἐν τῷ καταλόγῳ] Κατάλογος matricula vel tabula, in qua ex ciuibus eorum, qui militaris erant aetatis, atque ad expeditionem adigebantur, nomina proscribi solebant: hoc est προεγράφηται ἐν καταλόγῳ. Hemst.

ἡ μικρὰ ὠφέλησε τὴν πόλιν· ἐπὶ τέτοις ἅπασι,
 Δέδοκται τῇ βελῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ Ἡ-
 λιαίᾳ κατὰ Φυλᾶς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ
 κοινῇ πᾶσι χρυσὲν ἀναξῆσαι τὸν Τίμωνα περὶ
 τὴν Ἀθηνᾶν ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ
 δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· 59)
 καὶ σεφαιῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς σεφάνοις ἑπτὰ,
 καὶ ἀνακηρυχθῆναι τὰς σεφάνους σήμερον Διονυ-
 σίαις τραγωδοῖς καινοῖς· (ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ

*citu ducto, civitati in primis profuit. Ob haec
 omnia placuit curiae, et populo, et Heliaeae per
 tribus, populis autem Atticae singillatim, omnibus
 communiter, aureum Timonem collocare iuxta Mi-
 neruam in arce, fulmen dextra tenentem, radiato
 capite; eum praeterea septem aureis coronis redimi-
 re, eumque honorem hodie in Dionysii tra-
 goedis novis proclamari (nam hodie Timonis cau-
 sa*

59. Ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ.] Μηνίσκοι, lu-
 nulae, nimbi radiati statuarum capitibus ap-
 poni solebant, honoris diuinitatisque signi-
 ficandoae causa: quamobrem eorum dignita-
 ti fuit concessa corona radiata, qui vulga-
 rium hominum sortem excedere videban-
 tur. Delabi me fateor ad illam opinionem,
 scripsisse Lucianum, καὶ ἀκτῖνας ἑπτὰ ἐπὶ
 τῇ κεφαλῇ· cur enim coronae septem? at
 ratio numeri in nostra lectione manifesta.
 Hemst.

δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια·) εἶπε τὴν γνώμην Δημέας ὁ ῥήτωρ, συγγενὴς αὐτῷ ἀγχισεύς, καὶ μυχθητὴς αὐτῷ ὢν· καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄριστος ὁ Τίμων, καὶ τὰ ἄλλα πάντα ὅποσα ἂν ἐθέλοι.

Τατὶ μὲν ἔν σοι τὸ ψήφισμα· ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβελόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ, ὃν ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμακα. ΤΙ. πῶς, ὦ Δημέα, ὃς ἔδὲ γεγάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναμ; ΔΗ. ἀλλὰ γαμῶ, ἣν διδῶ θεός, ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι, καὶ τὸ γεννηθισόμενον (ἄρξεν γὰρ ἔσαμ) Τίμωνα ἤδη καλῶ. ΤΙ. ἔκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἐτι, ὦ ἔτος, τηλικαύτην παρ' ἐμῷ πληγὴν λαμβάνων. ΔΗ. οἴμοι· τί τῆτο;

sa Dionysia hic sunt.) Hanc sententiam dixit Demea rhetor, Timonis cognatus genere proximus, eiusque discipulus; etenim optimus rhetor est Timon, et quicquid ei libuerit.

52. Ad hunc igitur modum se tibi habet decretum; ego autem de adducendo ad te filio cogitabam, quem de tuo nomine Timonem vocavi. TIM. Quo pacto, Demea, qui, quod sciam, nunquam uxorem duxisti? DEM. At, deo iuvante, ducam anno proximo, et liberis creandis operam dabo; et, quod nascetur, Timonem ei iam dico nomen; nam haud dubie mas erit. TIM. Haud equidem scio, vtrum tam graui ictu accepto uxorem vnquam durus sis. DEM. Hei, hei. Quid hoc? tyrann-

τῷτο; τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις
τὰς ἐλευθέρους, ἔκκαθαρῶς ἐλεύθερος, ἐδ' ἄσος
ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην τάτε ἄλλα,
καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας.

ΤΙ. Ἀλλ' ἐκ ἐμπέπρησαι, ὦ μιαρὲ, ἡ ἀκρό-
πολις, ὥςδε δηλὸς εἶ συκοφαντῶν. ΔΗ. ἀλλὰ
καὶ πλαγεῖς, τὸν ὀπισθοδόμον 60) διορύξας.

ΤΙ. ἔδιώρικται ἐδὲ ἔτος· ὥς ἀπιδανὰ σου
καὶ ταῦτα. ΔΗΜ. διορυχθήσεται μὲν ὕπε-
ρον· ἤδη δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις. ΤΙ.
ἐκὲν καὶ ἄλλην λάμβανε. ΔΗΜ. οἴμοι τὸ με-
τάφρε-

tyrannidem inuadere cogitas, Timon, liberos
homines percutiens, tu, inquam, de cuius li-
bertate et ciuitate non plane constat? sed cito
poenas dabis, tum ob alia multa, tum quod
ignem arci subieceris.

53. TIM. At enim, o scelus, incensa arx
non est: quare cuius appareret esse te sycophan-
tam. DEM. At perfodisti aerarium, et inde
natae tibi opes sunt. TIM. Sed perfossum non
est; quare ne isthaec quidem credibilia sunt,
quae dicis. DEM. Perfodietur quidem post-
ea; sed iam illa omnia penes te habes, quae
in eo antehac fuere. TIM. Itaque hunc tibi
istum habeto denuo. DEM. Hei, hei tergo
N 5 meo.

60. Τὸν ὀπισθοδόμον] Locus est Athenis in
arce, vbi aerarium. Brod.

τάφρενον. ΤΙ. μὴ κένερχθι· κητοίσω γὰρ σοι καὶ τρίτην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοιμι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοίρας κατακόψας ἀνοπλος, ἐν δὲ μίαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρέψας. μάτην γὰρ ἂν εἶην καὶ νενικηκὼς Ὀλύμπια πύξ, καὶ πάλην.

Ἄλλὰ τί τῆτο; ἔθρασυκλῆς ὁ φιλόσοφος ἥτός ἐστιν; ἔμὲν ἔν ἄλλος· ἐκπετάσας γὰρ τὸν πώγωνα, καὶ τὰς ἐφρῦς ἀνατείνας, καὶ βρενδυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, τιτανῶδες βλέπων, ἀνασεποβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, Αὐτοβορέας 61) τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις

meo. TIM. Mitte clamorem; fin minus tertium tibi ictum inflixero: alioqui hoc plane ridiculum mihi acciderit, si vnicum modo homuncionem, eumque impurissimum perdere nequeam, qui Lacedaemonios mille inermis ipse internecone deleuerim. Nam frustra quoque vicerim Olympia, et pugilatu, et lucta.

54. Quid hoc autem? ecquid hic est Thrasycles philosophus? et certe is est. Sane exporrecta barba, extensis superciliis, grauiter secum ac superbe murmurans venit, Titanicis oculis aspiciens, capillis anterioribus retrorsum reiectis, plane illum ipsum Boream aut Tritonem referens, quos

61. Αὐτοβορέας] Verus et ipsissimus Boreas. Eius generis apud philosophos frequentantur,

Zeŭxis ἔγραφεν. ἄτος ὁ τὸ σχῆμα εὖσαλῆς,
καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν
ἀναβολὴν, ἔωθεν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς διεξιῶν,
καὶ τῶν ἡδονῇ χαιρέντων κατηγορῶν, καὶ τὸ
ὀλγαρχικὸς ἐπαινῶν, ἐπειδὴ λησάσθης ἀφίκοι-
το ἐπὶ τὸ δεῖπνον, καὶ ὁ παῖς μεγαλήν τὴν κύ-
λικα ὀρέξειεν αὐτῷ (τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μά-
λιστα) καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναν-
τιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἐωθινοῖς ἐκείνοις λό-
γοις, προαρπάζων ὥσπερ ἰκτῖνος τὰ ὄψα, καὶ
τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, καρύκης τὸ γέ-
νειον ἀνάπλεως, κυνηδὸν ἐμφορῶμενος, ἐπικε-
κυφῶς,

quos pinxit Zeuxis. Hic ille est, qui habitu
simplicitatem, incessu modestiam, pallio sapien-
tiam, ac moderationem prae se fert; qui mane
de virtute differit, et eos, qui voluptate gau-
dent, grauiter accusat, frugalitatem laudans;
talis vir, vbi lautus a balneo ad coenam venit,
et ei capaciorem calicem seruulus porrexit, (me-
racius autem libenter bibit,) quasi letheum po-
culum hauserit, ea omnia facit, quae plane cum
illis matutinis sermonibus pugnant, conuiuiis
cibaria veluti miluus praeripiens, et sibi accum-
bentem cubito propellens, mentum caryca illi-
tum habens, canum more incuruus se se cibis
implens,

tur, αὐταρχή, αὐτοσοφία, quibus appel-
lationibus Deum afficiunt. Hemst.

κυφώς, καθάπερ ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὐ-
 ρῆσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λι-
 χανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ὀλίγον τῆ μυττω-
 τῆ καταλίποι.

Μεμψίμοις αἰεὶ ὡς τὸν πλακῆντα ὅλον, ἢ
 τὸν σὺν μόνος τῶν ἄλλων λάβοι, ὅ, τι περ λιχ-
 νείας καὶ ἀπλησίας ὀφελος 62), μέθυσος, καὶ
 πάροι-

implens, quasi in patinis virtutem inuenturum
 se sperans, lances digito indice sedulo detergens,
 ut nihil ex alliato quidquam relinquat.

55. Iniquius partita obsonia semper querens,
 ut solus placentam aut aprum integrum sibi ha-
 beat; tum porro, (qui gulae et insatiabi-
 lis voracitatis fructus est,) ebrius ac temer-
 lentus,

62. "Ο, τι περ. λ. καὶ α. ὀφελος] De eo,
 quod in quoque genere praestantissimum
 est atque excellit, istam loquendi formu-
 lam vsurpant Graeci. *Arrian. A. A. V. c.*
15. p. 214. τῶν πεζῶν ὅ, τι περ ὀφελος
ἐς τρισμυρίδας, peditum strenuissimos ad tri-
ginta millia. Igitur in *Luciano*, si lectio-
 nem receptam probas, tota placentia, vel
 porcus earum rerum, quae gulae heluatio-
 nique inferuiunt, delicatissimum, vel ca-
 put coenae intelligetur: sed vereor equi-
 dem, ne ante ὅ, τι περ exciderit ἢ, tali
 sententia: *Querulus semper, et portione sua*
non contentus, ut placentiam totam, aut por-
cum

πάροινος, ἐκ ἄχρης ὥδης καὶ ὀρχησῦος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ὀργῆς προσέτι. καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι 63), τότε δὴ καὶ μά-
λιστα, περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος· καὶ ταῦτα Φησὶν ἤδη ὑπὸ τῷ ἀκράτῃ πονήρως ἔ-
χων, καὶ ὑποτραυλίζων γελοίως· εἶτα ἔμετος ἐπὶ τέτοις. καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τι-
νες ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τῷ συμποσίῳ τῆς αὐ-
λητριδος ἀμφοτέραις ἐπειλημμένον· πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφον ἔδενι τῶν πρωτείων πάραχωρήσειεν ἂν ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυ-
ρίας.

lentus, non ad cantum vsque et saltationem, sed ad conuicia et iracundiam prouehitur. Ibi sumpto in manum calice, multos sermones fundit. Tum enimvero de sobrietate et modestia agit, idque iam vino fere depositus, et ridicule balbutiens; post haec vomit. Ad postremum e triclinio a nonnullis effertur, tibi-
cinam ambabus retinens manibus. Ceterum cum ficcus est, nemini homini palmam vel mendacii, vel audaciae, vel auaritiae concesserit;

cum solus prae aliis accipiat, aut quodcumque aliud gulae supra cetera gratissimum fuerit appositum. Hemst.

63. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Hinc λόγοι ἐπὶ τῇ κύ-
λικι *sermones ad vinum.* Idem λόγοι ἐπι-
κυλίκειοι Athenaeo initio libri I. επικυλί-
κειοι ἐξηγήσεις Diog. L. IV, 42. Hemst.

ρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐς τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιорκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ γοητεία προηγείται, καὶ ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ· καὶ ὅλως πάνσοφον τὸ χρεῖμα, καὶ πανταχόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως ἐντελές· οἰμώζεται τοιγαρὲν ἐν εἰς μακρὰν χρησὸς ὦν. Τί τᾷτο; παπαί, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.

ΘΡΑ. Οὐ κατὰ ταῦτά, ὦ Τίμων, τοῖς πολλοῖς τᾷτοις ἀφ᾽ ἵγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν πλετόν σε τεθηπότες, ἀργυρεῖα, καὶ χρυσία, καὶ δείπνων πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι, πολλὴν τὴν κολακείαν ἐπιδειζόμενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε,
ἀπλοῖ-

rit; sed assentatorum longe princeps est, et perierare non cunctatur: illum in quouis negotio anteit fallacia, iuxta autem sequitur impudentia; denique homo plane sapiens, et undique consummatus est, et varia quadam perfectione praeftans. Quare dabo operam, ut tam bonus vir iam auferat hinc grande infortunium. Quid hoc? papae! tamdiu est cum venire distulit Thrasyclus?

56. THRAS. Alia me causa ad te ut venirem compulit, quam quae hos omnes; qui divitiarum tuarum amore perculsi huc concurrunt, auri atque argenti, et sumptuosarum coenarum spe, experiundi gratia quid in te assentationibus suis possint, virum simplicem, et qui

ἐπλοῦκόν, καὶ τῶν ὄντων κοινωνικόν. οἶσθα γὰρ ὡς μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὄψον δὲ ἥδισον θύμον, ἢ κέρδαμον, ἢ εἶποτε τρυφώην, ὀλίγον τῶν ἀλῶν· ποτόν δὲ ἢ ἐννεάκρηνος. ὁ δὲ τρίβων ἄτος ἥς βάλει πορφυρίδας ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ ἔδεν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. σὲ δὲ αὐτᾶ χάριν ἐσάλην, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκισον τῆτο καὶ ἐπιβλετάτον κτῆμα ὁ πλεῖστος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος ἀνηκέστων συμφορῶν γεγενημένος· εἰ γὰρ μοι πείθοιο, μάλιστα ἔλον εἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτόν, ἔδεν ἀναγκάζειν ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα, καὶ τὸν φιλοσοφίας

πλεῖστον

qui facultates tuas libenter aliis elargiris. Nosti enim, opinor, mazam satis mihi esse ut recte coenem, caepe autem et nasturtium iucundissimum mihi esse opsonium, aut, si quando mihi melius esse volo, salis paululum: potus mihi ex Enneacruno [ex Calliroë fonte] pallium autem hoc qualibet purpura carius est. Nam aurum mihi quidem haud pretiosius videtur iis lapillis, quibus plena sunt litora. Sed huc tui vnus gratia me contuli, ne te diuitiae, perniciosissima atque insidiosissima possessio, corrumpant, quae multis saepe grauissimas calamitates importarunt. Nam si mihi auscultabis maxime, illas in mare coniicies, quippe quas non desideret vir bonus, et qui philosophiae

opes

πλῆτον ὀρεῖν δυναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος, ὡ' γὰρ εἶ, ἀλλ' ὅσον ἐς βαβῶνας ἐπεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματωγῆς, ἐμᾶ ὀρεῶντος μόνα.

Εἰ δὲ μὴ τῷτο βέλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀμείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν ἐκ τῆς οἰκίας, καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτῷ ἀνῆς, διαδιδὼς ἅπασιν τοῖς δεομένοις, ὧ μὲν, πέντε δραχμας, ὧ δὲ, μνᾶν, ὧ δὲ, ἡμιτάλαντον. εἰ δὲ τις φιλόσοφος εἴη, διμοιρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος· ἐμοὶ δὲ, καίτοι ἐκ ἐμαυτῆ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ τῶν ἐταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτην τὴν πῆραν ἐμπλήσας παρὰσχοις, εἰ δὲ ὅλας δύο μεδίμνας χωροῦσαν

Λίγινη

opes possit contemplari. Ne tamen, o Timon, eas in altum mittas, sed inguinum tenus aquam ingressus, paulo infra litoris crepidinem proiicito, me vno vidente.

57. Id vero si minus placet, eas ex aedibus alia quavis ratione, quantum potest, eiicito, neque tibi vel obolum relinquas, sed omnia egentibus distribuas, huic minam, huic semitalentum. Si quis vero ex iis philosophus erit, duplam is aut triplam partem auferre debet: mihi autem, (quanquam non mea causa peto, sed ut amicis, si qui* forte egebunt, largiar) abunde erit, si hanc peram aureis offertam mihi reddas, quae duos Aegineticos modios non prorsus

Αἰνιγματῆς. ἑλιγαρικῇ δὲ καὶ μέτριοι χρεῖ εἶ-
 ναι τὸν Φιλοσοφῶντα, καὶ μηδὲν ὑπὲρ τὴν πῆ-
 ραν φρονεῖν. ΤΙ. ἐπαινῶ ταῦτά σε, ὦ Θρα-
 σύκλεις· πρὸ γὰρ τῆς πῆρας, εἰ δοκεῖ, φέρεσαι
 τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων, ἐπιμετρήσας
 τῇ διμέτρῳ. ΘΡ. ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι,
 παιόμεθα ὑπὸ τῷ καταράτῃ ἐν ἐλευθέρῳ τῇ
 πόλει; ΤΙ. τί ἀγανακτεῖς, ὦ γὰρ δὲ Θρασύ-
 κλεις; μὴν παρακίερασμά σε; καὶ μὴν ἐπεμ-
 βαλῶ χοῖνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας.

Ἀλλὰ τί τῆτο; πολλοὶ ξυνέρχονται· Βλε-
 ψίας ἐκείνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ
 ὅπως τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥς τε
 τὶ

prorsus capit: paucis enim esse contentum, et
 mediocritatem sequi, hominem philosophantem
 decet, neque supra peram suam sapere. TIM.
 Isti huc recte, o Thrasycles; sed ante tibi ca-
 put implebo pugnīs, auctarium hoc ligone ad-
 dens, priusquam tibi peram impleo. THRAS.
 O democratia, et leges, in libera ciuitate ab
 homine sceleratissimo percutimur. TIM. Quid
 conquereris, bone Thrasycles? an quod te in-
 ter admetiendum circumueni? atqui auctarii
 etiam loco adiiciam choenices quatuor.

58. Sed quid hoc? multi concurrunt simul, Ble-
 psias videlicet, et Laches, et Gniphon, ac deni-
 que hominum legio, quos ego miris modis mulca-

τί ἐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν
 μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω. πάλασι πεπονηκυῖαν,
 αὐτὸς δὲ ὅτι πλείους λίθους συμφορήσας, ἐπι-
 χαλαζῶ πόρρωθεν αὐτὰς; ΒΛ. μὴ βάλλε, ὦ
 Τίμων· ἀπιμὲν γάρ. ΤΙ. ἀλλ' ἐκ ἀναιμωτίγῃ
 ὑμεῖς, ἐδὲ ἀνευ τραυμάτων.

bo. Quid itaque causae, quin petram hanc
 conscendam, et aliqua requie ligonem meum
 reficiam, quem iam tantopere exercui? ipse au-
 tem magna vi lapidum in vnum collata, eos
 grandinis in morem feriam? BLEPS. Parce
 quaeso mittere; Timon; abimus enim. TIM. At
 ego certe sine cruore et vulneribus ne abeat is faxo.

Ἀλκυὼν, ἢ περὶ Μεταμορφώσεως.

Χαιρεφῶν, Σωκράτης.

ΧΑΙΡ. Τίς ἡ Φωνὴ προσέβαλεν ἡμῖν, ὦ Σώ-
 κρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγια-
 λῶν καὶ τῆς ἀκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς.
 τί

Halcyon, seu de Transformatione.

Chaerephon, Socrates.

CHAER. Quae ista vox nos pepulit, o Socra-
 tes, eminus a littoribus, illoque
 promontorio? quam suavis auribus? quodnam
 est

τί ποτ' ἄρ' ἐσι τὸ Φθεγγόμενον ζῶον; ἄφωνα γὰρ δὴ τὰ γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. ΣΩ. θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, θενίς Ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος καὶ πολύδακρυς· περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος· φασὶ γυναῖκά ποτε ἔσαν Αἰόλη τῷ Ἑλλήνῳ θυγατέρα, κρηίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ Φιλίας, Κήϋκα τὸν Τραχίνιον, τὸν Ἑωσφόρε τῷ ἄσέροε, καλῶ πατρὸς καλὸν υἱόν· εἴτα δὴ πτερωθεῖσαν διὰ τινι δαιμονίαν βούλησιν, εἰς θενίδος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητᾶσαν ἐκεῖνον· ἐπειδὴ πλάζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, ἔχ' οἷά τ' ἦν εὐρεῖν.

ΧΑΙΡ.

est tandem animal illud vocem edens? etenim muta sunt, quae quidem in aqua degunt. SOCR. Maritima quaedam, o Chaerephon, auis, Alcyon vocata, luctu lacrimisque abundans, de qua sane verus hominibus est conficta fabula: ferunt illam, quum mulier esset quondam, Aeoli Hellenis filii nata, maritum, qui virginem duxerat, suum fato functum luxisse desiderio consuetudinis, Ceycem Trachinium Lucifero progenitum, pulcri parentis filium pulcrum; deinde vero alis instructam d'uina voluntate in auis morem circumuolare maria, quaerentem illum, quandoquidem oberratis terris omnibus non poterat invenire.

ΧΑΙΡ. Ἀλκυὼν τῷτ' ἔστιν, ὃ σὺ Φῆς; οὐ
 πῶποτε πρόσθεν ἠκηόειν τῆς Φωνῆς, ἀλλὰ μοι
 ξένη τις τῷ ἔντι προσέπεσε. γοῶδῃ γὰρ ὡς ἀ-
 ληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον· πηλίκον δέ
 τι καὶ ἐςί, ὦ Σώκρατες; ΣΩΚ. ἄ μέγα· με-
 γάλῃν μέντοι διὰ τὴν Φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ
 θεῶν τιμὴν· ἐπὶ γὰρ τῇ τῷτ' νεοττεῖᾳ καὶ τὰς
 Ἀλκυονίδας προσάγορευομένας ἡμέρας, ὃ κόσμος
 ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφέρουσας ταῖς
 εὐδαίαις, ὧν ἐςί καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον.
 ἔχ' ὁρᾶς ὡς αἵθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύ-
 μαντον δὲ καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος,
 ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; ΧΑΙΡ. λέ-
 γεις ὁρᾶς. Φαίνεται γὰρ Ἀλκυονίς ἡ τήμε-
 ρον

2. CHAER. Alcyon id est, quod tu dicis?
 nunquam ante audiueram eius vocem, quae
 mihi insolens reuera accidit: flebilem ergo pla-
 ne sonum emittit animal istud: quali autem cor-
 poris est magnitudine, o Socrates? SOCR.
 Non magnum: attamen magnum ob singularem
 mariti amorem accepit a Diis praemium: quum
 enim nidulatur, halcyonios etiam, qui vocan-
 tur, dies mundus agit, hyeme medio praeci-
 puos serenitate, quorum est etiam hodiernus
 hicce quam maxime. Nonne vides ut serena sint
 superna, fluctibusque careat et tranquillum sit to-
 tum pelagus, consimile, ut ita dicam, speculo.
 CHAER. Recte dicis: videtur enim halcyonius
 hodie-

ρον ὑπάρχειν ἡμέρα, καὶ χθές δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, τῷ ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὧ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνιθωνγυ-
ναϊκῆς ποτὲ ἐγένοντο, ἢ ὀρνιθες ἐκ γυναικῶν;
παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ
τοιᾶτον.

ΣΩΚ. ὦ Φίλε Χαιρεφῶν, εἰκότα μὲν ἡμεῖς
τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τι-
νες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ
κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἀγνωσον ἔσαν, καὶ
ἄπιστον, καὶ ἀόρατον· πολλὰ ἔν φαίνεται ἡμῖν
καὶ τῶν εὐπόρων ἀπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέ-
φικτα· συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ
καὶ

hodiernus esse dies; et heri utique talis erat.
Sed per Deos qua tandem re fidem oportet ha-
beri iis, quae initio sunt dicta, o Socrates, ex
aibus mulieres unquam extitisse, aut aues ex
mulieribus? nihil enim omnium est, quod mi-
nus fieri videatur posse.

3. SOCR. O care Chaerephon, videmur
equidem eorum, quae fieri possunt, quaeque
non, hebeti prorsus acie quidam esse iudices:
exigimus enim vero ea secundum facultatem hu-
manam, quae neque nosse, nec credere, nec
cernere valet: multa proinde apparent nobis
et factu facilius difficilia, et eorum, ad
quae pertingere datur, ardua; haec qui-
dem pleraque propter imperitiam, alia etiam
non

καὶ διὰ νηπιότητα Φρενῶν· τῷ ὄντι γὰρ νήπιος
 ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων,
 ἐπαίτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλός· ὁ τ᾽ βίᾳ χρό-
 νος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἂν, ὦ γὰθῃ,
 αἱ ἀγναῖντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων ἔχοισιν
 ἂν εἰπεῖν, πότερον δυνατόν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν
 ταιῶτων; εὐρακας, Χαιρεφῶν, τρίτην ἡμέραν
 ἔσος ἦν ὁ χειμῶν; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ ται θεός
 ἐπέλθοι καὶ τὰς ἀστράτας ἐκείνας καὶ βροντάς,
 ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη· ὑπέλαβεν ἂν τις
 τὴν οἰκημένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπασεῖσθαι.

Μετὰ μικρὸν δὲ θαυμασὴ τις κατὰσασις εὐ-
 δίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τ᾽ νῦν.
 πότε-

non pauca ob infantiam mentis: re enim vera
 infans videtur esse omnis homo, etsi vel valde
 senex, quandoquidem exiguum plane, et in-
 fantiae instar vitae spatium ad omne aeuum.
 Quid autem, o bone, qui vires Deorum Ge-
 niorumque ignorant, dicere habeant, vtrum
 talium rerum fieri aliquid possit, nec ne? Vi-
 disti, Chaerephon, nudius tertius quanta fue-
 rit hyems: quin et animo repetentem metus
 inuadat et ista fulmina ac tonitrua, ventorum-
 que ingentes furores: existimasset aliquis, tel-
 lurem totam vtrique fuisse collapsuram.

4. Paulo autem post mirifica quaedam ex-
 iuit compositi coeli serenitas. Iam tu
 vtrum

πότερεν ἔν σῆι μείζον τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι,
 τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου
 λαίλαπτος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γα-
 λήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναι-
 κὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆ-
 σαι; τὸ μὲν γὰρ τοῖστο, καὶ τὰ παιδάκια τὰ
 παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα πηλὸν, ἢ
 κηρὸν ὅταν λάβῃ, ἐκδίως ἐκ τῆ αὐτῆ πολλὰκις
 ὄγκῳ μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ
 δαιμονίῳ δὲ μεγάλην καὶ ἐσθλὴν ὑπεροχὴν
 ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχόν
 ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα· ἐπεὶ τὸν ὅλον ἔ-
 ρανὸν πόσω τινὶ σαυτῆ δοκεῖς εἶναι μείζω, Φρά-
 σαις ἄν;

X A I P.

utrum maius quiddam et operosius esse putas, ex
 isto turbine, qui vix subsisti poterat, ac confusione
 ad placatissimum nitorem mutatam coeli faciem
 referre, inque tranquillitatem reuocare mundum
 vniuersum, quam mulieris formam transmutatam
 in auiculam quandam facere? nam ad eum sane
 modum et pueruli inter nos, qui quidem fingere
 sciunt, luto ceraue sumpta, facile ex eadem saepe
 materiae mole fingunt refinguntque multas forma-
 rum naturas. Deo enim uero magnam habenti vir-
 tutis praestantiam neque omnino comparandam
 ad nostras agentium vires, ad manum esse credere
 par est omnia istiusmodi atque in facili posita. At
 enim totum coelum quanto tandem temet ipso vi-
 deatur maius, indicare tu possis?

ΧΑΙΡ. Τίς δ' ἀνθρώπων, ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ' ἄν, ἢ ἐνομάσαι τι τῶν τοιούτων; ἔδ' δὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. ΣΩΚ. ἐκὲν δὴ θεωρεῖμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεισι καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχέσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἡ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσῃν ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμειός τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τέτων ἔτω πολυμηχάνων, καὶ ἅσα διὰ τῶ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ τοῖς νέοις, ὡς ἂν εἶπον, παιδίοις, ἔδ' εἰς νῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται.

Καὶ

5. CHAER. Quis autem hominum, o Socrates, intelligere queat, aut dicendo efferre tale quicquam? neque enim verbis illa consequi licet. SOUR. Nonne vero animaduertimus, hominum, inter sese si conferantur, magnum aliquod esse discrimen, quo alius alium superet; virium imbecillitatisque? nam virorum aetas ad pueros prorsus infantes, quinque, si lubet, a partu, aut decem diebus, comparata admirabilem plane habet differentiam roboris et infirmitatis in omnibus propemodum per vitam actionibus, et iis, quaecumque manibus istis tam artificibus, et corpore et animo perficiunt: ista enim nouellis, ut dixi, puerulis ne in mentem quidem venire videntur posse.

6. Ro-

Καὶ τῆς ἰσχύος δὲ τῆς ἐνὸς ἀνδρὸς τελεία τὸ μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσῃν ἔχει τὴν ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυριάδας γὰρ τῶν τοιᾶτων εἰς ἀνὴρ πάνυ πολλὰς χειρῶσαιτ' ἀνὰ δίδως· ἡ γὰρ ἡλικία παντελῶς ἄπορος δὴ πᾶ πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρχῆς παρακολῶθεϊ τοῖς ἀνθρώποις κατὰ φύσιν. ὁπηνίᾳ ἔν ἀνθρώπος ὡς ἔοικεν ἀνθρώπῃ τοσάτω διαφέρει, τίνος μίσομεν τὸν σύμπαντα ἔρανὸν πρὸς πᾶς ἡμετέρας δυνάμεις Φανῆναι ἂν τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνεμένοις; πιθανὸν ἔν ἴσως δόξει πολλοῖς, ὅσῃν ἔχει τὸ μέγεθος τῆς κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ Σωκράτης ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, τηλικῶτον καὶ τὴν δύνανται αὐτῶ, καὶ τὴν φρόνησιν, καὶ

6. Roboris autem vnus viri adulti magnitudo immensum quantum illos supergreditur; adeo vt millia talium vnus vir valde multa deuiccrit facillime : aetas enim uero penitus omnium indiga, quaeque nullis sibi machinis ipsa sufficiat ab initio hominibus adest comes naturae lege. Quandoquidem ergo homo; vt patet, homini tantum interest, quid existimabimus omne simul coelum ad nostras vires illis visum iri, qui talia contemplari valent? probabile scilicet videbitur multis, quantum magnitudo mundi superat Socratis aut Chaerephontis speciem, tantum quoque potentiam eius ac sapientiam atque intel-

καὶ διάνοιαν, ἀνάλογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμῶν διαθέσεως.

Σοὶ μὲν ἔν καὶ ἐμοὶ καὶ ἄλλοις πολλοῖς τοιούτοις ἔσι, πόλλ' ἄττ' ἀδύνατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥαδίῳ. ἐπεὶ καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ἀναγνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμμάτοις γραμματικὸν τρόπον, ἀδυνατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὧσιν ἀνεπισήμονες, τῷ παιῆσαι γυναῖκας ἐξ ὀρνίθων, ἢ ὀρνίθας ἐκ γυναικῶν. ἡ δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παραβάλλεσσα ζῶον ἄπην, καὶ ἄπτερον, πόδας ὑποθεῖσα, καὶ πτερῶσασα, ποικιλίᾳ τε Φαιδρύνασα πολλῇ καὶ καλῇ καὶ παντοδαπῇ χρωμάτων, μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου μέλιτος ἐργάτιν· ἔκτε
 ὧν

intellectum pro ratione antecedere facultatum nostrarum dotes.

7 Proinde tibi mihique ac multis aliis nostri similibus multa quidem impossibilia sunt eorum, quae aliis valde facilia: nam et tibias inflare artis expertibus, et legere aut scribere illiteratis multo magis arduum est, usque eo dum sint imperiti, quam facere mulieres ex auiibus, aut aues ex mulieribus. Natura vero acceptum in fauo fere sine pedibus ac pennis animal, pedibus appositis atque alis, et varietate multa expoliens pulcraque et omnimoda colorum, apem sapientem produxit, diuini mellis opificem: tum
 porro

ὧν ἀφώνων, καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη πλάττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ ἀνύδρων ζώων, ὡς λόγος, τέχναις τινῶν ἱερῶν αἰθέρος μεγάλα προσχρωμένη.

Τὰς ἔν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας ἔσας 1) θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ ἔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, ἔτ' ἔν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀπορῶντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, ἔκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως ἔτ' Ἀλκυόνων πέρι, ἔτ' Ἀηδόνων κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδωσαν πατέρες, τοιῆτο καὶ παισίν

porro ex ouis mutis et inanimatis plura genera fingit alitum et terrestrium, aquaticorumque animalium, artibus quibusdam, vt veterum fert sententia, sacris aetheris magni ad tanti operis curam insuper vsa.

8. Quum ergo vires immortalium sint ingentes, nos mortales et putilli plane, qui neque magna possumus perspicere, et ne parua quidem, in plerisque etiam, quae circa nos accidunt, haesitantes, non valeamus vtrique explore quicquam statuere neque de Alcyonibus, nec de Lusiniis: famam autem fabulae qualem tradiderunt parentes, talem et liberis

I. Τὰς ἔν ἀθ. δ. μεγάλας ἔσας] Si locus est integer, nihil est reliquum, quam vt accusatiuos absolute positos agnoscamus. *Hemst.*

παισὶν ἐμοῖς, ὦ θρὺν θρήνων μελωδὲ, παραδώ-
 σω τῶν σῶν ὕμνων πέρι· καὶ σε τὸν εὐσεβῆ
 καὶ Φίλαγδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναι-
 ξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππη τε καὶ Μυρτοῖ λέγων
 τὰ τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἴας ἔτυχες
 παρὰ θεῶν. ἄρα γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιῶ-
 τον, ὦ Χαιρεφῶν; ΧΑΙΡ. πρέπει γάρ, ὦ
 Σώκρατες· καὶ τὰ ὑπὸ σὲ ῥηθέντα διπλασίαν
 ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀν-
 δρῶν ὁμιλίαν. ΣΩΚ. ἐγὼν ἀσπασαμένοις τὴν
 Ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τῆς
 Φαληρικῆς. ΧΑΙΡ. πάνυ μὲν ποιῶμεν ἔτιω.

liberis meis, o ales lamentorum modulatrix
 tradam, de tuis hymnis; tuumque pium et ma-
 rito deuinctum amorem saepe celebrabo, vxor-
 ribus meis Xanthippae et Myrto enarrans tum
 alia, tum praeterea, qualem honorem nata
 fueris a Diis: tu quoque, Chaerephon, simile
 quiddam quin facias, non refugies. CHAER.
 Ita sane decet, o Socrates: habent nimirum a
 te dicta duplicem adhortationem, quae mutuae
 vxorum virorumque consuetudini conducant.
 SOCR. Ergo, salutata Alcyone, progredi iam
 ad asty tempus est e Phalerico. CHAER.
 Nulla quidem in me est mora.

Προμηθεύς, ἢ Καύκασος.

Ἑρμῆς, ἩΦαισος, Προμηθεύς.

ΕΡΜ. **Ο** μὲν Καύκασος, ὃ ἩΦαισε, ἔτος,
 ὃ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τχτονὶ προση-
 λῶσθαι δεήσει· περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρημνόν
 τινα ἐπιτήδειον, εἴ περ τῆς χιόνος γυμνός ἐστιν,
 ὡς βεβαιότερον καταπαγεῖν τὰ δεσμά, καὶ ἔ-
 τος ἅπασι περιφανὴς εἶη κρεμᾶμενος. ΗΦ. πε-
 ρισκοπῶμεν, ὃ Ἑρμῆ· ἔτε γὰρ ταπεινὸν καὶ
 πρόσγειον ἐσχυρῶσθαι χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνειεν
 αὐτῷ τὰ πλάσματα αὐτῆ οἱ ἄνθρωποι, ἔτε
 μὴν κατὰ τὸ ἄκρον (ἄφανὴς γὰρ ἂν εἴη τοῖς κάτω)
 ἄλλ'

Prometheus, siue, Caucasus.

Mercurius, Vulcanus, Prometheus.

MERC. **C**aucasus quidem, o Vulcane, hicce,
 cui miserum Titanem istum clavis
 affigi oportebit: nos iam nunc circumspiciamus
 rupem aliquam opportunam, sicubi quae sit a
 niue nuda, ut firmitus defigantur vincula, et
 hic omnibus conspicuus sit pendens. VULC.
 Circumspiciamus, Mercuri: neque enim in
 humili et terrae proximo loco cruci affigen-
 dus est, ne suppetias ipsi ferant, quos fin-
 xit; homines; neque etiam ad montis ver-
 ticem; fugiat enim visum eorum, qui infra sunt:
 sed,

ἀλλ' εἶδοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταῦθα περὶ ὑπὲρ τῆς
Φύραγγος ἀνεσαυρώσθω, ἐκπεταθεὶς τῷ χεῖρσι
ἀπὸ τεττὰ πρὸς τὸ ἐναντίον. ΕΡ. εὖ λέγεις,
ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτρας, καὶ ἀπρόσβατοι,
πανταχόθεν ἡρέμα ἐπινενευκυῖαι· καὶ τῷ ποδὶ
συνὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὥς
ἀκροποδιτὶ περὶ μόλις ἐξάναι· καὶ ὅλως ἐπικαι-
ρότατος ὁ σαυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλῃς ἔν, ὦ
Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυ-
τὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος.

ΠΡ. Ἀλλ' ὑμεῖς γὰρ, ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῇ
κατελεῆσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχῆντα.
ΕΡ. τῷτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεῆσατε,
ἀντί

sed, si videtur, in medio isthic propemodum
supra praecipitium suffixus haereat, dispanfis
manibus ab hac parte in aduersam. MERC.
Recte dicis: nam praeruptae sunt hae cautes et
inaccessae, vndiquaque leniter inclinatae: et
pedi angustum oppido praecipitium habet po-
nendo vestigio locum, ut summa planta vix ali-
cubi consistere liceat: commodissima denique
fuerit ista crux. Quin tu ergo sine mora, Pro-
metheu, adscende, teque praebe defigendum
ad montem.

2. PROM. At vos tamen, o Vulcane et
Mercuri, miseremini mei, qui praeter me-
ritum hoc infortunium habeo. MERC. Hoc
scilicet aiebas, o Prometheu, miserescite,
vt

ἀντὶ τῷ ἀνθρωπολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρα-
κῶσαντας τῷ ἐπιτάγματος; ἢ ἔχ' ἱκανὸς εἶναι
σοι δοκεῖ ὁ Καῦκασος καὶ ἄλλους ἀν' χωρῆσαι δύο
προσπατταλευθῆναι; ἀλλ' ἔρεγε τὴν δεξιάν· σὺ
δὲ, ὦ Ἥφαιστε, κατάνκλειε, καὶ προσήλθ', καὶ
τὴν σφύραν ἐρῶμένως κατὰΦερε. δὲς καὶ τὴν
ἐτέραν· κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή· εὖ ἔ-
χει. καταπτῆσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ αἰετὸς ἀπο-
κερῶν τὸ ἥπαρ, ὡς πάντα ἔχουσιν ἀντὶ τῆς κα-
λῆς καὶ εὐμηχάνης πλαστικῆς.

ΠΡΟ. ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετέ, καὶ σὺ Γῆ μη-
τερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, ἔδεν δεινὸν
εἰργασμένος; ΕΡ. οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω, ὦ
Προμηθεῦ, ἔς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κερῶν
ἐγχεί-

ut tua vice iam nos statim in crucem agamur
dicto non audientes: num idoneus esse tibi vi-
detur Caucasus, qui alios etiam duos capiat sibi
clavis adfigendos? At tu porrige dextram: tu
autem, Vulcane, include eam, additisque cla-
vis malleum valide quantum potes adige. Et
alteram praebe: haec etiam omnino bene re-
vincta esto. Recte habet: deuolabit iam mox
quoque aquila detonsura iecur, ut nihil non
habeas pro bella tua et solertissima fingendi arre.

3. PROM. Saturne, Iapete, tuque Ter-
ra mater, qualia perpetior miser, qui nihil
mali admisi! MERC. Nihil tu mali admisisti,
Prometheu, qui primum distributione carniū
tibi

ἐγχειρισθεῖς, ἔτῳς ἀδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπα-
τηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι,
τὸν Δίῃ δὲ παραλογίσασθαι ὅς τ' ἀκαλύψας ἄρ-
γέτι δημῷ; μέμνημαι Ἡσιόδου, νῆ Δί', ἔτῳς
εἰπόντος. ἔπειτα δὲ τὰς ἀνθρώπους ἀνέπλα-
σας, πανεργότατα ζῶα, καὶ μάλιστά γε τὰς
γυναῖκας· ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατον κτῆμα
τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, καὶ τῆτο ἔδωκας
τοῖς ἀνθρώποις. τοσαῦτα δεινὰ εἰργασμένος,
Φῆς μηδὲν ἀδικήσας δεδέσθαι.

ΠΡΟ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σὺ κατὰ τὸν
ποιητὴν ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι· ὅς τ' αὖ τοιαῦτα προ-
φέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως,
εἰ τα

tibi concredita, tam iniustam fecisti et fraudu-
lentam, ut tibi quidem subdole partes optimas
eximeres, Iouem autem circumuenires obteſtis
offibus adipe candida: memini sane Hesiodi sic
dicentis. Deinde homines effinxisti, animalia
vaserrima; atque in primis mulieres. Super
omnia denique, pretiosissimam Deorum posses-
sionem, ignem subreptum et illum ipsum dedi-
sti hominibus: tot mala quum perfeceris, vin-
ctum te esse dicis nulla re patrata.

4. PROM. Et tu mihi videris, Mercuri,
secundum poetam, inculpatum culpae, qui
italia aduersum me proferas, quorum ego
causa victus in Prytaneo capiendi honore,
siqui-

εἰ τὰ δίκαια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἑμαυτόν.
 εἰ γὰρ σχολή σοι, ἡδέως ἂν σοι δικαιολογησά-
 μην ὑπὲρ τῶν ἐγλημάτων, ὥς δειξάιμι ἄδικοι
 ἐγνωκότα περὶ ἐμῶ τὸν Δία· σὺ δὲ, σωμαῖος
 γὰρ εἶ, καὶ δεικνυῖς, ἀπολόγησάι ὑπὲρ αὐτῶ
 ὥς δίκαιον τὴν ψῆφον ἔθετο, ἀναπαυρῶσθαι με
 πλησίον τῶν Κασπίων τέτων πυλῶν, ἐπὶ τῶ
 Καυκάσῳ, οἰκτιζόν θέαμα πᾶσι Σκύθαις. ΕΡ.
 ἔωλον μὲν, ὦ Προμηθεῦ, τὴν ἔφεσιν ἀγωνίῃ,
 καὶ ἐς ἔδδεν δέον, ὅμως δ' ἔν λέγε· καὶ γὰρ ἄλ-
 λως περιμένειν ἀναγκαῖον, ἔστ' ἂν ὁ αἰετὸς
 καταπτῇ ἐπιμελησόμενός σε τῶ ἥπατος· τὴν
 ἐν τῶ μέσῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἀνείη ἔχον,
 εἰς

liquidem ex merito ius redderetur, me dignum
 aestimassem. Quod si vacuum tibi tempus, li-
 benter equidem apud te causam meam agam,
 ostendamque iniustam de me sententiam pro-
 nunciassse Iovem: tu vero, loquaculus enim es,
 et forensi calliditate praestans, partes eius
 tuere, et proba iuste calculum eum tulisse;
 quo damnatus sum ad crucem prope Caspias
 istas portas, in Caucaso, miserabilissimum spe-
 ctaculum omnibus Scythis. M E R C. Inani
 quidem, o Prometheus, prouocatione certa-
 bis, nullamque in rem: attamen dic: etenim
 tantisper, manere necesse est, dum aquila
 deuolet hepato tuum curatura. Quod autem in-
 terea vacui est temporis, optime fuerit factum,

εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι σοφιστικὴν, οἷος
εἴ σύ πανεργότατος ἐν τοῖς λόγοις.

ΠΡΟ. Πρώτερος ἔν, ὦ Ἑρμῇ, λέγε, καὶ ὅ-
πως με ὡς δεινότατα κατηγορήσης, μηδὲ καδυ-
Φῆς τι τῶν δικαίων τῆ πατρός· σὲ δὲ, ὦ Ἡ-
Φαιστ, δικαστὴν ποιῆμαί ἐγωγε. ΗΦ. μὰ Δί',
ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστῆ ἴσθι με ἔξων· ὃς
τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχρὰν μοι τὴν κάμινον
ἀπολέλοιπας. ΠΡ. ἔκῃν διελέμενοι τὴν κατη-
γορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη σύνειρε· ὁ
Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιίαν καὶ τὴν κρεα-
νομίαν αἰτιάσεται· ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰ-
πεῖν δεινοὶ εἰκόατε εἶναι. ΗΦ. ὁ Ἑρμῆς καὶ
ὑπὲρ

eo si ad declamationem audiendam abutamur
sophistae, qualis tu es astutissimus orationum
artifex.

5. PROM. Prior ergo dic, Mercuri: utque
me quam vehementissime accuses, nec quic-
quam tibi perire sinas eorum, quae pro iure pa-
tris dici possint. Te vero, Vulcane, iudicem
mihi lego. V V L C. Nullam in partem; sed pro-
be scito, me pro iudice accusatorem tibi fore;
qui igne subducto frigidum mihi fornacem reliqui-
sti. PROM. Quin ergo diuisa inter vos actio-
ne tu de furto iam differe: Mercurius autem et
hominum creationem, et carniū distributio-
nem inculcabit: ambo enim artifices et dicendi
peritissimi videntur esse. V V L C. Pro me di-
cet

ὑπὲρ ἐμῆ ἐρεῖ· ἐγὼ γὰρ ἔπρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω ταπάλᾳ· ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐσὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα ἔπαρέργως μεμελέτηται 1) αὐτῷ. ΠΡ. ἐγὼ μὲν ἔκ ἂν ποτε ὦμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθέλησαι ἂν εἰπεῖν, ἔδδ' ἐννειδιεῖν μοι τὸ τοιαῦτο, ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοιαῦτον, ὦ Μαίης παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνεσθαι τὴν κατηγορίαν.

ΕΡ. Πάνυ γέν, ὦ Προμηθεῦ, μακρῶν δειλόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρახσιευῆς, ἐπὶ τὰ σοὶ πεπραγ-

cet Mercurius: nam ego a iudicialium orationum studio longe absum, quippe circa caminum plerumque occupatus: hic vero rhetor est, a talia non leuiter ipsi sunt meditata. PROM. Nunquam putaueram fore, ut de furto Mercurius vellet dicere, mihi que exprobraret tale quicquam in arte simili versato: attamen si vel hoc ipsum, o Maiaie fili, aggredi sustines, tempus iam est peragere accusationem.

6. M E R C. Valde quidem, o Prometheu, longa opus sit oratione, et instructo quodam apparatu aduersus ea, quae tu perpetr-

P 2

petra-

1. Μεμελέτηται] Rhetorum proprium μελετᾶν, etiam tum, quando secum meditantur, quae in auditorio sint pronuntiaturi. Hemst.

πεπραγμένα· ἔχι δὲ ἀπόχρημόνα τὰ κεφάλαια
εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων· ὅτι ἐπιτραπέντι σοι
μοιράσαι τὰ κρέα, παντῶ μὲν τὰ κάλλις αἰετῶν
λαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τὰς
ἀνθρώπους ἀνέπλασας, ἔδεν δέον· καὶ τὸ πῦρ
κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτῆς· καὶ
μοι δοκεῖς, ὦ βέλτις, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς
τηλικούτοις πάνυ Φιλανθρώπου τῷ Διὶ πεπε-
ραμένος· εἰ μὲν ἔν ἔξαρκος εἰ μὴ εἰργάσθαι αὐ-
τὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσιν τινα μα-
κρὰν ἀποτείνειν, καὶ πειρᾶσθαι ὥς ἐνὶ μάλισσά
ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν· εἰ δὲ Φῆς τοιαύτην
πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ
τῆς

petraſti: nunc vero nonne ſatis eſt ſola capita
exponere tuorum criminum? quod, quum prae-
ficeris diuidendis carnibus, tibimet ipſi pul-
cerrimas ſeruare, deciperesque regem: quod
homines effuſeris, quo nihil minus fieri de-
buerat: quod ignem fuſſuratus a nobis detuli-
ſti ad iſtos. Et mihi quidem videris, o optime,
minime intelligere, in tanta criminum gra-
uitate quam clementem et benignum Iouem
fueris expertus. Quod ſi neges iſta te feciſſe,
arguendus eris, et longa quaedam oratio ex-
tendenda, adnitendumque mihi, vt quam poſ-
ſum maxime declarem veritatem: ſin concedis
talem te feciſſe diuiſionem carniū, conden-
dorum

τὰς ἀνθρώπους καὶ κερῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κελο-
φέναι, ἱκανῶς κατηγορηταί μοι· καὶ μακρότε-
ρα ἔκ ἂν εἴποιμι. λῆρος γὰρ ἄλλως τὸ τραῖτον.

ΠΡ. Εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρος ἐστίν, ἃ εἰρη-
κας, ὁψόμεθα μικρὸν ὕψερ· ἐγὼ δὲ καὶ ἐπεὶ
περ ἱκανὰ Φῆς εἶναι τὰ κατηγορημένα, πειρά-
σομαι ὡς ἂν εἶός τε ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλή-
ματα. καὶ πρῶτον μὲν ἀκυσὸν τὰ περὶ τῶν
κρεῶν. καίτοι, νῆ τὸν ἄρανόν, καὶ νῦν λέγων
ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τῷ Διὶ, εἰ ἔτω μι-
κρολόγος καὶ μεμψίμοιρός ἐστι, ὡς διότι μικρὸν
ὄσῃ ἐν τῇ μερίδι εὔρεν, ἀνσχολοπισθῆσόμε-
νον πέμπειν παλαιὸν ἔτω θεόν, μήτε τῆς συμ-
μαχίας μνημονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς
τὸ

dorum hominum inuentum nouasse, et ignem
subduxisse, satis est mihi accusatum, nec cur
plura dicam, causa est: plane enim videar nugari.

7. PRQM. Ista sintne nugae, quae dixisti,
videbimus paulo post. Ego vero, quandoqui-
dem sufficere ais, quae accusatoris sunt a te
prolata, conabor, quantum poterō, dissoluere
crimina. Primumque audi de carnibus. Atque e-
quidem, ita me iuuat Coelus, nunc etiam ista refe-
rens pudore suffundor Iouis vicem, qui tam fordi-
di sit contractique animi, ac suspiciosae querulus, ut,
quia paruulum os in sua portione reperit, in cru-
cem tollendum mittat vetustum adeo Deum, nihil
amplius auxilii lati memor, neque adeo irae

τὸ κεφάλαιον ὃ ἐστὶν ἐννοήσαντα· καὶ ὡς μετρά-
 κειν τὸ τοιαῦτον ὀργίζεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν, εἰ
 μὴ τὸ μείζον αὐτὸς λήψεται.

Καίτοι τὰς γε ἀπάτας, ὧς Ἑρμῇ, τὰς τοιαύ-
 τας συμποτικὰς ἔσας, ἔχρην, εἶμαι, ἀπομνή-
 μονεύειν· ἀλλ' εἰ καὶ τι ἡμάρτηται μεταξύ εὐώ-
 χημέμων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, καὶ αὐτὲς ἐν τῷ
 συμποσίῳ καταλιπεῖν τὴν ὀργήν· ἐς δὲ τὸ αὐ-
 ριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν,
 καὶ ἑωλόν τινα μνήμην διαφυλάττειν, ἀπαγε,
 ἔτε θεοῖς πρέπον, ἔτε ἄλλως βασιλικόν. ἦν
 γὰρ ἀφάλη τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας
 ταύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, καὶ τὸ σιλ-
 λαίνειν, καὶ ἐπιγελαῖν, τὸ καταλειπόμενον ἐς
 μέθην,

causa quantilla sit cogitans, et plane pueri esse
 illud, succensere atque indignari, nisi partem
 ipse maiorem accipiat.

8. Atqui versutias eiusmodi, Mercuri, con-
 viviales non decet, opinor, memori mente re-
 ponere; sed, si quid etiam peccatum fuerit in-
 ter epulas, ludum putare, atque ibi in conui-
 vio depositam iram relinquere: verum ut in
 crastinum sub pectore recondas odium, et iniu-
 riae recorderis, atque hesternae rei memoriam
 conferues, apage, neque Deos hoc decet, nec
 praeterea regium est. Quod si quis abstulerit a
 coniviis festiuitates eas, astum et iocos et sub-
 fannationes et irrisiones, nihil scilicet aliud erit
 reli-

μέθῃ, καὶ κόρος, καὶ σιωπῇ, σκυθρωπὰ καὶ
ἀτερπῇ πράγματα, καὶ ἥμισυ συμποσίῳ πρέ-
ποντα· ὥς ἐγὼ εἰδὲ μνημονεύειν εἰς τὴν ὕσε-
ραίαν ἔτι ὤμην τὸν Δίχ, ἔχ' ὅπως καὶ τηλι-
καῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσῃ, καὶ πάνδεινα
ἡγήσεσθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα,
παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσε-
ται τὸ βέλτιον ὁ αἰρέμενος.

Τίθει δὲ, ὦ Ἑρμῇ, τὸ χαλεπώτερον, μὴ
τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Δίῳ, τὴν
δ' ὅλην ὑφηρεῖσθαι· τί ἔν δια τῷτο ἐχρῆν, τὸ
τῷ λόγῳ, τῇ γῇ τὸν ἔρηνον ἀναμεμίχθαι, καὶ
δεσμὰ, καὶ σαυρὰς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπι-
νοεῖν,

reliquum, nisi ebrietas, satietasque et silentium,
res tetricae et iniucundae, quaeque minime
computationi conueniant. Quare nihil minus
putaram, quam recordaturum esse Iouem posttri-
die; nedum vt tanto opere propterea indi-
gnaretur, seque grauem iniuriam existimaret
esse passum, si distribuens aliquis carnes ludum
quendam luserit tentando, num, qui deligit,
meliozem partem dignoscat.

9. Pone vero, Mercuri, quod grauius est,
non minorem me partem attribuisse Ioui, sed to-
tam subripuisse: quid igitur? ideone oportebat,
quod prouerbio dicitur, terrae coelum misce-
ri, vincula, cruces, totumque Caucasum adin-

νσεῖν, καὶ αἰτὰς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἵππαρ ἐκ-
κόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορεῖ
τῷ ἀγανακτῆντος αὐτῷ μικροψυχίαν, καὶ ἀγέ-
νειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. τί
ἂν ἐποίησεν ἕτος ὅλον βῆν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν
ὀλίγων ἔνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται;

Καίτοι πόσω οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον
διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, ἥς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ
ἐς ὀργὴν ὀξυτέρως εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως
ἐκείνων ἔκ ἐστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σαδρῷ ἂν τι-
μήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἔψων, καθεὶς τὸν δάκτυ-
λον, τῷ ζῶμῳ περιελιχμήσας, ἢ ὀπτωμένων
ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρέχθισεν· ἀλλὰ
συγγνώμην ἀπονέμασιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ
ὀργι-

venire, et aquilas demittere, et iecur extunde-
re? Ista vide ne magnam patefaciant indignan-
tis humilitatem animi ignobilem, et in ira con-
cipienda leuitatem: quid enim hic designet, si
totum bouem perdiderit, qui frustulorum car-
nis paucorum causa tanto opere stomachetur!

IO. Contra homines quanto se praebeant ae-
quiores in istiusmodi rebus, quos credi poterat
ad iram esse promtiores Diis? et tamen eorum ne-
mo est, qui coquum cruce multarit; si carnes eli-
xans immisso digito de iusculo degustarit, aut assa-
tarum carniū quiddam auulsum deglutituerit:
sed veniam dant ipsis: fin est ut etiam valde
irascan-

ὀργισθεῖεν, ἣ κονδύλῃς ἐνέτριψαν, ἣ καὶ κατὰ
κόρρησ' ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ ἔδεις παρ'
αὐτοῖς τῶν τηλικύτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν
κρεῶν τοσαῦτα· αἰσχροὶ μὲν καὶ μοὶ ἀπολογεῖ-
σθαι· πολὺ δὲ αἰσχύῳ κατηγορεῖν ἐκείνῳ.

Περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τὰς ἀνθρώ-
πους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τῆτο δὲ, ὦ
Ἑρμῆ, διττὴν ἔχον 2) τὴν κατηγορίαν, ἢ κί-
δα καὶ ὅπως αἰτιᾶσθαι με· πότερα, ὡς ἔ-
δὲ ὅλως ἔχρην τὰς ἀνθρώπους γεγενῆσθαι, ἀλλ'
ἔμεινον ἢ ἀτρεμεῖν αὐτὰς γῆν· ἄλλως ὄντας ἀνέ-
ρασεν

irascantur, aut pugnos incutere solent, aut ala-
pas in malam ingerere; nemoque haecenus apud
eos in patibulum ire iussus ob tanta scilicet cri-
mina. De carnibus ista sunt satis, quorum ut
turpis est mihi defensio, sic multo turpior ipsi
accusatio.

II. De arte fingendi autem, deque eo, quod
homines fecerim, tempus iam dicere: illud au-
tem, Mercuri, quum duplicem habeat insimulatio-
nem, nescio equidem, quam in partem maxime
me criminemini: utrum, in totum non oportuisse
homines fieri, meliusque fuisse, si conquievis-
sent ac mansissent terra prorsus rudis atque inela-
borata;

2. Τῆτο --- ἔχον] Haec absolutae structu-
rae forma, qua nominativus genitivi locum
tenet, oppido familiaris est Graecis. Hemst.

γασον 3), ἢ ὡς πεπλάσθαι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δὲ
 τινὰ καὶ μὴ τῶτον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον;
 ἐγὼ δὲ ὁμῶς ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶτόν γε,
 ὡς ἐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τῆς βλάβης γεγένη-
 ται, τῶν ἀνθρώπων ἐς τὸν βίον παραχθέντων,
 πειράσομαι δεικνύειν· ἔπειτα δὲ, ὡς καὶ συμ-
 φέρου-

borata; an, eos quidem fingi debuisse, sed alium
 quendam, non hunc in modum, efformatos.
 At ego tamen de utroque dicam: et primum
 quidem, nullum omnino Diis ex eo damnum
 accidisse, quod homines in vitam sint producti,
 conabor ostendere: deinde, multum interesse,
 vt

3. Ἀτρεμεῖν γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργασον] Si
 homines non finxisset Promerheus, utique
 mansisset illa materia, ex qua sunt formati,
 γῆ ἄλλως ἀνέργασος, ipsique adeo homi-
 nes sine motu temere iacerent, nihil aliud
 quam lutum rude omnique formae decore
 nudatum. hoc est illud ἀτρεμεῖν. Quam
 ob rem *Luciani* verba talem habent sensum:
virum plane nullos homines oportuisse creari,
sed melius fuisse, si motus expertes, ut erant,
conquiescerent, terra nimirum prorsus infor-
mis atque arte nulla elaborata. Error Inter-
 pretum in eo versatus fuit, quod γῆν non
 materiam creandorum hominum, sed vel
 terrarum orbem, vel terram quamcumque
 rudem intellexerint. *Hemst.*

Φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπλῶ, ἢ
εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάνθρωπον συνέβαινε τὴν γῆν
μένειν.

Ἦν τοίνυν πάλα (ῥᾶον γὰρ ἔτω δῆλον ἀνγέ-
νοιτο εἴ τι ἡδίκησα ἐγὼ μετακωσμήσας, καὶ
νεωτερίσας τὰ περὶ τὰς ἀνθρώπους) τὸ θεῖον
μόνον καὶ τὸ ἐπὶ χεῖρας γένος. ἡ γῆ δὲ, ἀγρίον
τι χεῖμα καὶ ἄμορφον, ὕλαις ἅπασα, καὶ ταύ-
ταις ἀνήμεροις λάσιος· ἔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἡ
νεὼς· πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἡ ἕοικον, ἡ τί ἄλλο
τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἀπανταχόθι φαίνεται
μετὰ πάσης ἐπιμελείας τιμώμενα· ἐγὼ δὲ, αἰεὶ
γὰρ τι προβεβύω εἰς τὸ κοινόν, καὶ σκοπῶ
ὅπως

vt vtilius hoc ipsis et melius sit, quam si
terram desertam hominumque vacuum contigif-
set restare.

12. Ergo erat olim (facilius enim sic palam
fiat, an quid ego peccauerim alio ornatu indu-
cto noueque fabricatis hominibus) diuinum so-
lum ac coeleste genus: tellus vero inculta quae-
dam res et informis, siluis tota iisque agresti-
bus horrida: neque erant arae Deorum nec tem-
plum (qui poterat enim?) nec statua, neque si-
mulacrum, neque aliud quicquam eiusmodi, qua-
lia multa iam vbique apparent summa cum cura
in honore habita. Ego vero, semper enim ali-
quid consulo in commune, mecumque agito
quomodo

ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, ἐπιδώσει
 δὲ καὶ τὰλλα πάντα ἐς κόσμον, καὶ κάλλος,
 ἐνείονσα ὡς ἄμεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τῷ πηλᾷ
 λαβόντα, ζῶαντινὰ συστήσασθαι, καὶ ἀναπλά-
 σαι τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν αὐτοῖς προσεοικότα·
 καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι ὥμην τῷ θεῷ, μὴ ὄντος τῷ
 ἐναντίῳ αὐτῷ, καὶ πρὸς ὃ ἐμελλεν ἡ ἐξέτασις
 γιγνομένη εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνειν αὐτό· θνη-
 τὸν μέντοι αὐτὸ εἶναι· εὐμηχανώτατον δ' ἄλ-
 λως, καὶ συνετώτατον, καὶ τῷ βελτίονος αἰ-
 σθανόμενον.

Καὶ δὴ, κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν
 ὕδρι Φύρας, καὶ διαμυλάξας, ἀνέπλασα τὰς
 ἀνθρώπους, καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνε-
 πλά-

quomodo amplificentur res Deorum, ceteraque
 omnia incrementum capiant ornatus ac pulcritu-
 dinis, in animum induxi optimum fore factum,
 si, paruula quadam luti parte accepta, animalia
 componerem atque effingerem specie nobismet
 ipsis adsimilia: etenim ita statuebam, deficere
 quiddam naturam diuinam, dum nihil extat ipsi
 contrarium, ad quod instituta comparatione, illam
 esse beatiorem dilucide pateat: tum mortale illud
 esse volebam; artificiosissimum alioquin et pru-
 dentissimum, quodque melioris haberet sensum.

13. Itaque, secundum poetæ dictum, aqua
 terrae mixta et permollita effinxi homines,
 Mineruamque etiam aduocaui, ut una me-
 cum

πιλαθέσθαι μοι τῷ ἔργῳ. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγά-
 λα ἐγὼ τὰς θεὰς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὀρέ-
 πηλίκον, εἰ ἐν πηλῷ ζῶα πεποιήκα, καὶ τὸ
 τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον· καί, ὥς ἔοι-
 κε, τὸ ἀπ' ἐκείνης ἦττον θεοὶ εἰσιν οἱ θεοὶ, διό-
 τι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγέννηται. ἔτω
 γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττεμένων
 τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ
 μὴ ἄρα τῷτο δέδιδε, μὴ καὶ ἔτοι ἀπόσασιν ἐπ'
 αὐτὸν βελεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς
 τὰς θεὰς, ὥσπερ οἱ Γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ
 ἔδεν ἠδίκησθε πρὸς ἐμᾶ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν
 ἐμῶν ἔργων, δῆλον· ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἐν τῷ
 μικρό-

cum operi manum adcommodaret. Isthæc
 sunt scilicet, quæ gravia in Deos admisi: tum
 detrimentum viden quantum sit, qui e luto
 animalia confecerim, quodque hætenus erat
 immobile, in motum deduxerim: ex eo, ut vi-
 detur, tempore minus Dii sunt Dii, quia in
 terra quoque animantia quædam mortalia ex-
 titerint: quippe illud etiam Iupiter indignatur,
 quasi deteriore Dii essent conditione ab homi-
 num ortu; nisi forte hoc veretur, ne et illi de-
 fectionis consilia aduersum se ineant, bellum-
 que inferant Diis perinde ac Gigantes. At ni-
 hil vobis accidisse mali a me, Mercuri, meis-
 que operibus, est manifestum: sin, ostende tu
 vnum

μικρότατον, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσθαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν.

"Οτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγέννηται τοῖς θεοῖς, ἕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψῃς τὴν γῆν ἔκети αὐχμηρὰν καὶ ἀκκλῆ ἔσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικημένας, ἅπανταχῶ δὲ βωμᾶς, καὶ θυσίας, καὶ ναῶς, καὶ πανηγύρεις· μεσαὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἑμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τέτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτεν ἂν τῆς χρήσεως· νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς· μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σὺ δέ, ὦ Ἑρ-

vnum aliquod vel minimum, et conticeſcam, ac iuſta me perpeſſum a vobis fatebor.

14. Quin contra haec in rem eſſe Deorum, ita maxime diſcas, ſi conſideres terram non amplius horridam et pulcritudine ſpoliatam, ſed urbibus, cultis agris, plantisque mitibus ornate diſtinctam, mare nauigatum, inſulas habitatas, vbique aras, ſacrificia, templa, feſtorumque celebritates: Iouis autem plenae omnes viae, cuncta hominum forā. Quod ſi mihimet ſoli homines velut legitimam poſſeſſionem effinxiſſem, priuatis uſibus ſtudere potuiſſem videri: nunc vobiſcum communicatam in medium attuli. Imo, quod magis eſt, Iouis, Apollinis et tua, Mercu-

ὦ Ἑρμῆ, νεὸς ἰδεῖν ἅπανταχοῦ ἐσι, Προμη-
θέως δέ, ἔδαμῶς. ὁρᾷς ὅπως τὰμαυτᾶ μόνῃ
σκοπῶ, τὰ κοινὰ δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάτ-
τω ποιῶ.

Τίθει δέ μοι, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τόδε· ἐννόησον,
εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀμάρτυρον, ἢ κτῆμα, ἢ
πρῶμα, ὃ μηδεὶς ὄψεται, μηδὲ ἐπαινέσεται,
ὁμοίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσσεσθαι τῷ ἔχοντι.
πρὸς δὴ τι τῶτ' ἔφην; ὅτι, μὴ γιγνομένων τῶν
ἀνθρώπων, ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶ-
ναι τῶν ὄλων· καὶ πλεῖτόν τινα πλετήσεν ἐμέλ-
λομεν, ἔτε ὑπ' ἄλλῃ τινὸς θαυμασθῆσόμενοι,
ἔτε ἡμῖν αὐτοῖς ὁμοίως τίμιον. ἔδὲ γὰρ ἂν εἴ-
χομεν πρὸς ὃ, τι ἐλάττον παραθῶμεν αὐτόν,
ἔδ'

Mercuri, templa videre nusquam non datur; Pro-
methei nusquam: viden' vt meis solius commodis
inuigilem, publica prodam et imminuam?

15. Hanc porro rationem mihi pone, Mer-
curi: expende tecum, tibine videatur bonum
aliquod teste carens, seu possessum, siue arte
laboratum sit, quod nemo videat, laudet nemo,
similiter suaue iucundumque fore habenti? quor-
sum autem illud dixi? quia non factis homini-
bus testem habitura non erat pulcritudo vniuer-
si: nimirum diuitiis abundaremus, quae neque
alii cuiquam essent in admiratione, nec nobis-
met ipsis perinde carae; nihil enim extaret omni-
no, ad quod tanquam imperfectius eas exigere-
mus;

ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐδαιμονῶμεν, ἔχ' ὁρῶν-
 τες ἀμοίρας τῶν ἡμετέρων τινάς. ἔτω γὰρ δὴ
 καὶ τὸ μέγα δευχθεῖν ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ
 παραμετροῖτο· ὑμεῖς δέ, τιμῶν ἐπὶ τῷ πολι-
 τεύματι τέτω δέον, ἀνεσχυρώκατέ με, καὶ
 ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδεδώκατε τῷ βε-
 λεύματος.

Ἀλλὰ κακῆργοί τινες Φῆς εἶναι ἐν αὐτοῖς, καὶ
 μοιχεύει, καὶ πολεμῶσι, καὶ ἀδελφὰς γαμῶ-
 σι, καὶ πατράσιν ἐπιβελεύει· παρ' ἡμῖν γὰρ
 ἔχ' πολλὴ τέτων ἀφθονία; καὶ ἔ' δήπερ διὰ
 τῆτο αἰτιάσαιτ' ἂν τις τὸν ἔρανόν, καὶ τὴν
 γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεσήσαντο· ἐπεὶ καὶ τῆτο
 ἴσως

mus; neque intelligeremus, quanta versemur
 in felicitate, nisi quosdam intueri daretur bo-
 norum nostrorum expertes: sic enim demum
 magnum patefiat esse magnum, si ad parui men-
 suram compareretur. Vos vero, quem decebat
 ob sollers inuentum honoribus afficere, in cru-
 cem sustulistis me, easque mihi vices reddidi-
 stis consilii.

16. At maleficos esse quosdam ais in iis: adul-
 teria committunt, bella gerunt, sorores du-
 cunt, patribus infidiantur: quasi apud nos non
 magna sit vitiorum illorum copia: nec sane
 propterea quis culpauerit Coelum et Terram,
 quod nos condiderint. Hoc insuper fieri
 potest,

ἴσως Φαίης ἂν, ὅτι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
 πράγματα ἐπιμελεσμένους αὐτῶν. ἔκῃν διὰ γε
 τῆτο καὶ ὁ νομεὺς ἀχθέσθω ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν
 ἀγέλην, διότι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελεῖσθαι
 αὐτῆς. καὶ εἰτέ τω γε ἐργῶδες τῆτο, καὶ ἡδὺ
 ἄλλως, καὶ ἡ Φροντίς ἐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα
 διχτρειβὴν. τί γὰρ ἂν ἐπράττεμεν, ἐκ ἔχοντες
 ὧν προνοῶμεν; ἤργαζμεν ἂν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπί-
 νομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορέμεθα, εἰδὲν
 ποιοῦντες.

“Ὁ δὲ μάλιστα με πνίγει, τῆτ’ ἐστίν· οἱ μεμ-
 φόμενοι τὴν ἀνθρωποποιίαν, καὶ μάλιστα τὰς
 γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλεί-
 πετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι
 δέ,

poteſt, vt dicas, neceſſum eſſe multis nos nego-
 tiis implicari, dum cuſamus illos: eandem igi-
 tur ob cauſam paſtor indignetur, quod gregem
 habeat, cuius ſibi cura ſit gerenda: fuerit hoc
 ipſi laborioſum, at iucundum itidem: eaque ſol-
 licitudo non ingrata praeber occupationem.
 Nos autem quid ageremus non habentes, qui-
 bus proſpiciamus? ceſſaremus ſcilicet, bibere-
 turque nobis neclar, et ambroſia nos ingurgi-
 taremus otioſi.

17. Quod vero me maxime vrit, hoc eſt: qui
 inculſatis hominum fabricationem, et potiſſimum
 mulieres, ipſi tamen amaris eas, neque inter-
 mittitis in terram deſcendere nunc in tauros,

Q

alias

δὲ, σάτυροι καὶ κύναι γινόμενοι, καὶ θεὸς ἐξ αὐτῶν 4) ποιεῖσθαι ἀξιζῶντες. ἀλλ' ἐχρῆν, ἴσως Φήσεις, ἀναπεπλάσθαι τὰς ἀνθρώπους, ἄλλον δὲ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν εἰσικότας· καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τέττε ἀμεινον προεσησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπισάμην; ἢ ἀσύνητόν καὶ θηριῶδες εἶδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἡ θεοῖς εἴθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας

alias in satyros et cynos versi, deosque ex illis procreare non dedignamini. At nihil oberat, forte dices; quominus homines effingerentur, sed alium quendam in modum, nec nobis similes: at quod aliud exemplar isto melius mihi proposuissē, quod omnino pulcrum sciebam: num rationis expers et ferum conueniebat, atque agreste elaborari animal? quomodo Diis sacrifici-

4. Ἐξ αὐτῶν] A sensu horum percipiendo longe abfuerunt Interpretes. Vt παῖδας ποιεῖσθαι ἐκ γυναικὸς creberrimum est, sic Prometheus hic perquam facete, mutata nonnihil locutione θεὸς ποιεῖσθαι dixit: illos enim ipsos Deos, qui se tam grauitur ob formatos homines accusent, tanto in mortales feminas libidinis ardore ferri, vt nullam non formam quantumuis indecoram induentes perlibenter cum iis consuescant; liberos etiam Deos ex iis procreare ac, suscipere haud dedignentur. Hemst.

λας ὑμῖν τιμὰς ἀπέπειμαν, ἔχῃ τοιαῦτοι γενόμενοι; ἀλλ' ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, ἐκ δυνεῖτε, καὶ ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι, μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας· τὸν δὲ πᾶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον ἀνεσφύρωκατε. περὶ μὲν ἐν τῶν ἀνθρώπων καὶ ταῦτα ἴκανα.

Ἦδη δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐποτειδίζοντάυτην κλοπὴν. καὶ πρὸς θεῶν τὰτό μοι ἀποκρίναι, μὴδὲν δυνήσας· ἐσθ' ὅ, τι ἡμεῖς τῷ πύρρι ἀπολωλέκαμεν, ἐξ ὅτε καὶ παρ' ἀνθρώποις ἐξίν; ἐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ, οἶμαι, φύσις τεταῖ τῷ κτήματος ἔδεν τι ἑλαττον γήγνηται, εἰ καὶ τις ἄλλος αὐτῷ μεταλάβοι·
οὐ.

conferrent, aliosque vobis honores tribuissent? et vos tamen, quando hecatombas offerunt, nullam moram facitis, etsi vel Oceanus longo itinere sit petendus, ut visitis probissimos Aethiopas: me vero, honorum vobis et victimarum causam, in patibulum egistis. De hominibus quidem ista sufficiunt.

18. Iam, si videtur, ad ignem transeo, exprobratumque tanto opere furtum. Per Deos ergo hoc mihi responde nihil moratus: estne quisquam istius ignis, quod amissum, ex quo apud homines est? non dixeris: haec opinor, natura eius rei, nihil ut decrescar, etsi vel alius inde partem capiat: non

οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένε τινός· Φθόνος δὲ ἀντικρυς τὸ τοῖστο, ἀφ' ὧν μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκησθε, τῶτων κωλύειν μεταδίδοναι τοῖς δεομένοις· καίτοι θεᾶς γε ὄντας, ἀγαθὰς χρὴ εἶναι, καὶ δοτῆρας ἑάων, καὶ ἔξω Φθόνα παντὸς ἐξάνα· ὅπερ γέ ἐι καὶ τὸ πᾶν τῶτο πῦρ ὑφελόμενος κατεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μὴδ' ἄλλως τι αὐτῷ καταλιπὼν, ἢ μέγα ὑμᾶς ἠδίκαν· ἔδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖσθε αὐτῷ, μήτε ῥιγῶντες, μήτε ἔψοντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε Φωτὸς ἐπιτεχνήτῃ δεόμενοι.

Οἱ δὲ ἄνθρωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως
 χρωῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς θυσίας,
 ὅπως

enim extinguitur, si quis ex eo lumen accenderit: invidia vero planissime est, ex qua nullum ad vos damnum redeat, eorum prohibere ne usus impertiatur indigentibus: atqui Dii quum sitis, beneficos esse oportet, commodorumque largitores: procul ab invidia remotos. (Hocine vos aegre feratis) ubi, si vel omnem hunc ignem subreptum detulisset in terram, nihilque omnino ex eo reliquisset, haud magna a me vobis iniuria foret facta: neque enim vos eo indigeris, ut qui non frigeatis, nec ambrosiam coquatis, neque opus habeatis arte facta luce.

19. Hominibus vero ignis usus est et ad alia pernecessarius, et plurimum ad sacrificia,
 ut

ὅπως ἔχσιν κνίσσᾱν ἀγυιάς, καὶ τῷ λιβανωτῷ
 θυμιάν, καὶ τὰ μηρία καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν.
 ὁρῶ δὲ ὑμᾶς μάλισα χαίροντας τῷ καπνῷ, καὶ
 τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην οἰομένους, ἐπὶ τὴν
 εἰς τὸν ἔρανον ἡ κνίσσα γένηται ἐλίσσόμενη πε-
 ρὶ καπνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμψις ἀνγέ-
 νοιτο αὕτη τῇ ὑμετέρᾳ ἐπιθυμίᾳ. θαυμάζω
 δὲ ὅπως ἔχῃ καὶ τὸν ἥλιον κεκωλύκατε κατα-
 λάμπειν αὐτὸς· καίτοι πῦρ ἔτος ἐς πολὺ φει-
 ότερόν τε, καὶ πυρωδέσσερον. ἢ καὶ κείνον αἰτιά-
 σθε, ὡς σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα; εἰρηκα-
 σφῶ δέ, ὦ Ἑρμῆ καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ κα-
 λῶς εἰρήσθαι δοκεῖ, διευθύνατε, καὶ διελέγχε-
 τε· καὶ γὰρ αὐθις ἀπολογήσομαι.

E P.

ut possint nidore vaporare vias, thus adolere,
 et lumbos hostiarum in aris: video sane vos
 summo opere delectari isto fumo, easque epu-
 las putare suauissimas, quando nidor in coelum
 penetrat multo fumi volumine subuectus: ad-
 verferetur ergo haec criminatio quam maxime ve-
 stro desiderio. Miror autem, quomodo nec so-
 lem vetueritis eos illustrare: atqui ignis hic est
 multo diuinior et flagrantior: aut illumne et-
 iam accusatis, quasi dissipantem propriam vo-
 bis possessionem? Dixi: vos autem unusquisque,
 Mercuri et Vulcane, si quid minus recte dictum
 videatur, emendate et arguite; tumque ego
 iterum partes meas tuebor.

Q 3

20. MERC.

ΕΡ. Οὐ ρέδιον, ὦ Προμηθεῦ, πρὸς ἔτῳ γενναίου σοφιστὴν ἀμιλλᾶσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὦνῃσο, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήματά σε. εὖ γὰρ οἶδα, ὡς ἕξ καὶ δέκα γύπας ἂν ἐπέσησέ σοι τὰ ἔγκατα ἐξαίρησοντας· ἔτῳ δεινῶς αὐτῶν κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δοκῶν. ἐκεῖνο δὲ γε θαυμάζω, πῶς μάντις ὢν 5) ἔπρασγίνωσκας ἔτῳ κολασθῆσόμενος. ΠΡΟ. ἡπιστάμην, ὦ Ἑρμῇ, καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀπολυθήσεται αὐτίς αἶδα, καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος ἐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ἐν Φῆς ἐπιπτῆ-

20. MERC. Facile non est, Promethæu, cum tam valido sophista contendere. Ceterum gratulare tibi, quod Iupiter istam orationem tuam non inaudiuert: sexdecim enim, quod probe scio, vultures apposuisse tibi ad intestina eruenda; tam grauitè ipsum obiurgasti, dum causam tuam agere videris. Illud equidem miror, quo pacto, quum sis vates, non præsciueris hoc te supplicio puniendum esse? P R O M. Noueram illud, Mercuri; et me solui debere in posterum, noui: et iam quis Thebis adueniet tuus amicus non longo temporis interuallo, sagittis confixurus eam, quam
in me

5. Μάντις ὢν] Non vates tantum, qualem se probat Dial. sequ. sed omnis fere vaticinandi artis monstrator. Hemst.

ἐπιπτήσσομαι μοι τὸν αἰτόν. ΕΡ. εἴ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχέμενον, οὐ μὲν τοι καὶ κρεανομᾶντά γε.

ΠΡΟ. Θάξρει· καὶ σύνεωχῆσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, ἐν ἀντὶ μαρᾶς εὐδαιμονίας. ΕΡ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ἐκνήσης ἐπείν. ΠΡΟ. οἶσθα, ὦ Ἑρμῆ, τὴν Θέτιν; ἀλλ' οὐ χρὴ λέγειν. Φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόρρητον, ὡς μισθὸς εἶη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης. ΕΡ. ἀλλὰ Φύλαττε, ὦ Τитάν, εἰ τῶτ' ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν, ὦ Ἥφαιστε, καὶ γὰρ ἔτος ἤδη πλησίεν ὁ αἰτός. ὑπόμενε· ἐν
καρτε-

in me inuolaturam esse dicis, aquilam. MERC. Ea, Prometheu, utinam eueniant, teque intuear solutum, et una nobiscum epulante; sic tamen, ut carnes non distribuas.

21. PROM. Bono esto animo: et simul vobiscum epulaber, et Iupiter me vinculis soluet pro non exigua felicitate. MERC. Quanam ista? eloqui ne graueris. PROM. Nostin, o Mercuri, Therin? sed non expedit dicere: custodire praeest hoc arcanum, ut merces sit et pretium, quo me a poena redimam. MERC. Quin tu tecum serua, o Titan, siquidem hoc melius est: nos autem abeamus, Vulcanes; iam enim ecce quae prope adest, aquilam. Tu vero sustine

καρτερώς· εἶη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον, ὃν
Φῆς, τόξότην ἐπιΦαῖναι, ὡς παύσειέ σε ἀνα-
τεμνόμενον ὑπὸ τᾷ ἐριέχ.

fortiter: atque vtinam tibi iam Thebanus ille,
quem dicis, sagittarius exoriat, ut te liberet
laceratum ab ista alite.

Θεῶν Διάλογοι.

I.

Προμηθεύς, καὶ Διός.

ΠΡΟΜ. **Λ**ῦσέν με, ὦ Ζεῦ· δεινὰ γὰρ ἤδη
πέπονθα. **ΖΕΥΣ.** λύσω σε Φῆς,
ὃν ἔχρην βρυχέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν
Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ
ἐκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἥ-
παρ

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis.

ΠΡΟΜ. **S**olve me, o Iupiter: nam gravia
iam passus sum. **IUP.** Ten' ut sol-
vam, ais, cuius oportebat graviore habentis
compedes, Caucaso toto super caput iniecto, a
sexdecim vultibus non solum detonderi he-
par,

παρ'), ἀλλὰ καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξορύττεσθαι,
 ποῦθ' ὧν τοιαῦθ' ἤρ' αἰν' ζῶα ἀνδρώπης ἐπλασάς,
 καὶ τὸ πῦρ ἐκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδη-
 μιέργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ
 διανομῇ τῶν κρεῶν, οὗκ ἔπιμελῃ κεκαλυμμένα
 μοι παραθεῖς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυ-
 τῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; ΠΡ. ἔκ' ἐν ἰκα-
 νῇν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτακτα τοσῶτον χρόνον τῷ
 Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα ὀρνέων ἀ-
 πολέμενον αἰτὸν τρέφων τῷ ἥπατι. ΖΕΥΣ.
 οὐδὲ πολλοσημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν.
 ΠΡ. καὶ μὴν ἐκ ἀμισθί με λύσεις, ὦ Ζεῦ, ἀλ-
 λά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον.

ZETΣ.

par, sed et oculos effodi pro eo quod talia nobis
 animantia homines finxeris, ignem furripueris,
 et mulieres sis fabricatus: nam me quidem quod
 deceperis in distributione carniū, dum ossa adipe
 obiecta mihi apponis, et praestantiorem par-
 tem tibi met servas, quid attinet dicere? PROM.
 Nonne ergo sat iam poenarum exfolui tantum
 temporis Caucaſo affixus, quae auium cunctarum
 pessime perire mereretur, aquilam alens iecore?
 IVP. Hoc ne multesimum quidem eorum, quae
 te decet pati. PROM. At non fine mercede
 quidem me solues, Iupiter: sed tibi indicabo
 quiddam valde magni momenti.

Q 5

2. IVP.

1. Κεῖρεσθαι τὸ ἥπαρ] Locutio in hac re
 consensu scriptorum quali propria. Hemst.

ΖΕΥΣ. Κατασοφίσῃ με, ὦ Προμηθεῦ. ΠΡ. καὶ τί πλεον ἔξω; ἔ γάρ ἀγνοήσεις αὐθις ἔνθα ὁ Καύκασός ἐστιν, ἀδ' ἀπορήσεις δεσμῶν, ἥ τι τεχνάζων ἀλίσκωμαι. ΖΕΥΣ. εἰπέ πρότερον ὃν τινα μισθὸν ἀποτίσῃς ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. ΠΡ. ἢν εἶπω ἐφ' ὃ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος; ΖΕΥΣ. πῶς γάρ ἔ; ΠΡ. παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ. ΖΕΥΣ. τουτὶ μὲν ἔγνωσ. τί δ' ἔν τὸ ἐπὶ τάτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθεὺς εἰρεῖν. ΠΡ. μηδέν, ὦ Ζεῦ, κοινωνήσης τῇ Νηρηίδι· ἦν γάρ αὐτὴ κυοφορήσῃ ἐκ σέ, τὰ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἐδράσας τὸν

2. IVP. Tu me dolis circumuenire studes, Prometheu. PROM. Ecquid ex eo lucri capiam? non enim ignoraturus es postea, vbi Caucasus sit, neque carebis vinculis, si quas technas struere deprehendar. IVP. Ede prius, quam mercedem sis soluturus ita nobis necessariam. PROM. Si dixero, quo nunc vadas, num tibi fide dignus habebor, si de reliquis etiam praedicam? IVP. Quidni? PROM. Ad Thetidem properas, cum ea congressurus. IVP. Id quidem peruidisti: quid tum porro? videris enim aliquid veri dicturus. PROM. Tu ne, Iupiter, rem habueris cum Nereide: etenim, si vterum ferat ex te, quod erit natum pari te modo tractabit, quo tu Satur-

τὸν Κρόνον. ΖΕΥΣ. τῆτο Φῆς, ἐμπεισθαι
 με τῆς ἀρχῆς; ΠΡ. μὴ γένοιτο, ὦ Ζεῦ. πλὴν
 τοῖδ' ὅτι ἡ μᾶξι αὐτῆς ἀπειλεῖ. ΖΕΥΣ. χαι-
 ρέτω τοιγαρὲν ἡ Θέτις· σὲ δὲ ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ
 τέτοις λυσάτω.

Saturnum. IVP. Hoc scilicet significas, eie-
 ctum me iri imperio. PROM. Absit omen, o
 Iupiter: neque tamen non tale quid concubi-
 tus eius minatur. IVP. Valeat ergo Thetis:
 te autem Vulcanus huius moniti gratia soluat.

II.

Ἔρωτος καὶ Διός.

ΕΡΩΣ. **Α**λλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ, σύγ-
 γνωδί μοι· παιδίον γάρ εἰμι, καὶ
 ἔτι ἄφρων. ΖΕΥΣ. σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, δὲ
 ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τῷ Ἰαπετῷ 2); ἢ διότι μὴ
 πῶγω-

Cupidinis et Iouis.

CVPID. **A**t si quid etiam peccaui, Iupiter, igno-
 sce mihi: puerulus enim sum, atque
 adhuc insipiens. IVP. Tunc puerulus, o Cupido,
 qui vetustior es multo Iapeto: an, quia nec
 barbam

2. Ἀρχαιότερος τῷ Ἰαπετῷ] De senibus et
 iam delirantibus per contumeliam ponitur.
 Ad

πώγωνα; μηδὲ πολιὰς ἔφυσας, διὰ ταῦτα καὶ
βρέφος ἀξιοῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανῆργος
ὢν; ΕΡ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ γέρων, ὡς Φῆς;
ἐγὼ, διότι με καὶ πεδῆσαι διανοῇ; ΖΕΥΣ.
σκόπει, ὦ κατάρατε, εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν
ἄτως ἐντρυφᾷς, ὥς μὴδὲν ἐστὶν ὃ μὴ πεποίη-
κας με, σάτυρον, ταῦρον, χρυσόν, κύκνον, ἀε-
τόν· ἐμὰ δὲ ὅλως ἐδεμίαν ἦντινα ἐρασθῆναι πε-
ποίηκας, ἐδὲ συνῆκα ἡδύς· γυναικὶ δὲ σὲ γεγε-
νημένος· ἀλλὰ με δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρόπτειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦρον,
ἢ κύκ-

barbam nec canos protulisti, propterea infans
haberi vis, quum vetulus sis et vaser? CVP.
Quid autem in te commisi vetulus, ut ais, ego,
cur me vincire quoque mediteris? IV P. Vide,
exsecrande, an parua; qui mihi quidem eum in
modum insultas, ut nihil sit, quod non feceris
me, satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam:
me autem omnino nullam, quae amaret, effecisti;
neque intellexi amabilem mulieri opera tua me factum:
quin necesse habeo praestigiis aduersum illas uti,
et celare memet: tum taurum cycnum-

Ad astutiam et calliditatem, quae multis an-
norum experimentis colligitur *Noster* retulit:
simul autem ad ea respicit, quae veterum
Theologia de Amoris origine, Deorum
vetustissimi, tradidit. *Hemst.*

ἢ κύκνον· Φιλᾶσιν, ἐμὲ δὲ ἦν ἰδῶσι, τεθνήσκουσιν
πὸ τῶν δέσας.

ΕΡ. Εἰκότως. ἔγὰρ Φέρεσιν, ὦ Ζεῦ, θνη-
ταὶ ἔσασιν τὴν πρόσψιν. ΖΕΥΣ. πῶς ἔν τὸν
Ἀπόλλω ὁ Βράγχος καὶ ὁ Τάκινθος Φιλᾶσιν;

ΕΡ. ἀλλ' ἡ Δάφνη καὶ κείνον ἔφευγε, καίτοι κο-
μήτην καὶ ἀγένοιον ὄντα. εἰ δ' ἐθέλεις ἐπέρα-
σος εἶναι, μὴ ἐπίσειε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κε-
ραυνὸν Φέρε, ἀλλ' ὡς ἡδίστον ποιεῖ σεαυτὸν, ἐκα-
τέρωθε καθεκείμενος βοσρεύχας, τῇ μήτρᾳ 3)
τέτρεσ ἀνειλημμένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου

χρυσί-

cychumne amant; me si videant, moriuntur
prae timore.

CVP. Merito sane: neque enim ferre
possunt, Iupiter, mortales tuum conspectum.

IVP. Qui fit ergo, ut Apollinem Branchus et
Hyacinthus ament? CVP. At Daphne illum

quoque fugit, tametsi comatum et imberbem.

Quod si amabilis esse velis, ne aegidem quate,
neque fulmen fer, sed quam iucundissimum te
redde, utrimque demissam caesariem mitra sub-

aura-

3. Τῇ μήτρᾳ] Tegmen hoc capitis parum vi-
rile habitum vel inde constat, quod a Iu-
none inter ea recensetur, quae indicio erant,
Bacchum luxu perditum et effoeminatissi-
mum esse. du Soul.

χρυσίδας, ὑπ' αὐλῶ καὶ τυμπάνοις εὐρυθμα
βαῖνε, καὶ ᾄψι ὅτι πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
τῶν Διονύσου Μαινάδων. ΖΕΥΣ. ἄπαγε, ἐκ
ἂν δεξαίμην ἐπέρασος εἶναι τοιοῦτος γενόμενος.
ΕΡ. οὐκοῦν, ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε· ῥάδιον
γὰρ τᾷτό γε. ΖΕΥΣ. οὐκ· ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀ-
πραγμονέστερον δ' αὐτοῦ 4) ἐπιτυγχάνειν· ἐπὶ
τάτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

auratos, ad tibiam et tympana concinne ingre-
dere: tum tu videbis plures te secuturas esse,
quam Bacchi Maenades. IV P. Apage: mul-
tum abssum, ut amabilis esse velim tali ornatu.
CVP. Quin ergo, Iupiter, amare noli: fa-
cile hoc quidem. IV P. Nequaquam: equi-
dem amare velim, sed faciliore via potiri: ~~que~~
que ipsa te conditione dimitto.

4. Αὐτᾷ] Positum intelligo pro τᾷ ἐρᾶν·
ἐπιτυγχάνειν τᾷ ἐρᾶν, votis atque amoris
fructu potiri. Ἐπὶ ταῖς αὐτοῖς, sub hac
ipsa conditione. Hemst.

III.

Διὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ZETΣ. Τὴν τῷ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν εἶ-
 σθα, ὦ Ἑρμῆ; **ΕΡ.** ναι. τὴν
 ἰὼ λέγεις. **ZETΣ.** ἂν ἐτὶ παῖς ἐκείνη ἐξῇ,
 ἀλλὰ δάμαλις. **ΕΡ.** τεράσιον τῷτο. τῷ τρέ-
 πῳ δ' ἐνῆλάνθη; **ZETΣ.** ζήλοτυπήσασα ἡ
 Ἥρα, μετέβαλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλ-
 λό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι·
 βεκόλον τινὰ πολυόματον Ἄργον τᾶνομα ἐπέ-
 σησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, αὐπρὸς ὧν. **ΕΡ.**
 τί ἂν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; **ZETΣ.** καταπτάμα-
 ρος ἐς τὴν Νέμεαν (ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βε-
 κολεῖ)

Iouis et Mercurii.

IVPIT. Inachi filiam, formosam illam, nosti,
 ὦ Mercuri. **MERC.** Vtique: nimi-
 rum Io. **IVP.** Non amplius puella est ea, sed
 iuuenca. **MERC.** Prodigiousum hoc; at quo
 tandem modo mutata est? **IVP.** Aemulata Iu-
 no mutauit eam: quin etiam nouum aliquod ma-
 lum machinata est aduersus miseram illam: bu-
 bulcam aliquem multis oculis, Argum nomine,
 adposuit, qui pascat iuuenecam insomnis. **MERC.**
 Quid igitur nos oportet facere? **IVP.** Quum
 deuolaris in Nemeam (illic vsipiam Argus pa-
 scit)

κολεῖ) ἐκεῖνον μὲν ἀπέκτεινον, τὴν δὲ Ἰὼ διὰ
τῆ πελάγης εἰς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἰσὶν
ποιήσων. καὶ τοιοῦτον ἔσω θεὸς τοῖς ἐκεῖ· καὶ
τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τὰς ἀνέμους ἐπιπεμ-
πέτω 5), καὶ σωζέτω τὰς πλείοντας.

scit) eum interfice; Io per pelagus in Aegy-
ptum abductam Hin fac. In posterum fit Dea
ibi incolentibus, Nilum exundare faciat, ven-
tos immittat, et seruet nauigantes.

5. Τὰς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω] *Ventos secundos
ac ferentes immittat.* Ἐπιπέμπειν de Diis in
vtramque partem vsurpatur. Iam non ob-
scurum est, quemadmodum His ἀνέμους ἐπι-
πέμπειν dici possit: nam ad illius quoque
curam et tutelam, qui in mari periclitaban-
tur, pertinere sunt existimati: hinc tot vo-
tiuae tabellae in Isidis templis. *Hemst.*

IV.

Διὸς καὶ Γανυμήδους.

ZETΣ. Ἄγε, ὦ Γανύμηδες (ἤκομεν γὰρ ἔνθα
ἔχρην) Φίλησόν με ἤδη, ὅπως αἰ-
δῆς οὐκέτι ῥάμφορ ἀγκύλον με ἔχοτα, οὐδ'
ὄνυχας

Iouis et Ganymedis.

IVPIT. Ἄγε, Ganymedes, venimus enim, quo
oportebat, osculare me iam, ut scias
non amplius rostrum aduncum habere me, ne-
que

δρυχας ὀξεῖς, ἔ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμεν σοι πτη-
νὸς εἶναι δοκῶν. ΓΑΝ. ἀνθρῶπε, ἐν ἀετὸς
ἀρτι ἦσθα, καὶ καταπτάμενος ἤρπασάς με ἀπὸ
μέσσω τῆ ποιμνίης; πῶς ἐν τὰ μὲν πτερὰ ἐκεῖνά
σοι ἐξεργύηκε, σὺ δ' ἄλλος ἤδη ἀναπέφηνας;
ΖΕΥΣ. ἀλλ' ἔτε ἀνθρῶπος, ἐν ἐρῶς, ὦ μει-
ράκιον, ἔτε ἀετὸς, ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν
θεῶν ἔτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν 6) ἀλλάξας
ἐμαυτὸν. ΓΑ. τί Φῆς; σὺ γὰρ ὁ Πάν ἐκεῖνος;
εἴτα πῶς σύριγγα ἐν ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, ἔδὲ
λάσιος εἰ τὰ σκέλη; ΖΕΥΣ. μόνον γὰρ ἐκεῖνον ἡγῇ
θεόν;

que vngues acutos, neque alas, qualis videbar
tibi volucris specie. ΓΑΝ. Tu; homo, non
aquila modo eras, quumque deuolasties, rapui-
sti me a medio grege? quomodo igitur alae
istae tibi defluerunt, tuque iam alius euasi-
sti? ΙΡ. At neque homo sum ego, quem
vides, adolescentule, neque aquila; sed omnium
rex Deorum hicce sum, commode mutata
forma. ΓΑΝ. Ain: tu enim es Pan iste? at
quomodo fistulam non habes, nec cornua, neque
hirta crura? ΙΡ. Eumne tu solum putas
Deum?

6. Πρὸς τὸν καιρὸν] Intelligi voluit *Lucianus*
opportune, vtilitatisque meae seruiens, vt
hac aquilae figura celatus te raperem in
coelum delicias meas. Ita πρὸς καιρὸν, vel
πρὸς τὸν καιρὸν λέγειν, commode dicere atque
vt temporis ratio postulat. Hemst.

θεόν; ΓΑ. ναί· καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἑνορχιν
 τράγον ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ἔσηκε·
 σὺ δὲ ἀνδραποδισῆς τις εἶναί μοι δοκεῖς.

ΖΕΤΣ. Εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ἐκ ἥκας ἐνο-
 μα, ἔδὲ βωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαργάρῳ τῷ ὄν-
 τος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπᾶς ποιοῦντος;
 ΓΑ. σὺ, ὦ βέλτισε, φῆς εἶναι, ὃς πρῶην κατέ-
 χεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὃ οἰκεῖν ὑπερά-
 νω λεγόμενος, ὃ ποιῶν τὸν ψόφον, ὃ τὸν
 κριὸν ὃ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτε τί ἀδικήσαντά με
 ἀνῆρπασας, ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρό-
 βρα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐξήμας
 ἐπιπεσόντες. ΖΕΤΣ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν
 προβά-

Deum? GAN. Sane: atque adeo sacrificamus
 ipsi integrum hircum ad speluncam adductum,
 vbi stat dedicatus: tu autem plagiarium aliquis
 esse mihi videris.

2. IVP. Dic mihi, Iouisne non audiisti
 nomen, neque aram vidisti in Gargaro pluen-
 tis, tonantis, et fulgura mittentis? GAN.
 Eum, o optime, te ais esse, qui nuper defudi-
 sti in nos multam grandinem, qui habitare su-
 perne diceris, qui excitas sonitum, cui arietem
 pater mastravit? Et cuius admissi reum me
 subripuisti, Rex Deorum? oues quidem
 lupi forte iam discerpserunt, in desertas im-
 petu facto. IVP. Etiamne tibi cura est
 ovium

προβάτων ἀθανάτω γεγενημένω, καὶ ἐνταῦθα
 συνεσομένω μεθ' ἡμῶν; ΓΑ. τί λέγεις; οὐ
 γὰρ κατάρξεις με ἤδη εἰς τὴν Ἰδὴν τήμερον;
 ΖΕΤΣ. ἔδαμῶς· ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἶην ἀντὶ
 θεῶ γεγενημένος. ΓΑ. ἐκὼν ἐπιζήτησέ με ὁ
 πατήρ, καὶ ἀγανακτήσῃ μὴ εὐρίσκων, καὶ πλη-
 γὰς ὕπερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον.
 ΖΕΤΣ. πῶ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεται σε; ΓΑ. μη-
 δαμῶς· ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις
 με, ὑπισχνῶμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ
 κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ. ἔχομεν
 δὲ τὸν τριετῆ, τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς
 τὴν νόμην.

ZETΣ.

ouium, qui immortalis factus hic nobiscum fu-
 turus es? GAN. Quid ais? tu non deuehes
 me iam in Idam hodie? IVP. Neutiquam:
 alioqui frustra formam aquilae pro Deo subiif-
 sem. GAN. At requiret me pater, et in-
 dignabitur non inuento, plagasque postmo-
 dum accipiam, qui gregem reliquerim. IVP.
 Vbi autem ille te videbit? GAN. Nequa-
 quam (hic manere velim;) desidero enim
 iam patrem: quod si deduxeris me, polli-
 ceor tibi et alium ab eo hircum iri immola-
 tum, pretium scilicet mei recepti: habe-
 mus autem trimum istum grandem, qui dux
 est gregi ad pastionem.

ΖΕΥΣ. Ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖ-
 κός, καὶ αὐτὸ δὴ τέτο παῖς ἐστὶ· ἀλλ', ὦ Γα-
 νύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπι-
 λάθῃς αὐτῶν, τῷ ποιμνίῃ, καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ
 δὲ, ἥδη γὰρ ἐπὶ πρᾶνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις
 ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα, καὶ τὴν πατρίδα·
 καὶ ἀντὶ μὲν τυρῶ καὶ γάλακτος ἀμβροσίαν ἔδῃ,
 καὶ νέκταρ πίῃ. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλλοις
 ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγγέων. τὸ δὲ μέγιστον,
 ἐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ, καὶ
 ἀστέρα σε φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον, καὶ ἔλως,
 εὐδαίμων ἔσῃ. ΓΑ. ἣν δὲ παίζειν ἐπιθυμήσω,
 τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ ἥλι-
 κιώται ἡμεν. ΖΕΥΣ. ἔχεις ἀνταῦθα τὸν
 συμπαι-

3. IVP. Quam apertus puer est et simplex,
 ipsumque illud plane puer adhuc. At, Gany-
 medes, ista quidem omnia valere iube, atque
 obliuiscere gregis et Idae: tu quippe, etenim
 iam coelestis es, multum hinc bene facies patri
 patriaeque: pro caseo et lacte ambrosiam edes
 et nectar bibes; hoc quidem aliis etiam nobis
 praebebis infusum: quodque maximum, non
 homo amplius, sed immortalis eris, fidusque
 tuum apparere faciam pulcherrimum; deni-
 que beatus eris. G A N. Si ludere cupiam,
 quis mecum ludet: in Ida enim multi ae-
 quales eramus. IVP. Habes et hic, qui
 tecum

συνπαιζόμενόν σοι τῆτον Ἐρωτα, καὶ ἀσφαγὰς μάλα πολλὰς. θάρρει μόνον, καὶ Φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπιπείθει τῶν κάτω.

ΓΑΝ. Τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γεινόμεν; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κύνταυθα; ΖΕΤΣ. οὐκ· ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τῷ συμποσίῃ. ΓΑΝ. τοῦτο μὲν ἔχαιρον. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχεῖν τὸ γάλα, καὶ ἀναδῆναι τὸ κισσύβιον. ΖΕΤΣ. ἰδὲ, πάλιν ἔτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἶσται· ταυτὶ δ' ἔρανος ἐστίν, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἔφην, τὸ νέκταρ. ΓΑΝ. ἦδιον, ὦ Ζεῦ, τῷ γάλακτος; ΖΕΤΣ. εἴη μετ' ὀλέγον, καὶ γευσάμενος ἂν ἔτι περὶ σεις

tecum ludet, Cupidinem istum, talosque bene multos: bono animo solum esto, et hilaris, nulumque te rerum terrestrium capiat desiderium.

4. ΓΑΝ. Quo autem vobis utilis sim: hiccine etiam pastorem agere oportebit? IVP. Minime, sed vinum temperabis, nectari praeificeris, curamque geres conuiuii. ΓΑΝ. Id quidem haud arduum: etenim satis scio, quemadmodum deceat infundere lac, et scite porrigere cymbium. IVP. Ecce iterum ille lactis reminiscitur, et hominibus se ministraturum putat: atqui coelum hoc est, bibimusque, vt dixi, nectar. ΓΑΝ. Suauius ne, Iupiter, lacte? IVP. Scies paulo post, et eo gustato porro non deliderabis

σεις τὸ γάλα. ΓΑΝ. κοιμήσομαι δὲ πᾶ τῆς
 νυκτός; ἢ μετὰ τῷ ἡλικιώτῃ Ἑρωτος; ΖΕΥΣ.
 ἔκ' ἀλλὰ διὰ τῷτο σε ἀνῆρπασα, ὡς ἅμα κα-
 θεύδοιμεν. ΓΑΝ. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο,
 ἀλλ' ἡδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμᾶ; ΖΕΥΣ.
 ναί, μετὰ γε τοιῶτα, οἷος εἰ σὺ, Γανύμηδες
 ἔτω καλός.

ΓΑΝ. Τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ
 κάλλος; ΖΕΥΣ. ἔχει τί θέλκτρον ἡδὺ, καὶ
 μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. ΓΑΝ. καὶ μὴν
 ὄγε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι, καὶ διη-
 γεῖτο ἔωθεν, ὡς ἀφείλον αὐτῷ τὸν ὕπνον σρε-
 φόμενος, καὶ λακτίζων, καὶ τι φθεγγόμενος
 μεταξὺ ὅποτε καθεύδοιμι· ὥς παρὰ τὴν μη-
 τέρα

lac. G A N. Vbi autem cubitum ibo nocte? an
 cum aequali Cupidine. I V P. Non: sed eapro-
 pter te subripui, ut vna dormiamus. G A N. Tu
 quippe solus non possis, sed iucundius tibi dor-
 mire mecum? I V P. Vtique cum tali quidem,
 qualis tu es, Ganymedes, tam pulcer.

5. G A N. Quid tandem ad somnum te iqua-
 bit forma? I V P. Habet aliquod delinimen-
 tum suave, somnumque molliorem inducit.
 G A N. At pater sane mihi succensebat vna dor-
 mienti, atque enarrabat mane, quemadmodum
 eius interuertissim somnum volutando, calcitrando,
 et voce, interea dum dormiebam, missa: qua-
 re ad

τέρει ἐπεμπέ με κοιμηθησόμενον τὰ πολλὰ. ὦ-
ρα δὴ σοι, εἰ διὰ τῆτο, ὡς Φῆς, ἀνὴρ πασάς
με, κατὰθειναι αὐθις εἰς τὴν γῆν, ἢ πρᾶγματα
ἔξεις ἀγρυπνῶν· ἐνοχλήσω γὰρ σε συνεχῶς σρε-
φόμενος. ΖΕΥΣ. τῆτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον
ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιοι μετὰ σοῦ. Φιλῶν
γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων.
ΓΑΝ. αὐτὸς ἂν εἰδείης· ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι,
σὲ καταΦιλῶντος. ΖΕΥΣ. εἰσόμεθα τότε τί
πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ
πίοντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἶνοχοήσοντα ἡμῖν,
διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγγειν τὸν σκύφον.

re ad matrem ablegabat me plerumque dormi-
tum. Curandum enim vero tibi, si idcirco, ut
ais, subripuisti me, ut deponas iterum in ter-
ram: ceteroquin negotium habebis vigilando:
incommodabo enim tibi continuo corpus ver-
sans. IVP. Hoc ipsum a te mihi suauissimum
accidet, si vigilauero tecum: usque enim deo-
sculabor te et amplexabor. ΓΑΝ. Tu videris:
ego somnum capiam vel te dissuauiente. IVP.
Sciemus tum, quid factu opus sit. Nunc au-
tem abduc ipsum, Mercuri, et ubi hauserit im-
mortalitatis potum, reduc vinum nobis mini-
straturum, postquam docueris prius, quomodo
porrigere deceat scyphum.

V.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. **Ε**ξ ἧ τοῦ μεράκιον τῷτο, ὦ Ζεῦ, τὸ
Φρύγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης ἀρπάσας δεῦ-
ρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νῦν 7).
ZETΣ. καὶ τῷτο γὰρ, ὦ Ἥρα, ζηλοτυπεῖς
ἤδη, ἀφελὲς ἔτῳ καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ὦ-
μην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπὴν σε εἶναι, ὅπο-
σαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί.

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. **E**x quo adolescentulum illum, Iupiter,
Phrygium ab Ida raptum huc sub-
duxisti, minus me curas. IVP. Illumne et-
iam, o Iuno, aemularis, tam simplicem et nul-
li plane molestum? equidem opinabar in mu-
lieres solas difficilem esse te, quaecumque con-
sueuerint tecum.

2. IVN.

7. Μὴ προσέχεις τὸν νῦν] Inter alia poni so-
let haec locutio in re amatoria, quando
quis alteri morem gerit et obsequitur;
blanditiis officiosis prolestat amoremque
demereri studet: sic maritus uxori, uxor
marito προσέχειν τὸν νῦν dicitur. *Heinsf.*

HPA. Οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, ἔδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ἐς ἀπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν 8), ἐπὶ τὴν γῆν κᾶτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ σάτυρος, ἢ ταῦρος γενόμενος. πλὴν ἄλλ' ἐκεῖνα μὲν σοι καὶ ἐν γῇ μένῃσι· τὸ δ' Ἰδαῖον τετὶ παιδίον ἀρπάσας ἀνέπτῃς, ὧ γενναιότατε θεῶν, καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλὴν μοι ἐπαχθέν 9),

οἶνο-

2. IV N. Ne ista quidem recte facis, nec digna tua persona, qui omnium deorum quum dominus sis, relicta me legitima vxore in terram descendis moechaturus, in aurum, vel Satyrum taurumue mutatus: attamen illae tibi saltem in terra manent: verum Idaeum istum puerum rapuisti et huc euolasti, generosissime Deorum: et nobiscum nunc habitat, supra caput mihi inductus,

R 5

at

8. Τὴν νόμῳ γαμετὴν] Attica formula: ex alia enim nulla legitimi liberi procreabantur, nisi quae lege conuenisset in manus. Apud Athenienses autem maxime debebant obseruari in contrahendis nuptiis οἱ νόμοι οἱ περὶ τοὺς γάμους, vt Plato ait. Hemst.

9. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐπαχθέν] Proprietas quaedam est Graeci sermonis, seu mauis Atticae venustatis, quae sensu citius percipitur, quam verbis explanetur. Maligne vero ἐπαχθέν. nam ἐπάγειν, ἐπεισάγειν,

obdu-

οἰνοχοῶν δὴ τῷ λόγῳ· ἄτως ἠπόρεις οἰνοχόων,
καὶ ἀπηγορεύεασιν ἄρα ἦτε Ἥβη, καὶ ὁ Ἥφαι-
σος διικονέμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα ἐκ αὐ-
ᾶλλως λάβοις παρ' αὐτῆς, ἢ Φιλῆσας πρότερον
αὐτὸν, ἀπάντων ὀρώντων, καὶ τὸ Φίλημά σοι
ἡδίων τῆς νέκταρος. καὶ διὰ τῆτο εἰδὲ διψῶν
παλλάκις αἰτεῖς πιεῖν· ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσά-
μενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ· καὶ πίνοντας ἀπο-
λαβῶν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ,
πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθα προσήρ-
μοσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα καὶ Φιλῆς.
πρώην δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ,
ἀποθήμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν κερκυρὸν ἐκά-
θητο

at pincerna verbo. Tantane tibi erat pincerna-
rum penuria: defecerunt scilicet delassati Hebe
et Vulcanus ministrando: et tu sane calicem
non aliter accipere soles ab eo, quam osculo
prius dato in omnium conspectu: ac suavius ti-
bi suavius est nectare: ideo ne sitiens quidem
saepe poscis bibere: interdum etiam degustato
solum poculo, praeberere soles ipsi: quumque bi-
berit receptum calicem, quantum in eo reli-
quum est, educis, unde et ipse bibit, qua-
que parte adplicuit labia, ut et bibas simul
et osculeris. Nuper enim vero rex et omnium
pater, positis aegide ac fulmine, sedebas
talis

obducere meretriculam, pellicem, superducere:
unde γυναῖκες ἐπέισακτοι. Hemst.

Θησο ἀσχεγαλίζων μετ' αὐτᾶ, πώγωνι τηλικῶ-
τον καθευμένος. πάντα ἔν ὄρῳ ταῦτα, ὥς τε
μὴ οἷε λανθάνειν.

ΖΕΤΣ. Καὶ τί δεινόν, ὦ Ἥρα, μαιράκιον
ἔτω καλὸν μετὰ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ
ἡδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ Φιλήματι, καὶ τῷ
νέκταρι; ἦν γὰρ ἐπιτρέψω αὐτῷ καὶ ἅπαξ Φι-
λῆσαι σε, ἐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τῷ
νέκταρος οἰομένῳ τὸ Φίλημα εἶναι. ΗΡΑ.
παιδεραστῶν ἔτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ ἔτω μα-
νεῖν, ὥς τὰ χεῖλη προσσνεγεῖν τῷ μαλθακῷ
τάτῳ Φρυγί, ἔτως ἐκτεθλυμμένῳ. ΖΕΤΣ.
μὴ με λοιδόρῃ, ὦ γυναικίστη, τοῖς παιδικοῖς.
ἐτοσί

talis cum eo ludens, qui tantam barbam pro-
mittis. Ista video equidem cuncta, ut nihil sit,
cur putes te latere.

3. IVP. Et quid tantum in eo criminis est,
Iuno, si adolescentulum ea forma inter bibe-
ndum perbassem, et delecter utrisque osculo et
nectare? imo si permisero ipsi vel semel oscula-
ri te, iam non amplius vitio mihi vertes, quod
anteferendum nectari arbitrer suauium. IVN.
Hi sunt eorum, qui pueros sectantur, ser-
mones: at mihi ne contigerit usque eo insa-
nare, ut admoneam labia mihi huic Phrygi
tamque effeminato. IVP. Ne tu con-
viciis incesse, optima, meos amores: hic-
ce

ἄτοσί γὰρ ὁ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακός, ἡδίων καὶ ποθεινότερος. ἔβηλομαι δὲ εἰπεῖν, μὴ σε παροξύνω ἐπιπλέον.

ΗΡΑ. Εἶθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμῷ ἔνεκα μέμνησο γῆν οἷά μοι διὰ τὸν οἶνοχόον τῷτον ἐμπαροινεῖς. ΖΕΤΣ. ἔκ· ἀλλὰ τὸν Ἡφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἶνοχοεῖν ἡμῖν χολεύοντα, ἐκ τῆς καμίνης ἦκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγγραν ἀποτιθέμενον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους Φιλήσαι μεταξὺ, ὃν ἔδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως Φιλήσειας ὑπὸ τῆς ἀσβόλης κατηθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα· ἔ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἶνοχόος ἐκείνος

ce enim muliebris, hic barbarus, hicce mollis; sed tempero verbis, ne te magis irriter.

4. IV N. Vtinam et vxorem illum ducas mea quidem gratia: memento tamen, quam indigna propter istum pincernam in me admittas. IV P. Non hunc scilicet, at Vulcanum potius oportebat tuum filium vina nobis ministrare claudicantem, a fornace venientem, stricturis adhuc opertum, forcipe iam modo deposito; ab istisque ipsis nos digitis accipere calicem, et eum amplexu attractum osculari interea, cui ne tu quidem mater libenter osculum feras fuligine nigra infecto faciem: haec iucundiora; nonne? multumque interest, vt hic a poculis minister magis

ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν· ὁ Γανυμήδης δὲ καταπεμπτός αὖθις ἐς τὴν Ἰδὴν· καθάρς γάρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισαμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα, καὶ ὅ σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ Φιλῆϊ ἥδισιν τῷ νέκταρος.

HPA. Nῦν καὶ χωλός, ὦ Ζεῦ, ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτῷ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλα μεσός ἐστι, καὶ ναυτιᾶς ὀρέων αὐτόν, ἐξότῃ τὸν καλὸν κομήτην τῷτον ἢ Ἰδὴ ἀνέθρεψε· πάλαι δὲ ἔχ' ἐώρας ταῦτα, ἔδ' οἱ σπινθῆρες, ἔδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ ἔχῃ πίνειν παρ' αὐτῷ. ZEYΣ. λυπεῖς, ὦ Ἥρα, σεαυτὴν, ἔδ' ἄλλο, καὶ μοι ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυπῆσα· εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὠραία
δεχο-

magis deceat symposium Deorum: Ganymedes autem demittendus iterum in Idam: mundus enim est, et roseo digitorum nitore, et scite porrigit poculum, quodque te maxime vrit, osculatur nectare suavius.

5. IVN. Nunc et claudus, o Iupiter, est Vulcanus, ei digiti eius indigni, qui tuum calicem contingant, et fuliginis plenus, illoque tu conspecto nauseas, ex quo tempore pulcrum comatulum istum Ida enutrivit: dudum ista non videbas, nec scintillae, neque caminus auertebant te, quin biberes ab eo. IVP. Angis, Iuno, remetipsam, nihil aliud; meumque amorem intendis aemulando. Quod si graueris a puero formoso

δεχόμενη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοεῖτω·
 σὺ δὲ, ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδεξ τὴν
 κύλικα· καὶ ἐφ' ἐκάσῃ δις Φίλει με, καὶ ὅτε
 πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὐθις ὁπότῃ παρ' ἐμᾶ ἀπο-
 λαμβάνοις. τί τᾶτο δακρύεις; μὴ δέδιθι· οἰ-
 μώξεσθαι γὰρ, ἣν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

moſo accipere poculum, tibi filius vinum mini-
 ſtret: at tu, Ganymedes, ſoli mihi praebe cali-
 cem, et ad ſingulos bis ſuauiare me, quumple-
 num porrigis, quumque iterum a me recipis.
 Quid ideo lacrimare? ne time: plorabit enim,
 ſi quis tibi moleſtiam adferre voluerit.

VI.

Ἥρας καὶ Διός.

HPA. Τὸν Ἰξίονα τᾶτον ὁρᾷς, ὦ Ζεῦ; ποῖόν
 τινα τὸν τρόπον ἤγῃ; ZETΣ. ἄν-
 θρωπον εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν.
 εἰ γὰρ ἂν συνῆν ἡμῖν ἀνάξιος τῷ συμποσίῃ ὢν

HPA.

Iunonis et Iouis.

IVNO. Ixionem iſtum vides, o Iupiter: qua-
 lem moribus eſſe putas? IV P.
 Commodum hominem, atque ad hilaritatem
 conuiuii factum: non enim nobiſcum verſa-
 retur, ſi quidem indignus eſſet ſympoſio.
 IVN.

ΗΡΑ. ἀλλ' ἀνάξιός ἐσι, ὑβριστὴς γε ὢν· ὥς τε
μηκέτι συνέσω. ΖΕΥΣ. τί δὲ ὑβρίσας; χρεὶ
γὰρ, εἶμαι, καὶ μὲ εἰδέναι. ΗΡΑ. τί δ' ἄλλο;
καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό· τοιζτόν ἐστιν
δ' ἐτόλμησε. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν διὰ τῆτο καὶ
μᾶλλον εἴποις ἂν, ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐπεχειρή-
σας· μῶν ἂν ἐπέειρα 10) τινά; συνήμι γὰρ ὁποῖόν
τι τὸ αἰσχρὸν, ὅπερ ἂν ὀκνήσειας εἰπεῖν.

ΗΡΑ. Αὐτὴν ἐμέ, καὶ ἄλλην τινά, ὦ Ζεῦ,
πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡγνόν
τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφείωρα ἐς ἐμέ· ὁ δὲ
καὶ

IVN. Indignus sane; quippe iniuriae grauis
auctor: quare nobiscum amplius ne sit. IVP.
Quam tandem iniuriam fecit: oportet enim, ut
arbitror, me quoque certioreni fieri. IVN.
Quid autem aliud? at pudor impedit ne dicam;
tale facinus est ausus. IVP. Et eam qui-
dem ob rem magis etiam dixeris, quod turpia
fuerit conatus: an igitur aliquam tentauit: ete-
nim intelligo, cuiusmodi sit flagitiosum illud,
quod eloqui refugias.

2. IVN. Imo me ipsam, non aliam quandam,
Iupiter, iam dudum. Primum equidem ignora-
bam rem, cur intentis oculis adspiceret in me: hic
autem

10. Ἐπέειρα] Παιρᾶν ad Venerem sollicitare, pu-
diciniam alicuius tentare. Hemst.

καὶ ἔξενε, καὶ ὑπεδάκρυε· καὶ εἶποτε πιῆσα
 παραδοίην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὃ δὲ ἤτει
 ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ πιεῖν· καὶ λαβὼν, ἐφίλει με-
 ταξὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀφθαλμὰς προσῆγε, καὶ
 αὐθις ἀφείωρα ἐς ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην ἐρω-
 τικὰ ὄντα. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ἡδύμην λέγειν πρὸς
 σέ, καὶ ὥμην παύσασθαι τῆς μανίας τὸν ἄν-
 θρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγος ἐτόλμησέ μοι προσ-
 ενεγκεῖν, ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα,
 καὶ προκυλινδόμενον, ἐπιφραξαμένη τὰ ὦτα,
 ὡς μηδὲ ἀκῆσαιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος,
 ἀπῆλθόν σοι φράσασα. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα ὅπως
 μέτει τὸν ἄνδρα.

Z E T Σ.

autem et gemebat, et sublacrimabatur: si quan-
 do, ut biberam, traderem Ganymedi poculum,
 tum hic poscebat in eodem bibere; acceptum-
 que poculum osculabatur interea, oculis admo-
 vebat, atque iterum intuebatur in me. Illa
 iam intelligebam amatoria esse: et diu quidem
 me pudebat haec apud te dicere, putabamque
 cessaturum hominem ab insania. At postquam
 blandis sermonibus ausus est me sollicitare, ego
 destituens illum adhuc in lacrimis et pedibus
 aduolutum, obturatis auribus, ne audirem con-
 tumeliosa suppliciter petentem, abii tibi indi-
 catura: tu autem vide quomodo virum vl-
 ciscaris.

3. IVP.

ΖΕΥΣ. Εὖγε ὁ κατ'άρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν,
καὶ μέχρι τῶν Ἑρας γάμων; τοσῶτον ἐμεθύ-
σθη τῷ νέκταρος; ἀλλ' ἡμεῖς τῶτων αἰτιοί, καὶ
πέρα τῷ μετρίῳ Φιλάνθρωποι, εἴ γε καὶ συμ-
πότας αὐτὰς ἐποίησάμεθα. συγγνωσοὶ ἔν, εἰ
πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες ἑράνια κάλλη,
καὶ οἷα ἔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπο-
λαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἀλόντες· ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν
τί ἐστι, καὶ ἐν ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ
καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. ΗΡΑ. σὲ μὲν καὶ πάνυ
ἔτός γε δεσπότης ἐστὶ· καὶ ἄγει σε, καὶ Φέρει II)
τῆς

3. IVP. Siccine infandus ille in memet ipsum,
et ad Iunonis vsque concubitus? adeone inebria-
tus fuit nectare? verum nosmet eorum causa
sumus, et ultra modum amantes hominum, qui
conuiuas etiam eos adsciuimus. Ignoscendum
igitur ipsis, si hausto pari atque nos potu, visis-
que coelestibus formis, quales nunquam specta-
runt in terra, desiderarunt frui illis amore ca-
pti: amor autem violentum quiddam est, ne-
que hominibus solum imperat, sed et nobismet
ipsis aliquando. IVN. In te quidem valde
dominium hicce exercet, teque agit ac fert,
naso,

II. Ἄγει σε καὶ Φέρει] Sensus est: te suba-
ctum pro arbitrio velut iure belli depopulatur.
Ἄγειν καὶ Φέρειν victorum est, qui caedi-
bus ac rapinis omnia vastant. Hemst.

τῆς ῥινός, Φασιν, ἔλκων, καὶ ἔπη αὐτῷ ἔνθα
 ἂν ἡγῆται σοι· καὶ ἀλλάττη ξαδίως ἐς ὃ, τι αὖ
 κελεύσῃ· καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τῷ ἔρω-
 τος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας
 ποτὲ αὐτῇ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίθου
 ἔτεκεν.

ZETΣ. Ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ
 τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα
 ὅ μοι δοκεῖ περὶ τῷ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μη-
 δαμῶς αὐτὸν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου·
 σκαιὸν γάρ· ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὡς Φῆς δακρύει,
 καὶ ἀφόρητα πάσχει. HPA. τί, ὦ Ζεῦ; δέ-
 δια

naso, vt aiunt, trahens: et tu sequeris ipsum,
 quocumque ducat, mutarisque facile in quam-
 cumque iusserit formam: atque omnino posses-
 sio ludusque amoris es profecto: etiam nunc
 Ixioni scio cur veniam tribuas, quippe qui eius
 vxorem ipse aliquando adulteraris, quae tibi
 Pirithoum peperit.

4. IVP. Tunc etiamnum recordaris eorum, si
 quid ego lusi in terram descendens? at scinne,
 quid mihi de Ixione videatur? punire quidem ne-
 quaquam ipsum, neque extrudere symposio;
 inurbanum enim: quandoquidem vero amat,
 et, vt ais, plorat, et intolerabilia suf-
 fert. IVN. Quid porro, Iupiter? nam
 metuo

δια γὰρ μή τι ὑβρισμὸν καὶ σὺ εἵπης. ΖΕΤΣ. ἄδαμῶς. ἀλλ' εἰδῶλον ἐκ νεφέλης πλάσσαντο αὐτῇ σοὶ ὅμοιον, ἐπειδὴν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κείνος ἀγρυπνεῖ, ὡς τὸ εἶκος, ὑπὸ τῷ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες· ἄτω γὰρ παύσαιοτο ἀνιῶμενος, οἷηθεὶς τετυχημέναι τῆς ἐπιθυμίας. ΗΡΑ. ἄπαγε, μὴ ὠραῖσιν ἴκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. ΖΕΤΣ. ὅμως ὑπόμεινον, ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ἀπὸ τῷ πλάσματος, εἰ νεφέλη ὁ Ἰξίων συνέσαι.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶμαι δόξω, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα.

ΖΕΤΣ. οὐδὲν τῷτο φῆς· οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη

ποτε

metuo ne quid flagitiosum tu quoque dicas. IVP. Neutiquam: sed simulacrum ex nebula ubi finxerimus ipsi tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium (vigilat autem, ut credi par est, prae amore) adclinemus iuxta ipsum, sic enim sedatus fuerit eius dolor, si putarit se quod concupierat, adeptum esse. IVN. Apage: pessime pereat, ut qui rem supra suam sortem affectet. IVP. Sustine tamen, o Iuno: quid enim ad te mali redundabit ab isto figmento, si cum nebula fuerit Ixion congressus.

5. IVN. At nebula ista ego esse videbor, et turpe illud in me patrabitur ob similitudinem.

IVP. Nihil dicis: neque enim nebula

S 2

vnquam

ποτε "Ηρα γένοιτ' ἄν, ἔτε σὺ νεφέλῃ· ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. ΗΡΑ. ἀλλὰ, οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλὰ εἰσιν, αὐχίσει κατελθὼν ἴσως; καὶ διηγήσεται ἅπασιν, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ "Ηρᾷ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διὶ. καί πε τάχα ἐρᾷν με Φῆσειεν αὐτῷ, οἱ δὲ πιεύουσιν, καὶ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν. ΖΕΥΣ. ἔκῃν, ἣν τι τοιῦτόν εἶπη, ἐς τὸν ἄδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθείς, συμπεριεγεχθήσεται μετ' αὐτῷ· αἰί, καὶ πόνον ἀπαυσον ἔξει, δίκην δίδῃς τῷ ἔρωτος. ΗΡΑ. καὶ γὰρ δεινὸν τῷτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

vnquam Iuno fiat, nec tu nebula: Ixion tantum decipietur. IVN. At, quales cuncti homines decori rudes sunt, gloriabitur forte, vbi in terram venerit, et narrabit omnibus se Iunonem iniisse, in eodemque, quo Iovem, lecto cubuisse: quin porro non abhorret, ut me dicat amare se: credent homines, ignari scilicet cum nebula ipsum fuisse. IVP. Ergo, si quid eiusmodi dixerit, in orcum detrusus, rotaeque miser alligatus circumagetur cum ea semper, laboremque perpetuum habebit poenas dans amoris. IVN. Non enim graue hoc quidem ob iactantiam.

VII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἡφαίστου.

ΗΦΑΙ. **Ε**ώρακας, ὦ Ἀπόλλον, τὸ τῆς Μαιᾶς
βρέφος τὸ ἄρτι τεχθέν, ὡς καλὸν
τέ ἐστι, καὶ προσγελαῖ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη
ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; ΑΠ. ἐκεῖνό
γε Φῶ βρέφος, ὦ Ἡφαίστε, ἢ μέγα ἀγαθόν,
ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν, ὅσον ἐν τῇ
πανουργίᾳ; ΗΦΑΙ. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύ-
ναιτο ἀρτίτοκον ὄν; ΑΠ. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶ-
να, ἔ τὴν τρίαῖναν ἔκλεψεν· ἢ τὸν Ἄρη· καὶ
τέττε γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τῷ κελεῖ τὸ ξίφος,
ἵνα μὴ ἑμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τῷ τόξῳ,
καὶ τῶν βελῶν.

ΗΦΑΙ.

Apollinis et Vulcani.

VVLC. **V**idistin', Apollo, Maiæ filiolum mo-
do editum? quam pulcher est, ar-
ridetque omnibus, et iam patefacit aliquid, quod
magni boni spem faciat. AP. Illum ego dix-
ero infantem, Vulcane, aut insigne bonum, qui
Iapeto sit senior, quantum ad astutiam? VVLC.
Eccui male facere possit recens natus? AP. Ro-
ga Neptunum, cuius tridentem furatus est; aut
Martem; illius enim eduxit clam vagina gla-
dium: ne me ipsum dicam, quem exarmauit
arcu et sagittis.

ΗΦΑΙ. Τὸ νεογνὸν ταῦτα, δ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; ΑΠ. εἴτη, ὦ Ἥφαιστε, εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. ΗΦΑΙ. καὶ μὴν προσῆλθαι ἤδη. ΑΠ. τί ἔν, πάντα ἔχεις τὰ ἔργα λεία, καὶ ἔδεν ἀπόλωλεν αὐτῶν; ΗΦΑΙ. πάντα, ὦ Ἀπολλόν. ΑΠ. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. ΗΦΑΙ. νῆ Δία, τὴν πυράγραν ἔχ ὀρῶ. ΑΠ. ἀλλ' ὅψαι αὐτὴν πρὶν ἐν σπαργάνοις τῷ βρέφει. ΗΦΑΙ. ἔτω; ὀξύχειρ 12) ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικὴν.

ΑΠ. Οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ χαλεῶντος ἤδη σωμαῖα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ καὶ διακορεῖσθαι

2. VVLC. Hæc iste recens natus, qui vix mouere se poterat in fasciis? AP. Experiere, Vulcane, mox atque ad te accesserit. VVLC. Atqui iam accessit. AP. Quid ergo? cunctane habes instrumenta, nullumque eorum tibi periiit? VVLC. Cuncta, Apollo. AP. Tamen inspicere diligenter. VVLC. Ita me Iupiter amet, forcipem non video. AP. At videbis eum alicubi in cunabulis infantis. VVLC. Tamne acutis est manibus, ac si in vtero medietatus fuerit artem furandi.

3. AP. Non tu illum audiuiſti iam loquentem argutula quaedam et volubilia: quin et sinistra-

12. Ὀξύχειρ] Significat *agili manuum mobilitate promptum*. Hemst.

νεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χυθὲς δὲ προκαλεσάμενος
τὸν Ἑρωτα κατεπάλαισεν εὐθύς, ἔκ οἷδ' ὅπως
ὑφέλων 13) τῷ πόδε· εἴτα μεταξὺ ἐπαινέμε-
νος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κερὸν ἔκλεψε,
προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ· τῷ Διὸς
δὲ γελῶντος, τὸ σκῆπτρον· εἰ δὲ μὴ βαρύτερος
ἂ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, καί κεινόν
ἂν ὑφείλετο. ΗΦΑΙ. γοργόν τινα τὸν παῖδα
Φῆς. ΑΠ. ἔ μόνον, ἀλλ' ἤδη καὶ μουσικόν.
ΗΦΑΙ. τῷ τῷτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις;

ΑΠ. Χελώνην που νεκρὰν εὐρών ὄργα-
νον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο· πῆχεις γὰρ
ἑναρ-

nistrare nobis vult: heci vero prouocatum Cu-
pidinem luctando deiecit statim nescio quomo-
do subducens pedes: tum interea dum lauda-
batur Veneris cestum surripuit, illum amplexae
ob victoriā; Iouis autem ridentis sceptrum,
et, nisi grauius esset fulmen, multumque ignem
haberet, illum quoque surripuisset. VVLC.
Agilem quendam et alacrem puerum narras.
AP. Non hoc tantum, sed et iam musicum.
VVLC. Id quo indicio colligere putes?

4. AP. Testudinem alicubi mortuam quā in-
uenisset, instrumentum ex ea musicum compegit:

S 4

manu-

13. Ὑφέλων] Luctatorum est ὑφέλκειν τὰς
πάδας, τὰ σκέλη, vt aduersarios in ter-
ram deiiciant. Lubrica quoque dicuntur
ὑφέλκειν, ὑποφέρειν, ὑποσκελίζειν τὰς
πόδας, quae iunxit Poll. I, 187. Hcmst.

ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα κολλάβας 14) ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεῖς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελωδεῖ πάνυ γλαφυρόν, ὧ Ἡφαίστος, καὶ ἐναρμόνιον, ὥς καὶ αὐτῷ φθονεῖν τὸν πάλαμ κιθαρίζειν ἀσκῶντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαῖα, ὥς ἔδὲ μένοι τὰς νύκτας ἐν τῷ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ περιστογίης ἄχρι τῆς ἄδης κατίοι, κλέψων τί καὶ κείθεν δηλαδὴ. ὑπόπτερος δ' ἐστὶ καὶ ῥάβδον τινὰ παποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν,

manubriis enim adaptatis, iugo addito, tum clauiculis infixis, et asserculo supposito, fidesque intendens septem canit valde tenerum quiddam, o Vulcane, et concipium, ut ego met ipsi inuideam, qui dudum arte pulsandae citharae exerceor. Praeterea dicebat Maia, illum ne noctu quidem manere in coelo, sed curiositatis ergo usque ad inferos descendere, nempe furaturum aliquid inde etiam: alis autem est instructus: et virgam quandam sibi confecit mirabili virtute

14. Κολλάβας] Κόλλαβοι sunt paxilli, vel clauiculae, quibus fides in lyris intenduntur. Πήξεις vero sunt manubria. Ζυγὸς vero, siue ut aliis ζύγωμα, iugum, est transuersum transtillum, in summa cithara, cui chordae annectebantur: μαγάδιον est ligneus asserculus, qui subiiciebatur fidibus, siue quibus nullum illae sonum edebant. Graecinus.

ναμιν, ἥ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατὰγει τὰς νεκράς.
 ΗΦΑΙ. ἐγὼ ἐκείνην ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον εἶναι.
 ΑΠ. τοιγαρὲν ἀπέδωκέ σοι τὸν μισθὸν τὴν
 πυράγραν. ΗΦΑΙ. εὖγε ὑπέμνησας· ὥς βε-
 διᾶμαι ἀποληψόμενος αὐτήν, εἴ περ ὡς Φῆς εὖ-
 ρεθείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

tute praeditam, qua animas ducit, deducitque
 mortuos. VVLC. Hanc ipsi donauit, ludicrum
 ut esset. AP. Proinde reddidit tibi mercedem
 forcipem (furto sublatum.) VVLC. Recte sa-
 ne admonuisti: quare ibo ad eum recuperan-
 dum, sicubi, ut ais, reperiatur in fasciis.

VIII.

Ἡφαῖς καὶ Διός.

ΗΦΑΙ. Τί με, ὦ Ζεῦ, δεῖ ποιεῖν; ἦ κω γάρ,
 ὡς ἐκέλευσας, ἔχων τὸν πέλεκυν
 ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους θεοὶ μιᾷ πληγῇ διατε-
 μεῖν. ΖΕΥΣ. εὖγε, ὦ Ἡφαῖσε· ἀλλὰ διέλέ-
 με τὴν κεφαλὴν εἰς δύο κατενεγκών. ΗΦΑΙ.

Vulcani et Iouis.

VVLC. Quid me, Iupiter, oportet facere?
 venio enim, ut iussisti, securim
 habens acutissimam, etiam si lapides opus sit vno
 ictu diffecare. IVP. Recte sane, o Vulcane. At tu
 diuide meum caput in duas partes deiecta securi.

ΗΦΑΙ. πειρᾷ με, εἰ μέμνηκα; πρόσταττε δ' ἄν
 τὰληθέες, ὅπερ θέλεις σοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ.
 διαιρεθῇνσί μοι τὸ κρανίον· εἰ δὲ ἀπειθήσεις,
 ἔ νῦν πρῶτον ὀργισομένῃ πειράσῃ με· ἀλλὰ χρὴ
 καθιχνεῖσθαι παντὶ τῷ θυμῷ, μηδὲ μέλλειν·
 ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ με τὸν ἐγ-
 κέφαλον ἀνασρέφουσιν. ΗΦΑΙ. ὄρα, ὦ Ζεῦ,
 μὴ κακόν τι ποιήσωμεν· ὅξυς γὰρ ὁ πέλεκυς
 ἐστὶ, καὶ ἐκ ἀναιμωτὶ, ἔδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν
 μαιώσεταιί σε. ΖΕΥΣ. κατένευκε μόνον, ὦ
 Ἥφαιστε, θαρρύνων. αἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέ-
 ρον. ΗΦΑΙ. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ· τί γὰρ
 χρὴ ποιεῖν, σὲ κελεύοντος; τί τῆτο; κόρη ἐνο-
 πλος;

V V L C. Tentasne me an infaniam? Quin im-
 pera vere quod vis tibi fieri. I V P. Diuide mi-
 hi caluariam: quod si morem non gesseris, non
 nunc primum iratum experiere me. Sed vide
 ut ferias omni animi contentione, neque cun-
 cteris: pereo enim prae doloribus, qui meum
 cerebrum conuellunt. V V L C. Vide, Iupi-
 ter, ne male quid faciamus: acuta enim secu-
 ris est, et non sine sanguine, neque ad Luci-
 nae: morem tibi obstetricabitur. I V P. Incute
 modo, Vulcane, audacter: ego enim noui
 quid conducat. V V L C. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam: quid enim aliquis faciat,
 te iubente? Quid hoc? puella armata?
 Magnum,

πλος; μέγα, ὦ Ζεῦ, κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ· ἐμὸς γὰρ ὀξύθυμος ἦσθα, τηλιπαύτην ὑπὸ τὴν μῆνιγγα παρθένην ζωογονῶν, καὶ ταῦτα ἐνοπλον· ἦπερ στρατόπεδον, ἔκ κεφαλῇν ἐλθλήθεις ἔχων· ἡ δὲ πηδᾷ, καὶ πυρρῆι χίρζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθασίῃ· καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ· γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τᾶτο ἡ κόρυς. ὣσε, ὦ Ζεῦ, μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. ΖΕΤΣ. ἀδύνατα αἰτεῖς, ὦ Ἥφαιστε· παρθένος γὰρ αἰεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γὰρ τὸ γε ἐπ' ἐμοὶ οὐδὲν ἀντιλέγω. ΗΦΑΙ. τοῦτ' ἐβουλόμην· ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά· καὶ ἤδη

Magnum, o Iupiter, malum habuisti in capite: merito igitur iracundus eras, qui tantam sub cerebri membrana virginem viuam nutrices, idque armatam: profecto castra, non caput clam nobis habuisti. Haec vero saltat, inque armis tripudiat, clypeum concutit, ac hastam vibrat, et furore concitatur: quodque maximum est, formosa admodum ac matura exitit breui: caesia quidem, sed ornat hoc etiam ipsum galea. Quare, o Iupiter, obsteriticam mercedem redde illa virgine mihi desponsa. IVP. Quae fieri nequeant petis, Vulcane: perpetuo enim virgo manere vult. Attamen, quantum in me est, nihil obloquor. VVLC. Hoc volebam: reliqua mihi curae erunt; iamque

ἤδη συνάρπασω αὐτήν. ΖΕΥΣ. εἴ σοι ῥάδιον,
ἔτῳ ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι ἀδυνάτων ἐρῶς.

iamque ipsam corripiam. IVP. Si tibi hoc facile, ita fac: noui tamen, quae fieri nefas sit, te appetere.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΟΣ. **Ε**σιν, ὦ Ἑρμῆ, νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διί;
ΕΡΜ. ἔδαμῶς, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ.
ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. ΕΡΜ. μὴ ἐνόχλει,
Φημί. ἀκαιρον γάρ, ὥς ἐκ ἂν ἰδοῖς αὐτὸν ἐν
τῷ παρόντι. ΠΟΣ. μὴ τῇ Ἥρᾳ θύνεσιν;
ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐσί. ΠΟΣ. συνίη-
μι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. ΕΡΜ. οὐδὲ τοῦτο·
ἀλλὰ

Neptuni et Mercurii.

NEPT. **E**stne, Mercuri, nunc conuenire Io-
vem? MERC. Nequaquam, Ne-
ptune. NEPT. Attamen adesse me renuncia
ipsi. MERC. Ne molestus sis, inquam: non
opportunist enim; atque adeo visere non licet
eum in praesentia. NEPT. Num Iunoni dat
operam? MERC. Minime: sed longe aliud
quiddam est. NEPT. Intellego: Gany-
medes intus. MERC. Neque hoc: at
ipse

ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. ΠΟΣ. πόθεν, ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τᾷτο Φῆς. ΕΡΜ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν, τοιᾷτόν ἐσι. ΠΟΣ ἄλλ' ἔχρη πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. ΕΡ. τέτκεν ἀρτίως, ὦ Πόσειδον. ΠΟΣ. ἄπαγε, τέτκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; ἐκᾶν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὢν; ἀλλ' ἔδὲ ἐπεσήμενεν αὐτῷ ἡ γαστήρ ὄγκον τινά. ΕΡΜ. εὖ λέγεις· ἔγὰρ ἐκεῖνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. ΠΟΣ. οἶδα· ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὐθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν· τοιαῦτα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. ΕΡΜ. ἔκ· ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. ΠΟΣ. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ καὶ πανταχόθι τᾷ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστίν;

ΕΡ.

ipse sane non optime valet. NEPT. Vnde vero, Mercuri? nam mirificum hoc est, quod narras. MERC. Pudet eloqui, tale est. NEPT. At non decet apud me quippe patrum. MERC. Peperit iam modo, Neptune. NEPT. Agage: ille ne peperit? ex quo? ergo nobis nec opinantibus fuit ambiguo sexu: sed nec indicium fecit eius vterus tumoris vlli. MERC. Recte ais: neque enim ille habebat foetum. NEPT. Teneo: ex capite peperit iterum, ut Mineruam: puerperum enim habet caput. MERC. Neutiquam: sed in fere more ferebat ex Semele infantem. NEPT. Euger: ut bonus ille totus nobis vterum gestat, et in omni parte corporis: at quaenam est Semele?

2. MERC.

ΕΡ. Θηβαία, τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. ΠΟΣ. εἴτα ἔτεκεν, ὦ Ἑρμῇ, ἀντ' ἐκείνης; ΕΡΜ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθῆσα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν· ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τὸν κεραινὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος· καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τῷ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἐπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντίθησιν, ὡς ἀποτελεσθεῖν ἐνταῦθα, καὶ νῦν

τρίτω

2. MERC. Thebana, Cadmi filiarum vna: illam congressus gravidam fecit. NEPT. Tum peperit, Mercuri, eius vice? MERC. Ita plane, tametsi fidem mereri res tibi non videatur: Semelen enim dolis aggressa Iuno (nostri gravem eius aemulationem) inducit ad petendum a Ioue cum tonitribus ac fulminibus ut veniat ad se: quum morigeratus accessit fulmen habens, succensum est rectum, ipsaque Semele perit ab igne: tum me iubet, exlecto vtero mulieris, deferre nondum maturum ad se foetum septimestrem: postquam feci, percisso femori suo indit, ut maturaretur ibi. Nunc

tertio

τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτὸ, καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. ΠΟΣ. σὺν ἂν ποῦ τὸ βρέφος ἐσίν; ΕΡΜ. ἐς τὴν Νύσσαν ἀπσκομίσας, παρέδωκα ταῖς Νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. ΠΟΣ. ἔκέν ἀμφοτέρω, τῷ Διονύσῃ τέττε καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁδὲ ἐσίν; ΕΡΜ. ἔοικεν. ἅπειμι δ' ἔν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἶσων, καὶ τᾶλλα ποιήσῃ, ὅς ἂν νομίζηται, ὥσπερ λεχοῖ.

tertio iam mense partum edidit, atque imbecillius ex laboribus habet. NEPT. Vbinam nunc infans est? MERC. In Nysam ablatum tradi Nymphis educandum, imposito Dionysi nomine. NEPT. Ergo vtrumque Dionysi istius et mater et pater est hicce. MERC. Ita quidem videtur. At ab eo, aquam ipsi ad vulnus laturus, ceteraque curaturus, quae solent, tanquam puerperae.

X.

Ἑρμοῦ καὶ Ἥλιου.

ΕΡΜ. Ω Ἥλιε, μὴ ἐλάσης τήμερον, ὃ Ζεὺς Φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν,

Mercurii et Solis.

MERC. Sol, ne currum egeris hodie, Iupiter ait, nec cras, neque perendie;

ἡμέραν, ἀλλ' ἐνδον μένε· καὶ τὸ μεταξὺ μία τις
 ἔσω νύξ μακρὰ, ὥςτε λυέτωσαν μὲν αἱ Ὀραὶ αὐ-
 θις τὰς ἵππας, σὺ δὲ σβέσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνά-
 παυσε διὰ μακρὰ σεαυτόν. ΗΛ. καὶνὰ ταῦτα,
 ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἀλλόκοτα ἦκεις παραγγέλλων.
 ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ
 ἔξω ἐλάσαι τῶν ὄρων, κἄτά μοι ἄχθεται, καὶ
 τὴν νύκτα τριπλασίην τῆς ἡμέρας ποιῆσαι διέ-
 γνωνεν; ΕΡ. ἔδὲν τοιῦτον· ἔδ' ἐς αἰὶ τᾶτο
 ἔσαι. δεῖται δέ τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεσέραν γε-
 νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. ΗΛ. πᾶ δὲ καὶ ἔσιν, ἣ
 πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦτά μοι; ΕΡ.
 ἐκ Βοιωτίας, ὦ Ἥλιε, παρὰ τῆς Ἀμφιτρύω-
 νος γυναικὸς, ἣ σύνεσιν. ΗΛ. ἐρῶν αὐτῆς;
εἶτα

die; sed intus mane: idque temporis interual-
 lum una esto nox longa. Quare solvunto Horae
 iterum equos: tu restingue ignem, teque re-
 crea quiete post longum tempus. SOL. Infolita
 haec, o Mercuri, atque inusitata nuncians ades:
 sed numquid de via aberrare visus sum in cursu,
 et extra limites equos agere, idque mihi succenset,
 et propterea noctem triplo maiorem die facere
 constituit? MFRC. Nihil quidem tale: neque
 semper illud erit: sed ita nimirum usus est, ut no-
 ctem sibi fieri productiorem velit. SOL. Ille au-
 tem ubi est, aut unde missus tu, ut haec mihi nun-
 ciares? MERC. Ex Boeotia, Sol, ab Amphitryo-
 nis vxore, cum qua una est. SOL. Scilicet illam
amans:

εἴτα ἔχ' ἰκανὴν νύξ' μία; ΕΡ. ἔδαμῶς. τεχθῆ-
ναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας ταύτης μέγαν,
καὶ πολύαθλον θεόν. τῆτον ἔν' ἐν μιᾷ νυκτὶ
ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον. ΗΛ. ἀλλὰ τελεσίερ-
γεῖτω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ.

Ταῦτα δ' ἔν, ὦ Ἑρμῇ, ἔκ ἐγένετο ἐπὶ τοῦ
Κρόνου, (αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν) 15) ἔδ' ἀπό-
κοιτος ἐκείνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν, ἔδ' ἀπολι-
πὼν ἂν τὸν ἔρκνον ἐν Θήβαις ἐκοιμᾶτο· ἀλλὰ
ἡμέρα μὲν ἦν ἡ ἡμέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ
αὐτῆς

amans : tum porro non satis est vna nox? MERC.
Neutiquam: creari enim aliquem oportet ex illo
congressu magnum et multis certaminibus infi-
gnem Deum: is talis ut vna nocte absoluator,
fieri non potest. SOL. Quin ergo, quod bene
vortat, consummato.

2. At illa certe, Mercuri, non fiebant aetate Sa-
turni (sumus autem soli sine arbitris) neque secu-
batur ille a Rhea, nec relicto coelo Thebis in le-
ctum ibat: sed dies erat dies, et nox itidem pro
mensu-

15. Αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν] Consuetu loquen-
di formula αὐτοὶ γὰρ ἐσμέν, *soli sumus et
sine arbitris*, qua tum potissimum utuntur,
si quis liberius quiddam, quod alios, si ad-
sint, possit offendere, sit dicturus. Αὐ-
τὸς pro *solus*, *seivinctus ab aliis*, etsi satis sit
usitatum, est tamen, ubi fefellerit Inter-
pretes. Hemst.

αὐτῆς ἀνάλογον ταῖς ὥραις· ξένον δὲ, ἢ παρηλα-
 γαγμένον ἔδεν. ἔδ' αὖ ἐκοινώνησέ ποτε ἐκείνος
 θνητῇ γυναικί. νῦν δὲ δυσήνε γυναῖκα ἔνεκα χρεῖ
 ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπεσέρας μὲν
 γενέσθαι τὰς ἵππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ τὴν ὁδόν, ἀτρεβῇ μένυσσαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν,
 τὰς δ' ἀνθρώπους ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιῆν.
 τοιαῦτα ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων, καὶ
 καθεδῶνται περιμένοντες, ἐστ' αὖ ἐκείνος ἀπτε-
 λήσει τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις, ὑπὸ μακροῦ
 τῷ ῥόφῳ. ΕΡ. σιώπα, ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν
 ἀπολαύσης τῶν λόγων· ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελή-
 νην ἀπελθὼν καὶ τὸν Ὑπνον, ἀπαγγελῶ καὶ
 κείνοις, ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέσειλε, τὴν μὲν σχολῇ
 περσεύει-

mensura sua exacta ad anni tempestates; inso-
 lens vero; aut praeter ordinem mutatum nihil;
 nec unquam ille rem habuisset cum mortali fe-
 mina. Nunc contra miserae mulieris ergo cuncta
 sunt sursum deorsum vertenda: minus agiles
 sunt equi quiescendo; via difficilior, non
 terenda quippe per continuos tres dies; ho-
 mines interea misere in caligine degent: hos sci-
 licet fructus capient ex Iouis amoribus, sedebunt-
 que expectantes usque dum ille perficiat athle-
 tam, quem dicis, inter longas istas tenebras.
 MERC. Tace, Sol, ne infortunium tibi adfe-
 rant isti sermones. Ego vero ad Lunam prope-
 rans et Somnum, renunciabo iis etiam, quae
 Iupiter mandavit; illa quidem ut lente progre-
 diatur,

προβαίνειν, τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνιέναι τὰς ἀνθρώ-
πους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν ἔτιωσιν νύκτα γε-
γενημένην.

diatur, Somnus autem ne remittat homines,
ignoraturos nempe tam longam extitisse noctem.

XI.

Ἀφροδίτης καὶ Σελήνης.

ΑΦΡΟ. Τί ταῦτα, ὦ Σελήνη, Φασὶ ποιεῖν
σε; ὅπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γέ-
νη, ἰξάναι μὲν σε τὸ ζεύγος ἀφορῶσαν εἰς τὸν
Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα ὑπαίθριον, ἅτε κυνη-
γέτην ἔντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐ-
τὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; ΣΕΛ. ἐρώτα, ὦ Ἀ-
φροδίτη, τὸν σὸν υἱὸν, ὃς μοι τέτων αἵ-
τιος. ΑΦΡΟ. Ἰα. ἐκείνος ὑβριστὴς ἐστίν·
ἐμὲ

Veneris et Lunae.

VEN. Quid ista, Luna, dicunt facere te?
quum aduersus Cariam veneris, siste-
re te bigas, et despectare in Endymionem dor-
mientem sub diuo, quippe venatorem; aliquan-
do etiam descendere ad ipsum ex media via?
LVN. Sciscitare, Venus, ex filio tuo, qui mihi ho-
rum causa. VEN. Hem: ille insolenter iniurio-

ἐμὲ γὰρ αὐτὰ τὴν μητέρα οἶα δέδρακεν, ἄρτι
 μὲν εἰς τὴν Ἰδὴν κατὰγον, Ἀγχίσκῃ ἕνεκα τοῦ
 Ἰλίου, ἄρτι δ' εἰς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσυ-
 ριον ἐκείνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ
 ἐπέραςον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με
 τὸν ἐρώμενον· ὥς πολλαῖς ἠπειλήσα, εἰ μὴ
 παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ
 τὰ τόξα, καὶ τὴν Φάρετραν, περιαιρήσειν δὲ
 καὶ τὰ πτερὰ· ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐνέ-
 τεινα εἰς τὰς πυγὰς τῷ σκανδάλῳ· ὃ δὲ ἐκ οἷδ'
 ὅπως τοπαραυτίκα δεδιώς, καὶ ἰκετεύων, μετ'
 ὀλίγον ἐπιέλεσμαι ἀπάντων.

Ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ἐστίν;
 εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. ΣΕΛ.
 ἐμοί

sus est: en, in me matrem qualia designavit,
 nunc in Idam deducens Anchisæ Iliensis gratia;
 alias in Libanum, ad Assyrium illum adolescen-
 tulam, quem quum et Proserpinae amabilem
 fecit, ex dimidia parte mihi subripuit meos amo-
 res. Atque adeo saepe comminata fui, nisi de-
 sistat talia facere, me confracturam esse eius
 arcus et pharetram, imo etiam circumcisuram
 alas: quin iam plagas ipsi intentavi in nates
 sandalio: is autem nescio quo pacto, in prae-
 sentia quidem timens et supplex, post pau-
 lo oblitus est omnium.

2. At dic mihi, pulcerne Endymion est? ma-
 lum enim hoc maxime solatio mitigetur. LYN.
 Mihi

ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλός, ὦ Ἀφροδίτη, δοκεῖ, καὶ μάλισα ὅταν ὑποβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας τὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ μὲν ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα· ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω ἐπικεκλασμένη, ἐπιπρέπει τῷ προσώπῳ περικειμένη· ὁ δὲ ὑπὸ τῆ ὕπνῃ λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ἐκεῖνο ἄσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψόφῃ τι κατιῶσα, ἐπ' ἀνδρῶν τῶν δακτύλων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρόμενος ἐκταρχχθεῖ· οἶσθα· τί ἂν ἔν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα· πλὴν ἀπόλλυμαί γε ὑπὸ τῆ ἔρωτος.

Mihi quidem sane pulcher, o Venus, videtur; tumque maxime, quando subiecta super rupem chlamyde dormit, sinistra tenens iacula ex manu pene defluentia: dextra vero circa caput sursum reflexa admodum decet faciem ambiens: ipse vero somno solutus efflatum reciprocatur ambrosium illum halitum. Tunc ergo sine ullo strepitu delapsa, summisque pedum digitis innixa, ne expergefactus subito conturbetur; rem nosti: quid ergo tibi porro dicam, quae consequuntur: hoc tantum, dispereo amore.

XII.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. **Ω** τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ
 τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω, ὅποσα τοὺς
 ἀνθρώπους ἀναπεΐθεις κατ' αὐτῶν ἢ κατ' ἀλλή-
 λων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ ἔρανῳ· ὃς
 τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις, ἀλλὰ τ-
 των ἐς ὃ, τι ἂν σοι ἐπὶ τῷ καιρῷ δοκῇ· τὴν Σε-
 λήνην δὲ καθαιρεῖς ἐν τῷ ἔρανῳ, τὸν Ἥλιον δὲ
 παρὰ τῇ Κλυμένη βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις,
 ἐπιλεησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ
 τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρόων ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ,
 ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γρυῦν ἤδη,
 καὶ

Veneris et Cupidinis.

VEN. **Ο** fili Cupido, vide, qualia facis:
 non ea, quae in terra contingunt,
 dico, quaecumque homines inducis, ut in se
 quisque aut alii in alios admittant; sed etiam
 quae in coelis: qui Iovem quidem multas in
 formas conuersum identidem exhibes, eum mu-
 tans in quodcumque tibi commodum viderur,
 Lunam deductis ex coelo, Solem apud Clyme-
 nen commorari nonnunquam cogis oblitum cur-
 sus ordiendi: nam quae in me genitricem com-
 mittis, confidenter quasi iure tuo facis. Sed
 tu, audacissime, Rheam etiam ipsam iam verulam
 et

καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδερ-
γεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράμιον ἐκείνο ποθεῖν·
καὶ νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ σοῦ, καὶ ζευξαμένη
τὰς λέοντας, παραλαβῶσα καὶ τὰς Κορύβαντας,
ἅτα μακρινὰ καὶ αὐτὰς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω
τὴν Ἰδὴν περιπολῶσιν· ἡ μὲν, ὀλολύξασα ἐπὶ
τῷ Ἀττῇ· οἱ Κορύβαντες δὲ, ἃ μὲν αὐτῶν, τέ-
μνεται ξίφει τὸν πῆχυν, ἃ δὲ, ἀνείς τὴν κόμην,
ῥίπτει· μεμνηνὼς δὲ τῶν ὀρέων· ἃ δὲ, αὐλαῖ τῷ
κέρκετι· ἃ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ. 16), ἢ

ἐπικτυ-

et matrem tot Deorum impuisti; ut puerum
amet, Phrygiumque istum adolescentulum ap-
petat. Nunc illa furit opera tua; iunctisque
leonibus et adsumtis in comitatum Corybanti-
bus, qui scilicet fanatici sint et ipsi, sursum deor-
sum Idam circumnagantur, haec ululatus edens
ob Attin, Corybantes autem, hic conscindit si-
bi ense cubitum, ille effusa coma fertur furivus.
per montes, alius tibiam inflat, adunco cornu,
alius bambum excitat pulso tympano, aut

T 4

increpat

16. Τυμπάνῳ.] Tympanum intelligendum
minus, quod manibus a saltantibus pulsaba-
tur, cuius sonus voce βόμβος recte expri-
mitur. Cymbalum vero fuit instrumentum
constans duobus hemisphaeriis aeneis et
concauis, quae collidebantur, et quorum
sonitus voce κτύπος commode describi-
tur. Cleric.

ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ· καὶ ὅλως, θόρυβος
καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἰδῇ ἅπαντά ἐσι. δέδια τοί-
νων ἅπαντα, δέδια τὸ τοιῆτο ἢ τὸ μέγα σέκα-
κὸν τεκῆσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ
καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ ἔσα, κελεύσῃ τὰς Κο-
ρύβαντας συλλαβόντας σε διασπάσασθαι, ἢ
τοῖς λέεσι παραβαλεῖν· τῶντα δέδια κινδυνεύον-
τά σε ὀρῶσα.

ΕΡ. Θάρρει μήτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέεσιν αὐ-
τοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβάς
ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιο-
χῶ αὐτές· οἱ δὲ, σαίνεσί με, καὶ τὴν χεῖρα
δεχόμενοι εἰς τὸ σῶμα, περιλιχμησάμενοι ἀπο-
διδόασί μοι· αὐτὴ μὲν γάρ ἡ Ῥέα, πότε
ἂν

increpat cymbalo: et in summa, tumultus furo-
risque in Ida omnia sunt plena. Pertimesco igitur cuncta: metuo tale quiddam ego, quae te magnum malum peperit, ne quando plane in furorem acta Rhea, vel dixero potius mentis suae compos iubeat Corybantas comprehensum te discerpere. aut leonibus obiicere: ista timeo in periculo te versantem videns.

2. CVP. Bono esto animo, mater, quandoquidem et leonibus ipsis iam familiaris sum, et, saepe consensis eorum tergis, prehensaque iuba tanquam habenis eos rego: illi vero adulantur mihi, et manum acceptam in os delambentes restituunt: de ipsa vero Rhea, quando tandem

ἂν ἐκεῖνῃ σχολὴν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη ἔσα ἐν τῷ
 Ἄττῃ· καί τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνὺς τὰ καλὰ
 οἷά ἐσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν· μὴ
 τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τῶντων. ἢ θέλεις σὺ, ὦ
 μῆτερ, αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν, μήτε σὲ τῷ Ἄρεως,
 μήτ' ἐκείνῳ σὲ; ΑΦΡΟ. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς
 πάντων. ἀλλὰ μεμνήσῃ μὲ ποτὲ τῶν λόγων.

tandem illa otium agat, aduersum me vt quicquam
 conetur tota in Attide occupata. At porro quid ego
 delinquo, si ostendam pulcra, qualia sunt? vos-
 met autem ipsae desiderio tenemini pulcrorum:
 eorum ergo ne me infimuletis: hocine vis, ma-
 ter, vt non amplius ames neque ipsa Martem, nec
 ille te? VEN. Quam mirificus es et superior omni-
 bus! sed erit, quum recordabere dicta mea.

XIII.

Διὸς, Ἀσκληπιῶ, καὶ Ἡρακλέους.

ΖΕΥΣ. Πάυσασθε, ὦ Ἀσκληπιὲ καὶ Ἡρά-
 κλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ
 ἄνθρωποι. ἀπρεπὴ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια σὲ
 συμ-

Iouis, Aesculapii, et Herculis.

IVP. Cessate, Aesculapi et Hercules, ri-
 xantes inter vos quasi homines:
 indecora enim haec, et aliena conuiuio
 T 5 Deo-

συμπασιᾷ τῶν θεῶν. HPA. ἀλλὰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, τῶν τὸν Φαρμακῆα προκατακλίνεσθαι μου. AΣΚ. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. HPA. κατὰ τί, ὦ ἐμβρόντητε (17); ἢ διότι σε ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποιῶντα, νῦν δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθανασίας μετέβληφας; AΣΚ. ἐπιλέλησθαι γὰρ καὶ σὺ, ὦ Ἡρακλῆς, ἐν τῇ Οἴτῃ καταφλεγείς, ὅτι μοι ὀνειδίζεις τὸ πῦρ; HPA. ἔκην ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται ἡμῶν· ὃς Διὸς μὲν υἱὸς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόννηα, ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία καταγωνιζόμενος, καὶ ἀνθρώ-
πους

Deorum. HERC. Etti velis, o Iupiter, istum veneficum supra me accumbere? AESC. Sic sane decet: etenim melior sum. HERC. Quo in genere, attonite: ideone, quod te Iupiter fulmine percussit, quae fas non erat, facientem? nunc autem per misericordiam iterum immortalitatem participasti. AESC. Scilicet oblitus es, Hercules, in Oeta te conflagrasse, qui mihi exprobres ignem. HERC. Nequaquam pari similique ratione vita nobis est exacta, ut qui Iouis sum filius, tantosque labores suscepi expurgando hominum aetatem, feris debellandis, et
in ho-

17. Ὡ ἐμβρόντητε] Acumen habet duplex vocabuli potestas inuoluta: vide quae notavimus ad Tim. §. 1. Aesculapius naturae leges violavit, atque adeo fecit ἃ μὴ θέμις, quando mortuos in vitam reuocabat. Hemst.

πας ὑβριζὰς τιμωρέμενος. σὺ δὲ ῥιζατόμος εἶ,
καὶ ἀγύρτης, νοσῆσι μὲν ἴσως ἀνθρώπους χρή-
σιμος ἐπιθήσειν τῶν Φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ
ἔδεν ἐπιδεδειγμένος.

ΑΣΚ. Εὖ λέγεις, ὅτι σε τὰ ἐγκαύματα Ια-
σάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμ-
φοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τῷ χιτῶνος,
καὶ μετὰ τῷτο, τῷ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μὴ-
δὲν ἄλλο, ἔτε ἐδέχασα ὥσπερ σὺ, ἔτε ἐξάινον
ῥια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδικυῶς, καὶ παιό-
μενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ,
ἀλλ' ἔδὲ μελαγχολήσας ἀπέκτεινα τὰ τέκνα
καὶ τὴν γυναῖκα. ΗΡΑ. εἰ μὴ παύσῃ λαιδαρχ-
μενός

in homines iniuriosos animaduertendo: tu vero
praefectas herbarum radices colligis, et circula-
tor es, aegrotis ut maxime hominibus utilis ad
imponenda medicamenta, qui virile tamen ni-
hil praestiteris.

2. AESC. Recte narras: nam iniusta tibi
flammae vestigia sanavi, quando nuper huc ad-
scendisti semustus, ab virisque corrupto corpo-
re, tum tunica, tum deinde igne. Ego vero si
nihil aliud, neque seruiui, quemadmodum tu,
neque carminavi lanam in Lydia purpuream
vestem indutus, ictusque ab Omphale aureo
sandalio: sed neque atra bile percitus interfeci
liberos et uxorem. HERC. Nisi desieris conui-
ciari

μενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὥς ἔ πολὺ σε
 ὀνήσει ἡ ἄθανασία, ἐπεὶ ἄράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ
 κεφαλὴν ἐκ τῆς ἑρᾶς, ὥς μὴδὲ τὸν Παιήονα
 ἰάσασθαι σε, τὸ κρανίον συντριβέντα. ΖΕΥΣ.
 παύσασθέ Φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν
 ξυνοσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τῇ
 συμποσίᾳ· καί τοι εὐγνώμον, ὦ Ἡρακλῆς, προκα-
 τὰ κλίνεσθαι σε τὸν Ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ πρότε-
 ρον ἀποθανόντα.

eiari mihi, confestim scies, quam tibi non multum
 profutura sit immortalitas: etenim sublatum te
 proiciam praecipitem in caput e coelo, ut ne
 Paean quidem ipse mederi tibi possit, cranio con-
 trito. IVP. Finem, inquam, altercandi facite, et
 non conturbate nobis consuetudinis iucundita-
 tem: sin, ambos ego ablegabo vos foras a conui-
 vio. Enimuero aequum est, Hercules, priorem de-
 cumbere Aesculapium, ut qui prior etiam obierit.

XIV.

Ἑρμοῦ καὶ Ἀπόλλωνος.

ΕΡΜ. Τί σκυθρωπὸς εἶ, ὦ Ἀπολλων; ΑΠ.
 ὅτι, ὦ Ἑρμῆ, δυστυχῶ ἐν τοῖς ἔρωτι-
 κοῖς.

Mercurii et Apollinis.

MERC. Quid contracto vultu es, Apollo?
 AP. Quia enim, Mercuri, pa-
 rum ex sententia mihi procedunt res amato-
 riae.

κοῖς. ΕΡ. ἄξιον μὲν λύπης τὰ τοιῦτον· σὺ δὲ τί δυστυχεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυπεῖ ἔτι; ΑΠ. ἔδαμῶς· ἄλλ' ἐρώμενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλα. ΕΡ. τέθνηκε γὰρ, εἶπέ μοι, ὁ Τάκινθος; ΑΠ. καὶ μάλα. ΕΡ. πρὸς τίνας, ὦ Ἀπολλόν; ἢ τίς ἔτις ἀνέραςτος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν ἐκείνο μεράκιον; ΑΠ. αἶψά τ' ἐμὲ τὸ ἔργον. ΕΡ. ἔκῃν ἐμάνης, ὦ Ἀπολλόν; ΑΠ. ἔκ, ἀλλὰ δυστύχημά τι ἀκῆσιον ἐγένετο. ΕΡ. πῶς; ἐθέλω γὰρ ἀκῆσαι τὸν λόγον.

ΑΠ. Δισσιμεῖν ἐμάνθανε, καὶ γὰρ συνεδίσκευον αὐτῷ· ὁ δὲ κῆρις ἀνέμων ἀπολάμβενος Ζέφυρος, ἥρα μὲν ἐκ πολλῶ καὶ αὐτὸς, ἀμελόμενος δέ,

riae. MERC. Dignum certe moerore tale negotium: tu vero qua parte infortunatus es? num casus Daphnes te pungit adhuc? AP. Nequaquam; sed delicias lugeo Laconem illum Oebali filium. MERC. Interiitne, dic, quaeso, mihi, Hyacinthus? AP. Maxime. MERC. A quo, Apollo? et quis adeo amoris expers erat, ut occiderit formosulum illum iuuenem? AP. Mcum ipsius hoc est facinus. MERC. Num ergo te furor agitavit, Apollo? AP. Haut sane; sed infortunium quoddam inuoluntarium accidit. MERC. Quo tandem pacto? nam volo rem audire.

2. AP. Discum tractare discibat, egoque vna cum eo disco exercebar: tum, qui pessime ventorum pereat, Zephyrus amabat iam dudum et ipse, sed

δὲ, καὶ μὴ Φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέ-
 ριψα, ὥσπερ αἰώθαμεν, τὸν δίσκον εἰς τὸ ἄνω·
 ὁ δὲ ἀπὸ τῆς Ταῦγέτης καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
 λὴν τῷ παιδί ἐνέσεισε Φέρων αὐτὸν, ὥς ἀπὸ
 τῆς πληγῆς αἷμά τε ῥυῖναι πολὺ, καὶ τὸν παῖ-
 δα εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυ-
 ρον αὐτίκα ἡμυνάμην κατατοξεύσας, Φεύγοντι
 ἐπισπώμενος ἄχρι τῆς ἕρκος· τῷ παιδί δὲ καὶ
 τάφον ἐχώσαμην ἐν Ἀμύκλαις, ὅπῃ ὁ δίσκος
 αὐτὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τῆς αἵματος ἄνθος
 ἀναδῆναι τὴν γῆν ἐποίησα, ἥδισον, ὧς Ἑρμῇ, καὶ
 εὐανδέστατον ἀνθέων ἀπάντων, ἔτι καὶ γραμ-
 ματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἄρα σοὶ
 ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; ΕΡ, ναί, ὦ Ἀπολ-
 λον·

sed neglectus, neque ferens istud fastidium, dum
 proicio, ut solebamus, discum in altum, Ze-
 phyrus, inquam, a Taygeto deorsum spirans in
 caput puero impegit, quam poterat vehemen-
 tissime, discum illum, sic ut ex vulnere sanguis
 manaret multus, et puer statim emoreretur.
 At ego Zephyrum e vestigio ultus sum sagittis
 immisissis, fugientem persecutus usque ad montem;
 puero vero sepulcrum exaggeravi Amyclis, ubi di-
 scus illum deiecit; atque a sanguine florem sub-
 mittere terram feci suavissimum, Mercuri, et flo-
 ridissimum omnium florum, qui praeterea literas
 habet luctum super mortuo testantes. Num tibi si-
 ne ratione tristitia videor adfectus? MERC. Vti-
 que,

λον· ἤδεις γὰρ θνητὸν πέποιημένους τὸν ἐρώμε-
νον· ὥς τε μὴ ἄχθε ἀπεθανόντος.

que, Apollo: noras enim, qui mortalis esset, te
tibi nactum fuisse amatum: quare ne grauiter
feras eo mortuo.

XV.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

ERM. Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ἔντα Ἡφαι-
σον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάνανσον,
ὦ Ἀπόλλων, τὰς καλλίστας γεγαμημέναι, τὴν
τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; ΑΠ. εὐπο-
τμία τις, ὦ Ἑρμῆ· πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμά-
ζω, τὸ ἀνέχεσθαι συνέσας αὐτῷ, καὶ μάλιστα
ὅταν ὀρεῶσιν ἰδρῶτι ρέομενον, εἰς τὴν κάμινον
ἐπιμεκνύφοντα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τῷ προσώ-
πῳ

Mercurii et Apollinis.

MERC. Et quale tandem, claudum istum Vul-
canum, et artis opificem illiberalis,
Apollo, pulcerrimas in matrimonio habere Ve-
nerem et Gratiam! ΑΡ. Fati quaedam felicitas,
o Mercuri: neque tamen id non demiror, qui
pati possint consuetudinem eius, maxime quan-
do vident sudore manantem, in fornacem pro-
num atque intentum, multam fuliginem in fa-
cie

πε ἔχοντα. καὶ ὥμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσί τε, καὶ φιλεῖσι, καὶ συγκαθεύδουσι 18). ΕΡ. τῆτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαιστῷ φθονῶ· σὺ δὲ κόμα, ὦ Ἀπολλων, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει, καὶ γὰρ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ· εἴτα, ἐπειδὴν κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι καθευδῆσμεν.

ΑΠ.

cie habentem: attamen talem amplectuntur, osculantur et vna cubant. MERC. Illud et ipse indignor, Vulcanoque inuideo. Iam tu capillos come, Apollo, et citharam pulsa, et superbius ob pulcritudinem effer te, atque ego ob palaestricum corporis habitum, et artem lyrae temperandae; tum vbi cubitum erit eundum, soli scilicet dormiemus.

2. ΑΡ.

18. Καὶ ὥμως τοιᾶτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλεσσί τε, καὶ φιλεῖσι, καὶ συγκαθεύδουσι] Patet, postremum verbum συγκαθεύδειν ita contexi cum verbis praecedentibus, quae accusatiuum et poscunt et habent, quasi et ipsum gauderet eodem casu; quod tamen re ipsa ita sese non habere, manifestum est. Sed ita solet vnus casus poni, ad quem verba sequentia, diuersum licet casum postulantiā, sint referenda: inque eo cum Graecis conueniunt Latini. *Insens.*

ΑΠ. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφροδίτος εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά, καὶ δύο γῆν, ἧς μάλιστα ὑπερηγάπησα, τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ἰάκινθον, ἥ μὲν ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ, ὥς εἴλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι· ὁ δὲ ὑπὸ τῆς δίσκης ἀπώλετο, καὶ νῦν ἀντ' ἐκείνων σεφάνας ἔχω. ΕΡ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην· ἀλλ' ἐχρὴ αὐχεῖν. ΑΠ. οἶδα, καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σῆς λέγεται τετοκέναι· πλὴν ἐκεῖνό μοι εἶπε, εἴ τι οἶσθα, πῶς ἐζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ Χάρις ταύτην;

ΕΡ. Ὅτι, ὦ Ἀπολλων, ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεσιν, ἡ δ' Ἀφροδίτη ἐν τῷ ἔρανῳ·
ἄλλως

2. A P. Ego quidem et alias inuenustus sum in rebus amatoriis: duorum ergo, quos maxime supra ceteros dilexi Daphnen et Hyacinthum, haec aufugit me et odio habet usque eo, ut praeoptarit arbor fieri, quam mecum esse; ille autem disci iactu interiit: et nunc illorum vicem coronas habeo. M E R C. At ego iam aliquando Venerem: sed non oportet gloriari. A P. Scio: Hermaphroditum etiam ex te dicitur peperisse. Verum illud mihi, si forte scis, expone, quo pacto non aemulatur Venus Charitem, aut Charis illam?

3. M E R C. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso degit, Venus in coelo:
V quae

ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρη ἔχει ταπολλὰ, καὶ κεί-
νε ἐρᾷ, ὥς τε ὀλίγον αὐτῇ τῷ χαλκίῳ τέττε μέ-
λει. ΑΠ. καὶ ταῦτα οἷσι τὸν Ἡφαιστον εἶδε-
ναι; ΕΡ. οἶδεν· ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναίτο,
γενναῖον ὄρῳ νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν·
ὥς τε τὴν ἡσυχίαν ἄγει· πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά
τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψασθαι,
σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. ΑΠ. ἔκ οἶδα, εὐ-
ξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ συλληφθῆσόμενος εἶναι.

quae praeterea circa Martem est occupata pluri-
mum, eumque amat; ideoque parum ipsam fa-
bri istius ferrarii cura tingit. ΑΡ. Haec tu pu-
tas Vulcanum scire? ΜΕΡC. Sane: sed quid
efficere possit, quum strenuum videt iuvenem,
eumque militem: quare quiescit, sibi que tem-
perat; nisi quod minatur, vincula se quaedam
machinaturum aduersus illos, et oppressurum ir-
retitos in lecto. ΑΡ. Nescio: at equidem opta-
verim is esse, qui sit capiendus.

XVI.

Ἥρας καὶ Λήτους.

ΗΡΑ. Καλὰ μὲν γάρ, ὦ Λητοῖ, καὶ τὰ τέ-
κνα ἔτεκες τῷ Διὶ. ΛΗ. οὐ πᾶσαι,
ὦ Ἥ-

Iunonis et Latonae.

ΙΥΝ. Pulcros enim vero, Latona, et tu libe-
ros peperisti Ioui. ΛΑΤ. Non omnes,
Iuno,

ὦ Ἥρα, τοιάτῃς τίττειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥ-
 Φαισός ἐστιν. ΗΡΑ. ἀλλ' ἔτος μὲν ὁ χολός,
 ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ
 κατακεκόσμηκεν ἡμῖν τὸν ἔρκυνον, καὶ τὴν Ἀφρο-
 δίτην ἐγήμε, καὶ σπαράσσεται πρὸς αὐτῆς· οἱ
 δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀρρηνική πέρα τοῦ
 μέτρε, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν
 Σκυθίαν ἀπελθῶσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει 19)
 ξυνοκτονῶσα, καὶ μιχρμένη τὰς Σκύθας αὐτὰς,
 ἀνθρωποφάγους ὄντας· ὁ δ' Ἀπόλλων προσ-
 ποιεῖται μὲν πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ
 κισσαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι,
 καὶ

Iuno, tales parere possumus, qualis est Vulca-
 nus. IVN. Sed hic claudus tamen utilis est,
 quippe artifex optimus, et adornauit nobis coe-
 lum, et Venerem duxit, ab eaque obseruatur.
 De tuis autem liberis, illorum haec virilis ultra
 modum et montana; ac denique in Scythiam
 profecta nemo nescit quales cibos capiat hospi-
 tibus interfectis, atque imitata Scythas ipsos,
 qui hominibus vescuntur: Apollo autem prae
 se fert cuncta se scire, et iaculari, et ci-
 thara ludere, et medicum agere, et vaticinari:

V 2

tum

19. Οἷα ἐσθίει] Hoc est, quibus sacrificiis
 delectetur: nam sacrificia esse putabant con-
 uivia Deorum. Cleric.

καὶ κατασησάμενος ἐργασήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τὰς χρωμένους αὐτῷ, λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλατεῖ μὲν ἀπὸ τῆς τοιότητος πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτὰς καταγοητεύσθαι· πλὴν ἔτι ἀγνοεῖται γέ ὑπὸ τῶν συνεωτέρων, τὰ πολλὰ τερατεύμενος· αὐτὸς γὰρ ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, ἔπροεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεσθαι αὐτὸν ἢ Δάφνην, καὶ ταῦτα, ἔτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥς ἔχ' ὁρῶ καθότι καλλιτεκνότερα τῆς Νιόβης ἔδοξας.

Λ Η.

- tum constitutis officinis artis diuinandi Delphis, Clari et Didymis frustratur consulentes, obliqua et ambigua in vtramque interrogationis partem respondens, ne periculum sit, vt arguatur error. Inde quidem ditescit, plures enim sunt stulti, quique se praebent fascinandos: nec tamen praeterit prudentiores, plerumque praestigias ipsum offundere. Ergo vates ignorabat se occisurum esse delicias suas disco; nec praediuinavit fore, vt fugeret ipsum Daphne, idque tam pulcrum et bellule comatum. Itaque non video, qua parte prolis laude Nio-ben praestare videaris.

2. L A T.

ΛΗ. Ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα, ἡ ξενικτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις, οἶδα, ὅπως λυπεῖ σε, ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κινθαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. ΗΡΑ. ἐγέλασα, ὦ Λητοῖ· ἐκείνος θαυμαστός, ἐν ὃ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ Μῆσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειξεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μυσικῇ; νῦν δὲ κατασοφισθεῖς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ἀδίκως ἄλῃς· ἡ δὲ καλὴ σε παρθένος ἔτω καλὴ ἐσιν, ὥς ἐπεὶ ἔμυθεν ὀφθεῖσθαι ὑπὸ τῷ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύσῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὰς κύνας· ἐὼ γάρ

2. LAT. Isti quidem liberi, hospitum interfectrix et mendax vates non me fugit, quem tibi dolorem adferant conspecti inter Deos: tum maxime, quando haec laudatur ob formam, ille, dum cithara ludit in conuiuio, admirationi est omnibus. I V N. Ridere libet, Latona: illene dignus admiratione, cui Marfyas, si quidem iustum Musae iudicium ferre voluissent, pellem detraxisset ipse victor arte musica? nunc dolo captus miser interiit iniqua sententia damnatus: illa autem pulchra tua virgo tam est pulchra, vt, postquam comperit se visam esse ab Aëtaëone, verita ne iuuenis euulgaret turpitudinem suam, immiserit in eum canes: mitto dicere, V 3 neque

γὰρ λέγειν ὅτι ἐδὲ τὰς τεκίνας ἐμαιᾷτο, παρ-
θένος γε καὶ αὐτὴ ἔσα. ΛΗ. μέγα, ὦ Ἥρα,
Φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διὶ, καὶ συμβασιλεύεις
αὐτῷ, καὶ διὰ τᾷτο ὑβρίζεις ἀδελῶς· πλὴν ἀλλ'
διδομαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύουσαν, ἐπό-
ταν σε καταλιπὼν ἐς τὴν γῆν κατήϊ, ταῦρος ἢ
κύκνος γενόμενος.

neque parturientibus obstetricaturam fuisse, vir-
go si modo foret. LAT. Arroganter, o Iuno,
te effers, quia coniux es Iouis, cumque eo re-
gnum tenes: propterea contumeliam facis per-
licenter: at videbo te post paulo iterum lacri-
mantem, quum te Iupiter relicta in terram de-
scenderit, tauri cygniue sumta specie.

XVII.

Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠΟΛ. Τί γελοῖς, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡ. ὅτι γελοίο-
τατα, ὦ Ἀπολλόν, εἶδον. ΑΠ. εἶ-
πὲ ἔν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκῆσας ἔχω ξυγγελοῦν. ΕΡ.
ἢ Ἀ-

Apollinis et Mercurii.

APOL. Quid rides, Mercuri? MERC.
Quia scilicet maxime ridicula,
Apollo, vidi. AP. Quin narra, ut et ipse
re audita vna tecum possim ridere. MERC.
Venus

ἡ Ἀφροδίτῃ ξυνᾶσα τῷ Ἄρει κατείληπται, καὶ
ὁ Ἥφαιστος ἔδρασεν αὐτὰς ξυλλαβὼν. ΑΠ. πῶς;
ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡ. ἐκ πολλῶ, οἶμαι,
ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτὰς· καὶ περὶ τὴν εὐ-
νὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεῖς, εἰργάζετο ἀπελθὼν
ἐπὶ τὴν κάμινον. εἴτα ἃ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται
λαθὼν, ὡς ᾔετο· καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ Ἥλιος,
καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη-
σαν τῷ λέχῳ, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγε-
γένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς
τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος.
ἐκείνη μὲν ἔν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ ᾧσα, ἐκ
εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδεμένη· ὁ δὲ Ἄρης
ταῖ

Venus concumbens cum Marte constricta est,
et Vulcanus vinxit eos captos. AP. Quo tan-
dem modo? nam facerem quiddam dicturus vi-
deris. MERC. Iampridem, opinor, ista
quum sciret, venabatur eos; circaque lectum
vinculis, quae oculos fugerent, circumpositis,
postquam abierat ad caminum, operi scilicet
erat intentus. Tum Mars intrat clam, ut arbi-
trabatur: verum conspicit eum Sol, et indi-
cium defert ad Vulcanum. Vbi autem adscen-
derunt lectum, intraque casses recepti in ope-
re erant, ibi circumquaque implicantur ipsis
vincula, et superuenit repente Vulcanus. Illa
vero, etenim erat nuda, non habebat quem-
admodum obtegeret sese pudibunda: Mars

τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμὰ· ἔπειτα δὲ συνεῖς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἐκέλευε.

ΑΠ. Τί ἂν; ἀπέλυσεν αὐτὰς ὁ Ἥφαιστος; ΕΡ. ἔδεπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας τὰς θεάς, ἐπιδείκνυται τὴν μοιχεῖαν αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ ἀμφοτέρω καὶ νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἔφθριῶσι, καὶ τὸ θέαμα ἡδισον ἐμοὶ ἔδοξε μονοπαχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. ΑΠ. ὁ δὲ χαλκεύς ἐκεῖνος ἐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τῷ γάμῳ; ΕΡ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελαῖ αὐτοῖς ἐφεσώς. ἐγὼ μὲν τοι, εἰ χεὶρ τὰληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνην τῷ Ἄρει 20), μὴ μό-
νον

primum effugere conabatur, sperabatque se rupturum vincula; dein, ut sensit, tam arcte se teneri, ut inde spes euadendi sit nulla, supplicabat.

2. AP. Quid ergo? absoluit eos Vulcanus? MERC. Nondum; sed conuocatis Diis spectandum praeberet adulterium. Hi autem nudi ambo, colligatiue demisso vultu rubore suffunduntur; spectaculumque sane iucundissimum mihi fuit visum tantum non patratum opus ipsum. AP. Fabrum autem istum non pudet ipsum oculis exponere dedecus matrimonii? MERC. Nequaquam; ut qui etiam iuxta adstans irrideat eos. Equidem, si verum est dicendum, inuidebam Marti non solum adul-

20. Ἐφθόνην τῷ Ἄρει] Totus hic quidem
dia-

νον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ
δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. ΑΠ. ἔκῃν καὶ δεδέσθαι
ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τέτῳ; ΕΡ. σὺ δ' ἔκ ἂν, ὦ
Ἀπολλεῦ; ἰδὲ μόνον ἐπελθὼν, ἐπαινέσομαι
γὰρ σε, ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὖξῃ ἰδὼν.

teranti formosissimam Deam, sed et adligato
cum ea. ΑΡ. Tune ergo vinciri te patereris ea
mercede? ΜΕΡC. Tu nolles, Apollo? prop-
ius accede tantum et vide: magnus eris mihi
Apollo, nisi, quum videris, idem optabis.

dialogus ex Homero deformatus; sed isto-
rum lepor vix est, ut satis intelligi possit,
nisi poetam ipsum legeris Od. Θ. 331. *Hemst.*

XVIII.

Ἥρας καὶ Διός.

ΗΡΑ. Εγὼ μὲν ἡσχυρόμην ἂν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι
τοιῆτος ἦν υἱός, θῆλυς ἔτω καὶ διε-
φθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης· μήτρας μὲν ἀναδε-
δεμέ-

Iunonis et Iouis.

IVNO. Me quidem puderet, Iupiter, ta-
lis filii, tam feminei et cor-
rupti ebrietate; qui mitra reuinctam ge-
rat

δεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις
 γυναιξὶ συνών, ἀβρότερος αὐτῶν ἐκείνων, ὑπὸ
 τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων
 καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκῶς, ἢ σοὶ τῷ πα-
 τρί. ΖΕΥΣ. καὶ μὴν ἔτός γε ὁ θηλυμίτης,
 ὁ ἀβρότερος τῶν γυναικῶν, ἔ μόνον, ὧς Ἡρα,
 τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τὰς κατοικῆντας
 τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τὰς Θράκας ὑπηγάγε-
 το, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδὰς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ
 τέτῳ στρατιωτικῷ, τὰς τε ἐλέφαντας εἶλε,
 καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς
 ὀλίγον ἀντισηῆναι τολμήσαντα αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε· καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχόμενος
 ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσις χρώμενος κιττίνοις,
 μεθύων,

rat comam, plurimum cum furibundis mulieri-
 bus versetur, mollior iis ipsis, ad tympana ti-
 biasque et cymbala choreas agens, atque omni-
 no cuius similior, quam tibi patri. IVP. At-
 qui hicce mitra feminea redimitus, mollior mu-
 lieribus, non solum, Iuno, Lydiam subegit,
 incolentesque Tmolum cepit, et Thracas tibi
 subiecit; sed et aduersus Indos raptο mulie-
 bri isto exercitu elephantos in potestatem rede-
 git, et regione tota potitus est, regemque
 paululum resistere ausum captivum abduxit:
 et ista quidem omnia perfecit saltans simul
 et choreas ducens, thyrsis vsus hederaceis,
 ebrius,

μεθύων, ὡς Φῆς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δὲ τις ἐπε-
 χείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν
 τελετὴν, καὶ τᾷτεν ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδή-
 σας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας
 ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα
 ταῦτα, καὶ ἐκ ἀνάξια τῷ πατρός; εἰ δὲ παι-
 διὰ καὶ τρυφὴ πρόσεσιν αὐτοῖς, εἰδείς Φθόνος·
 καὶ μάλιστ' εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφειν οὗ-
 τος ἦν, ὅπῃ ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

HPA. Σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέσσεσθαι καὶ τὸ εὖ-
 ρεμα αὐτῷ, τὴν ἄμπελον καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦ-
 τα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθύουσθῆντες ποιῶσι σφαλλό-
 μενοι, καὶ πρὸς ὑβριν τραπέμενοι, καὶ ὅλως
 μεμη-

ebrius, vt ais, et furore concitus. Tum si quis
 in animum induxit male dicere ipsi, contume-
 liis in sacrorum initia iactis, ab eo quoque poe-
 nas expetiit, vel ligatum obstringens palmiti-
 bus, vel vt discerneretur efficiens a marre tan-
 quam hinnulus. Viden' vt virilia sint ista, ai-
 que haud indigna patre? Si vero lusus et la-
 sciuias simul adiunt, nihil est ea in re, quod in-
 uidiā faciat; in primis si quis reputet, qualis
 sobrius hicce foret, vbi isthaec facit ebrius.

2. IVN. Tu mihi videris laudaturus
 etiam inuentum eius vitem et vinum; idque
 tametsi videas, qualia perpetrent inebriati
 titubantes atque ad iniuriam versi, et plane
 furen-

μευηνότες ὑπὸ τῆ πότῃ· τὸν γὰρ Ἰκάριον, ὃ
 πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται αὐτοὶ
 διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. ΖΕΤΣ.
 ἔδεν τῷτο Φῆς· ἔ γὰρ οἶνος ταῦτα, ἔδὲ ὁ Διό-
 νυσος ποιεῖ, τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ
 τὸ πέρα τῆ καλῶς ἔχοντος ἐμφορεῖσθαι τοῦ
 ἀκράτῃ. ἔς δ' ἂν ἔμμετρα πίνη, ἱλαρώτερος
 μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἂν· οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔ-
 παθεν, ἔδεν ἂν ἐργάσαιτο ἔδενά τῶν συμπο-
 τῶν· ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν 21) ἔοικας, ὦ
 Ἥρα,

furentes a potu. Icarium ergo, cui primo do-
 nauit palmitem, ipsi compotatores intereme-
 runt concisum ligonibus. IV P. Nihil hoc ad
 rem, quod dicis: non enim vinum ista, ne-
 que Bacchus facit; sed potus immoderate sum-
 tus, et ultra quam deceat ingurgitari mero:
 qui vero bibendi modum seruat, hilarior et
 suauior existit; neque eiusmodi, quale Icario
 contigit, quicquam designauerit in vllum
 compotatorem. At tu adhuc aemulari videris,
 Iuno,

21. Ἐπιζηλοτυπεῖν] Ex hoc loco compo-
 situm illud in Lexica peruenisse credibile est:
 si quis pro spurio expellendum sentiat, eum
 nihil morabor: nam hic quidem sine dubio
 legi debet ἔτι ζηλοτυπεῖν· saepius ista par-
 ticula vitiata verbis sequentibus adhaesit.
 Hemst.

Ἦρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τᾷ Διονύσῃ τὰ κάλλιστα.

Iuno, et Semeles meminisse, vt quae crimine-
ris Bacchi pulcerrimas dotes.

XIX.

Ἀφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

ΑΦΡΟ. Τί δήποτε, ὦ Ἔρως, τὰς μὲν ἄλλας
θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν
Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ῥέαν,
ἐμὲ τὴν μητέρα· μόνης δὲ ἀπέχη τῆς Ἀθηνᾶς,
καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾶς, κενὴ δ'
οἰζῶν ἡ Φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄσο-
χος; ΕΡ. δέδια, ὦ μῆτερ, αὐτὴν· φοβερά
γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὅπο-
ταν

Veneris et Cupidinis.

VEN. Quid est enimvero, Cupido, quod
alios quidem Deos debellaris omnes,
Iouem, Neptunum, Apollinem, Rheam, me
quoque matrem; a sola vero abstineas Minerua,
et in illa igne careat tibi fax, vacua sit sagittis
pharetra, tuque ipse quasi tractandi arcus, et col-
lineandi sis imperitus. CVP. Metuo, mater, eam:
nam formidabilis est et torua, atque admodum vi-
rilis:

των ἔν ἐντεινόμενος τὸ τόξον ἰὼ ἐπ' αὐτήν,
ἐπισείσας τὸν λόφον ἐκπλήττει με, καὶ ὑπὸ τρο-
μος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ με τὰ τοξεύματα ἐκ
τῶν χειρῶν. Α Φ. ὁ Ἄρης γὰρ ἔ φοβερώτερος
ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλισας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας.
Ε Ρ. ἀλλ' ἐκεῖνος ἐκὼν προσίεταιί με, καὶ προσ-
καλεῖται· ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ὑφορᾷται 22) αἰεὶ, καί
ποτε ἐγὼ μὲν ἄλλως παρέπτην, πλησίον ἔχων
τὴν λαμπάδα· ἡ δὲ, εἰ μοι πρόσει, Φησί, νῆ
τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπείρασά, ἢ τῷ
ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς τὸν Τάρταρον ἐμβαλᾷ-
σα,

rilis: quando igitur intento arcu aggredior ad
eam, quallata crista perterrefacit me, et con-
tremisco, defluuntque tela meis de manibus.
VEN. At Mars nonne terribilior erat? et tamen
exarmasti ipsum, ac vicisti. CVP. At iste ultro
admittit me, atque inuitat: Minerua contra sem-
per suspiciosa torue me intuetur; factumque iam
adeo, ut ego sic praeteruolarem, propius ad-
mota face; illa confestim, si ad me accedis,
inquit, per patrem iuro, hasta te transfixum,
aut pede correptum, in Tartarum iniiciam,

aut

22. Ὑφορᾷται] Eleganter Erasmus, *adductis*
superciliis, vtrique verbi potestate coniun-
cta: melius ab eo non discessisset *Benedictus*,
qui dedit, *torue semper adspicit*: hoc est *δει-*
μὺ δρᾶν. Hic autem ὑφορᾷσθαι *suspectum*
habere, et diligenter ne noceat observare. Hemst.

σα, ἢ αὐτὴ διασπασαμένη, διαφθερῶ. πολλὰ τοιαῦτα ἠπειλήσε· καὶ ὄρᾳ δὲ δριμύ, καὶ ἐπὶ τῷ ἑήθεος ἔχει πρόσωπόν τι φοβερόν, ἐχιδναῖς κατάκομον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορμολύττεται γάρ με, καὶ Φεύγω ὅταν ἴδω αὐτό.

ΑΦ. Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθηνᾶν δέδιας, ὡς Φῆς, καὶ τὴν Γοργόνα· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεῖς τὸν κεραυνὸν τῷ Διός. αἱ δὲ Μῆσαι διὰ τί σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν; ἢ κηκεῖναι λόφους ἐπισεῖσαι, καὶ Γοργόνας προφαίνουσαι; ΕΡ. αἰδέσμαι αὐτάς, ὦ μήτερ· σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεὶ τι φροντίζουσι, καὶ περὶ ἑδὴν ἔχουσι, καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς, κηλέμε-
νος

aut ipsa dilaceratum pessumdabo. Multa eiusmodi est interminata: tum porro acerbum videt haberque ad petius faciem quandam formidolosam, serpentibus comatam, quam ego maxime metuo: territat enim me, et, quum eo oculos conuerto, in fugam propellor.

2 VEN. At expanescis Mineruam, ut ais, et Gorgonem; idque tu, qui non formidaris fulmen Iouis. Musae vero cur tibi sunt inuulneratae, et extra reli iactum positae? an et illae cristas concutiant, et Gorgonas ostendunt? CVP. Reuereor illas, mater; nam venerandae sunt, et semper quiddam commeditantur, et cantu distinentur: atque ipse adsto saepius
illis

νος ὑπὸ τῷ μέλῃ. ΑΦ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί· τὴν δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώσκεις; ΕΡ. τὸ μὲν ὅλον, ἔδὲ καταλαβεῖν αὐτὴν οἶόντε, Φεύγουσαν αἰεὶ διὰ τῶν ὄρων· εἶτα καὶ ἰδίον τινα ἔρωτα ἤδη ἔρῃ. ΑΦ. τίνος, ὦ τέκνον; ΕΡ. Θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν, αἰρεῖν τε διώκῃσα, καὶ κατατοξεύειν, καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιαύτῳ ἔστιν. ἐπεὶ τὸν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι τοξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἐκηβόλον. ΑΦ. οἶδα, ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκείνον ἐτόξευσας.

illis delinitus carmine. VEN. Age, mitte et istas, quia verendae: at Dianam quid est, cur non vulneres? CVR. In summa, ne consequi quidem illam licet fugientem semper per montes: tum etiam sibi proprium quendam amorem iam amat. VEN. Cuius, fili? CVR. Venationis et ceruorum, hinnulorumque, ut capiat persecuta, et sagittis configat; tota denique huic rei est intenta: ceteroquin fratrem eius arcitenentem et ipsum, ac longe iaculantem. VEN. Scio, nate, quid velis: frequenter ipsum arcu fixisti.

XX.

Θεῶν Κρίσις.

Ζεὺς, Ἑρμῆς, Ἥρα, Ἀθηνᾶ, Ἀφρο-
δίτη, Πάρις, ἢ Ἀλέξανδρος.

ZETΣ. **Ε**ρμῆ, λαβὼν τετὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι
εἰς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα τὸν βεκόλον, (νέμει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ,) καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε, ὦ Πά-
ρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλὸς τε αὐτὸς εἶ,
καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς θαῖς, ἥ
τις αὐτῶν ἢ καλλίῃ ἐσὶ· τῷ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἄθλον ἢ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὦρα δὲ ἤδη
καὶ

Dearum Iudicium.

Iupiter, Mercurius, Iuno, Minerua,
Venus, Paris, aut Alexander.

IVP. **A**ccepto, Mercuri, isto pomo abi in
Phrygiam ad Priami filium boum pa-
storem (pascit autem Idaei montis in Gargaro) ipfi-
que dic: Te, Pari, iubet Iupiter, quandoquidem
formosus ipse es, et sapiens in rebus amatoriis,
sententia Deabus lata pronunciare, quae illa-
rum pulcerrima sit: certaminis autem praemium
victrix recipiat pomum. Iamque commodum est,

καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικασὴν· ἐγὼ δὲ ἀπωθῆναι τὴν δίκαιταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν, καὶ εἰ γε οἶόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἀπάσας νενικηκυίας εἶδον· ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη, μὴ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικασῆς. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρυξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μὲν ἐστὶ, καὶ Γανυμήδεος τέττα ξυγγενὴς, τᾶλλα δὲ ἀφελὴς, καὶ ὄρεϊος, καὶ ἂν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας.

ΑΦΡΟ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπισήσειας ἡμῖν δικασὴν, θαρσέῃσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ

vt ipsaemet abeat ad iudicem: equidem plane repudio munus arbitri, vt qui ex aequo vos amem, et, si fieri posset, libenter cunctas vicisse videam: hoc porro, vt alia ne dicam, necesse, vni si formae praemium tribuas, pluribus esse in odio. Propterea ipse quidem haud idoneus vobis sim iudex: inuenis autem hicce Phryx, ad quem adibitis, regiae stirpis est, et Ganymedis istius cognatus; ceterum simplex et montanus: neque illum quis indignum censuerit eiusmodi spectaculo.

2. VEN. Equidem, o Iupiter, etiam si vel Momum ipsam imponas nobis iudicem, confidenter accedam ad formae ostentationem: quid enim

γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μᾶ; χρεὶ δὲ καὶ ταύταις
ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. H.P. οὐδ' ἡμεῖς,
ὦ Ἀφροδίτη, δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης,
ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν, ἀλλὰ δεχόμεθα
καὶ τῆτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν Πάριν. ΖΕΥΣ.
ἦ καὶ σοὶ ταῦτα, ὦ θυγάτηρ, συνδοκεῖ; τί
Φῆς; ἀποσρέφῃ, καὶ ἐρυθριᾶς; ἔσι μὲν ἴδιον,
τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα, ὑμῶν τῶν παρ-
θένων· ἐπινεύεις δὲ ὁμῶς· ἀπιτε ἔν, καὶ ὅπως
μὴ χαλεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι, μηδὲ
κακὸν ἐντρίψῃσθε τῷ νεανίσκῳ. εἰ γὰρ οἷόν τε
ἐπίσης εἶναι καλὰς πάσας.

E.P. Προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυγίας, ἐγὼ μὲν
ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ
μοι·

enim ille mei reprehenderit? attamen oportet
illis quoque placere hominem. IVN. Nec nos,
Venus, reformidamus, ne Marti quidem tuo si
permissum fuerit arbitrium; sed accipimus istum,
quicumque sit, Parin. IVP. Tibine, nata,
eadem placent? quid ais? faciemne auertis et
erubescis? est hoc quidem proprium, ut vere-
cundiores sitis in talibus, vobis virginibus: attamen
annuis: abite ergo: at ne quid acerbius
indignemini iudici, quae victae eritis, nec ma-
lum inferatis iuueni: fieri quippe non potest,
ut aequae sitis pulchrae omnes.

3. MERC. Proficiscamur recta in Phrygiam,
ego viae dux, vos autem non lente sequimini

μοι· καὶ θαρρείτε, εἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν, νεανίας ἐς καλὸς, καὶ τᾶλλα ἐρωτικός, καὶ ταῖς τοιαῦτα κρίνειν ἰκανώτατος· ἔκ ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς. ΑΦΡ. τᾶτο μὲν ἅπαν ἄγαθόν καὶ πρὸς ἐμὲ λέγεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶναι τὸν δικασήν· πότερα δὲ ἄγαμός ἐστιν ἔτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σύνεστιν; ΕΡ. ἔ παντελῶς ἄγαμός ἐστιν, ὧς Ἀφροδίτη. ΑΦΡ. πῶς λέγεις; ΕΡ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοικεῖν Ἰδαία γυνή, ἰκανὴ μὲν, ἀγροικος δὲ, καὶ δεινῶς θραύς· ἀλλ' ἔ σφόδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τίνας δ' ἔν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς; ΑΦΡ. ἄλλως ἡρόμην.

AΘΗ.

me: bonoque estote animo: noui Parin, iuuenis est formosus, praeterea amoris deditus, et ad talia diiudicanda inprimis idoneus; is sane non male ius dixerit. VEN. Hoc quidem omne bonum atque e re mea narras, nimirum iustum nobis esse iudicem: utrum vero innuptus est, an vxor aliqua cum eo viuit? MERC. Haud omnino innuptus est, o Venus. VEN. Quid ais? MERC. Est cum eo, ut arbitror, Idaea quaedam mulier, commoda quidem facie, at rustica, et valde montana: sed non admodum curare illam videtur: quid est autem, cur ista roges? VEN. Nullo consilio certe rogabam.

4. MIN.

ΑΘΗ. Παρὰ πρεσβεύεις, ὦ ἄνθρωπε, ἰδίᾳ ταύ-
τῃ κοινολογούμενος. ΕΡ. οὐδὲν, ὦ Ἀθηναῖε,
δεινὸν, εἰδὲ κατ' ὑμῶν· ἀλλ' εἵρετό με, εἰ ἄγα-
μος ὁ Πάρις ἐστίν; ΑΘΗ. ὥς δὴ τί τῶτο πολυ-
πραγμονῶσα; ΕΡ. ἐκ οἷδα. Φησὶ δ' ἔν ὅτι
ἄλλως ἐπελθὼν, ἐκ ἐξέπιτηδες, ἤρετό με. ΑΘΗ.
τί ἔν ἄγαμός ἐστιν; ΕΡ. εἰ δοκεῖ. ΑΘΗ. τί δὲ
τῶν πολεμικῶν ἐστὶν αὐτῷ ἐπιθυμία, καὶ Φι-
λόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βεκόλος; ΕΡ. τὸ μὲν
ἀληθές ἐκ ἔχω λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄν-
τα καὶ τῶτων ὑρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βέλεσθαι
ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. ΑΦΡ.
ὄρα; εἰδὲν ἐγὼ μέμφομαι, εἰδὲ προσεγκαλιῶ
σοι

4. MIN. Heus tu, iniquum agis legatum pri-
vatim cum ea sermones communicans. MERC.
Nihil, o Minerva, quod metuas, nec quod vo-
bis obsit: scilicet rogabat me, innuptusne esset
Paris? MIN. Quid ita tandem hoc curiose sci-
scitata? MERC. Nescio: ait autem se, quod
casu in mentem venerat, non de industria ro-
gasse me. MIN. Quid ergo? caelebs est?.
MERC. Haud putem. MIN. Quid porro?
bellicarumne rerum studio tenerur, et gloriae
cupidus est, an totus bulbulcus? MERC. Ea
de re quid verum sit, haud facile dixerim: nisi
quod conicere licet iuuenem expetere, horum
ut sibi facultas fiat, et velle sane se primum esse
in praeliis. VEN. Viden? nihil ego criminor, ne-
que

σοι τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γάρ, καὶ ἐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. ΕΡ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο· διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἷς μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτη κατὰ τὸ ἀπλὲν ἀπεκρινάμην.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀσέρων 23), καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν

que infimulo te, quod cum ea priuatim loquaris: earum enim, quae ad querelas sunt proclives, non Veneris hoc est. M E R C. Haec Minerva eadem fere me rogavit: quare nihil est quod aegre feras, aut putes deteriore te esse loco, si quid etiam ipsi ita simpliciter respondi.

5. Sed interea, dum sermones caedimus, iam multum progressi longius discessimus a stellis, et circiter ex aduerso Phrygiae sumus:

23. Ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀσέρων] Ἀποσπᾶν, auellere, distrahere, auocare: ἀποσπᾶσθαι, vel ἀποσπασθῆναι eos dicunt, qui ab amicissimorum amplexu vix diuelli possunt ac discedere. Deinde ad eos pertinet, qui quadam agendi contentione ac vehementi studio alicunde digrediuntur, atque auocari se patiuntur; raro commodi causa, saepius inconsiderate, sic vt periculum aliquod aut damnū grauius consequatur. Haec in Atticis, castigatissimisque scriptoribus satis sunt vsitata: verum quando ἀποσπασθῆναι

τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἰδὴν ὁρῶ,
καὶ τὸν Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς, εἰ δὲ μὴ ἐξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πά-
ριον. ΗΡΑ. πᾶς δὲ ἐστίν; ἔ γάρ καί μοι φαίνε-
ται. ΕΡ. ταύτη, ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαϊὰ σκό-
πει, μὴ πρὸς ἀκρῶ τῷ ὄρει, παρὰ δὲ τὴν πλευ-
ρὰν, ἔ τὸ ἀντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. ΗΡΑ.
ἀλλ' ἔχ' ὁρῶ τὴν ἀγέλην. ΕΡ. τί φῆς; οὐχ
ὁρᾷς βοῖδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὐτως ἰδάντυλον ἐκ
μέσων

mus: quin etiam Idam video, Gargarumque to-
tum accurate; et, ni fallor, ipsum vestrum iu-
dicem Paridem. IVN. Vbi vero est? necdum
enim mihi apparet. MERC. Illac, Iuno, ad
sinistrum respice; non ad summum montem; sed
iuxta latus, vbi antrum et gregem vides. IVN.
Atqui non video gregem. MERC. Quid ais? non
tu vides vacculas ad hocce fere digiti mei indicium

X 4

ex

ναί simpliciter pro χωρισθῆναι, recedere,
digredi ponitur, illud iam communi, quam
vocant, et minus accuratae Graece loquen-
di formae proprium est. Eandem vim ob-
tinuit ἀποσπασμαί, vbi tum intelligendum
est ἐαυτὸν: quod a Macedonia vel Alexan-
drina dialecto videtur tractum: nam apud
verustiores vix equidem reperiri putem.
Πολὺν autem, secus atque Interpretes fe-
cerunt, iungendum est cum ἀπεσπασάμεν.
Hemst.

μέσων τῶν πετρῶν προσερχόμενα, καί τινα ἐν
 τῷ σκοπέλῃ κατὰθέοντα, καλαῦροπα ἔχοντα,
 καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διχαιδονασθῶν τὴν ἀ-
 γέλην; ΗΡΑ. ὅρῳ τῶν, εἴ γε ἐνείνός ἐστιν. ΕΡ.
 ἀλλ' ἐκείνος 24). ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμέν ἐπὶ
 τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταςάντες βυθίζωμεν, ἵνα
 μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανῆς καδι-
 πτάμενοι. ΗΡΑ. εὖ λέγεις, καὶ ἔτω ποιῶ-
 μεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὦρα σοι, ὦ Ἀ-
 φροδίτη, προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ἐδῶ·
 σὺ

ex mediis rupibus prodeuntes, et quendam ex
 scopulo decurrentem, qui pedum habeat, et re-
 pellat, ne protenus dissipetur armentum? IVN.
 Video nunc, siquidem is est. MERC. Is adeo
 ipse. Quoniam vero prope sumus, in terra, si
 videtur, positis vestigiis incedamus, ne contur-
 bemus eum desuper ex improviso deuolantes.
 IVN. Commode dicis; atque ita faciamus. Quan-
 doquidem autem degressi sumus, tui iam muneris,
 Venus, praeire teque ducem praebere nobis viae:
 etenim

24. Ἀλλ' ἐκείνος] Ἀλλὰ eleganter positum:
*Imo is ipse: tum ἐπὶ τῆς γῆς iungenda cum
 καταςάντες: quandoquidem vero prope ad
 Paridem aduenimus, in terra, si videtur, pos-
 tis pedibus incedamus: ne scilicet iuuenis a-
 nimo conturbetur, et plane stupefiat, si
 nos desuper adnatantes viderit. Hemst.*

σὺ γὰρ ὡς τὸ εἶκος, ἔμπειρος εἶ τῷ χωρίου, πολλάκις, ὡς λόγος, κατελθῆσα πρὸς Ἀγχίσην. ΑΦΡ. ἔσφόδρα, ὦ Ἥρα, τέτοις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.

ΕΡ. Ἀλλ' ἂν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἰδῇ, ὁπότε ὁ Ζεὺς ἤρατ' ἔμειρακίᾳ τῷ Φρυγὸς, καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ' ἐκείνῃ, καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν τοῦ παιδός. καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν 25.),
συμ-

etenim te par est peritam esse loci, quae saepe, ut fama fert, descenderis ad Anchisen. VEN. Non admodum, Iuno, istis commoueor cauillationibus tuis.

6. MERC. Atque ego adeo vobis viam monstrabo: etenim ipse non raro commoratus sum in Ida, quando Iupiter amabat adolescentulum Phrygem: tum saepiuscule huc veni ab eo demissus ad inuifendum puerum: quumque iam ab aquila ve-

X 5

here-

25. Ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἰετῷ ἦν] Dubites, utrum de Ioue haec intelligenda sint, an de Ganymede: posterius in versione fere sum secutus. Prius si quis anteferendum putet, sensus erit talis: *Et cum iam mutatus in aquila lateret, ad latus eius una volabam, adiutabamque in allouando Ganymede: series orationis fauet; sic dixerit εἶναι ἐν τῷ αἰετῷ, quod Latinis est latere in aquila, aquilae forma celari: idque eo probabilius, quia*

συμπαριπτάμην αὐτῷ, καὶ συνεκῆφιζον τὸν κά-
λόν. καὶ εἴ γε μέμνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς
πέτρας αὐτὸν ἀνῆρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυ-
χος συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον· καταπτάμενος
δὲ ὀπισθεν αὐτῷ ὁ Ζεὺς, κῆφως μάλ᾽ αὖ τοῖς
ὄνυξι περιβαλὼν, καὶ τῷ σώματι τὴν ἐπὶ τῇ
κεφαλῇ τιάραν δακνὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-
τραγυμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀπεσραμμένῳ ἐς
αὐτὸν ἀποβλέποντα. τότε ἔν ἐγὼ τὴν σύριγ-
γα ἔλαβον· ἀποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ
δέξ. ἀλλὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς ἔτοσί πλησίον,
ὥς ἐπροσείπωμεν αὐτόν.

Χαῖρε,

heretur, iuxta simul volabam, alleuabamque
pulcellum: quin, si quidem memini, ab ista
rupe illum subripuit: hic tum forte fistula lude-
bat ad gregem; deuolans autem pone eum Iu-
piter valde leuiter vnguibus amplexus, et oris,
quam in capite gerebat, tiaram morsu prehen-
dens tollebat puerum turbatum, ceruiceque re-
flexa in ipsum respicientem: tunc ego fistulam
tuli; abiecerat eam prae timore. Atenim ar-
biter hicce prope adest: quare adloquamur
eum.

7. Sal-

quia Ganymedem non aquila vestum vete-
res fecerunt, sed apprehensa coma de vn-
guibus alitis pendentem. Hemst.

Χαῖρε, ὦ βεκόλε. ΠΑ. νῆ καὶ σύ γε, ὦ νεανίσκε· τίς δὲ ὦν δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς γυναῖκας; ἔ γὰρ ἐπιτήδεια ὀρεσπολεῖν, ἔτω γε ἔσαι καλαί. ΕΡ. ἀλλ' ἔ γυναῖκες εἰσίν. "Ἦσαν δὲ, ὦ Πάρι, καὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὀρεῶς, καὶ μὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχρεῖς; καὶ μὴ δέδιθι· χαλεπὸν γὰρ ἔδεν· κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέσθαι τῷ κάλλος αὐτῶν· ἐπειδὴ γάρ, Φησι, καλὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά, σοὶ τὴν γυνῶσιν ἐπιτρέπω· τῷ δ' ἀγῶνος τὸ ἄθλον εἴσῃ ἀναγνῶς τὸ μῆλον. ΠΑ. Φέρ', ἴδω τί καὶ βέλεται· Η ΚΑΛΗ,

7. Salve, boum pastor. P A R. Et tu sane, iuuenis: quis autem huc aduenisti ad nos? aut quas istas ducis mulieres? haud enim ita factae, ut montes frequentent, quae tam egregia sint forma. M E R C. Multum abest, ut sint mulieres. Iunonem, Pari, Mineruam et Veneremintueris, meque Mercurium misit Iupiter. At quid trepidas et palles? quin tu omnem metum pone; incommodi nihil est. Iubet autem te Iupiter, iudicem fieri harum pulcritudinis: quandoquidem enim, inquit, et ipse formosus es, et doctus rebus amatoriis, tibi notionem permitto: certaminis autem praemium scies, ubi legeris hoc pomum. P A R. Cedo, videam, quid tandem velit:

FORMA

ΚΑΛΗ, Φησι, ΛΑΒΕΤΩ. πῶς ἂν ἔν, ὧ δέσπο-
τα Ἑρμῇ, δυνηθεῖν ἐγὼ θνητὸς αὐτὸς, καὶ
ἄγροικος ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξῃ θεῶς,
καὶ μείζονος, ἢ κατὰ βεκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦ-
τα κρίνειν, τῶν ἀβρῶν μᾶλλον, καὶ ἄσικῶν·
τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν αἰγὸς ἐποτέρῃ ἢ καλλίῳν,
καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικά-
σαιμι κατὰ τὴν τέχνην.

Αὗται δὲ πᾶσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ
οἷδ' ὅπως ἂν τις ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἐπὶ τὴν ἐτέ-
ραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας· ἔ γὰρ ἐ-
θέλει ἀφίσχεσθαι ῥαδίως, ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερεί-
σῃ τοπρῶτον, τότε ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαι-
νεῖ· καὶ ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, καὶ κείνο καλὸν
• ὁρᾷ,

FORMA PRAESTANS, ait, ACCIPIAT. At
quomodo: domine Mercuri, possim ego morta-
lis omnino, et rusticus, iudicem agere admi-
randi spectaculi, maiorisque, quam ut bubulco
conueniat? haec enim talia diiudicare delicatu-
lorum potius et urbanorum hominum: de me
autem, quae capella capellam forma praester,
item iuuenca iuencam aliam, id quidem forte
iudicauerim ex arte.

8. Hae vero omnes perinde pulchrae, et sane
nescio, quo pacto ab vna quis ad alteram traducat
visum abstractum; non enim vult abstinere facile;
sed ubi se defixerit primum, in eo haeret, illudque
praesens probat: quod si ad aliud transierit, id ae-
que

ὄρᾳ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται· καὶ ὅλως περιέχεται μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς, ὥσπερ ὁ Ἄργος, ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἂν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδῆς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τότε, ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε τῷ Διὸς ἀδελφῇν, καὶ γυναικα· ταύτας δὲ, θυγατέρας· πῶς ἔν ἐ' χαλεπὴ καὶ ἔτῳς ἢ κρίσις; ΕΡ. ἔν εἶδα· πλὴν ἔχ οἶόν τε ἀναδύναμιν πρὸς τῷ Διὸς κεκελευσμένον.

ΠΑ. Ἐν τοῦτο, ὦ Ἑρμῇ, πείσαι 26)
αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς
ἕνι-

que pulcrum videt, atque immoratur, et a proximis abripitur: atque adeo, ne longum faciam, circumfusa mihi est forma earum, totumque me occupavit: indignor equidem, quod, quemadmodum Argus, toto videre nequeam corpore. Videar ergo mihi recte iudicaturus, omnibus si tribuam pomum. Huc porro accedit, haec ut sit Iouis soror et coniux, illae filiae: qui ergo non ardua sit hoc etiam nomine pronuntiatio? MERC. Haud scio: attamen fieri non potest, ut subterfugias a Ioue iussus.

9. P A R. Vnicum illud, Mercuri, fac sibi persuadeant, ut ne infensae sint in me, quae inferiores

26. Πείσαι] Positum est, ut Grammatici loquar-

νενηκημέναις, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διχμαρτίαν. ΕΡ. ἄτω Φασί ποιήσειν· ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. ΠΑ. πειρασόμεθα· τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐπεῖνο δὲ πρῶτον εἰδέναι βέλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτάς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀνριβέειν τῆς ἐξετάσεως; ΕΡ. τῆτο μὲν σὸν ἂν εἴη τῷ δικαστῇ· καὶ πρόσταττε ὅπη καὶ θέλεις. ΠΑ. ὅπη καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βέλομαι. ΕΡ. ἀπόδυτε, ὦ αὐταί· σὺ δ' ἐπισκόπει· ἐγὼ δ' ἀπεσφράφην.

ΑΦ.

res discesserint ambae, sed solum oculorum hunc esse putent errorem. MERC. Ita aiunt se saturas; curandum tibi nunc, ut peragas iudicium. PAR. Conabimur quidem: quid enim quis faciat? Illud autem primum scire volo, utrum satis erit spectare illas, sicut sunt, an insuper exuere oportebit, ut explorare examen habeatur? MERC. Id quidem erit tua iudicis in manu: impera, qua fieri velis. PAR. Qua velim? nudas intueri volo. MERC. Vos, exuite vestes: tu inspice: ecce me auersum.

ΙΟ. VEN.

quuntur, ἀπαρέμφατον ἀντὶ προστακτικῆς. Eam scribendi consuetudinem adfectabant, qui supra modum Atticismo erant dediti. Hemst.

ΑΦ. Καλῶς, ὦ Πάρι· καὶ πρώτη γε ἀποδύ-
σομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλέ-
νας λευκάς, μηδὲ τῷ βοῶπις εἶναι μέγα φρονῶ,
ἐπίσης δὲ εἰμι πᾶσα καὶ ὁμοίως καλῇ. ΑΘΗ.
μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσης 27), ὦ Πάρι,
πρὶν ἂν τὸν κεστὸν ἀπόδηται (Φαρμακίς γάρ ἐστι)
μὴ σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτῆ· καίτοι γε ἐχρῆν
μηδ' ἔτω κεκαλλωπισμένην παρεῖναι, μηδὲ το-
σαῦτα ἐντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς
ἀληθῶς ἐταῦράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος
ἐπιδει-

10. VEN. Optime, Pari: equidem prima
vestes ponam, ut discas, me non solas habere
vlnas candidas, neque eo, quod grandes mihi
sint oculi, efferrī: namque aequaliter sum tota,
et similem in modum pulcra. MIN. Ne prius
illa se exuerit, o Pari, quam cestum deposue-
rit (est enim venefica) ne te fasciner eius ope:
quin etiam haud oportebat ita exornatam ad-
esse, neque tot fucatam pigmentis, quasi re-
vera meretricem quandam, sed nudam formam
exhi-

27. Αὐτὴν ἀποδύσῃ] *Micyllus et Benedictus:*
ne prius ipsum exueris, quae versio stare non
potest, nisi probaueris Ed. I. ἀποδύσης·
nam ἀποδύσωμαι ne ponatur pro ἀποδύσω,
vetat ratio linguae Graecae. Legendum
omnino vel, αὐτὴν ἀποδύσῃ, ne prius ipsa
se exuat; vel, αὐτὴν ἀποδύσης, ne tu prius
illam vestes ponere iubeas. Hemst.

ἐπιδεικνύειν. ΠΑ. εὖ λέγῃσι τὸ περὶ τῆς κερ-
 ςῆ· καὶ ἀπόθῃ. ΑΦΡ. τί ἔν ἐχί καὶ σὺ Ἀ-
 θηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελῆσα, ψιλὴν τὴν κεφαλὴν
 ἐπιδεικνύεις, ἀλλ' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν
 δικαστὴν φοβεῖς; ἢ δέδρας μὴ σοι ἐλέγχῃται τὸ
 γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἀνευ τῆς φοβερῆς βλέπομε-
 νον. ΑΘΗ. ἰδὲ σοι ἡ κόρυς αὐτὴ ἀφῆρηται. ΑΦΡ.
 ἰδὲ σοι καὶ ὁ κερς. ΗΡ. ἀλλ' ἀποδυσώμεθα.

ΠΑ. ὦ Ζεῦ τεράσιε τῆς θεᾶς, τῆς κάλλους,
 τῆς ἡδονῆς; οἷα μὲν ἡ παρθένος; ὡς δὲ βασιλι-
 κὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, καὶ ἀληθῶς
 ἄξιον τῆς Διός; ὡς δὲ ὄρε᾽ ἡδὲ ἡδέως; καὶ γλα-
 φυρὸν τι καὶ προσαγωγὸν ἐμειδίχασεν· ἀλλ' ἡδὲ
 μέν·

exhibere. P A R. Reste monent de cestto : atque
 ergo depone. V E N. Quid igitur nec tu, Mi-
 nerua , galea detracta nudum caput ostendis,
 sed quatis cristas, ac indicem territas : num me-
 tus est, ne tibi arguatur nihilque ad formam
 conferat casium illud oculorum, si absque illo
 galeae terrore spectetur? M I N. Ecce tibi,
 cassis haec est demta. V E N. Ecce tibi, cestus
 quoque. I V N. At exuamur.

II. P A R. Iupiter prodigialis ! quod specta-
 culum, quae forma, quanta voluptas ! qualis
 haec virgo ! quam regium ista et verendum
 resplendet, vereque dignum Ioue ! haec au-
 tem ut suauiter intuetur ! imo etiam festiuium
 quiddam, atque illecebrosus subrisit. Iamque
 ego

μὲν ἄλλῃς ἔχω τῆς εὐδαιμονίας· εἰ δοκεῖ δέ, καὶ
 ἰδίᾳ καὶ ἐκείνην ἐπιθεῖν βέλους, ὥς νῦν γε
 ἀμφίβολός εἰμι, καὶ ἐκ οἶδα πρὸς ὅ, τι καὶ ἀ-
 ποβλέψω, πάντῃ τὰς δυνεῖς περισπώμενος.
 ΑΦΡ. ἔτω ποιῶμεν. ΠΑ. ἄπιτε ἂν αἱ δύο.
 σὺ δέ, ὦ Ἥρα, περίμενε. ΗΡ. περιμένω. κα-
 πεῖν με ἀκριβῶς ἴδης, ὦρα σοὶ καὶ τὰλλα ἡ-
 δὴ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοὶ καὶ τὰ δῶρα τῆς ψή-
 Φε τῆς ἐμῆς 28). ἦν γὰρ με, ὦ Πάρι, δικά-
 σης εἶναι καλὴν, ἀπάσης ἔση τῆς Ἀσίας
 δεσπό-

ego quod satis est habeo felicitatis. At, si pla-
 cer, seorsim singulas etiam inspicere volo; nam
 nunc quidem ambiguus haereo, nec scio, quo
 potissimum oculos conuertam, quaquaversum vi-
 su distracto. VEN. Ita faciamus. PAR. Re-
 cedite ergo vos ambae: tu, Iuno, resta. IVN.
 Resto: verum postquam me diligenter inspexeris,
 hoc aliud etiam tibi atque etiam est conside-
 randum, an placeant tibi dona, quae praemium
 tribuam calculi pro me lati. Siquidem me, Pari,
 iudicaueris esse forma praestantem, vniuersae eris
 Asiae

28. Τῆς ψήΦε τῆς ἐμῆς.] Ψήφος ἐμὴ, suf-
 fragium mihi secundum ac fauens: quemad-
 modum enim Latinis meus, tuus, sic apud
 Graecos aliquando ἐμός, σός, usurpantur.
 Εἰ καλὰ σοὶ, an utilia tibi sint, rebusque
 tuis conueniant. Hemst.

δεσπότης. ΠΑ. ἂν ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτε-
ρα· πλὴν ἄλλ' ἄπιθι, πεπράξεται γὰρ ἅπερ
ἂν δοκῇ.

Σὺ δὲ πρόσσιθι Ἀθηνᾶ. ΑΘΗ. παρέσηκά σοι.
κᾶτα ἦν με, ὦ Πάρι, δικάσης καλὴν, ἅποτε ἦτ-
των ἅπει ἐκ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν· πολεμι-
σὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. ΠΑ.
ἄδεν, Ἀθηνᾶ, δεῖ μοι πολέμῳ καὶ μάχῃ· εἰ-
ρήνη γάρ, ὡς ὄρας, τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν
τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τῷ πα-
τρὸς ἀρχή· θάρρει δέ, οὐ μειονεκτῆσεις γὰρ,
καὶ μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν· ἀλλ' ἐνδυθι ἤδη,
καὶ

Asiae dominus. P A R. Non donorum spe no-
stra constant: ianque recede: fient in hac lite
finienda, quae videbuntur.

12. Accede tu, Minerua. MIN. Adsum ti-
bi: at hoc, quaeso; si me, Pari, pronunciaris
formosam, nunquam inferior abibis ex pugna,
sed perpetuo victor: bellatorem anim te, et
victorias reportantem reddam. P A R. Nihil,
Minerua, opus mihi est bello ac pugna; nam
pax, vti vides, nunc quidem obtinet Phry-
giam et Lydiam, belloque nullo infestatur
patris imperium. At bono esto animo: ne-
quaquam ius tuum imminuetur; etiam si do-
norum spes nos iudices minime commo-
veat. Sed indue iam vestes, atque im-
pone

καὶ ἐπίθῃ τὴν κόρυν, ἱκανῶς γὰρ εἶδον· τὴν Ἀφροδίτην παρῆναι καιρὸς.

ΑΦΡ. Αὐτὴ σοι ἐγὼ πλησίον, καὶ σκόπει καὶ ἐν ἀκρίβει, μηδὲν παρατρέχων· ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἐκάσῃ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις, ὦ καλὲ, καὶ τὰδε με ἀκασον· ἐγὼ γὰρ πάλα ὄρωσά σε νέον ὄντα, καὶ καλόν, ἐποίον ἐκ οἶδα εἶτινα ἕτερον ἢ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τῷ κάλλει, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλλας, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄσυσζην, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ· τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσεις τῶν ὄρων; τί δ' ἂν ἀπόναντο τῷ σὺ κάλλει αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μὲν τοι ἄγροι-

κόν

pone galeam; satis enim vidi. Venerem adesse tempus.

· 13. VEN. En adsum prope: quin tu specta singulas partes curate, nihil praetercurrens, verum immoratus vnicuique membrorum. Si lubet autem, formose, et isthaec ex me audi. Ego sane iam dudum, quum te viderem iuuenem et pulcrum, qualem haud scio an alium Phrygia nutriet, beatum te praedico ob formae decus; id autem incuso, quod non, relictis scopulis istisque rupibus, in vrbe viuas, sed corrumpas formam in solitudine: quem enim tu fructum capias ex montibus? quidue iuuet honesta species tua bones? par fuerat iam te nuptias iniisse, non quidem agrestis

κόν τινα καὶ χωρίτιν, οἷα κατὰ τὴν Ἰδὴν αἰ-
 γυναικες, ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, ἢ Ἀργό-
 θεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λακκαϊναν, οἷά περ ἡ Ἑλέ-
 νη ἐστὶ, νέα, καὶ καλὴ, καὶ κατ' ἑδὲν ἐλάττων
 ἐμῇ, καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτικῇ. ἐκείνη γὰρ
 εἰ καὶ μόνον θαύσαστό σε, εὖ οἶδ' ἐγώ, πάντα
 ἀπολιπῶσα, καὶ παρασχῶσα ἑαυτὴν ἐκδοτοῦ
 ἔψεται, καὶ συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ-
 κήκοάς τι περὶ αὐτῆς. ΠΑ. ἑδὲν, ὦ Ἀφροδί-
 τη, νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκῆσαιμί σε, τὰ πάντα
 διηγμένης.

ΑΦΡ. Αὕτη θυγάτηρ μὲν ἐστὶ Λήδας, ἐκεί-
 νης τῆς καλῆς, ἐφ' ἣν ὁ Ζεὺς κατέπτη κύκνος
 γενόμενος. ΠΑ. ποία δέ τις τὴν δψιν; ΑΦΡ.

λευκὴ

alicuius ac rusticae, quales per Idam sunt mu-
 lieres, sed cuiusdam ex Graecia, aut Argis, aut
 Corintho, vel Laccaenae, qualis Helene, aeta-
 te integra, pulcra, nullaue parte inferior me,
 quodque maximum est, amatoriae negotiae pe-
 rita. Haec, si te tantummodo adspexerit, omni-
 bus relictis, seque in tuam potestatem dedita,
 sequetur, et una tecum habitabit. Omnino au-
 tem fieri non potest, quin inaudiueris aliquid de
 ea. P A R. Nihil quicquam, o Venus: at nunc
 perlibenter audiuerim ex te cuncta denarrante.

14. VEN. Est filia Ladae, illius formosae,
 ad quam Iupiter deuolauit in cyncum mu-
 tatus. P A R. Qualinam facie? V E N.

Can-

λευκή μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐκ κύκνου γεγεννημένην· ἀ-
παλή δὲ, ὡς ἐν ὧ τρεφεῖσθαι· ἱμνὰς τὰ πολ-
λὰ, καὶ παλαισικὴ· καὶ ἔτι δὴ τι περισπένδα-
σος, ὥς καὶ πρότερον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι,
τῷ Θησέως ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὴν
ἀλλ' ἐπὶ δὴ περ εἰς αὐτὴν κατέστη, πάντες οἱ
ἄριστοι τῶν Ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν μνηστῆραν ἀπῆντη-
σαν, προεκρίθη δὲ Μενέλαος τοῦ Πελοπιδῶν
γένους· εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ σοι καταπράξωμαι
τὸν γάμον. ΠΑΡ. πῶς Φῆς; τὸν τῆς γεγα-
μημένης; ΑΦΡ. νέος εἰ σὺ, καὶ ἄγροικος, ἐγὼ
δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ τοιαῦτα ᾄδῃν. ΠΑΡ. πῶς;
ἐθέλω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι.

ΑΦΡ.

Candida, qualem decet esse ex cycno natam:
tum mollis, ut in ovo nutrita: nuda plerumque
luctae et palaestrae dedita: quin tanto studio
expetita, ut bellum etiam propter eam extite-
rit, Theseo immaturam adhuc rapiente. Enim-
vero postquam ad florem aetatis peruenit, o-
mnes Achaeorum principes ad illam sibi de-
spondenda conueniunt: praelatus est Mene-
laus ex Pelopidarum gente. Si tu velis, ego
tibi perficiam has nuptias. PAR. Quid ais?
nuptias iam nuptae? VEN. Scilicet iuuenis
es rudis et rusticus: ego quippe noui, ut con-
ueniat ista facere. PAR. An quomodo? ete-
nim velim et ipse scire.

ΑΦΡ. Σὺ μὲν ἀποδημήσεις ὡς ἐπὶ Θέαν δὴ
τῆς Ἑλλάδος, κῆπειδ' ἀφίκη ἐς τὴν Λακεδαι-
μονα, ὅψεται σε ἡ Ἑλένη· τέττεῦθεν δὲ ἐμὸν
ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐραστήσεται σε, καὶ ἀ-
κολυθήσει. ΠΑΡ. τέτ' αὐτὸ καὶ ἄπισον εἶ-
ναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιπεῖν τὸν ἄνθρωπον ἐθε-
λῶσα βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. ΑΦΡ.
Θάρρει τέττε γε ἔνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐσὲν δύω
καλῶ, Ἥμερος καὶ Ἔρως· τέτω σοι παρὰ δώσω
ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένῳ. καὶ ἐμὲν Ἔρως,
ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναι-
κα ἐρεῖν· ὁ δ' Ἥμερος αὐτῷ σοι περιχυθεὶς,
τέτθ' ὅπερ ἐστίν, ἡμερτόν τε θήσῃ, καὶ ἐρᾶ-
σιν.

13. VEN. Tu quidem peregrinaberis ad
lustrandam nimirum Graeciam: tum vbi perue-
neris Lacedaemonem, videbit te Helena: exin-
de iam mearum fuerit partium curare, vt amo-
re capta te fectetur. PAR. Id ipsum incredi-
bile esse mihi videtur, vt, deserto marito, ani-
mum inducat, cum homine barbaro et peregri-
no navigationi se dare VEN. Bonum animum
habe istius quidem rei causa: nati mihi sunt
duo, pulcherrima forma, Himerus et Eros:
vtrosque tibi tradam duces viae futuros. Et
Cupido quidem se totum insinuabit in eam,
cogetque mulierem amare: Himerus autem
tibi ipse circumfusus, quod scilicet ipse
est, desiderabilem te faciet atque amabi-
lem.

σμιον· καὶ αὐτὴ δὲ συμπαρεῖσα δόξομαι καὶ
τῶν Χαρίτων ἀπολαθεῖν· καὶ ἔτις ἀπαρτες
αὐτὴν ἀνυπεύχομεν. ΠΑΡ. ὅπως μὲν ταῦτα
χωρήσει, ἄδηλον, ὦ Ἀφροδίτη· πλὴν ἐρῶ γε
ἤδη τῆς Ἑλένης, καὶ ἐν οἷδ' ὅπως καὶ ἔρῃ αὐ-
τὴν οἶομαι, καὶ πλέω εὐδὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ
τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐκάνειμι ἔχων τὴν
κυνηάκα, καὶ ἄρχομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα
ἤδη ποιῶ.

ΑΦΡ. Μὴ πρότερον ἐρασθῆς, ὦ Πάρι, πρὶν
ῤῥῆ τὴν προμνήστειαν, καὶ νυμφαγωγὸν 29),
ἀμεί-

lem. Egomet etiam ~~ha~~ adero, ac rogabo Gra-
tias, vt nos comitentur: atque ita omnes cer-
te Helenam permouebimus. PAK. Quorsum
ista euadent, non liquet, Venus: attamen amo-
iam Helenam, et nescio quo pacto videre illam
mihi videor, et nauigo recta in Graeciam,
redeoque compos mulieris, idque me male ha-
bet, quod nondum haec omnia facio.

16. VEN. At tu ne prius ames, Pari, quam
mihi conciliatrici et pronubae gratiam retu-
leris

Y 4

29. Προμνήστειαν καὶ νυμφ.] Vox altera de-
clarat alteram. Alias νυμφαγωγὸς ~~est~~ vir
ille, qui secundas contrahenti nuptias, quo
ipsi pertingere nefas, patriis aedibus du-
cit sponfam. Sin, autem tunc primum con-
trahit, ipsi sponso licet inde petere, sed
amico

ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ καὶ ἐν νικη-
 Φόρον ὑμῖν συμπρεῖναι, καὶ ὀρεσάζειν ἅμα καὶ
 τὰς γάμους καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεσι
 σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τέτα-
 τ' ἢ μήτε πρίασθαι. ΠΑΡ. δάμνα μὴ μου
 ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. ΑΦΡ. βέλαι ἐπο-
 μύσσομαι; ΠΑΡ. μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπέσχε πά-
 λιν. ΑΦΡ. ὑπισχνῆμαι δὴ σοι τὴν Ἑλένην
 παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολαθήσειν γέ ἐπ'
 αὐτὴν 30), καὶ ἀφίξασθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν
 Ἰλιον· καὶ αὕτη παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ
 πάντα.

leris sententia secundum me data: decet enim
 me victricem vobis una adesse, ac festum agere
 simul nuptiarum et victoriae meae: omnia quip-
 pe licet tibi, amorem, formam et nuptias pro
 isto pomo comparare. P A R. Metuo, ne me
 negligas post iudicium. V E N. Vin' insiuran-
 dum interponam? P A R. Neutiquam: sed pro-
 mitte denuo. V E N. Recipio enimvero tibi He-
 lenam me tradituram esse uxorem, eamque por-
 ro te secuturam esse, atque Ilium ad vos pro-
 fecturam: ipsa ego adero, et adiutrix ero ad haec
 omnia.

amico sibi, in eo obeundo munere, assum-
 pto, qui ideo παράνυμφος aut πάροχος di-
 cebatur. *Laeder.*

30. Ἐπ' αὐτὴν] Hoc a Luciano profectum ef-
 se non credo: an ἐπακτὴν; imo potius ἐπὶ
 αὐτὴν. *Hemst.*

πάντα. ΠΑΡ. καὶ τὸν Ἑρῶτα, καὶ τὸν Ἴμε-
ρον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; ΑΦΡ. Θάρρους
καὶ τὸν Πόθον καὶ τὸν Ὑμέναιον πρὸς τέτοις
παραλήψομαι. ΠΑΡ. ἔτι ἐπὶ τέτοις δίδω-
μι τὸ μῆλον; ἐπὶ τέτοις λάμβανε.

omnia. P. A. R. Etiam Amorem et Himerum
Gratias adduces? V. E. N. Ne dubita: Potum et
Hymenaeum insuper adsumam. P. A. R. Quia
ergo ea conditione ut trado tibi pomum, sic tu
accipe.

XXI.

Ἄρεως καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΡ. **Η**κασας, ὦ Ἑρμῇ, οἷα ἡπέειπεν ἡμῖν
ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτιὰ καὶ ἀπίσθα-
νία; ἣν ἐθελήσω, Φησὶν, ἐγὼ μὲν ἐκ τῆ ἄραν-
σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δ' ἣν ἀποκρεμασθέντες
κατασπᾶν βιάσθησθέ με, μάτην πονήσετε· οὐ
γὰρ

Martis et Mercurii.

MARS. **A**udistin, o Mercuri, qualia minitatus
fit nobis Iupiter, quam superba et
absurda? Si voluerō, inquit, ego ex coelo cate-
nam demittam; vos inde suspensi si detrabere me
magna vi contenderitis, frustra laborabitis; non
Y 5 enim

γὰρ δὴ καθεκλύσσετῃ. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελ-
κύσαι, ἢ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα,
καὶ τὴν θάλασσαν συναρτήσας μετεωριῶ. καὶ
πέλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ, ὅτι μὲν
καθ' ἐν' ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν,
ἢ ἂν ἀρνηθεῖν· ὁμῶς δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέ-
ρειν ὥς μὴ καταβλήσειν αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν
καὶ τὴν θάλασσαν 31) προσλάβωμεν, οὐκ ἂν
πείσθῃην.

ΕΡ. Εὐφήμει, ὦ Ἄρης. ἢ γὰρ ἀσφαλές λέ-
γειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καί τι κακὸν ἀπολαύσω-
μεν τῆς Φλυαρίας. ΑΡ. οἶσι γὰρ με πρὸς
πάντας

enim profecto detraxeritis. Ego contra si vo-
luero sursum attrahere, non vos solum, sed et
terram simul ac mare adducta in sublime tollam:
et cetera, quaecumque ipsemet audiisti. Ego
autem, si singulos compares, omnibus fortio-
rem esse et validiorem, inficias non iuerim:
sed vna iunctis tot Diis superiorem esse, ut pon-
dere nostro ne deducere quidem eum valeamus,
etsi terram et pontum adsumserimus, haud sane
mihi persuaserim.

2. MERC. Bona verba, Mars: non enim tu-
tum eloqui talia, ne quid etiam mali redundet
ad nos ab ista garrulitate. MARS. Num tu putas
ad

31. Καὶ τὴν θ.] Pone tantum καὶ diuersus
est usus, quando iterantur hae particulae,
neque huc congruit. Hemst.

πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, ἔχῃ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γὰρ μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι ἀκρόντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, ἐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ ἔπερὸ πολλῶν, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηναῖα ἐπανασάντες, ἐπεβέλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς, καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας· καὶ εἰ μὴ γὰρ ἡ Θέτις κατελείψασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριαρεῶν ἐκατόγχειρα ὄντα, καὶν ἐδέδετο αὐτῷ κερυνῶ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ ἐπῆει μοι γελαῖν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτῶν. ΕΡ. σιώπα· εὐφῆμει. ἔ γὰρ ἀσφαλὲς ἔτε τοῖς λέγειν, ἔτε ἐμοὶ ἀκρόντι τὰ τοιαῦτα.

ad omnes me promiscue haec dicturum, non tibi soli, quem linguae temperare posse noueram. Quod igitur ridiculum maxime visum fuit mihi audienti inter illas minas non possim reticere ad te: memini equidem non ita diu, quando Neptunus, et Iuno, et Minerva seditione mota structisque insidiis voluerunt eum vincere comprehensum, quam varios in colores fuerit mutatus prae multitudine triumphantium modo: quod ni Thetis miserata vocasset ipsi auxiliatorem Briareum centimanum, vinculis constrictus foret cum ipso fulmine actonitru. Ista mecum perpendens teneri non poteram, quin riderem magniloquentiam eius.

MERC. Tace: faue linguae: nam tutum haud est nec tibi loqui, nec mihi audire talia.

XXII.

Πανὸς καὶ Ἑρμοῦ.

ΠΑΝ. **Χ**αῖρε, ὦ πάτερ Ἑρμῆ. ΕΡΜ. νῆ καὶ
σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ;

ΠΑΝ. ἔχ' ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ἂν τυγχάνεις;
ΕΡΜ. καὶ μάλα. πῶς ἔν υἱὸς ἐμὸς εἶ; ΠΑΝ.
μοιχιδίος εἰμι, ἐξ ἑρωτὸς σοι γεγόμενος. ΕΡΜ.
νῆ Δία; τράγῃ ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἵγα.
ἐμὸς γὰρ πῶς, κέρατα ἔχων, καὶ ῥίνα τοιαύ-
την, καὶ πώγωννα λάσιον, καὶ σκέλη δίχληλα,
καὶ τραγικὰ, καὶ ἔραν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; ΠΑΝ.
ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμέ, τὸν σεαυτὲ υἱόν,
ὦ πάτερ, ἐπονεΐδισον ἀποφαίνῃ. μᾶλλον δὲ
σεαυ-

Panis et Mercurii.

ΠΑΝ. **S**alue, pater Mercuri. MERC. Imo
et tu quoque: sed quomodo sim ego
tuus pater? ΠΑΝ. Non tu Cyllenius et Mer-
curius? MERC. Ita sane: at quo pacto filius
meus es? ΠΑΝ. Per adulterium sum ex amo-
re tibi natus. MERC. Profecto hirco prius
aliquo adulterante capram: meus enim qui fie-
ri potest, ut sis cum cornibus, et naso tali, et
barba hirsuta, cruribusque bifidis ac hircinis,
et cauda super nates. ΠΑΝ. Quicquid in
me ridiculi dixeris, tuum ipsius filium, o
pater, probris ac dedecore officis: quin potius
temet

σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γυνᾶς, καὶ παιδοποιεῖς·
ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. EPM. τίνα δὲ καὶ Φῆς σε
μητέρα; ἥπου ἔλαθον αἶγα μοιχεύσας ἐγωγε;

ΠΑΝ. ἐμὴν γὰρ ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυ-
τὸν, εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐκείνην ἐβιά-
σω. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ
ἀπορεῖς; τὴν Ἰκαρίην λέγω Πηνελόπην. EPM. εἴτα
τίπαθῆσα ἐκείνη ἀντ' ἐμῆς τρέγω σε ὅμοιον ἔτεκεν;

ΠΑΝ. Αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ· ὅτε
γὰρ με ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν, ὦ παῖ,
μήτηρ μὲν σου, ἔφη, ἐγὼ εἰμι, Πηνελόπη ἡ
Σπαρτιάτις· τὸν πατέρα δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων
Ἑρμῆν τὸν Μαίαιας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφόρος
καὶ

temet ipsum, qui tales gignis et procreas; ego
vero culpa vaco. MERC. At quam tu tandem
dicis matrem tuam? numquid imprudens in ca-
pra stuprum commisi? PAN. Non capram qui-
dem stuprasti; sed fac, ut in memoriam redeat,
si forte in Arcadia puellae ingenuae vim intuli-
sti: quid commorso digito quaeris, multumque
haesitas? Icarii filiam inquam, Penelopen.
MERC. Et quid tandem est rei, quod, quum
illa mihi deberet, hirco te similem peperit?

2. PAN. Ea ipsa quae dixit, enarrabo tibi.
Quando me ablegabat in Arcadiam, Fili, mater
quidem tua, inquit, ego sum. Penelope Sparta-
na: at patrem scito deum habere te Mercurium
Maiæ et Iovis filium: quod autem cornutus,
hirci-

καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυπεῖτω σε· ὅποτε γάρ μοι συνῆν ὁ πατὴρ ὁ σός, τράγω· ἑαυτὸν ἀπείκασεν, ὡς λάθοι· καὶ διὰ τῆτο ὁμοίος ἀπέβης τῷ τράγω. ΕΡΜ. νῆ Δία, μέμνημαι ποιήσας τι τοιῶτά. ἐγὼ ἔν' ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα Φρονῶν, ἔτι ἀγένειος αὐτὸς ὢν, σὸς πατὴρ κεκλήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω παρὰ πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;

ΠΑΝ. Καὶ μὴν καὶ κατασχυνῶ σε, ὦ πάτερ· μεσικός τε γὰρ εἰμι, καὶ συρίζω πάνυ· καπνρὸν καὶ ὁ Διόνυσος ἔδεν ἐμᾶ ἄνευ ποιεῖν δύναται, ἀλλὰ ἐταῖρον καὶ διασώτην πεποιθή με· καὶ ἡγῆμαι αὐτῷ τῆ χορᾶ. καὶ τὰ ποιμένα· δὲ τι θεάσαιό με, ὅποσα περὶ Τέγεαν καὶ ἀνὰ τὸ Παρθένιον

hircinisque pedibus es, id tibi ne dolori sit: quando enim mecum congregiebatur pater tuus, hircum se adsimulavit, ut lateret: ea est causa, cur similis euaseris hirco. ΜΕΡC. Sane com-
metmini fecisse me tale quiddam. Ergo ego, cui forma spiritus facit, adhuc imberbis ipse, tuus pater dicar, et ludibrium debebo omnibus ob elegantiam prolis?

3. ΠΑΝ. Atqui pudori nec probro ero tibi, pater: musices enim peritus sum, et fistula ludo valde argutum quiddam; Bacchusque nihil me sine facere potest: imo sodalem et thiasii socium constituit me, duxque ipsi sum chori. Quod si greges meos spectes, quorumque circa Τέγεαν et per Parthe-

θένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήση. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρῶν δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, ἔτως ἡρίσευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥς καὶ ἀρισεῖον ἡρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἦν γὰρ ἐς Ἀθήνας ἐλθῆς, εἴση ὅσον ἐκεῖ τῷ Πανὸς ὄνομα.

ΕΡΜ. Εἰπέ δέ μοι, γεγάμηκας, ὦ Πάν, ἤδη; τῆτο γάρ, οἶμαι, καλῶς σε. ΠΑΝ. οὐδαμῶς, ὦ πάτερ· ἐρωτικός γάρ εἰμι, καὶ ἂν ἀγαπήσαιμι συνῶν μὲν. ΕΡΜ. ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβρίνεις. ΠΑΝ. σὺ μὲν σκώπτεαι· ἐγὼ δὲ τῇ τε Ἥχοϊ καὶ τῇ Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τῷ Διόνυσῳ Μαινάσι, καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. οἶσθα οὖν ὅ, τῷ

thenium habeo, multum laetabere. Nuper etiam auxilio Atheniensibus lato tam strenue rem gessi Marathone, ut virtutis praemium attributa sit mihi, quae sub arce est, spelunca: si ergo Athenas veneris, intelliges quantum ibi Panis sit nomen.

4. MERC. At, quaeso, dic mihi, duxistin' iam vxorem, o Pan? hoc enim, opinor, nomine te compellam. ΠΑΝ. Neutiquam, Pater: sum enim lasciuior aliquantulum; nec contentus sum vna, quam rem habeam. MERC. Capras videlicet inis. ΠΑΝ. Tu quidem irrides: ego vero et Echo et Pityn in eo, et cunctas Bacchi Maenadas, ac valde color ab ipsis atque obseruor. MERC. Scin' igitur quid

ὅ, τι χάριση, ὦ τέκνον, ταπρῶτα αἰτῶντί μοι;
 ΠΑΝ. πρόσταττε, ὦ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν
 ταῦτα. ΕΡΜ. καὶ πρόσσιθί μοι, καὶ Φιλο-
 Φρονεῖ· πατέρα δὲ ὄρα μὴ καλέσης με, ἀκούον-
 τός γε τινός.

quid mihi gratificabere, fili, iam primum peten-
 ti a te? PΑΝ. Impera, pater: nos autem vi-
 derimus ista. ΜΕΡC. Et accede ad me, et
 comitare blanda complectere: patrem vero vide
 ne appellaris me, audiente saltem aliquo.

XXIII.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

ΑΠΟΛ. Τί ἄν; λέγοιμεν ὁμομητρίαις, ὦ Διό-
 νυσε, ἀδελφὰς εἶναι Ἑρῶτα, καὶ
 Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίαις ὄντας
 τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ
 πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν ἔχει μικράν
 περι-

Apollinis et Bacchi.

ΑΡΟΛ. Quid autem dicam? eademne matre
 natos, Bacche, fratres esse Cupidi-
 nem, Hermaphroditum et Priapum, dissimiles pla-
 ne forma, et vitae instituto? etenim hic quidem
 undiquaque pulcer arcum tractat, et potentia non
 medio-

περιβεβλημένος, ἀπάντων ἀρχῶν· ὁ δὲ Θῆλυς,
καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. ἐκ αὖ
διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος·
ὁ δὲ καὶ πέρι τῆς εὐπρεπῆς ἀνδρικός ὁ Πρίαπος.

ΔΙΟ. μηδὲν θαυμάσης, ὦ Ἀπολλὼν· οὐ γάρ
ἡ Ἀφροδίτῃ αἰτία τέττα, ἀλλὰ οἱ πατέρες διά-
φοροι γεγεννημένοι· ὅπως γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολ-
λὰς ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἀρσῆν, ἡ δὲ Θή-
λειαν, ὥσπερ ὑμεῖς, γίνονται. ΑΠ. ναί· ἀλλ'
ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμέν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν·
τοξόται γὰρ ἄμφω. ΔΙΟ. μέχρι μὲν τόξου
τὰ αὐτὰ, ὦ Ἀπολλὼν· κείνα δὲ ἔχ' ὅμοια, ὅτι
ἡ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις· σὺ δὲ
μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. ΑΠ. οἷσι
γάρ

mediocri circumdatus omnibus imperat: iste mu-
liebris, femiur, et ambigua facie; haud plane
dignoscas, ephebus sit an virgo: ille vero etiam
ultra decorum virilis, Priapus inquam. B A C.
Nihil est, quod mireris, Apollo: neque enim
Venus huius discriminis causa, sed patres inter se
dispare: vbi sane eodem geniti patre saepius ex
vno utero hic masculus, illa femina, quemadmo-
dum vos, nascuntur. A P. Profecto: sed nos ta-
men similes, et eadem studia tractamus, quippe
ambo arcus usu periti. B A C. Vsque ad arcum,
eadem utique, Apollo: sed ista iam dissident,
quod Diana hospites maciet apud Scythas: tu
autem vaticineris, et sanas aegrotos. A P. Putar-

γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἤγε καὶ παρεσκεύασαι, ἣν τις Ἑλλήν ἀφίκηταί ποτε εἰς τὴν Ταυρικὴν, συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτῆς, μυσταττομένη τὰς σφαγὰς; ΔΙΟ. εὖγε ἐκείνη ποιῶσα.

Ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοι διηγήσομαι, πρῶτον ἐν Λαμψάκῳ γεγόμενος, ~~ἐπὶ~~ μὲν παρῆειν τὴν πόλιν, ὃ δὲ ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς ὑποβεβεργμένοι, κατ' αὐτὰς πε μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος αἰδῆμαι δὲ λέγειν. ΑΠ. ἐπείρα σέ; ΔΙΟ. τοιῶτόν ἐστι. ΑΠ. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; ΔΙΟ. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; ΑΠ. εὖγε, τὸ

ne sororem delectari Scythis, quae ita se iam compararit, ut, si quis Graecus pervenerit aliquando in Tauricam, abitura sit simul cum eo paui, auersata caedes. BAC. Iure quidem illa merito.

2. Verum ad Priapum ut redeam, ridiculum enim quiddam tibi narrabo, qui nuper Lampsaeci fuerim: igitur praeteribam urbem; hic autem quum hospitio me excepisset, postquam requievimus, in conuiuio satis vino rigati, tum nocte admodum media insurgens bonus ille: sed pudor vetat dicere. AP. Tentabat te? BAC. Rem tenes. AP. Tu autem quid ad haec? BAC. Quid aliud quam risi. AP. Laudo, quod

τὸ μὴ 32) χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως· συγγνώμη γάρ, εἰ καλὸν σε ἔτῳς ὄντα ἐπείρα. ΔΙΟ. ΤΑ ΜΕΝ ἔν' ἕνεκα καὶ ἐπὶ σέ' αὖν, ὦ Ἀπόλλων, ἀγαθοὶ τὴν πείρην· καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς κομηνήφοντα αὖν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρήσαι. ΑΠ. ἀλλ' ἂν ἐπιχειρήσει γε, ὦ Διόνυσε· ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

quod nihil iracunde tu, nec ferociter: nam venia dignus est, si te tam pulcrum tentauit. BAC. Istius quidem rei causa vel tui tentandi, Apollo, faciat periculum: tu enim formosus et comatus; ut vel sobrius te Priapus adoriatur. ΑΡ. At cavebit, Bacche, ne sollicitet: habeo enim cum coma etiam arcum.

32. Εὖγε, τὸ μὴ] Scribendum est, εὖγε, ὅτι μὴ χαλεπῶς. Hemst.

XXIV.

Ἑρμοῦ καὶ Μαίας.

ΕΡΜ. Εἰ γάρ τις, ὦ μήτηρ, ἐν ἑρανῶ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμῆ; ΜΑΙ. μὴ λέγε, ὦ Ἑρ-

Mercurii et Maiaæ.

MERC. Estne enim aliquis, mater, in coelo deus inferior me? MAI. Ne dixeris, Mer-

ὦ Ἑρμῆ, τοιοῦτον μὴδέν. ΕΡΜ. τί μὴ λέγω,
 δὲ τοσαῦτα πράγματα ἔχω, μόνος κάμνων, καὶ
 πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; εἴθε
 μὲν γὰρ ἐξανασάντα σάειν τὸ συμπόσιον οἶ
 καὶ διασρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εἶτα εὐθετή-
 σαντα ἕκαστα, παρασῆναι τῷ Διὶ, καὶ διαφέ-
 ρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτῷ ἀνω καὶ κάτω
 ἡμεροδρομῶντα· καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμέ-
 νον παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν
 νσώνητον 33) τῷτον οἰνοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέ-
 κταρ

Mercuri, tale quicquam. MERC. Ne dixerim,
 qui tot negotia sustineo solus, lassitudine con-
 fectus, inque tot ministeria distractus! mane
 quidem mox atque surrexi, euerrere sympo-
 sium oportet, et postquam instrui concionem,
 tum ordine disposui singula, apparere Ioui et
 perferre quoquo versus nuncios ab eo sursum
 deorsum indies ingens spatium emerientem:
 quumque fediero adhuc puluerulentus, ap-
 ponenda est ambrosia: prius vero quam re-
 cens emtus ille pincerna veniret, ego etiam ne-
 ctar

33. Νσώνητον] Iure vocat Ganymedem, cu-
 ius rapti pretium dederat Iupiter vel equos
 immortales, vt cum *Homer. Il. s. 265.* et
Apollod. II. p. 123. plerique tradunt; vel
 vitim auream, vt ex Cycli poetis refert
Schol. Euripid. ad Orest. v. 1392. Hemst.

ταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον,
ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλ-
λὰ δεῖ με καὶ τότε ἢ Πλὺτωνι ψυχαγωγεῖν,
καὶ νεκροπομπὰς εἶναι, καὶ παρεσθάναι τῷ δικα-
στηρίῳ. ἔ γάρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα,
ἐν παλαίστραις εἶναι, καὶ ταῖς ἐκκλησίαις κηρύτ-
τειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ γε-
κριὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον.

Καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα παρ' ἡμέραν
ἐκάτερος ἐν ἄρανῳ καὶ ἐν ἄδῃ εἰσὶν. ἐμοὶ δὲ
καθ' ἐκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα μακρὴν ποιῶν
ἀναγκάζειν. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέ-
λης υἱοὶ ἐκ γυναικῶν δυσήνων γενόμενοι, εὖ-
χένται

star infundebam. Quod autem omnium est
molestissimum, ne nocte quidem dormio solus
Deorum; sed oportet me tunc quoque Plutoni
vmbras deducere, defunctosque prosequi, et
adesse ad tribunal. Mihi scilicet non satis sunt,
quae de die facio, quum in palaestris verfor,
in tuncionibus praecōnem ago, rhetoras edo-
ceo, sed praeterea quae ad mortuos spectant ad-
ministranda sunt mihi in tot partes obeundas
diuiso.

2. Atqui Ledaē liberi alternis vterque in coe-
lo et apud inferos degunt: mihi autem singulis
diebus et haec et ista sunt facienda. Alcmenae et
Semelae filii, ex mulieribus misellis procreati,

χᾶνται ἀφρόντιδες· ὁ δὲ Μχίας τῆς Ἀτλαντος
 διακονῆμα αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά με ἀ-
 πό Σιδῶνος 34) παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς,
 ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενος, τι πράττει ἡ
 παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὐθις
 ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην· εἴτ'
 ἐκβίθεν ἐς Βοιωτίαν, Φησὶν, ἐλθὼν, ἐν παρό-
 δῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως ἀπηγόρευκα
 ἤδη. εἰ γὰρ μοι δυνατόν ἦν, ἡδέως ἂν ἡξιώσα
 πεπεῖσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δελεούμετες.
 ΜΑΙ. ἔα ταῦτα, ὦ τέκνον. χρὴ γὰρ πάντα
 ὑπη-

epulantur curarum expertes : ego Maia Atlantis
 filia natus ministro illis. Quin imo iam modo
 venientem me Sidone Cadmi filia, ad quam
 me miserat visurum, quid agat puella, antequam
 respirassem, legavit iterum Argos, ut visitarem
 Danaën ? tum inde in Boeotiam, inquit, profe-
 ctus in transitu Antiopam vise. Iamque plane
 confectus animum despondi : atque adeo, si mihi
 facultas foret, perlibenter equidem postulauerim
 vendi, ut in terris solent, qui malam servitutem
 seruiunt. M A. Mitte ista, fili : oportet enim cun-
 cta

34. Ἀπὸ Σιδῶνος] Credo, Lucianum memo-
 riae vitio, dum his ludicris animum relaxat,
 parum attentum pro sorore Cadmi filiam
 posuisse. Hemst.

ὑπηρετεῖν τῷ πατρί, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος, εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις· ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

Ita morigerari patri te iuuenem. Nunc igitur ut missus es, propera, quantum potes, Argos: deinde in Boeotiam, ne plagas etiam tardior accipias: nam in iram et bilem proclives sunt qui amant.

XXV.

Διὸς καὶ Ἡλίου.

ZETΣ. Οἶα πεποίηκας, ὦ Τιτάνων κήκισε; ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μειρακίῳ ἀνοήτῳ πισεύσας τὸ ἄρμα, ὃς τὰ μὲν κατέφλεξε, πρόσγειός ἐνεχθεῖς, τὰ δὲ ὑπὸ κρύβας διαφθαρῆναι ἐπαίησε, πολὺ αὐτῶν ἀπασπάσας τὸ πῦρ· καὶ ὅλως οὐδὲν ὅ,τι οὐ ξυνε-
τάραξε,

Iouis et Solis.

IVP. Qualia patraſti, Titanum peſſime! perdidisti quae in terris sunt omnia; adolescentulo insipienti concredito curra; qui haec exussit, prope terram latus, illa frigore corrumpi fecit, multum inde abducto igne: ut-que paucis dicam, nihil est, quod non contur-

τάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεῖς τὸ
 γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, ἔδδ' ἔ
 λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν, τοιῦτον ἡμῖν
 τὸν καλὸν ἠνίοχον καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομ-
 Φας. ΗΔ. ἡμαρτον, ὦ Ζεῦ. ~~ἀλλ' ἔτι~~ καλέ-
 παινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι· πό-
 θεν γὰρ ἄν καὶ ἡλπισα τηλικῶτον γενήσεσθαι
 κακόν; ΖΕΥΣ. εἰ ἴδεις, ὅσης ἐδεῖτο ἀκρι-
 βείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὥς, εἰ βραχὺ τις ἐμβαίη
 τῆς ὁδῷ, οἴχεται πάντα; ἡγνῶεις δὲ καὶ τῶν
 ἵππων τὸν θυμὸν, ὥς δεῖ συνέχειν ἀνάγκη τὸν
 χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίῃ τις, ἀφηνιάσσειν εὐθύς·
 ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῷτον ~~ἐξήνεγκαν~~, ἄρτι μὲν
 ἐπὶ τὰ λαῖα, μετ' ὀλίγον δὲ ἐπὶ τὰ δεξιά,
 καὶ

barit, et confuderit: ac nisi animaduerfa re de-
 iecissem illum fulmine, ne reliquiae quidem ho-
 minum restarent: talem nobis optimum illum
 aurigam, et currus agitatore[m] emisisti. SOL.
 Peccaui, Iupiter: sed ne acerbius feras, si mo-
 rem gessi filio multum supplicanti: unde enim
 sperare potui tantum fore mali? IVP. Non tu
 sciebas, quanta indigeret accuratione haec res,
 et, si quis tantillum epageretur a via, adsum[me] de
 omnibus? ignorabasne p[er] equorum ani-
 mos, utque deceat continere summa vi fraena? si
 quis enim relaxet, habenas aspernantur statim:
 quemadmodum videlicet istum quoque distule-
 runt nunc ad sinistra, post paulo ad dextra, inter-
 dum

καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τῆ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω καὶ κάτω ὅλως ἐνθα ἐβέλοντο αὐτοί· ὁ δὲ ἐκ εἵχον ὁ, τι χρῆσαιτο αὐτοῖς.

ΗΛ. Ταῦτα μὲν πάντα ἠπισάμην, καὶ διὰ τῆτο ἀντεῖχον ἐπιπόλῳ, καὶ ἐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν· ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρυῶν, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ' αὐτῷ, ἀναβιβασάμενος 35) ἐπὶ τὸ ἄρμα ὑπεθέμην, ὅπως μὲν χρῆ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ' ὅσον δὲ ἐς τὸ ἄνω
ἀφέν-

dum etiā in contrariam, quam quo cursus ferebat, partem; tum fursum et deorsum, ac plane quo vellent ipsi: hic interea nihil habebat, quod equis faceret.

2. SOL. Isthac equidem omnia noram, ac propterea retinebar diu, nec committebam ipsi mei currus agitationem. Postquam tandem instando expugnauit et lacrimis, et mater Clymene vna cum eo, permisi currum vt conscenderet, et monendo docui, quomodo oporteret firmo gradu consistere, quousque fursum im-

Z 5

missis

35. Ἀναβιβασάμενος] Illud in Interpretibus reprehendere licet, quod βεβηκέναι dederint viae *insistere*, quum sit, *firmo certoque gradu nixum consistere*, illum corporis statum componere, qui ab equis animosis et frena mordentibus non facile turbetur. ἐξηκέναι βεβαίως. Ita non tantum εὐ βεβηκέναι a Graecis, verum et βεβηκέναι per se sumitur. Hemst.

ἀφ᾽ ὧντα ὑπερνεχθῆναι, εἴτα εἰς τὸ κᾶταντες αὐτοῖς ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφίεσθαι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων· εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι· ὁ δὲ (παῖς γὰρ ἦν) ἐπιβάς τὸσάδε πυρὸς, καὶ ἐπικύψας εἰς βάθος ἀχανές, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ᾗσθοντο ἐκ ὧντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τῷ μειρακίου ἐξετρώποντο τῆς ὁδῷ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφείς, οἶμαι δεδιώς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος 36).

ἀλλὰ

missis habenis in sublime ferri, tum deorsum rursus vergere, quoque pacto compotem esse habenarum, ac minimum concedere animis equorum. Addidi porro, quantum esset discrimen, nisi per rectam viam ageret. Hic vero, quippe puer, quum conscenderat tantum ignem, et prospexerat in profundum immense patens, stupore perculsus fuit, ut par est: equi autem, ubi senserunt non adesse me, qui currum insistens regerem, contempto adolescentulo, praecipites extra viam ruerunt, et grauius ista fecerunt: at Phaëthon, habenis e manu dimissis, opinor metuens, ne excuteretur, ipse arreptam tenebat antygem.

Sed

36. Αὐτὸς εἶχετο τῆς ἄντυγος. Est ἄντυξ orbiculus summae curuli sellae additus eamque cingens; sed proprie tamen eius cacumen

ἀλλὰ ἐκείνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, καὶ μοί, ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος.

ΖΕΥΣ. Ἰκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν ἔν συγγώμην ἀπονέμω σοι· ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἣν τι ὅμοιον παρανομήσης, ἢ τινὰ τοιῶτον σεαυτῷ διάδοχον ἐκπέμψης, αὐτίκα εἴσῃ, ἐπόσον τῷ σὺ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρωδίζερος. ὥς ἐκείνον μὲν αἱ ἀδελφαὶ θάπτετ' ὡς ἐπὶ τῷ Ἡριδανῷ, ἵνα περ' ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δακρύσσαι, καὶ αἰγυριοὶ γιγνίσθω-

Sed et ille iam, quam meruit, habet poenam, et mihi, Iupiter, satis est supplicii luctus.

5. IVP. Satis esse ais, talia qui fueris ausus? nunc tamen ignosco tibi: in posterum vero si quid simile deliqueris, aut talem aliquem successorem tibi emiseris, confestim experiere, quantum igne tuo fulmen sit magis igitum. Illum ergo sorores sepeliant ad Eridanum, ubi cecidit quadrigis excussus, electri super eo lacrimas effundentes, et populi fiant ob

men aliquod eminentius ex anteriore parte, vel, geminum ad vtrumque latus, cui, si currum consistere oporteret, habenae circumligari possent. Hinc patet, non aliam Phaethonti fuisse causam, cur ἀντυγα missis habenis apprehenderet, quam ne excuteretur: δεδιώς, inquit *Lucianus*, μὴ ἐκπέσῃ. *Hemst.*

γνέσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει 37)· σὺ δὲ συμπη-
ξάμενος τὸ ἄρμα (κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐ-
τῷ, καὶ ἄτερος τῶν τροχῶν συντέτριπτα) ἔλαυ-
νε, ὑπαγαγὼν τὰς ἵππους· ἀλλὰ μέμνησο τοῦ-
των ἀπάντων.

ob huncce casum. At tu refecto curru (infra-
ctus enim est temo eius, alteraque rotarum con-
trita) cursum redordire subiunctis equis. Vi-
tamen memor sis horum omnium.

37. Ἐπὶ τῷ πάθει] Dederant Interpretes,
prae dolore: parum accurate. Πάθος est
ip^{so} Phaeëthontis fulmine icti praecipitatio
que casus. Hemst.

XXVI.

• Ἀπόλλωνος καὶ Ἑρμοῦ.

ΑΠ. Ἐχεις μοι εἰπεῖν, ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ
Κάστωρ ἐστὶ τέτων, ἢ πότερος ὁ Πο-
λυδεύκης; ἐγὼ γὰρ ἐκ αὐτῶν διακρίνωμαι αὐτούς.
E P M.

Apollinis et Mercurii.

ΑΡ. Potin ut mihi dicas, Mercuri, uter
Castor sit horum, aut Pollux?
nam equidem ut discernam eos, non est.
MERC.

ΕΡΜ. ὁ μὲν χθρὲς ἡμῖν συγγενόμενος, ἐκείνος
 Κάστωρ ἦν, ἔτος δὲ Πολυδεύκης. ΑΠ. πῶς
 διαγιγνώσκεις; ὅμοιοι γάρ. ΕΡ. ὅτι ἔτος μὲν,
 ὦ Ἀπόλλον, ἔχει ἐπὶ τῷ προσώπῳ τὰ ἰχνη
 τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγω-
 νιστῶν πυκτεύων, καὶ μάλιστα, ὅσῃς ὑπὸ τοῦ
 Βέβρυκος Ἀμύκῃ ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων·
 ἄτερος δὲ ἄδεν τοιᾶτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθα-
 ρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. ΑΠ. ὦνη-
 σας, διδάξας τὰ γνωρίσματα· ἐπεὶ τάγῃς ἄλ-
 λα πάντα ἴσα, τῷ ὥς τὸ ἡμίτομον 38), καὶ
 ἀσκήρ

MERC. Heri qui nobiscum fuit versatus, is
 Castor erat: hic, Pollux. AP. Quo pacto di-
 gnoscis? similes enim. MERC. Eo quod hic,
 Apollo, habet in facie vestigia vulnorum, quae
 accepit ab aduersariis pugilatu certans; ea ma-
 xime, quibus est a Bebryce Amyco vulneratus,
 quando Iasoni socius nauigabat: alter autem ni-
 hil tale praefert, sed purus est atque integra
 facie. AP. Gratum inprimis fecisti, qui me
 docueris haec indicia: ceteroquin alia cuncta
 sunt paria, oui dimidium segmentum, eique
 addita

38. Τῷ ὥς τὸ ἡμίτομον] Pileos intelligi, qui-
 bus Castores utebantur, in aperto est posi-
 tum, indeque Catullum vocasse pileatos fra-
 tres: figura fane pileorum dissectum per
 medium oculi putamen referebat. *Harv.*

ἄσῃρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἐκατέρω λευκός· ὥςτε πολλὰ μὲν ἐγὼ τὸν μὲν προσεῖπον Κάσσορα, Πολυδεύκην ὄντα· τὸν δὲ τῷ τῷ Πολυδεύκῃς ὀνόματι· ἀτὰρ εἶπέ μοι καὶ τόδε, τί δῆποτε ἐκ ἁμφω ξύνεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας ἄρτι μὲν νεκρός, ἄρτι δὲ θεός ἐστιν ἄτερος αὐτῶν.

ΕΡΜ. Ὑπὸ φιλαδελφίας τῷτο ποιοῦσιν· ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἓνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἓνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο ἕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. ΑΠ. ἔξινετὴν, ὦ Ἑρμῇ, τὴν νομὴν, εἴτε ἔδ' ὄψονται ἕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθεν, οἶμαι, μάλιστα· πῶς γὰρ ὁ μὲν παρὰ θεοῖς,

addita superne stella, iaculum in manu, et equus utriusque albus: quo factum est, ut saepe hunc appellarim Castora, qui Pollux erat; illum, Pollucis nomine. Verum dic mihi etiam illud, quid tandem sit causae, cur ambo simul nobiscum non sint, sed partitis vicibus nunc mortuus, nunc Deus est alter eorum.

2. MERC. Fraternalis amor suavit, ut hoc facerent: quoniam enim oportebat unum oppetere mortem Leda filiorum, alterum immortalitatem esse, inter se diuiserunt eo pacto ipsi immortalitatem. AP. Haud prudenti, Mercuri, partitione; siquidem ne videbunt quidem sese, quod desiderabant, ut puto, maxime: qui enim hoc fieri possit, quum hic apud Deos

Θεοῖς, ὁ δὲ παρὰ τοῖς Φθιτοῖς ὢν; πλὴν ἀλλὰ,
ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾷται,
σύ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος
ὢν, ἡ δὲ Ἀρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων
ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἡ Θεοῖς ἢ ἀνθρώποις
χρησίμην, ἔτοι δὲ τί ποιήσασιν ἡμῖν; ἡ ἀργοὶ
εὐωχῆσονται, τηλικᾶτοι ὄντες; ΕΡ. ἔδαμῶς,
ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖν ὑπηρετεῖν τῷ Ποσει-
δῶνι, καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος, καὶ ἄν
πρὸς ναύτας χειμαζομένους ἰδῶσιν, ἐπικαθίσαν-
τας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τὰς ἐμπλέοντας.
ΑΠ. ἀγαθὴν, ὦ Ἑρμῇ, καὶ σωτήριον λέγεις
τὴν τέχνην.

Deos, iste apud defunctos per vices fit. Atta-
men, sicuti ego vaticinor, Aesculapius mede-
tur, tu lactari doces exercitator in hoc genere
optimus, Diana obstetricatur, ceterorumque
Deorum singuli habent artem quandam aut Diis
aut hominibus vtilem, quid hi nobis operis fa-
cient? an inertes epulabuntur tam grandi na-
tu? MERC. Neutiquam, illis haec est mandata
prouincia, vt ministrent Neptuno; et obequita-
re decet pelagus, et sicubi nautas hieme vexatos
viderint, considerare in ea naui, illaque vestos
seruare. AP. Bonam, Mercuri, et salutarem
narras artem.

Ἑράλιοι Διάλογοι.

I.

Δωρίδος καὶ Γαλατείας

ΔΩΡ. **Κ**αλὸν ἔρασθην, ὦ Γαλάτεια, Φασὶ τὸν
 Σικελὸν τῷτον ποιμένα ἐπιμεμνηνέμαι
 σοί (1). ΓΑ. μὴ σκῶπτε, Δωρί· Ποσειδῶνος
 γὰρ υἱὸς ἐστίν, ὁποῖος ἂν ᾗ. ΔΩ. τί ἔν, εἰ καὶ
 τῷ Διὸς αὐτῷ παῖς ὢν ἀγριος ἔτω καὶ λᾶσιος
 ἐφαίνετο, καὶ, τὸ πάντων ἀμορφώτατον, μονό-
 φθαλμος, οἶσι τὸ γένος ὀνῆσαι ἂν τι αὐτὸν
 πρὸς

Dialogi Marini.

Doridis et Galateae.

DOR. **P**ulcrum amatorem, o Galatea, aiunt,
 Siculum istum pastorem, insanire in
 te. GAL. Ne cavillare, Dori: Neptuni enim
 filius est, qualiscumque sit. DOR. Quid ergo?
 si vel Iouis ipsius filius ferus adeo et hirtus vi-
 deretur, quodque omnium est maxime deforme,
 unoculus, censenne genus ipsi profuturum esse
 ad

I. Ἐπιμεμνηνέμαι σοί] Commode Lucianus
 eam locutionem adhibuit, quae grauiissimi
 amoris, furorique proximi vim contineat.
 Hemst.

πρὸς τὴν μορφὴν; Γ.Α. εἰδὲ τὸ λασιὸν αὐτοῦ, καὶ, ὡς Φῆς, ἀγριὸν ἄμορφόν ἐστιν· ἀνδρῶδες γάρ· ὃ, τε ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, εἰδὲν ἐνδεέστερον ὄρων, ἢ εἰ δύο ἦσαν. Δ.Ω. εἰσικας, ὦ Γαλάτεια, ἐκ ἐραστῆν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφμητον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτὸν.

Γ.Α. Οὐκ ἐρώμενον· ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδίζον τῷτο εἰ Φέρω ὑμῶν· καὶ μοι δοκεῖτε ὑπὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν, ὅτι ποιμαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιάς παιζέσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἡίδνας ἐν τοῖς πρόποσι τῆς Αἵτινης, καθὼ μεταξὺ τῶ θρακα καὶ τῆς θαλάττης αἰγιαλὸς ἀπομυκύνεται, ὑμᾶς μὲν εἰδὲ προσέβλεψεν· ἐγὼ δ' ἐξ ἀπάστων ἢ καλ·

ad formam? G. A. L. Neque hirtum illud eius, et, ut ais, ferum omni plane pulcritudine destituitur, est enim virile: et oculus decorat frontem, nihil deterius cernens, quam si duo essent. D. O. R. Videre, Galatea, non amatorem, sed amatum habere Polyphemum, prout quidem laudas eum.

2. G. A. L. Haud certe amatum; verum illam nimiam obproblandi libidinem vestram non fero: quin mihi videmini ex invidia illud facere, quia pascens aliquando, quum a specula ludentes nos videret in littore, ad imos pedes Aethnae, qua parte inter montem et mare longe litus protenditur, vos ne adspexit quidem; ego contra ex omni-

ἡ καλλίστη ἔδοξα· ἢ καὶ μόνη ἐμαὶ ἐπέιχε τὸν
ὀφθαλμόν· ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ· δεῖγμα γὰρ ὡς
ἀμείνων εἰμί, καὶ ἀξίερατος· ὑμεῖς δὲ παρώφθη-
τε. ΔΩ. εἰ ποιμένι, καὶ ἐνδεεῖ τὴν ὄψιν κα-
λὴ ἔδοξας, ἐπίφθορος οἶει γεγονέναι; κίται
τί ἄλλο ἐν σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν
μόνον; καὶ τῆτο, οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ τυ-
ρῶ καὶ γάλακτι. πάντα ἄν τὰ ὅμοια τέτοις ἡ-
γεῖται καλά.

Ἐπεὶ τάγε ἄλλα ἐπὶ τ' ἂν ἐθελήσης μαθεῖν,
οἷα τυγχάνεις ἔσα τὴν ὄψιν, ἀπὸ πέτρης τινός,
εἶποτε γαλήνη εἴη, ἐπικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε
σεαυτὴν ἔδεν ἄλλο ἢ χρεῖαν λευκὴν ἀκρηβῶς· ἐκ
ἐπας-

bus ipsi pulcerrima sum visa: ideoque soli etiam
mihi adiecit oculum: illa vos pungunt; indicio
enim sunt, me forma meliorem esse, et amore
dignam: at vos despectae fuistis. DOR. Tu si
pastori et lumine defecto pulcra fuisti visa, ideo
te talem putas, cui inuideamus? atqui quid
aliud in te laudare potuit, quam candorem tan-
tummodo? hanc, opinor, ob causam, quod ad-
fueverit caseo et lacti: cuncta igitur his similia
ducit pulcra.

3. Ceterum vbi volueris discere, qualis tibi sit
facies, a rupe quadam, si quando tranquillum fue-
rit mare, pronam in aquam despectans, contempla-
re temet ipsam, nihil aliud, quam colore candidam
exqui-

ἐπαινείται δὲ τῷτο, ἣν μὴ ἐπιπρέπη αὐτῷ καὶ
τὸ ἐρύθημα. ΓΑ. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀκράτως
λευκὴ ὅμως ἐρασὴν καὶ τῷτον ἔχω· ὑμῶν δὲ ἔκ
ἔστιν ἢν τινα ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθμεὺς
ἐπαινεί· δὲ Πολύφημος τάτε ἄλλα καὶ μου-
σικός ἐστίν.

ΔΩ. Σιώπα, ὦ Γαλάτεια· ἠγάσαμεν αὐτῶ
ἀδοντος, ὅποτε ἐκώμασε πρῶτην ἐπὶ σέ· Ἀφρο-
δίτη Φίλη, ὄνον ἂν τις ἐγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ
αὐτὴ δὲ ἡ πηκτὶς, οἷα! κρανίον ἐλάφε γυμνόν
τῶν σαρκῶν· καὶ τὰ μὲν κέρατα, πῆχεις ὥσπερ
ἦσαν· ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα,
ἔδὲ κόλλοπι περιεστρέψας, ἰμελῶδει ἄμυσόν τι,
καὶ

exquisite: illud autem non latidatur; nisi eni-
tescat candori immixtus rubor. G A L. Atqui
illa ego mere candida tamen amatorem vel istum
habeo; at vestrum nulla est, quam seu pastor,
sive nauta, seu portitor laudet. Polyphemus au-
tem et aliis rebus excellit, et musicus est.

4. D O R. Tace, Galatea: audiuius illum
canentem, quando comessatum ibat nuper ad te:
ita mihi Venus sit propitia, ut asinus aliquis ru-
dere fuit visus: tum ipsa lyra qualis! cranium
cerui nudum carnibus; cornua quidem quasi
manubria erant, quibus quum iugum addidisset,
atque alligasset nervos, quos nulla clavicula
retenderat, modulabatur agreste quiddam
A a 2 erab-

καὶ ἀπώδον, ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ
λύρα ὑπῆχαι· ὥς δὲ κατέχειν τὸν γέλωτα
ἐδυνάμεθα ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ἄσματι. ἡ
μὲν γὰρ Ἥχω δὲ ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἠθέλην,
ἔγω γὰρ ἄσος ἔσα, βρυχωμένῳ· ἀλλ' ἠδύχυνετο,
εἰ Φανείη μιμημένη τραχεῖαν ὥδην, καὶ κατα-
γέλασεν.

ἘΦερε δὲ ὁ ἐπὶ ῥαυτῶν ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρ-
μάτιον ἄρκτη σκύλακα 2), καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ
προϋ-

et absonum, dum aliud ipse vociferaretur, aliud
lyra subsonaret. Itaque ne continere quidem
risum poteramus in amatorio isto cantico: nam
Echo multum aberat, ut respondere ipsi vellent,
tam garrula, rugienti; sed pudebat eam, si vi-
sa fuisset imitari asperum cantum et ridiculum.

5. Imo ferebat etiam amabilis iste in vl-
nis ludicrum, vrsae catulum, hirsutia sibi
plane

2. Ἀθυρμάτιον ἄρκτη σκύλακα] Ἀθύσματα
non tantum catuli Melitaei, atque eius ge-
neris animalia oblectamenti causa delicatius
habita, sed et Deorum ἀθύσματα, quibus
sibi consecratis delectari putabantur. Poly-
phemi formam vrsi decebant, ludicrum ve-
nustissimum; ingenium, quod eos non sibi,
sed dominae Galateae seruaret. Vnum
vrsi catulum, quem in vlnis ferret, suffi-
cere putavit *Lucianus* suos sine dubio secu-
tus auctores. Tum καὶ minus opportune
posi.

προσεκινῶτα. τίς ἔκ' αὖν Φθονήσῃς σοι, ὦ Γαλάτεια, τοιᾶντα ἔρασῃ; ΓΑΛ. ἔκ' αὖν σὺ, Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίῳ δηλονότι ὄντα, καὶ ὠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. ΔΩ. μὲν ἔρασῃς μὲν ἔδεις ἐς μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραςος εἶναι. τοιᾶτος δὲ, οἷός, ὁ Κύκλωψ ἐστὶ, κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τραγός, ὠμοφάγος, ὡς Φασι, καὶ σιτάμενος τὰς ἐπιδημῶντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντρωῶς αὐτῷ.

plane similem. Quis non inuideat tibi, Galatea, talem amatorem? G A L. Quin ergo, Dori, monstra nobis tuum, formosiorē, scilicet, ac doctius canentem, quique cithara ludere melius sciat. D O R. At amator quidem nullus est mihi; neque me amabilem esse arroganter prae me fero: talis autem, qualis est Cyclops, foetidum alarum odorem spargens, tanquam hircus, crudiuorus, ut aiunt, et cibum capiens, qui eo deferuntur, hospites, tibi eueniat, tuque mutuum ames illum.

possum: scripserat *Noster* κατὰ τὸ λάσιον etc. Saepe λάσιος in hoc dialogo Polyphemus. Prope finem dialogi cur non, κινάβρας ἀπόζων, ὥσπερ οἱ τραγοί. Hemst.

II.

Κύκλωπος καὶ Ποσειδῶνος.

ΚΥΚ. **Ω** πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τῷ κα-
 τάρᾳ ξένῃ· ὅς μεθύσας ἐξέτν-
 φλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. ΠΟ. τίς
 δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας, ὦ Πολύφημε; ΚΥ. τὸ
 μὲν πρῶτον Οὔτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει· ἐπεὶ δὲ
 διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλκας, Ὀδυσσεὺς ὀνομά-
 ζεσθαι ἔφη. ΠΟ. οἶδα δὲ λέγεις, τὸν Ἰθακή-
 σιον· ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐ-
 πράξεν, εἰδὲ πάνυ εὐθαρσῆς ὢν.

ΚΥ. Κατέλαβεν ἐν τῷ ἄντρῳ, ἀπὸ τῆς νομῆς
 ἀναστρέψας, πολλὰς τινὰς, ἐπιβιβαλύνοντας δη-
 λονότι

Cyclopolis et Neptuni.

CYC. **P**ater, qualia sum passus ab illo scele-
 rato hospite, qui, quum inebriasset,
 excaecavit me dormientem aggressus. NEP.
 Quis ista, Polypheme, est ausus? CYC. Initio
 semet Vtin appellitabat: at postquam effugit,
 extraque teli iactum erat, Vlysssem sibi nomen
 esse dixit. NEP. Noui, quem dicas, Ithacen-
 sem illum: ex Illo domum reuehebatur. Quo-
 modo tamen ista patrauit, qui haud valde forti
 fit animo?

2. CYC. Deprehendi in antro a pastu re-
 versus aliquam multos, insidiantes nimirum
 gregi-

λονότι τοῖς ποιμνίοις· ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύ-
 ρᾳ τὸ πῶμα (πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμεγέθης)
 καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσά, ἐν καυσάμενος δ' ἔφερον δέν-
 δρον ἀπὸ τῆς ὄρεως, ἐφάνησαν ἀποαιρῦπτειν αὐ-
 τὰς πειρώμενοι· ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς,
 ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφραγον θησῆας ὄντας. ἐν-
 ταῦθα ὁ πανεργότατος ἐκεῖνος, εἶτε Οὔτις,
 εἶτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πειν φάρμακόν
 τι ἐγχείας, ἥδ' ὁ μὲν, καὶ εὖοσμον, ἐπιβελότα-
 τον δέ, καὶ ταραχωδέστατον· ἅπαντα γὰρ εὐ-
 θὺς ἐδόνει μοι περιφέρεισθαι πίνοντι, καὶ τὸ
 σπύλαον αὐτὸ ἀνέσρεφετο, καὶ ἐκ ἐτι ὅλως ἐν
 ἑμαυτῷ ἤμην· τέλος δὲ ἐς ὕπνον κατεσπᾶσθην.
 ὁ δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλόν, καὶ πυρώσας γὰ
 προσέτε

gregibus: ubi autem opposui ianuae operculum
 (hoc saxum mihi est ingens) ignemque feci suc-
 censa, quam ferebam arbore a monte, id agere
 videbantur, ut absconderent sese. Tum ego cor-
 reptos eorum quosdam, ut æquum erat, com-
 manducaui, quippe latrones: ibi vasserimus il-
 le siue Vtis, siue Vlysses, dat mihi bibere me-
 dicamentum infusum, suaue quidem, et odoris
 boni, sed idem insidiosissimum ac turbulentissi-
 mum: etenim cuncta statim videbantur mihi cir-
 cumagi, hoc potu hausto, ipsaque spelunca sur-
 sum deorsum vertebatur, nec amplius omnino
 apud me eram; denique in sompnum deuolurus
 sum. Ibi ille, raso ad acuendum vecte, et ambusto

πρῶτα, ἐτύφλωσέ με καθύδοντα· καὶ ἀπ' ἐκείνης τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Πόσειδον.

ΠΟ. Ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης, ὦ τέκνον, ἐς ἃν ἐξέθορες μεταξύ τυφλόμενος. ἀδ' ἔν' Οδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; ἃ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινήσαι τὴν πέτρην ἀπὸ τῆς θύρας. ΚΥ. Ἄλλ' ἐγὼ ἀφείλαν, ὥς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξίοντα· καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεῖς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῖ, ὅπως ἀρχὴν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμέ.

ΠΟ. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν 3.) ὑπεξελθὼν σε· ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε

Κύκλω-

insuper, lumine me priuavit dormientem: ex eoque tempore caecus sum tibi, Neptune.

3. N.E.P. Quam tu altum obdormiisti, fili, qui non exsilueris, dum oculus effodiebatur. Ulysses autem quo pacto effugit: nam, ut mihi quidem certo persuadeo, non potuit amouere petram a ianua. C.Y.C. Imo ipse abstuli, ut magis eum caperem exeuntem: nam quum confedissem iuxta ianuam, venabar manibus expansis, solas praetermittens oues ad pastum, praecipiensque arietem quaecumque par erat illum facere pro me.

4. N.E.P. Intelligere mihi videor sub isto latentem eum clam egressum fuisse. Quin tu ceteros

Cyclo-

3. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλ.] Haec inter-

Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. ΚΥ.
 συνειλάσσει, ὦ πάτερ, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρυν-
 το τῷ ἐπιβελύοντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην ὅτι
 ΟΥΤΙΣ ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ὥχοντο
 ἀπίοντες. ἔτω κατεσοφίσάτ' αὖ με ὁ κατάρρα-
 τος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ἠνίατέ με, ὅτι
 καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφερέαν, ἔδ' ὁ πατήρ,
 Φησιν, ὁ Πασειδῶν ἰάσεταιί σε. ΠΟ. θάρσει,
 ὦ τέκνον, ἀμυνᾶμαι γὰρ αὐτόν, ὡς μάθη ὅτι,
 εἰ

Cyclopas quanto poteris clamore aduocasses ad-
 versum eum. CYC. Conuocaui, pater et vene-
 runt: sciscitanti autem insidiatoris nomen, ubi
 ego dicebam Vtin esse, atra me bile percitum
 ducentes confestim abierunt: sic me circumuen-
 tum detestabilis ille decopit nomine: quodque
 maximo mihi fuit dolori, etiam exprobrato
 mihi oculi damno, ne pater quidem, in-
 quit, Neptunus sanabit te. NEP. Bonum
 animum habe, filii; vlciscar ipsum, ut discat,
 Λα 5 quam-

interpunctio, qua Fl. caret, a posteriori-
 bus est profecta: si quid esset in ea momen-
 ti, debuerat scribi: *μανθάνω ἀπ' ἐκείνων*,
ex iis, quae narras, intelligo. Vt *Græuonius*
 voluit, ita plane V. 2. et ferri potest, ὑπ'
 ἐκείνοις scilicet *προβάτοις* sed potius habue-
 ro, ὑπ' ἐκείνῳ, nimirum *κρίῳ*, vt *Ημεῖς*, ex-
 ius paene verba *Lucianus* expresit, sit con-
 sentaneum: vid. Od. I, 444. *Hemst.*

εἰ καὶ πῆρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον,
τὰ γέν τῶν πλεόντων, τὸ σῶζειν αὐτὰς καὶ ἀ-
πολλύναι, ἐπ' ἐμοὶ πρόσβει· πλεῖ δὲ ἔτι.

quamvis caecitati oculorum mederi non possim,
fortunam tamen nauigantium, ut seruem eos
aut perdam, in mea esse potestate: nauigat au-
tem adhuc.

III.

Ἀλφειοῦ καὶ Ποσειδῶνος.

ΠΟΣ. **Τ**ί τῆτο, ὦ Ἀλφειέ, μόνος τῶν ἄλ-
λων ἐμπесὼν εἰς τὸ πέλαγος οὔτε
ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ, ὡς ἔθος ποταμοῖς ἀπα-
σιν, ἔτε ἀναπαύεις σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ
διὰ τῆς θαλάττης ξυνεσῶς, καὶ γλυκὰ φυλάτ-
των τὸ ῥεῖθρον, ἀμγῆς ἔτι καὶ καθαρός ἐπί-
γῃ, οὐκ οἶδ' ὅπου 4) βύθιος ὑποδύς, καθά-
περ

Alphei et Neptuni.

NEP. **Q**uid hoc est rei, Alphee? solus aliorum
illapsus in pelagus nec commisceris sa-
lo, ut quidem mos est fluuiis omnibus, nec requie-
scis te diffusus; sed per mare concretus, ac dulci
seruato liquore, non permixtus praeterea purus-
que properas, nescio quo pacto in profundum et
demer-

4. Οὐκ οἶδ' ὅπου] Hoc Neptunum praeterire
non

περ οἱ λάροι καὶ ἔρωδιοί; καὶ ἔοικας ἀνακύψαι πρ, καὶ αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. ΑΛ. ἔρωτικόν τι τὸ πρᾶγμα ἔστιν, ὦ Πύσειδον, ὥς μὴ ἔλεγχῃς. ἡράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. ΠΟ. γυναικὸς, ὦ Ἀλφειῆ, ἢ νύμφης ἐρεῖς, ἢ καὶ τῶν Νηρηίδων αὐτῶν μιᾶς; ΑΛ. ἔκ' ἀλλὰ πηγῆς, ὦ Πόσειδον. ΠΟ. ἢ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ἐρεῖς. ΑΛ. νησιῶτίς ἐστι Σικελική. Ἀρεθρῶσαν αὐτὴν καλεῖσιν.

ΠΟ.

demergens, vt grauiæ solent et ardeæ: et videris emersurus alicubi, teque denuo in lucem prolaturus. ALP. Amatorium hoc quiddam est, o Neptune: quare ne arguas: amore captus enim et tu fuisti saepius. NEP. Mulierem, Alpheæ, an nympham amas? anne magis Nereïdum ipsarum vnam? ALP. Nequaquam; sed fontem, Neptune. NEP. Hic tamen vbi terrarum tibi fuit? ALP. Insularis est Siculo: Arethusam vocitant.

2. NEP.

non poterat maris vniuersi dominum: quapropter malim, ἔκ' οἷδ' ὅπως. Ἀναφαίνειν retinui: multis enim doceri potest exemplis, iuncta per copulam καὶ verba non semper temporibus concordare. Hemst.

5. Ἡ δὲ, πρὸ σοι γῆς αὕτη ἐρεῖς;] Cape quasi posuisset *Lucianus*, ἢ δὲ Ἀρεθρῶσα. sequi solet ἄτος in hoc structuræ genere creberime. Hemst.

ΠΟ. Οἶδα ἅκ' ἄμορφον, ὦ Ἀλφειῖ, τὴν Ἀρεθρῶσαν, ἀλλὰ διαυγῆς τέ ἐστι, καὶ διὰ καθαρῶ ἀναβλύζει, καὶ τὰ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαίνονμενον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν, ὦ Πόσειδον· παρ' ἐκείνην οὖν ἀπέρχομαι. ΠΟ. ἀλλ' ἀπιδι' μέν, καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, πᾶ τὴν Ἀρεθρῶσαν εἶδες, αὐτὸς μὲν Ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ ἐν Συρακούσαις ἐστίν; ΑΛ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις, ὦ Πόσειδον, περιέργα ἔρωτῶν. ΠΟ. εὖ λέγεις· χῶρεῖ παρὰ τὴν ἀγαπωμένην· καὶ ἀναδύς ἀπὸ τῆς θαλάττης ξυνχυλὶς μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἐν ὕδωρ γίνεσθε.

2. NEP. Noui sane non iuuenustam, Alpheæ, Arethusam: imo enim est pellucida, puraque solo scaturit, et aqua lapillis illudens nitet, totaque super eos apparet argentea. ALP. Vt tu vere nosti fontem Arethusam, Neptune: ad illam ipsam ergo me confero. NEP. At abi, et esto felix in amore. Imo istud etiam mihi expone; vbi Arethusam vidisti tu, qui Arcas es, quum illa sit Syracusis? ALP. Festinantem me detines, o Neptune, quae nihil ad rem faciunt sciscitando. NEP. Bene mones: quin tu perge ad dilectam; quumque emergeris a mari, mutua conspiratione miscetur fonti, et vnâ in aquam coite.

IV.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ καὶ Πρωτέως.

MEN. Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ,
ἐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ
δένδρον ἔτι φορητόν· καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλ-
λαγείης, ὅμως ἂν τῆτο ἔξω πίσεως. εἰ δὲ καὶ
πῦρ γίνεσθαι δυνατόν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκῆντα,
τῆτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. **ΠΡ.** μὴ
θαυμάσης, ὦ Μενέλαε· γίγνομαι γάρ. **ΜΕ.**
πῖδον καὶ αὐτός. ἀλλὰ μοι δοκεῖς, εἰρήσεται
γὰρ πρὸς σέ, γοῆτειαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγ-
ματι, καὶ τὰς ὀφθαλμὰς ἐξαπατᾶν τῶν ὀρώ-
ντων, αὐτὸς ἔδεν τοιοῦτο γιγνόμενος.

ΠΡ.

Menelai et Protei.

MEN. At aquam te fieri, o Proteu, haud im-
probabile, quippe marinum; et
arbores, id quoque ferri potest: quin in leo-
nem quando mutaris, ne id quidem plane ex-
tra fidem est: verum, si et ignis fieri possit,
qui in mari habitet, id valde admiror, ac mi-
nime credo. **P R O.** Ne mireris, Menelae:
nam ita res est, fio. **MEN.** Vidi ipse equidem:
sed videre mihi, quod pace tua dictum velim,
praeestigias quasdam admouere huic rei, oculos
que fallere spectantium, dum ipse nihil tale fis,

2. PRO.

ΠΡ. Καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν ἔτῳ ἐναγῶν γένοιτο; ἢ ἀνεωγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς οἶδες, ὅς ὅσα μετεποιήσα ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστοίς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ, Φαντασία τις πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἰσαμένη, ἐπειδὴν πῦρ γένωμαι, προσένεγκέ μοι, ὥ γυνναιότατε, τὴν χεῖρα· εἴσῃ γὰρ, εἰ ὀρῶμαι μόνον, ἢ καὶ τὸ κάειν τότε μοι πρόσεσιν. ΜΕ. οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πείρα, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. σὺ δέ μοι, Μενέλαε, δοκεῖς ἔδὲ πολὺ πην ἑώρακένα πώποτε, ἔδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθύς ἔτος εἰδέναι. ΜΕ. ἀλλὰ τὸν μὲν πολὺ πην εἶδον. ἃ πάσχει δέ, ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ σέ.

ΠΡ.

2. PRO. Et quae tandem fallacia in rebus tam manifestis resideat? non tu apertis oculis es contuitus, quas in formas memet ipse conversum fecerim? sin fidem non habes, idque negotium falsum esse videtur, inanis scilicet quaedam species ante oculos consistens, tum tu, vbi ignis factus fuero, admoue mihi, vir fortissime, manum: probe scies, videarne solum talis, an facultas etiam vrendi tunc mihi adsit. MEM. Non tutum est hoc experimentum; o Proteu. PRO. Tu quidem mihi, Menelae, videris polypum vidisse nunquam, quaeque huius piscis sit natura, ignorare. MEN. Imo polypum vidi: at naturam eius libenter didicerim a te.

3. PRO.

ΠΡ. Ὅποία ἂν πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ
 τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχηται κατὰ τὰς
 πλεκτάνας, ἐκείνη ὅμοιον ἀπεργάζεται ἑαυτὸν,
 καὶ μεταβάλλει τὴν χροάν, μιμνήμενος τὴν πέ-
 τραν, ὡς ἂν λάθῃ τὰς ἀλίεας, μὴ διαλλαττων,
 μηδὲ Φανερὸς ὢν διὰ τῆτο, ἀλλ' εἰκὼς τῷ λί-
 θῳ. ΜΕ. Φασὶ ταῦτα· τὸ δὲ σὸν πολλῷ
 παρὰδοξότερον, ὦ Πρωτεῦ. ΠΡ. ἔκ οἶδα, ὦ
 Μενέλαε, τίνι ἂν ἄλλῳ πισεύσειας, τοῖς σεαυ-
 τῇ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; ΜΕ. ἰδὼν εἶδον. ἄλ-
 λά τὸ πρᾶγμα τεράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕ-
 δωρ γίγνεσθαι.

3. PRO. Ad quamcumque petram accesserit,
 aptaueritque acetabula, et adglutinatis haeserit
 cirris, illi similem se reddit, mutatoque colore
 scopulum imitatur, ut fallat piscatores nihil di-
 versus, proptereaque nec conspicuus, sed pla-
 ne similis isti lapidi. MEN. Ista narrant:
 tunc autem illud multo est incredibilius. PRO-
 teu. PRO. Nescio profecto, Menelae, cui
 sis alteri fidem habiturus, quam tuis ipsius ocu-
 lis denegas. MEN. Videndo sane vidi: sed
 res est portentosa, idem ut ignis et aqua fiat.

V.

Πανόπης καὶ Γαλήνης.

PAN. Εἶδες, ὦ Γαλήνη, χθές, οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐξ τῶ συμπόσιον; ΓΑ. ἔ ξυνεισιώμην ὑμῖν ἐγώ γε· ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με, ὦ Πανόπη, ἀκούμαντός ἐν τοσάτω φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' ἔν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παρῆσα; ΠΑ. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐξ τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τῆ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσάτω λαθῆσα πάντας, ἐδυσήθη δὲ ῥαδίως, τῶν μὲν πιγόντων, ἐνίων δὲ κροτάν

Panopes et Galenés.

PAN. Vidistin', Galene, heri, qualia designavit Eris inter coenam in Thessalia, quod non et ipsa fuerit vocata ad convivium? GAL. Equidem haud una vobiscum fui: Neptunus enim iussit me; Panope, nullis fluctibus agitatum ac tranquillum interea servare pelagus. Quid ergo fecit Eris, quae non aderat? PAN. Thetis et Peleus abierant in thalamum ab Amphitrite et Neptuno deducti. Eris interim clam omnibus (poterat autem facillime, dum hi quidem biberent, illi saltarent, alii vel

κροτέντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς Μῆσαις ἀδύσαις προσεχόντων τὸν νῆν, ἐνέβα-
 λεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυ-
 σᾶν ὅλον, ὧ Γαλήνη· ἐπεγέγραπτο δὲ, Η ΚΑ-
 ΛΗ ΛΑΒΕΤΩ. Κυλινδόμενον δὲ τῆτο, ὥς-
 περ ἐξεπίτηδες, ἦκε ἔνθα Ἦρα τε, καὶ Ἀφρο-
 δίτη, καὶ Ἀθηναῖα κατεκλίνοντο.

Καίπειθ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηίδες ἡμεῖς ἀπεσιωπή-
 σαμεν· τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρεσῶν;
 αἱ δὲ ἀντεποιῶντο ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ
 μῆλον ἤξιον. καὶ εἰ μὴ γε ὁ Ζεὺς διέσῃσεν αὐ-
 τὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν πρᾶχώρησε τὸ πρᾶγμα.
 ἀλλ' ἐκείνος, αὐτὸς μὲν οὐ κρινῶ, Φησι, περὶ
 τῆτε

vel Apollini citharam pulsanti, vel Musis canen-
 ribus adhiberent animum, impulit in conuiuium
 malum quam pulcerrimum, aureum totum, Ga-
 lene: erat inscriptum: PVLGRA ACCIPIAT:
 id autem prouolutum quasi de industria perue-
 nit vbi Iuno, Venus et Minerua decumbebant.

2. Tum eo Mercurius sublato postquam per-
 legit inscripta, nos quidem Nereides conticui-
 mus: quid enim oportebat facere, Deabus prae-
 sentibus? at hae sibi quaeque vindicabant, suum-
 que esse malum contendebant: quin etiam, nisi
 Iupiter diremisset eas, ad manus res peruenisset.
 Ille tamen, ipse quidem, inquit, iudicium non

τάτου (καίτοι ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἤξιουν)
 ἄπιτε δὲ εἰς τὴν Ἰδην παρὰ τὸν Πριάμην παῖδα·
 ὃς οἶδ' ἔτε διαγνώσκει τὴν καλλίονα, Φιλόκαλος
 ὢν, καὶ ἐκ αὐτοῦ ἐκείνος κρίναι κακῶς. ΓΑ. τί
 ἐν αἰθερὶ, ὦ Πανόπη; ΠΑ. τήμερον, οἶμαι,
 ἀπίσαι πρὸς τὴν Ἰδην. ΓΑ. καί τις ἤξει με-
 τὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατῆσαν; ΠΑ.
 ἤδη σοι φημι, ἐκ ἄλλης κρατήσεται, τῆς Ἀφρο-
 δίτης ἀγωνιζομένης, ἣν μή τι πάνυ ὁ δαιτυμένης
 ἀμβλυώττη.

interponam ea de re (quanquam hoc ut faceret,
 istae magno opere laborarent) abite vero in
 Idam ad Priami filium, qui certe non erit di-
 gnoscere pulcriorem formarum elegantioris specta-
 tor; neque is profecto iudicaverit male. GAL.
 Quid ergo Deae, Panope? PAN. Hodie, pu-
 to, petunt Idam; et aliquis adfuturus erit mox,
 qui nunciet nobis victricem. GAL. Iam nunc
 tibi dico, non alia vincet, Venere quidem cer-
 tante, nisi valde sit arbiter hebeti oculorum
 acie.

VI.

Τρίτωνος, Ἀμυμώνης, καὶ Ποσειδῶνος.

ΤΡΙ. **Ε**πὶ τὴν Λέρνην, ὦ Ποσειδόν, παραγίγνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα· ἐκ οἷδα ἔγωγε καλλίῳ παῖδα ἰδών. ΠΟ. ἐλευθέραν τινά, ὦ Τρίτων, λέγεις, ἢ θανάπαινα τις ὑδροφόρος ἐστίν; ΤΡΙ. ἔμενεν· ἀλλὰ τῷ Δαναῷ ἐκείνη θυγάτηρ, μία τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτῇ, Ἀμυμώνη τένομα· ἐπυθόμην γάρ, ἥτις κακοῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναός δὲ σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτὰρ γεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδωρ τε ἀρυσσομένας, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα παιδεύει ἀσύνετος εἶναι αὐτάς.

ΠΟ.

Tritonis, Amymones, et Neptuni.

ΤΡΙ. **A**d Lernam, Neptune, accedit quotidie aquatum virgo, res plane pulcertima: haud equidem scio formosiorē me puellam vidisse. ΝΕΡ. Ingenuamne dicis, o Triton, an famula quaedam est ad aquam ferendam? ΤΡΙ. Nequaquam: Danaī istius filia, vna quinquagenarum et ipsa, Amymone nomine: sciscitatus enim sum et quomodo vocetur, et genus. Danaus autem durius habet filias, et ad opus suis manibus faciundum instituit, atque etiam mittit aquam hauristras: ad cetera porro ministeria condocēfacit, ut impigrae sint.

Ββ 2

ΝΕΡ.

ΠΟ. Μόνη δὲ παραγίνεται μακράν· ἔγωγε τὴν ὁδὸν ἐξ Ἀργεὺς εἰς Λέρναν; ΤΡ. μόνη· πολυδίψιον δὲ τὰ Ἀργεὺς, ὥς οἶσθα· ὥστε ἀνάγκη αἰεὶ ὑδροφορεῖν. ΠΟ. ὦ Τρίτων, ἢ μετρίως με διετάραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός· ὥστε ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. ΤΡ. ἴωμεν· ἤδη γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας· καὶ σχεδὸν πεκατὰ μέσσην τὴν ὁδὸν ἔσιν ἰῶσα εἰς τὴν Λέρναν. ΠΟ. ἐκὼν ζεύξον τὸ ἄρμα· ἢ τῷτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβήν, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρμα ἐπισκευάζειν· σὺ δὲ ἀλλὰ 6) δελφινά μοι τινὰ τῶν ὠκείων
πρα-

NEP. Solane conficit tam longum iter Argis ad Lernam? TRI. Sola: valde autem siticulosum est Argos, ut nosti: atque adeo necesse est semper aquam eo ferre. NEP. Non tu, Triton, mediocriter me conturbasti, quum persecutus es, quae spectant ad puellam: quare ad-eamus ad eam. TRI. Eamus: iam enim tempus est aquisitionis; et fere, ni fallor, in media versatur via petens Lernam. NEP. Itaque iunge currum: aut illud quidem longam habet moram, subdere equos iugo, et currum apparare: quin tu potius delphinum mihi, quem ex velocioribus

- 6 Σὺ δὲ ἀλλὰ] Hortandi vis atque incitandi in ἀλλὰ, quando imperatiuis praeponitur, perquam est familiaris, et in Nostro frequens. Hemst.

πράξῃσόν· ἐφίππασομαι γὰρ ἐπ' αὐτῇ τάχι-
 σα. ΤΡ. ἰδὲ σοι ἔτοσί ὁ δελφίνων ὠκυτάτος.
 ΠΟ. εὖγε· ἀπελαύνωμεν· σὺ δὲ παρανήχου,
 ὦ Τρίτων. καὶ πειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρνην,
 ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθα πε, σὺ δ' ἀποσκοπέ-
 ῃ· ὅπότε ἂν αἰσθῇ προσιῆσαν αὐτήν. ΠΡ. αὕτη
 σοι πλησίον.

ΠΟ. Καλῇ, ὦ Τρίτων, καὶ ὠραία παρθέ-
 νος· ἀλλὰ συλλαπτέα ἡμῖν ἐσιν. ΑΜ. ἄνθρω-
 πε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδισῆς
 εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τῇ θεῇ ἐπι-
 πεμφθῆναι· ὥς ἐβοήσομαι τὸν πατέρα. ΤΡ.
 σιώπησον, ὦ Ἀμυμώνη, Ποσειδῶν ἐστί. ΑΜ.
 τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με, ὦ ἄνθρωπε,
 καὶ

cioribus adducito: equitans enim in eo proue-
 har celerrime. TRI. Ecce tibi istum delphino-
 rum ocysimum. NEP. Bene: auehamur; tu
 vero iuxta adnata, Triton. Postquam peruene-
 rimus ad Lernam, ego insidiabor isto fere loco;
 tu prospecta; quumque senseris aduentantem
 illam. TRI. Haec ipsa tibi prope adest.

3 NEP. Pulcra, Triton, et florens virgo:
 omnino comprehendenda nobis est. AMY. Mi
 homo, quo me correptam ducis? plagiarius es,
 et videris in nos ab Aegypto patruo immissus ef-
 se: quare inuocabo patrem. TRI Tace, Amy-
 mone: Neptunus hic est. AMY. Quid mihi
 Neptunum dicis? quid vim adfers mihi, homo,

καὶ εἰς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀπο-
πνιγήσομαι ἢ ἀθλία καταδύσασθαι. ΠΟ. Θάρρει,
οὐδὲν δεινὸν πάθης· ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν
σοι ἀναδοθῆναι εἰσὼ ἐνταῦθα, πατάξας τῇ
τριαίνῃ τὴν πέτραν πλησίον τῆς κλύσματος·
καὶ σὺ εὐδαιμόνων ἔσῃ, καὶ μόνῃ τῶν ἀδελφῶν
ἔχῃ ὕδροφερήσεις ἀποθανῆσα.

inque mare detrahis? misera suffocabor demersa.
NEP. Bonum animum habe: nullum incom-
modum patieris: imo etiam fontem tui 'nomi-
nis emicare faciam ibi, percussa tridente hac pe-
tra, prope maris aestum: tu vero felix eris, so-
rorumque sola non feres aquam mortua.

VII.

Νότου καὶ Ζεφύρου.

NOT. Ταύτην, ᾧ Ζέφυρε, τὴν δάμαλιν, ἣν
διὰ τῆς πελάγους εἰς Αἴγυπτον ὁ Ἑρ-
μῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς διεκώρησεν ἄλκις ἔρωτι; ZE.
ναί, ᾧ Νότε· ἡ δάμαλις δὲ τότε, ἀλλὰ παῖς
ἦν

Noti et Zephyri.

NOT. Illam ergo, Zephyre, iuuentam, quam
per pelagus in Aegyptum Mercurius
ducit, Iupiter vitiauit amore captus? ZEP. Ita
est, Note: neque tunc tamen erat iuuenta, sed
filia

ἦν τῷ ποταμῷ Ἰνάχῃ· νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαύτην
ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυπήσασα, ὅτι καὶ πάν-
τῃ ἐρώντα τὸν Δία. ΝΟ. νῦν ἔτι ἐρᾷ τῆς
βοός; ΖΕ. καὶ μάλα· καὶ διὰ τῶτο ἐς Αἴγυ-
πτον αὐτὴν ἐπεμψε· καὶ ἡμῶς προσέταξε μὴ
κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἐξ' αὐτῆς διανήξηται, ὡς
ἀποτενῆσαι ἐκεῖ, κῦει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ
αὐτῇ, καὶ τὸ τεχθέν.

ΝΟ. Ἡ δάμαλις θεός; ΖΕ. καὶ μάλα, ὦ
Νότῃ· ἄρξει τε, ὃ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων,
καὶ ἡμῶν ἔσσι δέσποινα, ὅν τινα αὐτῇ ἡμῶν ἐθέ-
λη ἐκπέμψαι, ἢ κωλύσαι ἐπιπνεῖν. ΝΟ. θε-
ραπυτέα τοιγαρῶν, ὦ Ζέφυρε, ἤδη δέσποινα
γε οὔσα· νῆ Δία εὐκχερέα γὰρ οὕτω γένοιτο.
ΖΕ.

filia fluuii Inachî: nunc Iuno talem fecit eam,
aemulatione feruida, quod vehementer videret
amare Iouem. ΝΟ. Igitur etiam nunc amat
illam vaccam? ΖΕΡ. Plane: ideoque in Aegy-
ptum eam misit, ac nobis praecepit, ne flucti-
bus agitaremus mare, donec transierit, ut par-
tum ibi enixa (vterus enim iam tumet). Dea
fiat tum ipsa, tum quod natum erit.

2. ΝΟΤ. Haec iuuenca ut Dea fiat? ΖΕΡ.
Omnino, Νότῃ: et praeerit, ut Mercurius
narravit, nauigantibus, nosque erimus in
eius potestate, ut quemcumque nostrum vo-
luerit emittat, aut prohibeat flare. ΝΟ. Co-
lenda igitur, ο Ζephyre, iam quippe domina.

ZE. ἀλλ' ἤδη γὰρ διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν, ὅρῳς ὅπως ἔτι μὲν τετραποδισί βαδίζει, ἀνορθώσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς γυναῖκα παγκάλην αὐτὸς ἐποίησε; NO. παράδοξα γὰρ ταῦτα, ὦ Ζέφυρε· ἐκ ὅτι τὰ κέρατα, οὐδὲ ἄρ' αὖ, καὶ διχῆλὰ τὰ σκέλη; ἀλλ' ἐπέρασος νόρη. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς. τί παθὼν μεταβέβληκεν ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ νεανίᾳ κυνοπρόσωπος γεγένηται; ZE. μὴ πολυπραγμονῶμεν, ὅτε ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρακτέα.

ZE P. Profecto: magis enim beneuola nobis ita reddatur. At ecce iam traiecit, atque euasit in terram: viden' vt non amplius quadrupedis more incedat, sed eam erectam Mercurius mulierem pulcerrimam iterum effecerit? NOT. Mirabilia sane sunt ista, Zephyre: abierunt cornua, cauda, bifidi pedes: contra amabilis est virgo. Atqui Mercurius quid est, quod semet mutarit, et pro iuvene caninam faciem sumserit? ZE P. Ne curiosius inquiramus; quandoquidem melius ille sciuerit, quid sit faciundum.

VIII.

Ποσειδῶνος καὶ Δελφίνων

ΠΟΣ. Εὖγε, ὦ Δελφῖνες, ὅτι αἰεὶ Φιλάν-
 θρωποὶ ἔσε' καὶ πάλα μὲν τὸ τῆς
 Ἰνῆς παιδίον ἐπὶ τὸν Ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑπο-
 δεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μη-
 τρὸς ἐμπεσόν· καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρωδὸν τᾶτον
 τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξηνήξω ἐς Ταίνα-
 ρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρα· ἔδὲ περιεῖδες κα-
 κῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον· ΔΕΛ. μὴ
 θαυμάσης, ὦ Πόσειδον, εἰ τὰς ἀνθρώπους εὖ
 ποιᾶμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
 νόμενοι. ΠΟ. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ,
 ὅτι

Neptuni et Delphinum.

NEP. Recte vero, Delphines, quod semper
 amantes sitis hominum; etenim olim
 Inus filium ad Isthmum detulistis exceptum,
 quum a Scironiis saxis cum matre incideret in
 mare; tuque nunc citharoedum illum ex Me-
 thymna postquam dorso subleuassēs cum ipso
 habitu citharoedico et cithara, enatasti ad Taena-
 rum, neque neglexisti male nautarum scelere per-
 euntem. DEL. Ne mireris, Neptune, si homini-
 bus benefacimus, ex hominibus quippe ipsi in pi-
 sces versi. NEP. Imo equidem accuso Bacchum,
 B b 5 qui

ὅτι ὑμᾶς κατακυμαχήσας μετέβαλε, δῶον χειρῶσασθαι μόνον, ὥσπερ τὰς ἄλλας ὑπηγάγετο. πῶς δ' ἔν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τῆτον ἐγένετο, ὦ Δελφίν;

ΔΕΛ. Ὁ Περίανδρος, οἶμαι, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πληθήσας παρὰ τῆ τυράννου ἐπιθύμῃσι, πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλῆτον· καὶ ἐπιβὰς παρθμεῖε τινὲς κακῆργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσόν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένοντο, ἐπιβλαύσιν αὐτῷ οἱ ναῦται, ἃ δὲ (ἡρωώμην γὰρ ἅπαντα παρανέων τῷ σιάφει) ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν ἀναλα-

qui vobis praelio nauali victis formam mutavit, quum decuisset in potestatem redigere tantum, quo pacto alios sibi subiecit. At quomodo, quae ad Arionem istum spectant, sunt facta, Delphin?

DEL. Periander, opinor, delectabatur eo, et saepius arcessebat ob artis excellentiam: hunc autem natum a tyranno diuitias desiderium cepit domum redeundi Methymnam ad ostentandas opes. Quare conscensa vectoria nauicula maleficorum hominum, ut prae se tulit multum ferre se auri et argenti, ubi medium Aegaeum tegerunt, insidiantur ipsi nautae. Tum ille (auscultabam enim omnia adnatans nauigio) quandoquidem id vobis constitutum est, inquit, at ornatum summo,

ἀναλαμβάνοντά με, καὶ ἄσαντα θρήνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, δρόντα εἶσατε ῥίψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται, καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ἤσε πάνυ λυγρῶς· καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, αὐτίκα πάντως ἀποθανέμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτόν, ἐξηνξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. ΠΟΣ. ἐπαινῶ τῆς φιλομυσίας· ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀεροάσεως.

sumto, decantatoque lessō sponte finite me proiicere memet ipsum: mox citharoedi habitum indurus cecinit admodum argute, ceciditque in mare, quasi statim plane periturus. Ego autem susceptum impositumque dorso ferens enataui ad Taenarum. NEP. Equidem laudo te ob studium illud musices; dignam enim mercedem reddidisti ipsi auditae cantionis.

IX.

Ποσειδῶνος καὶ Νηρηίδων.

ΠΟΣ. Τὸ μὲν σενὸν τέτο, εἰς δ' ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλέσθω.

Neptuni et Nereidum.

NEP. Frerum illud angustum, quo puella delapsa est, Hellepontus ab ea voce.

λείσθω· τὸν δὲ νεκρὸν ὑμεῖς, ὦ Νηρηίδες, παραλαβῶσαι τῇ Τρωάδι προσενέγκατε, ὥς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. ΝΗ. μηδαμῶς, ὦ Πόσειδον· ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐκωνύμῳ πελάγει τεθάψθω· ἐλεῶμεν γὰρ αὐτὴν οἴκτου ὑπὸ τῆς μητρυῖας πεπονθυῖαν. ΠΟ. τῆτο μὲν, ὦ Ἀμφιτρίτη, ἔθίμις. ἔδ' ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα καὶ κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ἔπερ ἔφην ἐν τῇ Τρωάδι ἢ ἐν τῇ Χερρόνήσῳ τεθάψεται. ἐκείνο δὲ παρχμύθιον ἔμικρὸν ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τῷ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἧρας τῷ Κιθαιρῶνος, καθόπερ καθήκει εἰς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα

vocetur: cadaver autem vos, Nereides, acceptum ad Troadem deferre, ut sepeliatur a regionis incolis. NER. Neutiquam, Neptune; verum hoc ipso in pelago, cui nomen dedit, sepeliatur: miseret enim nos eius, quae miserranda fuit a noverca passa. NEP. Id quidem, Amphitrite, fas non est; neque porro decorum isthic alicubi iacere eam sub arena: sed, quod dixi, in Troade aut Chersoneso mox sepulturae mandabitur: id autem solatium erit ipsi non mediocre, quod post paulo eadem et Ino patietur, praicepsque cadet ab Athamante fugata in pelagus ex summo Cithaerone, qua parte protenditur ad mare, gerens praeterea si-

σα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ΝΗ. ἀλλὰ καὶ κείνην σῶσαι δεήσει, χαρισαμένως τῷ Διονύσῳ· τροφὸς γὰρ αὐτῆ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ.

ΠΟ. Οὐκ ἔχεῖν ἔτω πονηρὰν ἔσαν· ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν, ὧ Ἀμφιτρίτη, ἐκ ἄξιον. ΝΗ. αὕτη δὲ ἄρα τί παθῆσα κατέπεσεν ἀπὸ τῆ κριῆς; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ἐχεῖται; ΠΟ. εἰκότως· νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν Φορὰν· ἡ δὲ ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδούσα ἐς βάθος ἀχανές, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα 7), καὶ πιγγιά-
σασα

ea filium in vlnis. NER. Sed illam quoque servare nos oportebit gratificantes Baccho; nam nutrix praebeat illi mammas Ino.

2. NER. Haud oportebat tam malam; sed Baccho gratiam illam negare, Amphitrite, non aequum est. NER. Helle vero, qui factum est, ut deciderit ab ariete, quum frater eius Phryxus absque periculo vehatur? NER. Et merito quidem: nam iuuenis est, ac potest sustinere se aduersus morus celeritatem: illa autem prae insolentia, quum incendisset vehiculum prorsus inusitatum, et prospectasset in profundum immense patens, obtupefacta, aestuque simul aëris, correpta,
et ver-

7. Τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα] Scio recte dici θάμβει vel ἐκπλήξει ὄχουσαι. Sed quorsum in hac lectione pertineat ἅμα, expe-

σασα 8) πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρα-
τῆς ἐγένετο τῶν κεράτων τῆ κριῶ, ὧν τέως
ἐπειλήπτο, καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. ΝΗ.
ἀκῶν

et vertigine ex violentia volatus, e manibus
amisit arietis cornua, quae hactenus pre-
hensa tenuerat, et defluxit in mare. NER.
Non

expedire nequeo: ista sane particula diuer-
sum quiddam postulat ab ἐμπλήξει, quod
simul cum stupore tenellam virginem corri-
puerit, praecipitemque labi fecerit in ma-
re. Quocirca, quod repudiauit Graecius,
patrocinium istius scripturae τῷ θάλπει
non subterfugio: θάλπος enim interpreta-
ri licet *feruorem aëris*, qui spiritum delica-
tulae virginis interceptit eo facilius, quod
aries impetu volatus altioris celerissimo
proueheretur. Vt aëri aestu Solis ca-
lesfacto θάλπος, sic et alia pari potestate
vocabula tribuuntur, φλέγμα, καῦμα,
πνίγος, hoc quidem ex eo dictum, quod
suffocet, et animae meatum impediat: op-
portunum ergo πνίγει, θάλπει συνέχε-
σθαι. Ita commodum erit ΤΩ θάλπει,
et ἅμα suum locum iure tuebitur. Hemst.

8. Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδινᾶσα. vox Syracu-
sana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν εὐρύφος γέ-
νηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τότε τὸ
πάθος καλεῖσιν ἱλιγγόν. Interp. Aristophan.
Acharn. Bourdēt.

ἐκὼν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν Νεφέλην βοηθεῖν
πιπτάσῃ; ΠΟ. ἐχρῆν· ἀλλ' ἡ Μοῖρα πολλῷ
τῆς Νεφέλης δυνατωτέρα.

Non oportebat matrem Nephelen auxilium fer-
re cadenti? NEP. Oportebat: sed fatum mul-
to Nephelle potentius.

X.

Ἴριδος καὶ Ποσειδῶνος.

ΙΡΙΣ. Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ᾧ Πόσειδον,
ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφα-
λον ἐπινήχουσθαι συμβέβηκε. ταύτην, Φησὶν
ὁ Ζεὺς, σῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηναι, καὶ ποιήσων
ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν,
σηρῆας πάνυ ἀσφαλῶς· δείται γάρ τι αὐτῆς.
ΠΟ. πεπεράζεται τῶτο, ᾧ Ἴρι. τίνα δὲ ὁμῶς
παρέξει αὐτῷ τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα, καὶ
μηκέτι

Iridis et Neptuni.

IRIS. Insula ista errans, Neptune, auulsa a Si-
cilia, tecta fluctu adhuc natat: eam ipsam,
ait Iupiter, e vestigio constitue, inque lucem
profer, et fac iam ut conspicua in Aegaeo me-
dio stabilisque maneat, firmata immotis radici-
bus: non enim nullus erit eius usus. NEP. Iam-
iam factum erit, Iri: verumtamen quem praebe-
bit ipsi usum in lucemeducta, neque amplius
inna-

μηκέτι πλέεσα; IP. τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
 κυῆσαι· ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει.
 ΠΟ. τί ἔν; ἔχ' ἱκανὸς ὁ ἔρηνος ἐντεκεῖν; εἰ δὲ
 μὴ ἔτος, ἀλλὰ γε πᾶσα ἡ γῆ ἔκ' αὖν ὑποδέξα-
 σθαι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; IP. ἔκ, ὦ Πο-
 σειδον· ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεω μεγάλῳ κατέλαβε τὴν
 γῆν, μὴ παρασχεῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑπο-
 δοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος αὐτῇ ἀνώμοτος ἐστίν·
 Ἀφανὴς γὰρ ἦν.

ΠΟ. Συνίημι. ἑστῆθι, ὦ νῆσε, καὶ ἀνάδυσθι
 αὐθις ἐκ τῆ βυθῆ, καὶ μηκέτι ὑποφέρῃς, ἀλλὰ
 βεβαίως μένε, καὶ ὑπόδεξαι, ὦ εὐδαιμονεσά-
 τη, τῆ ἀδελφῆ τὰ τέκνα δύο, τὰς καλλίσους
 τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς, ὦ Τρίτωνες, διαπορθμεύ-
 σα-

innatans? IR. Latonam in ea insula oportet par-
 tum deponere: iam nunc enim male a dolori-
 bus habet. NEP. Quid ergo? non idoneum est
 coelum, in quo pariat? hoc si minus, at tota
 saltem terra nonne excipere possit Latonae par-
 tus? IR. Minime, Neptune: nam Iuno iureiu-
 rando graui obstrinxit terram, ne praeberet La-
 tonae commodam pariendo sedem: iam isthaec in-
 sula iurata non est, quippe nondum conspicua.

2. NEP. Rem teneo. Consiste, insula,
 atque emerge iterum ex profundo, nec por-
 ro sub vndis ferare; sed fixa mane, ac su-
 scipe, fortunatissima, fratris liberos binos,
 pulcerrimos Deorum. Vos, Tritones, trans-
 vehite

σας τὴν Λητώ εἰς αὐτήν· καὶ γαλήνᾳ ἅπαν-
τα ἔσω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐξοίσει αὐ-
τὴν Φοβῶν, τὰ νεογνὰ, ἐπειδὴν τεχθῇ, αὐτί-
κα μέτεισι, καὶ τιμωρήσει τῇ μητρὶ· σὺ δὲ
ἀπάγγελλε τῷ Διὶ πάντα εἶναι εὐτρεπῆ. ἔση-
κεν ἡ Δῆλος· ἤκέτω ἡ Λητώ καὶ τικτέτω.

vehite Latonam eo; cunctaque stent tranquilla.
Draconem vero, qui nunc velut oestro exagitat
illam territans, infantes, mox atque nati fue-
rint, ulciscantur, ac poenas expetent pro matre.
Tu renuncia Ioui, omnia esse parata: constitit
Delus; veniat Latona et pariat.

XI.

Ξάνθου καὶ Θαλάσσης.

ΞΑΝ. **Δ**έξαί με, ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπον-
θότα· κατὰσβεσόν με τὰ τραύμα-
τα. ΘΑ. τί τέτο, ὦ Ξάνθε; τίς σε κατέκαυ-
σεν; ΞΑ. ἩΦαισος. ἀλλ' ἀπὸν θράκωμαι ὅλως
ὁ κακοδαίμων, καὶ ζέω. ΘΑ. διατί δὲ σοι ἐνέ-
βαλε

Xanthi et Maris.

ΞΑΝ. **R**ecipe me, Mare, grauius passum; re-
stingue mea vulnera. ΜΑΡ. Quid
hoc est rei, Xanthe? quis te exussit? ΞΑΝ.
Vulcanus: imo torrefactus sum plane ego mi-
ser, et ferueo. ΜΑΡ. Quam vero ob causam
Cc tibi

βαλε τὸ πῦρ; Ξ Α. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος· ἐπεὶ γὰρ Φονεύοντα τὰς Φρύγας ἐκέλευσα, ὃδ' ἐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥέν, ἐλεήσας τὰς ἀθλίαις ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεῖς ἀποσχοίτο τῶν ἀνδρῶν.

Ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον περὶ ὧν, πᾶν ἔσον, οἶμαι, πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἶποθι ἄλλοθι, φέρων ἐπῆλθέ μοι· καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας, καὶ μυρίκας· ὥπτησε δὲ καὶ τὰς κακοδαίμονας ἰχθύς, καὶ τὰς ἐγγέλυας· αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι προήσας μικρὰ δεῖν· ὅλον ξηρὸν εἰσγασαι. ὀρῶς δ' ἔν, ὅπως διάνειμαι ὑπὸ τῶν ἐκκαυμάτων.

Θ Α.

tibi iniecit ignem. X A N. Ob filium Thetidis: quum enim occidentem Phrygas supplex adirem, atque ille tamen iram non remitteret, quin etiam cadaueribus obstrueret mihi flumen, miseratus infelices irruī tanquam vndis merfurus, quo territus abstineret se a virorum caede.

2. Ibi tum Vulcanus (forte enim propius aderat) quantum, credo, habebat ignis, et quodcumque in Aetna, et ficubi vsquam collecto, imperum in me fecit, incenditque vltimos ac myricas: tum quoque afflavit infelicissimos pisces et anguillas: ipsum vero me quum efferuefecisset, parum abest, quin totum aridum reddiderit. Vides igitur, quemodo sim adfectus ab istis incendii notis.

M A R.

Θ Α. Θολερὸς 9), ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς, ὡς εἰ-
 κός· τὸ αἷμα μὲν ἀπὸ τῶν νεκρῶν· ἡ θέρμη δὲ,
 ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς πυρὸς. καὶ εἰκότως, ὦ Ξάν-
 θε, ὅς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὤρμησας, ἀκ αἰδεσθαις
 ὅτι Νηρηίδος υἱὸς ἦν. Ξ Α. ἀκ ἔδει ἄν ἐλεῆσαι
 γένετας ὄντας τὰς Φρύγας; Θ Α. τὸν Ἡφαιστον
 δὲ ἀκ ἔδει ἐλεῆσαι Θέτιδος υἱὸν ἔντα τὸν Ἀχιλ-
 λέα;

MAR. Turbidus, o Xanthe, atque aestuans, ut
 par erat: sanguis a cadaueribus; aestus, ut ais,
 ab igne. Neque id immerito, Xanthe, qui in
 meum nepotem irruisti, non veritus nec cogi-
 tans Nereidis esse filium. XAN. Non decebat
 ergo misericordia tangi vicinorum meorum
 Phrygum? MAR. Et Vulcanum non decebat
 misericordia tangi Achillis, qui Thetidis esset
 filius.

9. Θολερὸς] Nihil prius in mentem veniat,
 quam Θολερῶς et θερμῶς, scilicet διακεί-
 σαι. quia praecessit διάκειμα. Mox ἐπὶ
 τὸν ἐμὸν υἱὸν stare non potest: quas enim
 manifesto discrevit Θαλατταν et Θέτην,
 cuius incogitantiae foret, hic easdem com-
 miscere? Nihil occurrit melius, quam Co-
 gnati υἱόνον. Hemst.

XII.

Δωρίδος καὶ Θέτιδος.

ΔΩΡ. Τί δακρύεις, ὦ Θέτι; ΘΕ. καλίστην,
 ὦ Δωρί, κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ
 τῷ πατρὶ ἐμβληθεῖσαν, αὐτὴν τε, καὶ βρέ-
 φος αὐτῆς ἀρτιγέννητον· ἐκέλευσε δὲ ὁ πατήρ
 τὰς ναύτας, ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπει-
 δὲν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφείναι
 εἰς τὴν θάλασσαν, ὥς ἀπόλοιτο ἡ ἀθλία, καὶ
 αὐτὴ καὶ τὸ βρέφος. ΔΩ. τίνος δ' ἔνενα, ὦ
 ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα; ΘΕ.
 Ἀκρίσιος ὁ πατήρ αὐτῆς καλίστην ἔσαν ἐπαρ-
 θένευσεν, εἰς χωλὴν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν.
 εἶτα

Doridis et Thetidis.

DOR. Quid lacrimare, Theti? THE. For-
 mosissimam, Dori, vidi puellam in
 cistam a patre coniectam, tum ipsam, tum in-
 fantem eius modo natum: iussit autem pater
 nautas sublatam arcam, ubi longe a terra pro-
 cesserint, demittere in mare, ut intereat mise-
 ra et ipsa et infans. DOR. Quam ob cau-
 sam, soror, quandoquidem didicisse accu-
 rate videris omnia? THE. Acrisius pater
 eius forma praestantem servabat virginem,
 ideoque in aereum thalamum incluserat. Tum
 porro

εἶτα τὸ μὲν ἀληθὲς ἐκ ἔχω εἰπεῖν· Φασὶ δ' ἔν-
τὸν Δία, χρυσὸν γενόμενον, ῥυῖναι διὰ τῆ ὀρό-
φῃ ἐπ' αὐτὴν· δεξαμένην δ' ἐκείνην εἰς τὸν κόλ-
πον καταρρέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμονα γενέσθαι·
τῷτο αἰσθόμενος ὁ πατήρ, ἄγριός τις καὶ ζη-
λότυπος γέρων, ἠγανάκτησε· καὶ ὑπό τινος με-
μοιχεῦσθαι οἰηθεὶς αὐτὴν ἐμβάλλει εἰς τὴν κι-
βωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν.

ΔΩ. Ἡ δὲ τί ἐπραττεν, ὦ Θέτι, ὁπότε
καθίστο; ΘΕ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα, ὦ Δωρί,
καὶ ἔφερε τὴν κατὰδίην· τὸ βρέφος δὲ παρη-
τεῖτο μὴ ἀποθανεῖν, δακρύσσει καὶ τῷ πάππῳ
δεικνύσει αὐτὸ, κάλλιστον ὄν· τὸ δὲ ὑπ' ἀγνοίας
τῶν κακῶν καὶ ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν.
ὑπο-

porro quid reuera sit factum, dicere non habeo:
aiunt tamen Iouem in aurum mutatum fluxisse
per tectum ad eam; quae; recepto in sinum de-
fluente Deo, grauida sit facta. Hoc quum sen-
sisset pater, ferus aliquis et aemulatione ferui-
dus senex, aegerrime tulit; et ab aliquo adul-
teratam suspicatus immittit in arcam partu modo
edito.

2. D O R. Illa vero quid faciebat, Theti, quan-
do demittebatur? T H E. Pro se quidem tacebat,
Dori, aequo animo ferens sententiam: at infan-
tem deprecabatur, ne interiret, multis cum lacri-
mis auo ostendens illum pulcerrima specie: is au-
tem ignarus malorum etiam arridebat ad mare.

ὑποπήμεναι αὐτοῖς τὰς ὀφθαλμοὺς δακρύων,
 μνημονεύσας αὐτῶν. ΔΩ. καὶ με δακρύσαι ἐποίη-
 σας. ἀλλ' ἤδη τεθνᾶσιν; ΘΕ. ἔδαμῶς· ἤχεται
 γὰρ ἔτι ἡ κιβωτὸς ἀμφὶ τὴν Σεριφον, ζῶν-
 τας αὐτὰς φυλάττειν. ΔΩ. τί ἐν ἔχῃ σώ-
 ζομεν αὐτήν, τοῖς ἀλιεῦσι τέτοις ἐμβάλλουσαι ἐς
 τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις; οἱ δὲ ἀνασπᾶσαντες
 σώσασι δηλονότι. ΘΕ. εὖ λέγεις, ἔτω ποιῶ-
 μεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐτὴ, μήτε τὸ
 παιδίον ἔτις ὃν καλόν.

Complentur iterum oculi lacrimis ista repenti.
 DOR. Et me ad lacrimas prouocasti. Verum
 num mortui iam sunt? THE Neutiquam:
 natat enim haecenus arca circa Seriphum, vi-
 vosque eos custodit. DOR. Quid itaque non
 feruamus eam, et piscatoribus iniicimus in re-
 tia Seriphiis istis: hi nimirum extractam seru-
 hunt. THE. Recte mones: ita faciamus: ne
 enim intereat nec ipsa, nec infans tam for-
 mosus.

XIII.

Προειδῶνος καὶ Ἐνιπέως.

ENI. **Ο**ὐ καλὰ ταῦτα, ὦ Πρόσειδον· εἰρήσεται γὰρ τάληθές· ὑπελθὼν με τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεῖς ἐμοί, διεκόρησας τὴν παῖδα· ἡ δὲ ὥστο ὑπ' ἐμῶ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῶτο παρεῖχεν ἑαυτήν. ΠΟ. σὺ γὰρ, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς, ὅς κόρης ἔτω καλῆς Φοιτῶσης ὁσημέραι παρὰ σέ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τῷ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν· ἡ δὲ παρὰ τὰς ὀχθὰς ἀλύκισα, καὶ ἐπεμβαίνεσκα, καὶ λεχόμενη ἐνίότε, εὐχετό σοι ἐντυχεῖν· σὺ δ' ἐθρύπτεα πρὸς αὐτήν.

EN.

Neptuni et Enipei.

ENI. **N**on bella sunt ista, Neptune: dicetur enim veritas. Per fraudem obrepens amicae meae, meam formam mentitus, vitiaſti puellam: at illa putabat a me haec se fuiſſe paſſam; ideoque praebebat ſeſe. NEP. Erenini, Enipeu, ſaſtoſus eras et tardus, qui puellam tam pulcram ventitantem quotidie ad te, pereuntem amore deſpiceres, atque etiam lactare-riſ aegre faciendo. Illa interim ad ripas tuas moeſta oberrabat, atque ingreſſa imo et ſe lavans aliquando, optabat te potiri: tu vero ſaſtidioſum te gerebas erga illam

Cc 4

2. ENI.

ΕΝ. Τί ἔν; διὰ τῷτο ἔχρην σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρῶ, ἀφελῇ κόρην οὔσαν. ΠΟ. ὧψὲ ζυλοτυπεῖς, ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὢν. ἡ Τυρῶ δὲ ἄδεν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σὲ διακροῆσθαι. ΕΝ. ἔμενεν· ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα· ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν· καὶ ἐγὼ τῷτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνε τότε, καὶ περιήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε ἄμα, συνῆσθαι τῇ παιδί ἀντ' ἐμῆ. ΠΟ. σὺ γὰρ ἂν ἔθελες, ὦ Ἐνιπεῦ.

2. ENI. Quid ergo? proptereane oportebat te praeripere meum amorem, et simulare Enipei personam pro Neptuno, doloque circumvenire Tyro simplicem puellam? NEP. Sero nunc aemulatione tangeris, Enipeu, qui prius superbe spreuisti: nihil autem Tyro mali contigit, quum putabat virginitatem suam a te immiui. ENI. Haud ita sane: dixisti enim, quum abires, te Neptunum esse; quod et maximum in modum illam pupugit: ea quoque in me iniuria redundauit, quod tu vicem meam gaudia tunc ferres; et circumiecto purpureo fluctu, qui vos contegebat una, rem haberes cum puella pro me. NEP. Quippe tu nolebas, Enipeu.

XIV.

Τρίτωνος καὶ Νηρηίδων.

ΤΡΙ. Τὸ κῆτος ὑμῶν, ὦ Νηρηίδες, δ' ἐπὶ τὴν
 τῷ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέ-
 δαν ἐπέμψατε, ἅτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν, ὡς
 οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. ΝΗ. ὑπὸ τί-
 νος, ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεύς, καθάπερ δέλεαρ
 προθεῖς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχή-
 σας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; ΤΡ. ἔκ' ἄλλ' ἴσε,
 οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δα-
 νᾶς παιδίον, δ' μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ
 ἐμβληθὲν εἰς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τῷ μητροπά-
 τορος ἐσώσατε, οἰκτεῖρασθαι αὐτὰς. ΙΦ. οἶδα
 ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μά-
 λα

Tritonis et Nereïdum.

ΤΡΙ. Cetus ille vester Nereïdes, quem in Ce-
 pheï filiam Andromedam immisistis,
 nec puellam laesit, vt arbitramini, et ipse iam
 interiit. ΝΕΡ. Α quo, Triton? an Cepheus,
 tanquam esca proposita virgine, interemit ador-
 tus, inque insidiis locatus cum multa manu?
 ΤΡΙ. Non: at nouistis, opinor, Iphianassa,
 Perseum Danaës filium, quem cum matre in
 cista proiectum in mare ab auo materno serua-
 stis eorum misertae. ΙΡΗ. Noui, quem dicas:
 credibile est cum iam iuuenem esse, ac valde
 C c 5 stre-

λα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. ΤΡ. Ἔτος ἀπέκτενε τὸ κῆτος. ΙΦ. διατί, ὦ Τρίτων; ἔ γάρ δὴ σῶσσε καὶ ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρήν.

ΤΡ. Ἐγὼ ὑμῖν Φράσω τὸ πᾶν, ὡς ἐγένετο. ἐς ἄλῃ μὲν ἔτος, ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἁθλὸν τινὰ τῆτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἐνθα ἦσαν. ΙΦ. πῶς, ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλας συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ἡδός. ΤΡ. διὰ τῷ αἴρος ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἢ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' ἐν ἦκεν, ὅπα διητῶντο, αἱ μὲν ἐκὰς θειδον, οἷά κα, ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδύσης τὴν κεφαλὴν ὥχετω ἀποπτάμενος. ΙΦ. πῶς ἰδίων; ἀθέα-

strenuum, pulcrumque adspectu. ΤΡΙ. Hic interfecit cetum. ΙΡΗ. Quam ob causam, Triton? haud enim sane salutis praemia nobis talia exsoluere ipsum decebat.

2. ΤΡΙ. Ego vobis indicabo rem omnem, ut facta fuit. Iter hic ingressus est aduersus Gorgonas, certamen istud regi peracturus: postquam autem peruenit in Libyam, ubi erant.

ΙΡΗ. Quomodo, Triton, solus? an et alios secum socios duxit? ceteroquin enim difficilis est via. ΤΡΙ. Per aërem; nam alis eum Minerua instruxit. Postquam ergo venit, ubi degebant, illae dormiebant, ut puto; hic, abscisso Medusae capite, volando aufugit. ΙΡΗ. Quo tandem pacto conspiciens?

ἀθέατοι γάρ εἰσιν· ἢ δὲ ἂν ἴδῃ, ἔκ' ἔτ' ἄλλο με-
 τὰ ταῦτα ἴδοι. TP. ἢ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα
 προφαίνεσθαι· τοιαῦτα γὰρ ἔκαστα διηγούμενου
 αὐτῇ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κη-
 φέα ὕστερον· ἢ Ἀθηνᾶ δὴ 10) ἐπὶ τῆς ἀσπίδος
 ὑποσιμβάσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρῳ, παρέσχευ
 αὐτῇ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης· εἶτα λαβό-
 μενος

eas enim intueri nefas est: sin, quicumque vi-
 derit, nihil aliud amplius postea videat. TRI.
 Minerua clypeum praetendens, nam talia enar-
 rantem eum audiui Andromedae, et Cepheo
 postmodum, Minerua, inquam, in clypeo
 resplendente, velut in speculo, exhibuit ipsi
 videndam imaginem Medusae: tum Perseus, cor-
 repta

10. Ἡ Ἀθηνᾶ δὴ] Inferuit haec particula re-
 petendae, quae fuerat abrupta, orationi:
 eundem usum habet ἔν, γῆν. Saepius au-
 tem tali modo dicendorum intercisa series
 ἀνακολυθίαν orationis efficit, sed decoram,
 et qualem a suis scriptis castigatissimi aucto-
 res abesse nolint: sequitur ἐπὶ τῆς ἀσπί-
 δος ὑποσιμβάσης· quod verbum ut nusquam
 reperitur, nisi vel, paululum modo splen-
 dere, vel, inter obstantia plura radiis emi-
 care: neutrum huic loco congruit; litera
 minus est, ne integrum videatur; legen-
 dum enim ἀποσιμβάσης Nostro satis fre-
 quens. Hemst.

μνος τῇ λαϊᾷ τῆς κόμης, ἐνόρῳν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· καὶ πρὶν ἀνέγρεσθαι τὰς ἀδελφὰς ἀνέπτατο.

Ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὄρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπὶ τινος πέτρας προβλῆτος, προσπεπατταλευμένην, καλλίστην, ᾧ θεοὶ, καθευμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἐνερθε τῶν μαζῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης· κατὰ μικρὸν δὲ ἄλγος ἔρωτι, ἔχρην γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μάλα φοβερὴν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς

repta laeua manu coma, inspectans in imaginem, dextraque harpen tenens defecuit eius caput, et ante quam expergefierent sorores euolauit.

3. Vbi vero ad hanc mari praetensam Aethiopiam accessit, iam prope terram volans Andromedam conspicatur expositam in petra quadam prominente clauis adfixam, pulcerrimam Dii! demissis capillis, seminudam multum infra mammas: ille primum, miseratus fortunam eius, sciscitabatur causam supplicii; tum sensim amore captus (oportebat enim seruari puellam) opem ferre constituit. Vbi vero cetus irruebat valde terribilis, quasi deuoraturus Andromedam, superne

ρηθείς ὁ νεκρίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἄρπην,
τῇ μὲν καθικνεῖται· τῇ δὲ προδεικνύς τὴν Γορ-
γόνα λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ τέθνηκε γοῦν,
καὶ πέπηγεν αὐτῇ τὰ πολλὰ, ὅσα εἶδε τὴν Μέ-
δυσαν. ὁ δὲ λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου,
ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὴν
κατιῶσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς ἔσης. καὶ
νῦν γαμεῖ ἐν τῇ Κηφέως. καὶ ἀπάξει αὐτὴν ἐς
Ἄργος· ὥς ἀντὶ θανάτου γάμον ἔ τὸν τυχόν-
τα εὔρειτο.

NH. Ἐγὼ μὲν ἔ πάνυ τῷ γεγονότι ἀχθο-
μαι· τί γὰρ ἢ πᾶς ἡδίκηκε ἡμᾶς, εἰ τι ἢ μήτηρ
ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἡξίου καλλίων εἶναι;
ΔΩ.

perne pendens iuuenis, capuloque promptam
habens harpen, hac manu ictus demittit, illa,
Gorgone monstrata, in lapidem vertebat: inde
cetus igitur interiit, et obriguerunt eius plerae-
que partes, quae quidem viderant Medusam.
Perseus autem, solutis vinculis virginis, porre-
cta manu sustentavit suspenso pede degredien-
tem ex rupe lubrica; et nunc nuptias celebrat
in Cephei aedibus, abducatque illam Argos:
adeo ut pro morte Andromeda connubium non
vulgare inuenerit.

4. NER. Equidem non admodum, quod fa-
ctum est, grauer ferō: nam quid puella noce-
bat nobis, si quid mater superbius aliquando lo-
quebatur, viderique volebat formam nos anteire?
DOR.

ΔΩ. ὅτι ἔτῳς ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ μή-
 της γε ἔσα. ΝΗ. μηκέτι μεμνήμεθα, ~~ἡ~~ Δω-
 ρί, ἐκείνων, εἴ τι βάρβαρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν
 ἐλάλησεν· ἱκανὴν γὰρ ἡμῶν τιμωρίαν ἔδωκε, Φο-
 βηθεῖσθαι ἐπὶ τῇ παιδί. χαίρωμεν ἐν τῷ γάμῳ.

D O R. Imo sic doluisset ob filiam amissam, quip-
 pe mater. N E R. Ne ultra meminerimus, o De-
 ri, istorum, si quid barbara mulier supra sortem
 suam effutierit: satis enim nobis poenarum de-
 dit filiae periculo consternata. Laetemur ergo
 nuptiis.

XV.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

ΖΕΦ. Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρε-
 πέςεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἃς
 εἰμι, καὶ πρέω. σὺ δὲ ἔκ εἶδες, ὦ Νότε;
 ΝΟ. τίνα ταύτην λέγεις, ὦ Ζέφυρε, τὴν πομ-
 πήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; ΖΕ. ἡδίστου
 θεάματος ἀπελείφθης, οἷον ἔκ ἄλλο ἴδοις ἔτι.
 ΝΟ. παρὰ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργα-
 ζόμεν' ἐπέπνευσα δὲ τί καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς,
 ὅσα παρὰ τὴν χώρας· ἐδὲν ἂν οἶδα, ὧν λέ-
 γεις. ΖΕ. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγένορα εἶδες;
 ΝΟ. ναι· τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὴν;
 ΖΕ.

Zephyri et Noti.

ZEPH. Nunquam equidem pompam magnifi-
 centiorem vidi in mari, ex quo sum
 et flo: tu autem nonne vidisti, Note? NOT.
 Quam tu istam dicis, Zephyre, pompam? aut
 quinam erant, qui ducerent? ZEP. Iucundis-
 simo spectaculo caruisti, quale nullum videas in
 posterum. NOT. Scilicet ad Rubrum mare ope-
 ram nauabam: imo etiam flando percurri par-
 tem Indiae, quanta mari contingitur eius re-
 gionis: nihil ergo eorum noui, quae dicis. ZEP.
 At tu Sidonium Agenorem vidisti? NOT. Sa-
 ne; Europae patrem: quid tum postea? ZEP.
 De

ΖΕ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. ΝΟ. μὴν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασῆς ἐκ πολλῆ τῆς παιδός· τῷτο γὰρ καὶ πάλα ἠπισάμην. ΖΕ. ἔκῃν τὸν μὲν ἔρωτα οἶσθα· τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἤδη ἀκροσθαι.

Ἡ μὲν Εὐρώπῃ κατεληλύθει ἐπὶ τὴν ἡῖονα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβούσα· ὁ Ζεὺς δὲ, ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος Φαινόμενος· λευκός τε γὰρ ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπής, καὶ τὸ βλέμμα ἡμερος. ἐσκήρτα ἔν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἡῖονος, καὶ ἐμυκάτο ἡδισον, ὥς τε τὴν Εὐρώπην τελευτῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὥς δὲ τοῦτ' ἐγένετο, δρομαῖος μὲν, ὁ Ζεὺς ὤρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατ-

De illa ipsa narrabo tibi. NOT. Num hoc, Iovem esse amatorem iamdudum puellae? istuc equidem olim compertum habebam. ZEP. Igitur amorem nosti: quae vero sunt consecuta iam nunc audi.

2. Europa descenderat ad litus ludibunda, aequalibus adsumtis comitibus: ibi Iupiter, tauro quum se adsimilasset, una ludebat pulcerrimusque videbatur: etenim albus erat perfecte, cornibusque scite intortis, et vultu placido: lascivius ergo subsultabat in litore, mugiebatque suavissime, sic ut Europa auderet etiam inscendere taurum. Quod ubi factum est, tum cursu citatissimo Iupiter ad mare festinavit

θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπροσθέν·
ἢ δὲ πάνυ ἐκπλωγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαϊᾷ
μὲν εἶχετο τῷ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι LI)·
τῇ ἑτέρᾳ δὲ ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ζυνεῖχε.

NO. Ἦδὺ τῷτο θέαμα, ὦ Ζέφυρε, εἶδες
καὶ ἐρωτικόν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν
ἀγαπωμένην. ZE. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα
ἡδὶω παραπολὺ, ὦ Νότε· ἢ τε γὰρ θάλαττα
εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπι-
σπασαμένη λείαν παρείχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ
πάν-

vit ferens illam; iamque natabat illapsus. Eu-
ropa vero mirifice perculsa eo negotio laeva ap-
prehenderat cornu, ne deflueret; altera vento
agitatum peplum continebat.

3. NOT. Iucundum illud spectaculum, Ze-
phyre, vidisti, et amatorium, nantem Iouem,
porrantemque dilectam. ZEP. Imo quae post-
ea consequuntur iucundiora multo, Note: nam
pelagus statim fluctibus vacavit, flastroque ad
se attracto laeve sedatumque se praebuit: nos
autem

II. Ἀπολισθάνοι] Quanquam omnes edi-
tiones seruent, neque huic verbo lex for-
mandi aduersetur, vltus tamen poscit ἀπο-
λισθαίνρι. Hemst.

πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, εἰδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ
μόνον τῶν γιγνομένων, παρεκκολαθῆμεν· ἔρω-
τες δὲ παραπετώμενοι 12) μικρὸν ὑπὲρ τῇ
θάλατταν, ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπι-
ψαύειν τῷ ὕδατος, ἡμένας τὰς δαΐδας φέρον-
τες, ἡδὸν ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηίδες δὲ
ἀναδύσαι περίπτεον ἐπὶ τῶν δελφίνων, ἐπι-
κροτῆσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν
Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ, Φοβερὸν
ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περισχόρυσσε τὴν
παῖ-

autem omnes quietem agentes, nihil aliud quam
spectatores solum eorum, quae fiebant, adfectaba-
mur. Amores porro iuxta volantes paululum su-
pra mare, sic ut nonnunquam summis pedibus de-
libarent aquam, accensas faces ferentes cane-
bant simul hymenaeum: Nereides vero emer-
sae adequitabant in delphinis adplaudentes, se-
minudae pleraeque: tum etiam Tritonum genus,
et si quod aliud non terrificum visu marinorum,
cuncta choreas ducebant circa puellam. Ne-
ptunus

12. Παραπετώμενοι] Magno consensu Edd.
παραπετώμενοι: quae quidem scribendi
ratio apud alios etiam rarius inuenitur, sed
nunquam fere, quin vel manu exarati li-
bri, vel vulgati discrepent; nam longe est
vhitatus πετόμενος, quam πετώμενος, πει-
τεσθαί, quam πεταῖσθαί. Hemst.

παῖδα· ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἄρματος, παροχαιμένην τε καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην, ἀνθη παντοῖα ἐπιπάττεσαν τῇ νύμφῃ.

Ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς Κρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαινετο· ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ Δίκταιον ἀντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ κάτω ὀρῶσαν· ἠπίσαστο γὰρ ἤδη, ἐφ' ὅ,τι ἄγοιτο. ἡμεῖς δ' ἐμπεσόντες, ἄλλος ἄλλο τῷ πελάγῳ μέρος διεκυμαίνο-

ptunus quidem conscenso curru, adsidentem lateri Amphitriten habens praecedebat hilaris, viamque faciebat natanti fratri. Denique Venerem duo Tritones ferebant in concha decumbentem, flores omnigenos inspargentem sponsae.

4. Haec a Phoenicia vsque ad Cretam sunt facta. Postquam vero pedem in insula posuit, taurus non amplius extabat, sed prehensa manu Iupiter abduxit Europam in Dictaeum antrum rubore suffusam deiectisque oculis: iam enim haud ignorabat, cuius rei gratia duceretur: tum nos imperu facto alius aliam pelagi partem concitabamus.

420 LVCIANI DIALOGI MARINI

μαίνομεν. ΝΟ. ὦ μακάριε Ζέφυρε τῆς Θέας.
ἐγὼ δὲ γρύπας, καὶ ἐλέφαντας, καὶ μέλανας
ἄνθρώπους εἶδων.

bamus. NOT. Te beatum, Zephyre, specta-
culo : at ego gryphas interea, et elephantos et
nigros homines videbam.

6 Tomas

Año 1833.

Regalo demi Sobrino D. Joaquin de
Ala de D. R. L. de Don Camelario
de Cervera.

D e somnio, seu, Vita Luciani	3
Ad eum qui dixerat, Prometheus es in verbis	29
Nigrinus, siue de moribus Philosophorum	46
Iudicium Vocalium	107
Timon, siue Misanthropos	123
Halcyon, seu de Transformatione	210
Prometheus, siue Caucaus	221

Deorum Dialogi.

Promethei et Iouis	248
Cupidinis et Iouis	251
Iouis et Mercurii	255
Iouis et Ganymedis	256
Iunonis et Iouis	264
Iunonis et Iouis	270
Apollinis et Vulcani	277
Vulcani et Iouis	281
Neptuni et Mercurii	284
Mercurii et Solis	287
Veneris et Lunae	291
Veneris et Cupidinis	294
Iouis, Aesculapii et Herculis	297
Mercurii et Apollinis	300
Mercurii et Apollinis	303
Iunonis et Latonae	306
Apollinis et Mercurii	310
Iunonis et Iouis	313
Veneris et Cupidinis	317
Deorum Iudicium	321

Martis et Mercurii	345
Panis et Mercurii	348
Apollinis et Bacchi	352
Mercurii et Maiaae	355
Iouis et Solis	359
Apollinis et Mercurii	364

Dialogi Marini.

Doridis et Galataeae	368
Cyclopis et Neptuni	374
Alphei et Neptuni	378
Menelai et Prôtei	381
Panopes et Galenes	384
Tritonis, Amymones, et Neptuni	387
Noti et Zephyri	390
Neptuni et Delphinum	393
Neptuni et Nereïdum	395
Iridis et Neptuni	399
Xanthi et Maris	401
Doridis et Thetidis	404
Neptuni et Enipei	407
Tritonis et Nereïdum	409
Zephyri et Noti	415

L I P S I A E
EX OFFICINA SOMMERIA.